CINE CONDUCE PLANETA

Cartea

JAN VAN HELSING

SAMIZDAT

Organizații secrete,
Cine conduce lumea,
Cartea a 3-a

Jan van Helsing

Cine conduce lumea

Cartea a 2-a

Interviu cu Jan van Helsing

Legăturile Guvernului Secret cu cel de-al Treilea Război Mondial Aristocrația Neagră, Club of Rome, SIDA, OZN-uri, Kaspar Hauser, A Treia Putere din vremea Reich-ului german, Proiectul Galileo, Proiectul Montauk, Societatea Jason, Proiectul Isus, Antichristul ş. a.

Traducere din limba germană
Linda-Antonia Willy

Editura SAMIZDAT

Titlul original: *GEMEM GESELLSCHAFTEN 2, Interview mit Jan van Helsing*
Copyright © 1995 by EWERTVERLAG S.L.
Copyright © 1998 de SAMIZDAT

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii SAMIZDAT, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Laurenţiu Tăun
Tehnoredactare computerizaţii: Antonia Cristescu
Coperta: Ionaş Stan

ISBN 973-98993-3-1

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeştii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

AVERTISMENT!!!

Cartea de față este partea a doua a lucrării apărute la aceeaşi editură, *Organizațiile secrete şi puterea lor în secolul XX* (Organizațiile secrete I) şi necesită cunoaşterea conținutului acesteia ca premisa. *Organizațiile secrete II - Interviu cu* Jan *van Helsing se* prezintă drept însumarea anumitor întrebări din diverse domenii, care mi-au parvenit prin poştă sau pe cale directă din partea cititorilor cărții *Organizațiile secrete I* şi cărora le voi oferi acum răspunsuri amănunțite. Nu efectuez nici o demonstrație, ci transmit o altă serie de informații, uneori foarte şocante, de care m-am. „împiedicat“ în ultimii ani şi se înregistrează o intensificare față de primul volum din punct de vedere al gravității şi al importanței dezvăluirilor. Lectorii au ajuns la concluzia că această carte nu trebuie citită fără a fi parcurs în prealabil volumul întâi, îndeosebi partea finală a acestuia - modalitățile de rezolvare şi ideile salvatoare - dat fiind că primele reacții la conținutul cărții de față au fost deja foarte vehemente.

Să ne adâncim împreună în dedesubturile care ascund cadavrele. Şi ceea ce ni se dezvăluie va fi în mod sigur mai mult decât „cutremurător" pentru majoritatea.

De aceea vă mai rog încă o dată din inimă să nu înmagazinați aceste informații nepregătiți, adică fără a fi citit volumul întâi, deoarece s-ar putea naşte sentimente de ură şi de ranchiună față de oameni sau ființe de altă proveniență, ceea ce nu-mi stă în intenție. Dorința mea este de a dezvălui crime săvârşite împotriva vieții, iar în acest context lucrurile trebuie spuse pe şleau. Adevărul trebuie scos la iveală. Chiar dacă pe parcurs începe să se deterioreze imaginea perfect construită a vreunui mic segment de populație „elitară". Crimele sunt crime, iar rasa sau religia grupului de făptaşi sau vreo întâmplare din trecutul lor nu poate constitui un motiv pe baza căruia

pedeapsa să fie acordata preferențial față de alți criminali. Drepturi egale pentru toți!

Dacă un criminal săvârşeşte o infracțiune şi nu vrea să fie prins, atunci trebuie să o fi plănuit într-adevăr perfect. Dar orice criminal mai ştie şi că dacă nu-şi executa planul tot atât de perfect, va comite o greşeală şi va fi prins. În cazul nostru, grupul de făptaşi s-a comportat neglijent şi neconcentrat de-a lungul anilor şi a scăpat din vedere (în ascensiunea sa nestăvilită) că i s-au strecurat şi greşeli. Trebuie să dea singur socoteală în fața cuiva care vine odată să adune aceste greşeli şi le aşază apoi pe masa de tribunal.

În mâinile oamenilor nesăbuiți, informațiile dezvăluite aici se pot transforma în arme şi pot eventual face şi rău. Am încercat pe cât posibil să stăvilesc furia firească pe care ele ar putea-o genera prin prezentarea unor căi constructive la sfârşitul cărții, dar nu-mi pot asuma nici o răspundere pentru ceea ce vi se poate întâmpla prin prezentarea informațiilor expuse.

Aşa cum remarcam în volumul întâi, datele expuse aici vor alege grâul de neghină.

Informațiile sunt prezentate de mine pentru a afla cu toții ce se întâmplă pe acest pământ şi pentru a putea învăța să echilibrăm împreună situațiile dizarmonioase şi nu pentru a le refolosi împotriva altora.

Aceasta nu este o distracție şi nici un stimulent pentru sporirea vânzărilor !!!

Multe mulțumiri pentru înțelegerea dumneavoastră!

Jan van Helsing

CUPRINS

Introducere.....11

Întrebarea 1
„Jan van Helsing“ este un pseudonim. De ce
ați recurs la așa ceva și de ce tocmai „van Helsing“?....28

Întrebarea 2:
Am auzit că după publicarea cărții v-ar fi contactat
numeroase organizații secrete?.....37

Întrebarea 3:
La ce vârstă pătrunde în mod normal un om
în vârtejul unor asemenea organizații?.....38

Întrebarea 4:
Faptul că mai-marii lumii au conspirat
să-și consolideze puterea este limpede. De ce
este dificilă prezentarea veridică a acestor fapte?.....39

Întrebarea 5:
Cum poți avea acces la aceste informații?
Trebuie să existe un secret, de ce vă atrag
la o vârstă atât de tânără aceste lucruri.....42

Întrebarea 6:
Ați citit *Trilogia Iluminaților* de Shea/Wilson?
Lucrarea este de-acum destul de veche, dar tratează
o serie de lucruri descrise și în cartea dumneavoastră.
După părerea dumneavoastră, cât de mult credeți că
domină ficțiunea în această Trilogie?.....48

Întrebarea 7:
Mai aveți ceva de adăugat în ceea ce privește
activitatea Lojilor în legătură cu Iluminații?.....49

întrebarea 8:
În ce măsură poate fi implicata
„Biserica Scientologică" în aceste lucruri?.....70

Întrebarea 9:
Ce este principiul hegelian?.....74

Întrebarea 10:
De ce nu a urmat după cel de-al Doilea Război Mondial
revoluția pentru stăpânirea unică a lumii?
Obosiți de război, oamenii ar fi subscris desigur
unor asemenea planuri!.....75

Întrebarea 11:
Adversarii dumneavoastră încearcă
să vă batjocorească munca. Unii încearcă chiar
să vă încadreze politic pe frontul „de dreapta".
Ce părere aveți despre asta?.....97

Întrebarea 12:
Noțiunea de „antisemitism" este frecvent utilizată
pentru a-i desemna pe acei oameni care
au făcut dezvăluiri despre bancheri sau tovarăși.
Este şi cazul dumneavoastră?.....101

Întrebarea 13:
Există afirmații, conform cărora
„Protocoalele înțelepților din Sion" nu ar fi autentice.
Ce părere aveți?.....126

Întrebarea 14:
Cine este cancelarul Helmut Kohl?.....127

Întrebarea 15:
Vă este cunoscut numele de George Soros?.....129

Întrebarea 16:
Ce se întâmplă în mod normal cu autorii care
dezvăluie uneltirile Iluminaților?.....138

Întrebarea 17:
Ați pomenit la un moment dat de „Black Nobility"
(Aristocrația Neagră). La ce se referă acest titlu?.....146

Întrebarea 18:
N-ați vrea să mai destăinuiți ceva despre Vatican şi
despre legăturile acestuia?.....159

Întrebarea 19:
Ce ştiți despre „Club of Rome"?.....170

Întrebarea 20:
Ce puteți spune despre SIDA?.....180

Întrebarea 21:
Cine a fost Kaspar Hauser?.....197

Întrebarea 22:
Puteți specifica detalii despre numărul 666 şi
despre Anticrist?.....201

Întrebarea 23:
Ce rol a jucat sau joacă Isus în acest scenariu?.211

Întrebarea 24:
În prima dumneavoastră carte, ați anunțat
liste cu posturi de televiziune, pe care însă
nu le-ați mai prezentat. De ce?.....218

Întrebarea 25:
Ce atitudine aveți față de pornografie,
de homosexualitate şi fața de sexualitate,
aşa cum sunt ele propagate drept „iubire“
de către Hollywood?.....227

Întrebarea 26:
Puteți adăuga ceva referitor la tema muzicii rock?.....232

Întrebarea 27:
Ce ştiți despre „Jason-Society“?.....233

Întrebarea 28:
Povestiți ceva despre Alternativa 3.....240

Întrebarea 29:
Ce sunt „A Treia Putere“ şi „Ultimul Batalion“?..244

Întrebarea 30:
Ați auzit ceva despre intervenția unor
discuri zburătoare ale Reich-ului german în
Războiul din Golf?.....266

Întrebarea 31:
In ce măsura sunt legați astăzi Iluminații de OZN-uri? ..271

Întrebarea 32:
Puteți relata ceva despre MAJESTIC-12?.....274

întrebarea 33:
Ați auzit vreodată ceva despre „Proiectul Galileo“?.....327

Întrebarea 34:
Ați amintit şi de „Proiectul Montauk“.
Ce trebuie înțeles prin acesta?.....332

Întrebarea 35:
De ce nu țineți conferințe în Germania?.....347

Întrebarea 36:
Veți aprofunda studiile despre Loji şi iluminați şi le veți face în continuare publice?
Ce subiect? vă preocupă în prezent.....31?

37: Rezumat.....356

38: Şi acum, remediul !_____367

Către cititor.....400

INTRODUCERE

Bună ziua, stimată cititoare, stimate cititor!

Pentru început doresc să vă mulțumesc că ați citit *Organizațiile secrete 1*. Sper că v-a plăcut, că ați urmărit expunerea mea și că ați adoptat ideile salvatoare, lăsând o impresie corespunzătoare și celorlalți. Am scris acea carte pentru dumneavoastră, dat fiind că informațiile conținute nu mă priveau numai pe mine, ci pe noi toți. Așa cum ați constatat desigur, conținutul cărții și domeniile abordate au depășit cu mult problema etică enunțată în titlu. Pentru unii, ele n-au reprezentat decât niște simple informații, pentru alții însă, cartea a reprezentat o odisee într-un nou teritoriu al ideilor, al sentimentelor, o nouă perspectivă asupra vieții, respectiv asupra lucrurilor cu care ne confruntăm zilnic: politica, istoria, energia, informațiile și divertismentul (TV, radio, cinematograf), transporturile, educația, astronautica etc.

Acesta a fost și este felul meu personal de a vedea lumea și de a interpreta fenomenele de pe pământ Nu pretind nimănui să-mi adopte părerea. Însă evenimentele individuale pe care le-am descris în carte, sunt realități dovedite (existența „Comitetului celor 300", a organizației „Bilderberg" etc., înființarea ONU de către francmasoni, farfuriile zburătoare germane, prezența lui Rothschild la încheierea tratatelor de la Versailles, împușcarea lui Kennedy de către William Green, șoferul său, masacrul lui Begin din Palestina, principiile lui Machiavelli, armele cu energie liberă...), care arată de la sine, fără legăturile făcute de mine, că în culise se desfășoară un joc diabolic.

Faptele expuse de mine nu au fost și nici nu sunt ceva nou, ci ele erau pur și simplu ascunse maselor populare. Pe de altă parte, nici Iluminații nu-și țin existența prea secretă. Trebuie numai să ai dispoziția de a le conștientiza mesajele.

Neștiutorul crede că atunci când doi politicieni își strâng mâna, ei se salută. Inițiatul vede în funcție de salutul Lojii, ce poziție ocupă, ce își comunică. Aceste mesaje sunt transmise

tuturor fraţilor Lojei din ţară prin fotografia publicata în ziare, în care se văd politicienii strângându-şi mâna. Interpretarea acestor mesaje ţine de competenţa perceptivă a cititorului ziarului. Acest gen de comunicare este o REALITATE, conştientizarea acesteia însă nu depinde decât de dumneavoastră. Pentru mine este indubitabil o realitate, deoarece eu percep aceste mesaje şi ştiu să le interpretez. Dar ele sunt accesibile ORICĂRUI cititor de *ziar*.

(„ 90% din transmiterea ştiiilor se face prin texte codificate şi fotografii în media, îndeosebi în presa, a constatat comitetul senatorial al Statelor Unite, care a făcut cercetări la Central Intelligence Agency (CIA).

Nu există modalitate mai simplă, mai ieftină şi mai eficientă de transmitere a semnalelor decât publicarea codificată în ziare şi reviste larg răspândite, cum sunt „New York Times", „Washington Post", „Welt", „Frankfurter Allgemeine" ..."*;* Sursă: „Dicţionarul politic" al CODE, Liechtenstein Nr. 2/8, parolă: Semnale).

V-aş putea însoţi de exemplu timp de o oră prin oraşul dumneavoastră, dezvăluindu-vă o nouă realitate. Fie că este vorba de simbolurile firmelor unde lucraţi sau la care faceţi cumpărături sau de simbolul băncii unde aveţi contul dumneavoastră... (găsim, de exemplu, clar evidenţiată deasupra păsării de pe stema aflata pe bancnotele americane, stema lui David, ceea ce ne arată cui aparţine SUA pe plan financiar. Priviţi apoi o monedă de două mărci sau paşaportul dumneavoastră. Vulturul federal şi-a schimbat şi el întrucâtva forma, întâmplător tot într-o stea a lui David, după cum voi arăta şi în capitolul despre Anticrist Şi aici vedem cui aparţine Germania, respectiv cine o deţine pe plan financiar!!!). Apoi l-am putea vizita pe primarul dumneavoastră şi să ne uităm dacă nu cumva poartă vreun inel şi să-i analizăm eventualele simboluri ciudate. Am putea să citim împreună şi cotidianul dumneavoastră, de această dată însă, descifrându-l. Apoi aruncăm o privire şi pe diferitele cărţi de credit de care vă folosiţi zilnic şi analizăm şi aici simbolurile utilizate şi codurile numerice. Chiar şi ambalajul unui produs, îm-

preună cu simbolurile producătorului imprimate pe el ne dezvăluie apartenența acestuia. V-aş putea atenționa asupra noilor tăbliţe europene de înmatriculare cu dungă albastră, destinate automobilelor personale, prin care puteți fi localizat via satelit oriunde în lume, sau prin care vi se poate încasa amenda direct din cont... (Puteți afla mai multe despre acest limbaj simbolic din cărțile lui Johannes Rothkranz.)

Ar fi desigur foarte frumos dacă, la citirea primului volum v-ați fi dat silința - şi poate că ați şi făcut-o deja - să confruntați cele relatate sau măcar anumite fragmente cu afirmațiile altor autori, să fi inițiat propria dumneavoastră anchetă, convingându-vă astfel de însemnătatea informațiilor. După părerea mea, fiecare ar trebui să-şi aducă ***propria*** sa contribuție, adică fiecare ar trebui să facă ceea ce ştie cel mai bine pentru a îmbogăți astfel viața.

Să privim acum ceva mai adânc evenimentele. Dat fiind că există atâtea domenii care trebuie abordate neapărat, dar care sunt atât de îndepărtate în planul tematicii, şi îngreunează astfel îmbinarea lor într-o singură carte, am preferat de această data să cuprind şi să prezint informațiile sub forma unui interviu. Am încercat să enumerez disparat într-o oarecare măsură întrebări care mi s-au pus în repetate rânduri cu prilejul unor miniconferințe sau discuții personale.

Mă pronunț aşadar aici în legătură cu diverse probleme, care îi frământau mult pe unii cititori, cum ar fi de exemplu al Treilea Război Mondial, „Nobilimea Neagră“, „Club of Rome“, SIDA, Kaspar Hauser, cancelarul federal al Germaniei, antisemitismul, conținutul Talmudului, Germania nazistă, OZN-urile, călătoriile în timp etc. Voi mai strecura pe alocuri şi lucruri despre persoana mea (dar nu prea multe), deoarece, în mod surprinzător, la conferințe sau la runde de discuții mi se puneau mai degrabă întrebări personale decât referitoare la tema cărții.

Dezvăluirile din această carte nu trebuie sa redea imaginea unui tot unitar şi coerent aşa ca in primul volum. Ele sunt numai o serie de informaţii suplimentare, care întregesc imaginea constituita prin *Organizaţiile secrete I.* Fără îndoială însă că în anumite locuri se va putea sesiza clar o anumită întrepătrundere.

În primul volum am intenţionat, tratarea Germaniei în legătură cu Iluminaţii, dat fiind că în ultimii ani s-a reacţionat alergic la dezvăluirea crimelor împotriva Germaniei. Am analizat de aceea mai îndeaproape părţile americană şi britanică. În această a doua carte însă, aş dori să insist mai mult pe ţara germană, cu riscul de a fi pus la zidul filogerman. Dat fiind că deocamdată locuiesc şi public această carte în Germania, mi se pare îndreptăţită tratarea amănunţită şi a Germaniei.

Cititorul german este interesat mai mult de Germania decât de ceea ce au săvârşit Iluminaţii în Noua Zeelandă sau în Guatemala.

Conţinuturile ambelor volume nu sunt nici revoluţionare, nici deosebit de secrete. Atât pentru mine, cât şi pentru o mulţime de oameni, lumea nu a arătat niciodată altfel, dar spre deosebire de majoritatea oamenilor, noi privim lucrurile neplăcute în faţă. Şi odată ce se întâmplă acest lucru, viaţa nu mai poate fi trăită ca înainte. La un moment dat nu mai te poţi stăpâni şi trebuie să le spui şi altora. Un om trebuie să se schimbe şi trebuie ca el să vrea să se schimbe, dacă doreşte să fie din nou în stare să-i privească pe ceilalţi sincer în ochi. La început, nici eu nu vroiam să mă schimb, deşi aflasem cum stau lucrurile. Amânasem conştient. Deoarece era neplăcut. Vroiam să aflu toate secretele lumii, şi totuşi să trăiesc la fel ca înainte. Aşa că prietena mea, viaţa, mi-a arătat „cu dragoste“ prin accidente de maşină, întâmplări soră cu moartea, comă, boală, necazuri financiare... că timpul meu s-a scurs şi că ar trebui

să-mi scriu testamentul. Adică de ce m-am născut pe acest pământ şi m-am întrupat în acest corp. Nu trebuie numai să fii „prin preajmă“ şi să duci un trai tihnit (deci să câştigi, să iei ceva de la viaţă), ci trebuie să îmbogăţeşti viaţa prin prezenţa ta, să dai ceva (trebuie să aibă loc un aşa-numit schimb), Astăzi nu fac ceva mai deosebit decât înainte, ci o fac doar MAI CONŞTIENT. Toate sfaturile bune pe care le-am dat la sfârşitul *Organizaţiilor secrete I* le ştiam dintotdeauna, dar mă mulţumisem cu simpla lor transmitere. Eu nu le „trăisem“ propriu-zis. Acest lucru putea fi recunoscut şi în roadele vieţii mele.

Aşa că a trebuit sau am putut să renunţ la multe lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le păstrez - viaţa de cuplu, vechi obişnuinţe culinare, consumul de droguri şi de alcool, împărţirea vinei... - ceea ce reprezenta o viziune veche asupra lumii. Lucrul frumos care mi s-a întâmplat în acest proces a fost acela că, în toate cazurile, după ce am renunţat, am câştigat ceva mai bun decât aveam înainte - şi era înainte de toate sincer! Iar acest proces este departe de a se fi încheiat. Din fericire! Altminteri viaţa mea ar fi destul de plictisitoare.

Aşa cum am putut concluziona din întrebările care mi s-au pus până acum, mulţi dintre cititorii mei sunt interesaţi să afle de unde am toate experienţele anilor mei din tinereţe pe care le prezint drept compensare a subiectelor „destructive“. Aceasta mi se trage din faptul că trăiesc pur şi simplu mai repede decât alţii! Ceea ce scriu, nu scriu din imaginaţie, ci din propri--- mele experienţe şi sper că şi dumneavoastră simţiţi acest lucru. Am trăit până acum o viaţă foarte agitată. Am învăţat mai multe meserii (în principiu practice) şi am practicat în diferite ţări ale lumii. Toata tinereţea mea am fost punk-rocker şi am trăit până la exces ceea ce nu mi-ar fi fost îngăduit să fac... Şi asta într-o vreme când nu era la „modă“ să-ţi vopseşti părul, să fii tatuat şi să porţi cercei pe faţa. Am fost folosit printre altele, de diferiţi practicanţi ai magiei negre (datorită bunelor mele aptitudini de medium şi de contactant al anumitor forţe) şi am făcut farmece cu droguri. M-am „dizolvat" de exemplu din corpul meu cu ajutorul unor „solvenţi“, am călătorit cu trupul meu

astral în diferite locuri şi am urmărit pe ascuns anumiţi oameni sau întâlniri secrete ale unor persoane aflate la conducere (căci politicienii noştri nu spun nimic de bunăvoie, deci poporul trebuie să-şi găsească propriile căi de a ajunge la informaţiile care circulă în spatele uşilor închise). Am obţinut aşadar călătorii astrale sub influenţa drogurilor, care s-au dovedit a fi într-adevăr mai aventuroase decât viaţa plictisitoare din ce-a de-a treia dimensiune a noastră; aceste călătorii însă nu-mi erau încă de folos în acea vreme. De aceea am fost nevoit să plătesc pentru timpuriul meu „autoajutor“, respectiv am fost readus la ordinea firească a lucrurilor. Mai târziu, totul a fost plin de învăţăminte şi sută la sută constructiv. Nu vreau să fi pierdut nici una din aceste experienţe, deoarece astăzi îi pot ajuta din propriile mele experienţe pe oamenii care se afla în aceleaşi situaţii ca mine o dată. Şi recunoşti treptat că mai repede te poţi încrede într-o persoană care a trăit ceva pe pielea ei, decât în „specialişti“ oarecare care au citit în facultate diverse tratate şi stau în faţa dumneavoastră în halatele albe. Am avut dintotdeauna preocuparea de a afla lucrurile din propria mea experienţă şi nu numai să citesc cărţile altora. Dacă cineva m-ar ameninţa astăzi cu moartea, l-aş îmbrăţişa râzând, fiindcă moartea îmi este unul dintre cei mai buni prieteni. Am avut deja de mai multe ori plăcerea în viaţă (mai ales prin accidente de maşină) să fac cunoştinţă cu ea şi am putut arunca o privire în ceea ce urmează „după“. De aceea cred că ştiu despre ce vorbesc.

Vă interesează probabil şi pe dumneavoastră să ştiţi că forma originală a primei versiuni, care consta iniţial numai din propriile mele experienţe, a fost schimbată şi ulterior completată de mine cu extrase din alţi autori, pentru a-i înlesni cititorului asimilarea acestor informaţii. Şi asta deoarece m-am izbit peste tot de acelaşi fenomen, şi anume ca o mare parte a generaţiei mai vârstnice are mari prejudecăţi în perceperea experienţelor şi a cunoaşterii celor mai tineri. E trist că oamenii s-au plafonat atât de mult. Reamintindu-mi celelalte încarnări, cunosc modelul ideal al educaţiei, iar acesta este în mod surprinzător exact inversul a ceea ce este actualmente valabil pe

pământ: oamenii ajunşi la maturitate învaţă de la copii, căci copiii sunt aceia care tocmai au venit din lumea spirituală, din paradis sau din ceruri, cum obişnuiesc să spună creştinii, şi ştiu de aceea foarte bine cum stau lucrurile acolo. Este aşadar de mirare faptul că această lume are numai copii care vor să se joace şi să râdă mereu? În lumea spirituală din care vin, ei n-au cunoscut în nici un caz altceva, şi atunci trăiesc starea pe care o cunosc. Toţi copiii tuturor popoarelor sunt aşa. Pe măsură ce pământenii cresc mai mult, ei râd şi se joacă mai puţin - urmarea inevitabilă: îmbătrânirea şi în final moartea! Cercetaţi singuri dacă aceasta este o simplă afirmaţie sau dacă declaraţia în cauză îşi află confirmarea în natură, respectiv în viaţă. Eu personal cunosc diferite grupări care au ales de multă vreme să se retragă în locuri ascunse de pe pământ pentru a putea trăi nestingherite acolo după asemenea principii şi pentru a-i depăşi între timp cu secole, prin dezvoltarea lor spirituală pe consumatorii inconştienţi.

Cum spuneam, unii cititori au afirmat după lectura *Organizaţiilor secrete I* că această lucrare n-ar fi decât sinteza altor izvoare. În principiu este corect, dar din cauza DUMNEAVOASTRĂ a trebuit să procedez aşa, căci altfel n-ar fi luat nimeni în seamă ce aveam de spus. Dacă aş fi prezentat aceste informaţii în absenţa unor surse existente, aşa ca în versiunea originală, posibil chiar cu menţiunea receptării datelor prin contacte cu extraterestrii, intratereştrii sau chiar de la supraeul meu - deci din mine însumi - însoţită de precizarea vârstei mele de atunci, 26 de ani, majoritatea mi-ar fi închis cartea după o scurta răsfoire. În toate cazurile din domeniile abordate am avut o experienţă personală anterioară sau am întâlnit o persoană afectată de evenimentul respectiv, şi numai după aceea găseam eventual câte o carte care îmi confirma ulterior că nu eram singur în credinţa mea.

Dacă aş fi declarat în schimb o vârstă de 50 de ani, majoritatea ar fi spus: *„Da, a făcut multe cercetări în domeniu, trebuie să fie o carte bună“*. Vreţi să vă spun un secret? Ca să fiu sincer, nu am făcut nici o cercetare. Aceste informaţii se găsesc peste tot, trebuie numai să deschizi bine ochii şi să observi cu atenţie.

Mai vroiam să vă destăinui cu acest prilej cât de mult timp mi-a luat cu adevărat scrierea acestor două cărți, însă lectorii au considerat că ar fi mai bine să nu fac asta, deoarece le-aș putea eventual apărea anumitor cititori drept „neverosimil“, cu mențiunea că: *„Într-un asemenea timp nu se poate scrie nici măcar o carte, cu atât mai puțin una cu un asemenea conținut - trebuie* sa fi*e ceva în neregulă*“.

Da, în viitor vor fi o sumedenie de surprize!

Cu mine se întâmplă mereu așa: indiferent de locul în care merg, de ceea ce fac, întâlnesc mereu aceleași lucruri, ce răzbat mai ales printre rânduri. Iată confirmarea acestei afirmații din partea unei personalități celebre:

„În viata lor, aproape toți oamenii se împiedică o data de adevăr. Majoritatea se ridica însă repede, se scutură de praf şi-şi continuă grăbiți treburile, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.“

Winston Churchill

Singurul factor care îi diferențiază pe dezinteresați, respectiv pe neștiutori de cunoscători este acela, că ştiutorul nu s-a grăbit în continuare, ci s-a aplecat asupra lucrului de care s-a împiedicat. De aceea aș considera ca un fel de „ață roşie“ a vieții mele, faptul că pe oriunde mă duc, iese la iveală adevărul. Minciuna se dezvăluie în proporție de sută la sută. Eu însă nu trebuie să fac nimic, fiindcă oamenii se dau singuri de gol sau încep să povestească lucruri, pe care în alte împrejurări nu le-ar povesti.

Celor care acceptă greu înțelepciunile tinerilor nu le va fi prea uşor pe viitor! Nava condusă de către generația vârstnică

e pe cale să se scufunde. Acum se schimbă regula conform căreia cei bătrâni îi învață pe cei tineri (ca urmare a trecerii în zodia Vărsătorului). În această lume, se încarnează acum copiii care îi vor învăța pe bătrâni ceea ce ei n-au vrut să învețe până acum. Pentru această lume se preconizează o „Epocă de Aur" şi noi suntem copiii care o anunță. Noi avem o misiune, ne luăm în primire moştenirea şi nu ne lăsăm intimidați. Noi suntem copiii care suntem „altfel". Noi suntem „incoruptibilii" şi nici toți banii din lume, nici vreun rit de inițiere sau vreo putere mondială nu ne poate ispiti sau opri de la a face ceea ce avem de făcut. Atât cruciații, cât şi cel de-al Treilea Reich au prezis naşterea noastră. Noi însă nu suntem eroi, noi nu purtăm arme, nu ucidem oameni şi nici animale! Noi vom arăta lumii cum se iubeşte. Noi suntem „peaceful warriors", războinicii paşnici, care nu rănesc pe nimeni, ci aduc fericirea. Misiunea noastră este de a îmbogăți viața de pe această planetă prin prezența şi prin activitatea noastră. Noi aliem şi unim. Noi aplanăm conflictele şi aducem pacea. Dar şi adevărul. Iar adevărul distinge binele de rău. (Observați reacțiile din cercul dumneavoastră față de *Organizațiile secrete I şi* veți înțelege la ce mă refer.) Unii reacționează agresiv la adevăr, pentru că au fost nevoiți să se schimbe (să adopte o altă viziune asupra lumii), ceilalți devin paşnici, pentru că pricep în sfârşit sau doar li se confirmă ceea ce au gândit sau au simțit dintotdeauna.

Cine nu poate iubi şi ierta nu poate trăi mai târziu de 2012 şi nu vom putea ține seama de aceşti oameni. Se constituie o nouă umanitate, care respectă şi prețuieşte multitudinea vieții, şi care priveşte fiecare ființă (oameni negri, albi, galbeni sau roşii, animale, plante şi minerale) drept formă de expresie a creației. Pe noi nu ne interesează culoarea pielii, limba sau averea. Noi vedem lucruri care rămân invizibile pentru alți ochi, sesizând astfel iubirea şi desăvârşirea din fiecare om. De aceea avem plăcere, bucurie şi armonie în viață. Noi nu ne încadrăm în vechile sisteme, deoarece suntem creatorii propriilor noastre destine şi avem amintiri din trecut. Nu avem nevoie de nimeni care să ne spună cum şi unde să locuim, când să mergem la lucru, cu ce să ne îmbrăcăm, ce este „la modă" şi ce „s-a trecut".

Noi avem propria noastră arhitectură (concepută printre altele după „Geometria Sfântă“, de exemplu piramidele, domurile), propriul nostru comportament față de așa-numitele „boli“, propria noastră modă, respectiv simț pentru frumos, propria noastră formă de alimentație, propria noastră tehnologie (atât internă, cât și externă) și noi vom aplica aceste principii pe pământ. Pe noi nu ne interesează care sunt tradițiile anumitor țări. Ei bine, și pentru că momentan mai există încă tradiții pe acest pământ, care nu sunt nici corespunzătoare timpurilor noastre, nici benefice sau îmbogățitoare, ele vor dispărea pur și simplu (de exemplu, arhitectura germană contemporană, inestetică, care nu respectă nici „Geometria Sfântă“, nici secțiunea de aur, este orientată împotriva magnetismului terestru, neținând așadar seamă de regulile naturii indicate de noi (în dizarmonic), și deci bolnavă și molipsitoare - de aici putem învăța de exemplu o sumedenie de la francmasoni!).

Sistemele ierarhice vor ceda, pentru că baza nu este solidă - adică este nesinceră. Noi, copiii noii ere nu ne mai lăsăm conduși, ci conducem noi înșine.

Nu mai vrem onanie închipuită, ci dragoste! Nimic mai mult Și dat fiind că majoritatea actualilor locuitori de pe pământ nu au fost în stare să-și dăruiască acest sentiment lor înșiși, oamenilor din jurul lor și acestei planete, o vom face noi. Dar nu este permis să fim obstrucționați, deoarece acest lucru trebuie să se întâmple și se va întâmpla repede. Noi suntem copiii de care se tem Iluminații. De ce? Pentru că nu le facem jocul. Pentru că noi avem deja ceea ce ei încearcă să obțină cu forța prin ritualuri și cu diverse mașinării - PUTEREA! Noi suntem oameni conștienți și avem alături de noi puterea gândirii, a sentimentelor noastre și mai ales puterea lumii spirituale plină de iubire.

Nu mai avem nevoie de ierarhie - nici de frății albe, nici de frății negre! Iluminații se tem de dragoste. Căci așa cum au spus Isus și Buddha, trebuie să-ți iubești dușmanul. Și tocmai asta nu știu să facă aceștia oameni. Căci a-ți iubi dușmanul este adevărata PUTERE, și nu a controla pe cineva prin teamă.

Noi am început deja revoluția, dar nu pe plan politic, ci în interior, pe plan spiritual. Nu vom lovi pe nimeni și nu vom purta

arme în mână. Arme ne sunt ideile şi sentimentele noastre. Noi nu luptăm *împotriva* cuiva, ci *pentru* toţi. Prin activităţile noastre zilnice vom mări atât de mult frecvenţa de vibraţie a planetei, încât Iluminaţilor le va fi pur şi simplu imposibilă supravieţuirea, tot aşa cum unei celule canceroase i se elimină posibilitatea de dezvoltare prin administrarea de baze (îndepărtând aşadar excedentul de acizi) care-i asigură existenţa.

Prin cele expuse de mine până acum, doresc să vă pregătesc în primul rând pentru ca atunci când pe pământ va începe marea scufundare („marea curăţenie“), să nu fiţi luaţi prin surprindere şi să vă miraţi de ceea ce se întâmplă, ci să ştiţi ce aveţi de făcut, să puteţi stăpâni situaţia prin firea dumneavoastră liniştită, intelectul ascuţit şi prin intuiţia trează. Şi în al doilea rând, ca să nu deveniţi victimele persoanelor, făpturilor şi ale planurilor lor descrise în aceste cărţi, ci pentru a deveni făuritorul propriului dumneavoastră destin. Dacă totul decurge bine, nu numai că veţi fi stăpânul propriei dumneavoastră situaţii, dar veţi ajunge să posedaţi atâta conştiinţă, linişte, disciplină şi putere, încât să le influenţaţi pe persoanele descrise - să îi schimbaţi pe Iluminaţi!

E vorba despre „CAMPIONAT“!

Contează ca fiecare individ să cunoască amănunţit aceste lucruri, chiar dacă unii consideră că rolul jucat de ei nu influenţează cu nimic schimbarea întâmplările din aceste două cărţi nu au nimic de-a face cu credinţa, ci cu înţelegerea lucrurilor care au loc fără a-ţi mai fi explicate ca unui neştiutor. Şi vă pot spune din experienţă că: „You can make a difference“ - Puteţi juca un rol! Puteţi schimba ceva. Vă puteţi schimba pe dumneavoastră însevă", punându-vă astfel bazele viitoarei realităţi. Şi Isus, Buddha sau Gandhi au fost persoane individuale care au schimbat multe. Iluminaţii sunt şi ei oameni ca noi, oameni care au nevoie să meargă la toaletă, să mănânce şi să bea la fel ca noi. Ideile şi sentimentele lor nu sunt mai puternice decât ale

oricăruia dintre noi. Numai că ele se concentrează cu mai multă hotărâre asupra unui țel, dat fiind că, spre deosebire de cetățeanul dezinteresat Iluminații știu *cu exactitate ce* anume vor.

De aceea e de o importanță uriașă să le dejucăm planurile pe care le pun la cale pe această planetă, pentru a lua apoi decizii în numele nostru și pentru a obține CEEA CE VREM NOI!

În această prefață nu vă pot sta decât alături, atunci când vă sfătuiesc să fiți pur și simplu deschiși, să nu judecați numai cu rațiunea, ci să vă lăsați și vocea interioară, intuiția să hotărască. Observați ce vi se întâmplă în timpul lecturii, în funcție de dispoziție, cum sunt visele, comportamentul dumneavoastră etc.

Informațiile acestea vi se par oarecum familiare, chiar dacă nu ați mai auzit niciodată de ele?

Simțiți vreo legătură cu aceste întâmplări?

Analizați apoi felul în care v-a parvenit această carte. Care au fost împrejurările?

Și observați rezultatul după citirea cărții. Fiți atenți dacă nu întâlniți câteva zile mai târziu pe cineva care a citit de asemenea cartea sau care vă abordează, independent de acest lucru, pe această temă. În locul dumneavoastră, eu nu aș cântări conținutul de adevăr al acestei cărți în funcție de ce vă spune rațiunea sau unii „specialiști" sau chiar și media, care au fost eventual angajate să mă hărțuiască public, ci în funcție de schimbările survenite în mediul și în împrejurimile dumneavoastră. Pe scurt, în funcție de cum se schimbă sau nu viața dumneavoastră. Asta înseamnă că dacă tema se amplifică în viața dumneavoastră, puteți porni de la premisa că aveți vreo legătură cu aceste lucruri și că există un sâmbure de adevăr.

Iată poate un mic exemplu de cum obișnuiesc eu, în calitate de spiritualist, respectiv ocultist să tratez asemenea informații. Mai înainte trebuie să explic ceea ce înseamnă ocultist „Ocult" provine din latină și înseamnă în traducere liberă „ascuns". De aici rezultă așadar că ocultistul este un om ce lucrează cu ascunsul și în ascuns. Nimic mai mult. Fără magie neagră, fără

slujbe cu vărsări de sânge, fără satanism, fără costume sau machiaje speciale... Aceste manifestări le-ar conveni unora. Acestea toate sunt însă lucruri incluse termenului de către necunoscători, înspăimântați sau de către răuvoitori. Există desigur şi oameni care sacrifică animale, poartă veştminte ciudate şi rostesc anumite formule şi se dau astfel ocultişti. Nu pot însă decât să-i iau în derâdere. Asemenea exaltați vor exista întotdeauna. Noi nu vrem însă să ne lăsăm influențați sau chiar dezorientați de asemenea cazuri, ci dorim să luăm urma adevărului,

Ocultistul clasic este aşadar un „maestru" al ascunsului. E lumea sa (pe care o făureşte), iar ceea ce altora le rămâne ascuns, lui îi este uşor accesibil, deoarece cunoaşte multe legi ale vieții cărora le este supus (asemenea unui „credincios") şi cu care lucrează zilnic. Ocultismul se subdivide la rândul său în EZOTERICĂ (gr.: în interior) şi EXOTERICĂ (gr.: în exterior). Ocultistul se ocupă aşadar de lucrurile care sunt ascunse în interiorul tău, cât şi în lumea înconjurătoare. Exemple de **ocultism ezoteric:** puterea gândurilor, a sentimentelor, perceperea conducerii interioare, lucrul cu intuiția şi cu meditația, vindecarea spiritului, visele, dorințele, însă şi rațiunea şi voința.

Ocultismul esoteric ar fi preocuparea cu lucrurile ascunse din lumea înconjurătoare: legile vieții şi ale naturii, puterea tămăduitoare a plantelor, a mineralelor, însă şi secretele din pofitică, religie, ştiință, invenții, semnificația simbolurilor...

Unele lucruri sunt pur şi simplu ascunse, iar altele trebuie să rămână intenționat ascunse!

Pornind de la aceste premise, eu procedez în felul următor: mai întâi ascult neutru şi fără să comentez ceea ce are persoana de spus. Indiferent de cât de uzate sunt subiectele. De exemplu tema „călătoriilor în timp".

O temă de care se râdea de îndată ce era pomenită. Existența călătoriilor în timp, cât şi a lumilor paralele a fost deja dovedită matematic de cele mai mari „genii" ale omenirii, dar se pare că nici măcar aşa-numiții „oameni de ştiință" nu cred în ceea ce au calculat şi au dovedit singuri!!! (Lista de nume a „geniilor" implicate în Experimentul Philadelphia vorbeşte de la sine: Dr. John von Neumann, Nikola Tesla, Albert Einstein).

Dacă cineva îmi vorbeşte aşadar de un subiect cu care nu sunt familiarizat, deoarece nu intră în sfera mea de interes sau în legătură cu care nu există materiale de documentare disponibile, în care aş putea găsi anumite explicaţii, încerc pe cât posibil să nu fac nici un comentariu, punându-l deoparte în mintea mea. Îmi spun: „Dacă această temă are vreo importanţă pentru mine, va reveni după principiul rezonanţei, fără să trebuiască să fac cercetări în domeniu." (Bineînţeles că încă din prima clipă a contactului cu un nou subiect intervine şi intuiţia, aşa-numitul „feeling", care trădează imediat legătura energetică existentă sau nu, eu însă sunt foarte prevăzător.)

De aceea încerc să şi uit cele spuse, deoarece este firesc să atragi în viaţa ta lucruri de care te interesezi pur şi simplu - deci un caz „voluntar" de rezonanţă.

Iar dacă sunt din nou confruntat, la prima vedere „din pură întâmplare" cu ea, încerc să pun deoparte respectiva temă, pentru a o lua în serios de-abia la a treia apariţie independentă, începându-mi cercetările.

Pentru a rămâne tot la exemplul nostru cu călătoriile în timp, ţin să amintesc că mi-a reuşit sau mai bine zis că mi-„a fost reuşit" să întâlnesc într-o jumătate de an şase persoane din şase ţări diferite, care afirmau că fuseseră mai mult sau mai puţin personal implicate în „Experimentul Philadelphia".

Sub conducerea lui Nikola Tesla, la 12 august 1943 avea să dispară complet din portul de la Philadelphia nava de război USS Eldridge supusă în cadrul acestui proiect (denumit iniţial „Proiectul Rainbow") unei încercări de a fi făcută „invizibila" pe radarul duşmanilor. Aşa cum s-a dedus ulterior, nava fusese transportata în timp, prin ciocnirea unor energii declanşate de activarea unor câmpuri electromagnetice cu sensuri opuse de propagare. Iată că am întâlnit mai apoi persoane care susţineau că fuseseră implicate în acest proiect Oameni care hotărâseră să se retragă cu toţii din viaţa publică (unul trăieşte în cea mai adâncă junglă a Noii Zeelande, unul cutreieră de 10 ani oceanele cu iahtul său, următorul avea un „magazin de alimente naturale" într-un orăşel pe o insulă din extrema sudică

a Noii Zeelande, pe unul l-am întâlnit la conferința despre OZN-uri din Phoenix, Arizona, pe altul în Munții Stâncoși canadieni și pe altul la Hollywood). Și eu care nu vroiam decât să călătoresc prin lume cu rucsacul în spate... Nici dacă depuneam cele mai mari eforturi, nu puteam evita termenul de „coincidență", atât de îndrăgit de altfel de Occident. Ce m-a surprins însă cel mai tare a fost senzația de familiaritate pe care mi-o inspirau aceste persoane. De parcă le-aș fi cunoscut pe toate odinioară aș fi avut experiențe comune și aș fi lucrat împreună cu ele...

Și după ce veți fi citit la sfârșitul acestui volum povestea lui Preston Nichols, autorul cărții *Proiectul Montauk, care* a fost angajat ca director tehnic al celui mai mare proiect de călătorii în timp din SUA și căruia i s-a spălat ulterior creierul, veți înțelege probabil mai multe lucruri. El începuse să se mire, de ce oameni pe care nici măcar nu-i văzuse înainte îl strigau pe nume, se purtau cu el ca cei mai buni prieteni și susțineau că lucraseră cu el ani de-a rândul la acest proiect. Dar el însuși nu-și putea aminti nimic din cauza spălării de creier. În final, după ce i s-au arătat fotografii și i s-au prezentat rapoarte și a intrat în posesia mașinilor folosite la experimentul Montauk, a început să-și aducă aminte și să-și recapete memoria aproape în totalitate.

Ceva asemănător s-a întâmplat și cu mine, respectiv se mai întâmplă încă. Întâi mă miram de oamenii pe care îi cunoscusem până la 28 de ani: agenți secreți, tămăduitori, practicanți ai magiei albe și negre, adepți ai Reich-ului, călători în timp, membri CIA, bancheri, multimilionari, agenți de bursă și, în sfârșit chiar și ființe de alta natura (totul nu începuse de curând, ci încă din fragedă copilărie). Dinspre partea mea, eu nu a trebuit să d e p u n nici un efort, căci în TOATE cazurile ei au fost cei care m-au abordat PE MINE.

Majoritatea spuneau apoi că fuseseră nevoiți să mă abordeze, deoarece mă cunoșteau de undeva. Încercați să conștientizați următoarea situație: un tânăr îmbrăcat complet în negru, cu coadă de cal, se află într-o țară străină și este abordat de un general de la Casa Albă sau de directorul unei bănci re numite pe plan mondial, primește o invitație la masă, după care

i se destăinuie că trebuie să primească ceva, fiindcă e cunoscut din „trecut“. Sună trăsnit, nu-i aşa? Aşa că m-am întrebat la un moment dat ce legătură au toate acestea cu mine. Bineînţeles că m-am întrebat odată (şi nu numai atunci), dacă nu sunt cumva nebun şi locul meu n-ar fi într-un ospiciu. Eu ştiu însă ce am văzut cu propriii mei ochi, parţial şi cu martori, şi la urma urmei nu se poate ca zeci de oameni, cum sunt generalii de la Casa Albă, oamenii de la NATO cu care colaborez sau alţi miliardari să fie nebuni. Nu mai sunt un nimeni care hoinăreşte: pe străzi, ci am străbătut cu succes cea de-a treia dimensiune cu ciudata mea gândire. Astăzi deţin propriile mele întreprinderi, câştig destui bani pentru un trai decent... Şi eu pot intra în jocul tridimensional al celor „normali“. Ca întotdeauna de fapt Cel târziu după ce am văzut personal OZN-urile care apăreau mereu întâmplător, atunci când vroiam să încetez a mai disputa această temă, nu mai puteam înlătura aceste lucruri ca pe un simplu moft. A trebuit să descopăr singur că fusesem implicat personal în această chestiune şi că acum eram din nou, conform legii rezonanţei. Deoarece îi cunoşteam pe toţi aceşti oameni şi toate aceste lucruri şi „înmagazinasem“ aceste întâmplări în „câmpul meu magnetic“, nu puteam altfel decât să-i atrag din nou, conform legii rezonanţei pe aceiaşi oameni cu proiectele lor aferente. A mai durat un timp până când am conştientizat acest lucru, respectiv până când am vrut să devin conştient. Şi vă asigur că acelaşi lucru li se va întâmpla şi unora dintre cititori, dacă nu a şi început deja.

În cartea mea s-au identificat deja un şir de persoane care au fost implicate personal în proiectele şi evenimentele prezentate, şi care au reuşit, în ciuda pseudonimului folosit, să mă cunoască personal. Printre alţii, şi „prietenii“ noştri - Iluminaţii.

Acum nu vreau să vă mai destăinui nimic despre trecutul meu personal (urmează să aflaţi mai multe în capitolul despre proiectul Montauk).

Oricum ar fi: aşa cum am amintit deja, nu înşiruiesc toate aceste relatări pentru a induce o stare de panică generală, ci pentru a arăta pur şi simplu ce se întâmplă oricum.

Dacă nu aş publica aceste lucruri, în zece ani toata lumea ar întreba: *„De ce nu ne-a spus nimeni nimic despre aceasta, poate am mai fi putut lua măsuri?“*

Ei bine, sunt şi eu numai una dintre sutele de persoane care au preluat misiunea, de a elabora rapoarte despre asemenea fenomene. (Aşa cum se poate deduce de exemplu din lista de cărţi cu „Mărturisiri confidenţiale“, pe piaţa germană apar tot mai multe cărţi pe teme similare, care atenţionează asupra unor ase menea uneltiri, fundamentând astfel afirmaţiile mele, dar care înlătură atenţia acordată persoanei mele). Şi iarăşi nu sunt singurul de vârsta mea care relatează în mod special despre Iluminaţi. Dragul meu prieten Ananda din Norvegia, în vârstă de 25 ani, a scris două cărţi groase despre Iluminaţi, Bilderberg şi consorţiile legate de diferitele rase extraterestre şi ţine în toată lumea discursuri despre diverse uneltiri. În plus, mai predă şi o tehnică despre cum poate fi activat câmpul magnetic uman, de aşa natură încât să fie posibilă modificarea materiei. Un alt prieten de-al meu, David Summers din Australia, în vârstă de 30 de ani, a avut în Anglia şi Olanda timp de un an propria emisiune TV despre Iluminaţi, Noua Ordine Mondială şi francmasoni, şi până acum şase luni, a ţinut discursuri în toată lumea despre aceste subiecte.

Christian Opitz (24 de ani) este de asemenea un exemplu edificator pentru noua evoluţie de pe pământ. Nu demult, el a tratat directiile pentru o alimentaţie şi un mod de viaţă sănătoase, demonstrând indubitabil că omul nu mai este un carnivor**,** aşa cum era de pildă *Homo Sapiens*.

La sfârşitul acestei cărţi voi mai încerca o dată să clarific că nu există nici un motiv de a intra în panică sau de a deveni paranoic, şi că totul nu e decât o parte a unui plan cosmic mult mai amplu. Pentru a putea recunoaşte însă acest lucru, trebuie ca fiecare individ să se debaraseze de vechea şi îngusta viziune asupra lumii şi să înceapă să o „perceapă“ cu ochii deschişi.

Dar destul deocamdată. Să-i dăm drumul!

Începem însă cu lucrurile mai uşoare, ca să aveţi vreme de „încălzire“ pentru marile dezvăluiri!

1. „Jan van Helsing“ este un pseudonim. De ce ați recurs la așa ceva și de ce tocmai „van Helsing“?

Ei bine, cu această întrebare ați nimerit două ținte deo dată.

Pentru a-i da un răspuns, trebuie să merg însă „puțin“ în urmă. Aș dori să mă folosesc de această ocazie și pentru a-i descrie mai amănunțit cititorului felul meu de a gândi și viziunea mea asupra lumii, și pe ce „fond“ spiritual tratez temele politice și magice.

Atât Isus, cât și Viktor Schauberger ne-au învățat, printre alții, că pentru a înțelege „ordinea vieții“ nu trebuie decât să observăm natura și astfel am citi totul ca dintr-o carte. Și așa este. Dacă privim natura, vedem că viața este dezinteresată, că acționează constructiv, se dezvoltă încontinuu, progresează și de aceea nu se oprește și nici nu se poate opri vreodată (legea oscilației). De aici provine și misiunea omului de a nu „sta locului“ (spiritual), ci de „a îmbogăți“ viața cu prezența sa, cu „existența sa pe pământ“, de a se dezvolta și de a deveni în final „stăpân al polarității“.

Într-un fel, viața ar putea fi comparată cu un joc, iar legile vieții ar fi în cazul acesta regulile jocului (legea cauzalității, legea afinității, legea rezonanței... vezi ultimul capitol din *Organizațiile secrete I)*. Inventatoarea jocului, creația, are puterea de a interveni după bunul plac în acest joc, dat fiind că ea a conceput regulile, care cuprind „viața“, lăsându-le însă mână liberă jucătorilor. În postura de inventatoare a jocului, creația are puterea de a interveni aleatoriu în desfășurarea lui, dat fiind că ea a conceput legile care cuprind „viața“, acordând însă mână liberă jucătorilor.

Spre simplificare, ne putem imagina un teren de fotbal. Există inventatorul jocului de fotbal, care a dat și regulile. Inventatorul este singurul care cunoaște pretextul pentru care a inven-

tat jocul şi motivul pentru care a creat regulile aşa cum le ştim astăzi. Ca reprezentant al ordinii, al legilor, apare arbitrul, care este mereu neutru. Apoi avem jucătorii, polaritatea, învingătoii şi perdanți. Jucătorii au posibilitatea de a alege liberi dacă joaca repede sau încet, bine sau prost, împreună sau nu, dacă înainte se antrenează mai mult sau mai puțin, dacă dau multe goluri sau nu - câteodată dau chiar şi autogoluri.

Acum avem eventual o echipă care a câştigat şi care este probabil atât de bună încât câştigă întotdeauna, care e poate de 50 de ani încoace Campioana Germaniei. Există şi o comunitate de susținători care încurajează de 50 de ani această echipă şi care crede despre ea că este CEA MAI BUNĂ. Raportată la acest meci, formația aceasta poate fi foarte puternică, dar ea nu deține nici pe departe adevărata putere. Nu trebuie decât să plouă o dată, pentru ca prin anularea jocului, cel mai puternic să devină neutrul, arbitrul ca reprezentant al legii, care părăseşte terenul indiferent de emoțiile unei victorii sau ale unei înfrângeri. Arbitrul este principiul cauzei şi al efectului, penalizându-l cu un cartonaş galben pe jucătorul care a faultat. Uneori chiar cu cel roşu, prin care îl poate elimina pe jucător din teren. De asemenea, jucătorul care a faultat de mai multe ori, poate fi ținut pe tuşă mai multe meciuri. Puterea cea mai mare o deține însă cel care a inventat jocul, deoarece el a creat regulile pe care le reprezintă conştiincios arbitrul şi pentru că el este singurul care ştie căror scopuri ascunse le serveşte meciul.

Creația ar putea fi asemănată şi cu inventatorul calculatorului. Ea este singura care ştie de ce a creat computerul şi de ce funcționează acesta cu atâta precizie. Computerul este legitatea, ordinea care face posibilă „realizarea“ unei idei prin scrierea (tastatură) şi transmiterea ei de către unitate (legitate) la imprimanta care o tipăreşte. Indiferent dacă cineva este constructiv sau destructiv, adică dacă scrie cuvântul „dragoste“ sau „ură“, computerul este cel care tipăreşte cuvântul respectiv, lăsându-i să devină „realitate“. Computerul are, respectiv

ESTE puterea - el este legitatea, ordinea, însă omul alege singur ce face el, respectiv ce date introduce. El nu trebuie decât să ştie că tot ceea ce introduce va fi tipărit. Chiar dacă ai greşit ceva sau ai scris fără să te gândeşti (subconştient sau inconştient), computerul tot va tipări. Lui îi este totuna dacă ceea ce i-a fost introdus prin tastatură este „conştient“sau „inconştient“ - căci execută oricum. Indiferent că cineva este constructiv sau destructiv, legea cauzalităţii (principiul cauzei şi al efectului - însâmânţare şi recoltă) este întotdeauna cea care duce la apariţia propriei creaţii. Indiferent că cineva practică magia albă sau magia neagră, el foloseşte aceeaşi legitate pentru a-şi lăsa magia să pară reală.

De aceea are o importanţă copleşitoare folosirea **conştientă** a gândurilor şi a sentimentelor, fiindcă odată preluate de marele computer, care este viata, acestea sunt transformate implacabil în realitatea „NOASTRĂ“.

Cel mai important principiu care se desprinde aşadar din legile vieţii este că: **„Omul n-are nevoie decât să primească şi să îmbogăţească viaţa, dar nu să o şi ia“.**

Distingem astfel două categorii de oameni - „oamenii-victime" (inconştienţi) şi „oamenii-maeştri“ (conştienţi). Aceasta denumire nu are nimic de-a face cu vreo rasă sau naţiune, ci fiecare rasă sau fiecare ţară se împarte în oameni-victime şi oameni-maeştri - deci nici o rasă nu este aşadar inferioară sau superioară alteia.

Inconştienţii „oameni-victime“ se consideră victime ale vieţii, se văd despărţiţi de creaţie şi de ceilalţi locuitori ai acestei planete, pentru că ei nu înţeleg legile vieţii şi nu îmbogăţesc viaţa prin prezenţa lor, ci o ***iau.*** Ei ucid alţi oameni şi animale pentru a le mânca pieile. Aceştia sunt oameni care nu sunt expuşi nici energiilor pozitive, nici celor negative. Oameni care strâng şi păstrează averi, care dau vina pe alţii, fie că sunt politicienii sau şefii. Ei. sunt nemulţumiţi, deoarece nu înţeleg ce este viaţa, ce trebuie să facă cu ea şi de ce se află aici. Sunt de-

pendenţi de alţi oameni, de doctor, de preot, de droguri, de vreme, de banii pentru şomaj, de împrejurări... Ei nu sunt „stăpâni pe situaţie“. Aceşti oameni-victime, în general nu răuvoitori, ci doar inconştienţi şi neştiutori, murdăresc cu gândirea lor inconştientă energia de pe pamântul nostru şi trăiesc pe spezele altora (pe banii şi energia altora) Pe plan spiritual se întâmplă acelaşi lucru ca şi pe plan material. Unii oameni aruncă inconştienţi gunoiul pe fereastră sau în natură în timp ce alţii care se îndepărtează ordonat, suferă de pe urma poluării provocate de aceştia.

„Oamenii-maeştri“ însă, care din păcate sunt încă prea puţini pe această planetă, „îmbogăţesc“ conştient viaţa cu prezenţa lor - ei sunt serviabili, cinstiţi, drepţi, prietenoşi, politicoşi, suverani, se situează într-un fel „deasupra lucrurilor“, deci sunt mai degrabă neutri. Sunt aşa-numiţii mediatori, care aplanează conflictele prin dragoste, maturitate şi cunoaştere şi care, mai ales, nu iau niciodată viaţa. Oameni aşadar, care sunt conştienţi de forţa gândurilor, ideilor şi a faptelor lor şi care acţionează în consecinţă. Principala tendinţă a acestor oameni este păstrarea vieţii!

„Oamenii-victime“ se consideră victime ale împrejurărilor vieţii, sunt prizonieri ai materiei, inferiori legilor naturii, luptă mereu împotriva cuiva, a satanei sau a vreunei alte năluci, pentru că ei nu se pot orienta în viaţă şi nu înţeleg natura. Se tem de moarte, fiindcă nu ştiu ce este şi ce urmează după ea. O înşiruire de neatenţii în viaţă le provoacă lacune în cunoaşterea legăturilor.

În schimb, „omul-maestru“, care priveşte natura cu ochii deschişi, vede cum acţionează energiile polare, înţelege că nu există numai bine sau numai rău, ci doar o cooperare a acestora şi ştie cum să le utilizeze constructiv atât pentru el, cât şi pentru ceilalţi.

Pe scurt, „oamenii-victime“ sunt victime ale forţelor, victime ale vieţii. „Oamenii-maeştri“ sunt stăpânitorii forţelor şi-şi făuresc în felul acesta viaţa.

Un mic exemplu de asemenea „măiestrie“ ni-l oferă păstrăvul.

Dat fiind că în vârtejuri natura concentrează energie vitală, „eter“ sau energie Vril sub formă de spirale în apă, şi foloseşte în acest scop vortexia cu rotiri opuse (vârtejuri de energie în formă de spirale), găsim astfel un exemplu de anulare a gravitaţiei în natură. Vârtejul exterior atrage înspre fund, cel interior trage în sus. Este acelaşi principiu ca la uragan. Împotriva legii gravitaţiei, uraganul absoarbe în sus lucrurile de pe pământ. Dacă obiectul se află însă în centrul uraganului, în „ochi“, în locul neutru, atunci el este absolut imponderabil şi pluteşte liniştit în aer fără să se rotească. La fel stau lucrurile şi cu vârtejurile de apă. Păstrăvul ştie acest lucru şi foloseşte vârtejurile ca pe nişte catapulte, înnotând pur şi simplu la extremitatea inferioară a vârtejului şi lăsându-se purtat în sus de puterea de absorbţie a vârtejului interior. Se lasă astfel dus mai mulţi metri în amonte, fără să dea nici măcar o dată din aripioare.

Viktor Schauberger a studiat multă vreme acest „fenomen“ al păstrăvului şi a folosit în cel de-al Treilea Reich aceeaşi tehnica pentru sfârlezele sale zburătoare, la care ridicase tot aşa gravitaţia prin câmpuri de energie cu propagare în sensuri opuse. Pilotul e aşezat în centrul neutru, în „ochiul“ geamului şi este total independent de forţele activate. Nu este nici o minune, ci o simplă observare a legilor naturii.

Aşa ca dacă a fost înţeles acest lucru, e clar de ce preocuparea mea nu este nici de a practica magie „albă“ sau „neagră", nici de a fi pe plan politic adept al „stângii“ sau al „dreptei", ci de a fi UNA cu puterea - cu legitatea - cea care a făcut posibilă în primul rând existenţa „negativului“ sau a „pozitivului“! Cu puterea care a construit calculatorul, adică tot aceea care a creat şi viaţa. Spus şi mai clar: indiferent de orientarea politică adoptata, principiile folosite sunt aceleaşi. Atât gânditorul politic de „dreapta“, cât şi cel de „stânga“ sunt supuşi legii gravitaţiei, a cauzalităţii, legii rezonanţei, legii căderii... în exemplul uraganului, forţele „negative“ şi „pozitive“ sunt cele

„propulsatoare" şi cele „absorbante". Centrul este însă neutru, se situează în afara polarităţii. De aceea, singura concluzie logică îmi pare a fi aceea conform căreia trebuie să te uneşti cu forţa care este legea cauzei şi a efectului, respectiv cea care > creat-o. Nici „pozitivă", nici „negativă".

Dacă mi s-ar cere explicarea acestui lucru printr-o reprezentare simbolică, s-ar potrivi semnul Yin şi Yang. Se vede un întreg inclus într-un cerc, compus din partea albă, ce conţine un punct negru şi partea neagră, ce conţine un punct alb. Asta înseamnă că lucrurile întunecoase au o parte luminoasă, şi respectiv că lucrurile luminoase au şi o parte umbroasa. Se văd cele două forţe polare. Dar unde se ascunde aici PUTEREA? Puterea o deţine cercul, interpretat de taoişti drept simbol al „creaţiei" care uneşte forţele polare. Fără existenţa cercului care ţine în ordine forţele polare albă şi neagră, acestea sar destrăma, respectiv dispersa la prima atingere. Jocul s-ar încheia. Cercul este cum s-ar spune a „treia parte". Rolul neutru. De aceea trebuie să te legi de cerc şi nu de suprafaţa albă sau neagră.

Un alt exemplu, care dezvăluie şi mai clar principiul Iluminaţilor ar fi o monedă. Pe partea ei stângă vedem un vultur, şi pe cea dreaptă capul. Adepţii părţii „stângi" susţin că vulturul ar fi cel mai important simbol de pe monedă, dar cei situaţi de partea „dreaptă" spun acelaşi lucru despre cap. În vreme ce vulgul se cearta pe simbolul „cel mai bun", Iluminaţii care au emis moneda îşi cumpără ceva cu ea!

Iată ce simplu stau lucrurile!

Dorinţa sau acţiunea mea de bază este de a fi una cu creaţia, respectiv cu forţa creatoare de legi, ca cea a cauzei şi a efectului, care asigură la rândul ei coeziunea materiei şi EXISTENŢA constructivă şi destructivă ca factori de învăţătură pe acest pământ. Se înţelege într-o oarecare măsură?

Am spus toate acestea pentru a crea fundalul necesar înţelegerii următoarelor lucruri.

Întrucât soarele nostru, în rotaţia sa ovaloidă în jurul soarelui central preistoric (numit şi Soarele Negru) s-a depărtat cu

circa 12 900 de ani de acesta din urmă, ceea ce s-a manifestat printre altele şi prin faptul că de-a lungul mileniilor mişcarea moleculară sau oscilaţia a devenit mai lenta, pentru forţele manipulatoare a fost extrem de simplu să instaleze structura unei puteri contrare legilor naturii. Spus mai simplu: viaţa ESTE mişcare şi dezvoltare şi trăieşte prin schimbare. Structurile puterii însă, indiferent de ierarhie, că e vorba despre biserici, politică, bănci, loji, economie... sunt rigide, de nemişcat, se bazează pe „norme“ vechi şi încalcă prin însăşi existenta lor viaţa. După cum am arătat, Iluminaţilor le-a fost aşadar foarte simplă instalarea structurilor lor de putere, când pământul se îndepărtase cel mai mult de soarele central, deci în „Kali Yuga“, în „epoca întunecată“, în care s-au înregistrat cele mai mici oscilaţii.

Aceste structuri de putere nu sunt neapărat interesate de libera mişcare a vieţii pe această planetă, adică de disponibilitatea obţinerii libere a cunoştinţelor şi a tehnologiei care să-i sprijine pe oameni în dezvoltare şi în independenţa - de exemplu, maşini care să transforme energia, precum tahionii sau forţele electromagnetice în electricitate utilă sau nave de zbor care să poată efectua transporturi pe alte planete independent de companiile de zbor sau de programele astronautice, pentru a-i acorda celui interesat posibilitatea de a afla ce se întâmplă în afară.

Deoarece am descris în cartea mea activitatea acestor oameni, care încearcă să obstrucţioneze dezvoltarea umanităţii de pe pământ, am preferat să apar cu un pseudonim. Acesta şi-a dovedit însă rapid inutilitatea, dat fiind că între timp telefoanele şi corespondenţa mea sunt interceptate şi printre altele mi-au dispărut din tipografie şi fotografiile cu OZN-uri de pe vremea Reichului. Dacă aceste fotografii erau într-adevăr false, aşa cum a afirmat în public un cunoscut specialist german în OZN-uri, atunci stau şi mă întreb ce motive ar fi avut un specialist să se strecoare în tipografie pentru a le sustrage. Vorbe goale, dragi prieteni!

Sunt sigur că sunt cunoscut în rândul „prietenilor“ noştri, deoarece am fost „contactat“ din când în când de agenţii diverselor servicii de informaţii, care ar fi vrut să le dezvălui anumite date sub pseudonimul meu. M-ar fi folosit ca pe un ventil

de publicare a anumitor informaţii, pentru ca ei să nu trebuiască să-şi asume responsabilitatea.

Dar pe mine nu mă interesează asemenea afaceri.

De ce m-am numit tocmai "Jan van Helsing"? E o poveste lungă, pe care nu o pot spune în întregime aici.

Aş dori totuşi să precizez că încă din fragedă copilărie (nu numai prin părinţii mei spirituali) mă preocupa tot ceea ce era „ocult", ascuns, deci tot ce era misterios, „tabu", sau nu fusese încă pe deplin clarificat. Ca tânăr, m-am interesat şi de vampirism. Devoram toată literatura din domeniu, poate şi datorită faptului că în primii ani de viaţa, camera mea nu fusese niciodată cu adevărat „goală". În acest caz însă era vorba de spirite ale naturii, precum ielele sau simple mingi de lumină care dansau prin jur. Ştiam mereu că nu sunt singur, şi deci că sunt protejat, de aceea nu-mi era teamă să mă preocup de subiecte precum demonismul, exorcismul, vampirismul şi altele la fel. La aproximativ 14 ani mi-a căzut în mână un exemplar original din *Dracula* al lui Bram Stoker (Bram Stoker era francmason şi împreuna cu Rudolf Steiner şi cu Aleister Crowley membru al grupării „Golden Dawn"). În acea vreme mă denumeam singur, spre distracţia părinţilor mei, „vânător de fantome sau de vampiri", îmi procurasem tot felul de „armament" cum ar fi agheasmă, pe care o luam la început de la biserica satului, mai târziu învăţând sub îndrumarea tatălui meu s-o sfinţesc singur, tot aşa cu geme, picioare de druizi etc... Încă de atunci mă atrăgeau aceste lucruri, mă ciocneam însă mereu de Bram Stoker. Aveam de pildă un prieten, care a crescut chiar în casa în care scrisese Bram Stoker *Dracula.* Şi orice cititor al acestui roman îl ştie desigur pe profesorul van Helsing care l-a doborât pe vampir.

Van Helsing îi vânează pe „sugătorii de sânge" şi îi distruge.

În cazul subiectului cărţii mele - Iluminaţii - e vorba tot despre „sugători de sânge", despre vampiri, adică despre oameni care nu îmbogăţesc viaţa, ci o iau şi care trăiesc pe cheltuiala altora, şi pe plan energetic. Mi s-a părut foarte amuzant

să preiau acest nume. Căci ceea ce nu le place „prietenilor“ noştri este să nu fie luaţi în serios. Şi culorile folosite pentru copertă sunt culori tipice vampirilor (negru, roşu, verde).

Şi mai fascinant, este să priveşti cum îi răpune profesorul van Helsing pe vampiri. O variantă e să le înfigi vampirilor un par de stejar în inimă, însă metoda curată este de a-l preocupa şi de a-l distrage atât de mult pe vampir, până când soarele răsare afară şi nu mai trebuie decât să fie expus luminii pentru ca să se prefacă în pulbere.

S-a încercat atragerea Iluminaţilor într-un joc în care aceştia să se dezbrace singuri şi astfel să se „descompună“, căzând în propria lor capcană.

După cum încercam să arăt şi la sfârşitul *Organizatiilor secrete I,* nu există de fapt nimic incert şi în nici un caz ceva de care ar trebui să ne temem. Cu frica au putut fi controlaţi oamenii în ultimele milenii, dar eu nu vreau să provoc teamă. Mi se pare totuşi mai mult decât necesar a relata despre „intriganţii“ noştri înainte ca aceştia să ne părăsească lumea.

Căci de asta sunt convins. În curând ei n-or să mai existe, până atunci însă mai poate dura o vreme.

O să exemplific ce vreau să spun prin felul în care îi prind eschimoşii pe lupi. Eschimoşii pun cu mânerul în zăpadă un pumnal mânjit cu sânge de animal. Lupul adulmecă sângele şi începe să lingă pumnalul. Îşi taie pe parcurs propria limbă şi începe să sângereze. În lăcomia sa după sânge, nu observă că îşi linge propriul sânge, tăindu-se tot mai mult până când moare în urma unei hemoragii. Lupul moare din propria-i lăcomie. Şi la fel pățesc şi Iluminaţii!

Vorbiţi mereu despre „noi“. La cine vă referiţi?

La mine şi la dumneavoastră! La fiecare om conştient La copiii Epocii de Aur. Noi suntem o entitate - numită la noi „viaţă“ -

si după cum am spus deja, unii oameni sunt conştienţi de unitatea şi de viaţa lor, şi alţii nu. Pe aceşti oameni conştienţi de sine fi numesc personal „copiii Epocii de Aur". Pe de alta parte, termenul de „copii" nu are nimic în comun cu epoca. Fiecare hotărăşte singur, dacă-şi păstrează sinceritatea de copil şi nu se dezvaţă de „joc" (şi Isus a spus ; *„...dacă nu veţi deveni asemeni copiilor..."*).

2. Am auzit că după publicarea cărţii v-ar f contactat numeroase organizaţii secrete?

Aşa este. Majoritatea contactelor le-am avut însă înainte, căci altfel n-aş fi putut obţine nici o informaţie. M-au abordat însă şi câteva cercuri foarte interesante, care îmi confirmau întruna că nimerisem drept la ţintă cu publicaţiile mele şi că-mi făceau să-mi parvină informaţii suplimentare. Înaltele cercuri financiare se interesează şi ele de mine, dorind să afle câteva informaţii secrete. Foarte interesanţi oameni. Nici aici nu ai voie să masori totul după aceeaşi măsură. Şi printre bancheri am descoperit între timp oameni de o înaltă spiritualitate care nu fac decât să aştepte oportunitatea de a-„şi" folosi poziţia într-un scop nobil. Fiindcă nu toţi bancherii li se asociază celor din clanul Rothschild.

Am fost contactat de exemplu, de evreii sefardici care vroiau să-mi furnizeze combustibilul cel mai inflamabil - material în original despre Holocaust - documente, fotografii, protocoale (din lagărele de concentrare, liste de nume, documentele acordului de la Ha'avara, formularele bancare ale „Băncii Anglo-Palestiniene" şi ale Ha'anota Company... Mi s-a oferit şi o sumă importantă dacă aş fi acceptat să le public sub numele meu. Spuneau că rapoartele din cărţile vestice de istorie erau unilaterale şi vroiau ca adevărul să iasă în sfârşit la iveală. Evident că sefarzii (evrei ebraici) mai aveau de încheiat nişte socoteli cu sioniştii şi cu khazarii (ashkenazim însemnând evrei huni). Erau oameni foarte plăcuţi şi cinstiţi cu nume foarte impresionante, dar eu am refuzat, deoarece în Germania se emisese

între timp o lege prin care li se interziceau germanilor cercetările obiective asupra acestui capitol din istorie şi pentru că mai vroiam să trăiesc puţin. Sefarzii aceştia îmi indicaseră de exemplu că directorul de la I.G.Farben, cartelul care fabricase substanţa Ciclon B, fusese un evreu khazar. Şi anume Paul Warburg, directorul băncii „M.M. Warburg“ (reprezentanta „N.M. Rothschild and Sons" din SUA) şi totodată conducătorul de la FRB („Federal Reserve Bank“ - banca centrală a SUA). Te întrebi aşadar ce face un evreu khazar - de meserie bancher - în fruntea unui cartel, care a produs conform manualelor noastre de istorie, gazul cu care au fost ucişi evreii. Cât despre sefarzii care au luat legătura cu mine, e evident că aceştia sunt interesaţi de publicarea unor asemenea fapte. Aşa cum veţi constata mai târziu, mulţi sefarzi se simt, asemenea multora, exploataţi şi înşelaţi de către evreii khazari, care au destrămat poporul ebraic.

3. La ce vârsta pătrunde în mod normal un om în vârtejul unor asemenea organizaţii?

În afara persoanelor care nu sunt urmaşi ai membrilor unei loji, şi care sunt oricum „introduse“ automat la anumite vârste, nu sunt admise în rest decât persoane cu rang şi nume, care ocupă deci anumite poziţii. De obicei, acest lucru începe cu lojile inofensive, cum sunt gradele lui Ioan din francmasonerie, Rotary sau Lion (ultimele două sunt loji controlate de evrei, care s-au desprins în 1905 şi 1917 de pur ebraica lojă B'nai B'rith din Chicago şi care la rândul lor aparţin numai evreilor de rasă pură, deţinători şi ai celui de-al 20-lea grad masonic). Eşti invitat ca doctor farmacist, ca militar superior sau om obişnuit, aflat sub discreta observaţie a membrilor înalţi în grad, care decid dacă te pot folosi în scopurile lor. Pe de altă parte sunt preferaţi oamenii cu „o pată neagră“ în trecutul lor care, la nevoie, poate înlesni şantajarea acestora.

Amintesc, în treacăt, că-i cunosc pe un foarte renumit medic german căruia i s-a retras" licenţa de a profesa în domeniu,

dat fiind că descoperise cauza tuturor afecțiunilor pe plan fiziologic, permițându-le astfel pacienților săi să identifice aceste cauze şi să se trateze singuri. Gata cu medicamentele şi cu spitalele! Bineînțeles că prin aceasta a reuşit să atace conducerea. Acest medic erudit susține că peste 90% dintre medicii şefi ar fi frați ai lojilor. Şi el mi-a vândut un mic pont *„ Criticanții regimului nu trebuie să meargă niciodată la spital, căci după cum o spune şi numele, acolo oamenii sunt îmbolnăviti, iar persoanele „incomode" pot fi înlăturate tacit. Persoana care injectează otrava întocmeşte si certificatul de deces, şi astfel nici un om nu poate bănui mai târziu că ar fi putut muri de altă boală. Asta s-a practicat de secole de către familia de Medici.*"

Același medic mi-a spus că mulți colegi de-ai săi ar fi francmasoni şi că ar fi fost atraşi de Rotary sau de Lions. Mi-a mai spus că numai prin clubul Lions ar fi legate peste 300 de bănci. Pentru fațadă, acest club ar dona din când în când câte o ambulanță sau s-ar distinge prin alte proiecte sociale, ceea ce le-ar conveni gradelor inferioare. Din câte ştie el însă, mai sus, lucrurile arată cu totul altfel. Din rândul acestor medici de grad inferior, care nu bănuiesc nici un lucru rău, se recrutează şi se „inițiază" în timp persoanele care li se par potrivite oamenilor din vârful ierarhiei pentru scopurile lor.

4. Faptul că mai-marii lumii au conspirat să-şi consolideze puterea este limpede. De ce este dificila prezentarea veridica a acestor fapte?

Ei bine, nu cred că n-ar fi apărut deja destule cărți bazate pe cercetări serioase. Numărul cărților enumerate la sfârşitul *Organizațiilor secrete I* vorbeşte de la sine. Însă odată încăpute mass-media pe mâinile conspiratorilor, acestea reprezintă pentru ei mijlocul cel mai puternic, putând controla situația prin simpla „amuțire" sau distrugere a cărților care li se par lor că ar putea avea un succes prea mare. Media, adică serviciile de difuzare a ştirilor, le spun maselor ce trebuie acestea să creadă, iar

la momentul actual ele mai funcţionează încă foarte bine („They tell you, what they want you to know!“[1])

În protocoalele lui ArthurTrebisch, enumerate în acest volum, se regăsesc exact măsurile care trebuie luate împotriva unor asemenea „rebeli“!

Există unele cărţi foarte bune, mai ales în Statele Unite, care au avut şi mare succes la public. De aceea este în continuare atât de grea prezentarea „verosimilă“ a faptelor despre Iluminaţi mai ales în Germania, deoarece în aceste cercuri circulă în majoritate khazari (ashkenazim), adică evrei de origine hună, care controlează astăzi toate mass-media şi care au ocupat un mic loc de marginalizaţi în legislaţia germană. Conform legilor germane, aceşti criminali nu pot fi pedepsiţi asemenea celorlalţi infractori.

Ca pe un punct de vedere pur personal mi-aş permite să explic motivul pentru care toate cărţile pe tema respectivă nu se vând încă foarte bine şi prin faptul că ele, aproape toate, nu oferă „soluţii“. Oricine poate să mărturisească şi să atace, dar cum rămâne cu remediile?

Vedeţi dumneavoastră, eu sunt un om de spirit (nu un politician sau un om de ştiinţă), şi cu mine lucrează fiinţe spirituale pline de dragoste care-mi spun că atunci când ceva este încununat de succes, chiar este literalmente „plin de succes“ - deci trebuie să fie „îmbogăţitor“ (orice om are această orientare sufletească, fie că este conştient sau nu de ea.) Eu vreau să îmbogăţesc viaţa cu scrierile mele, iar un asemenea subiect bineînţeles că te ridică în grad. Cărţile care nu-i descriu decât pe „băieţii răi“ şi faptele lor şi care nu prezintă nici o soluţie, provoacă în principal teamă, ură ascunsă, posibil chiar şi ostilitate. Îmbogăţesc toate acestea viaţa de pe pământ? Aşa că atunci când arătaţi cu degetul, trebuie să daţi şi soluţii, altfel lucrurile se pot agrava.

Baza unei cărţi o constituie viaţa, sentimentele şi acţiunile autorului. Cartea pe care acesta o scrie reprezintă fructul care

---

1. „Ele îţi spun ceea ce vor ele să ştii!“ (n. tr.)

se naşte din el. Asfel, dacă baza, adică autorul, este îmbogăţitor în gândirea şi acţiunea sa, şi fructul care iese din el trebuie să fie în consecinţă îmbogăţitor - şi deci automat „plin de succes“ în vânzări. O carte citită personal şi convingătoare, care a îmbogăţit viaţa personală, este recomandata cu plăcere mai departe.

De aceea, cărţile care tratează această temă şi care sunt disponibile pe piaţă, trebuie analizate, adică citite şi apreciate corect: *„Merită să-i recomand altcuiva această carte? Mi-a îmbogăţit viaţa cu ceva?*“

Intenţia, aşadar motivele de a scrie o carte, alături de curăţenia în inimă sunt rezonanţa forţelor spirituale care vor lucra cu cartea - adică forţele care o vor conduce la cititor, respectiv pe cititor la carte.

E perfect logic. Închipuiţi-vă că aţi fi un înger păzitor şi că aţi avea de însoţit şi de îndrumat pe pământ un protejat, un om. Acum aţi vrea însă să-l ajutaţi pe protejatul dumneavoastră să înţeleagă mai bine fenomenele de pe planeta sa, dar nu aveţi voie să interveniţi personal, deoarece schimbările în materie trebuie să se întâmple prin materie - el trebuie aşadar să fie confruntat cu această problemă prin altă persoană sau de exemplu o carte, dumneavoastră nu puteţi decât să-l îndrumaţi. Ca înger, vedeţi acum cinci cărţi diferite, scrise de diferiţi autori, avându-i ca subiect pe Iluminaţi. Una instigă la masacrarea Iluminaţilor, următoarea are ca scop atragerea cititorului deja speriat într-o sectă religioasă, a treia, crearea de noi eroi naţionali, a patra, propagarea unei noi religii şi alta indică drept scop dezvăluirea unor lucruri, încercând totuşi să menţină pacea şi înţelegerea prin soluţionarea cauzelor problemelor.

Dumneavoastră, ca îngeri, vă aflaţi în afara limitelor spaţiale şi temporale ale lumii polare (ale celei de-a treia dimensiuni) „aveţi o privire de ansamblu asupra fenomenelor de pe pământ şi vedeţi astfel că cele ce se întâmplă aici (războaie, control, intrigi politice) fac parte dintr-un proces de învăţare, şi vor fi totodată necesare drept experienţă pentru viaţa oamenilor din secolele următoare.

Aşadar, o întrebare pentru dumneavoastră: Ce carte i-aţi recomanda protejatului dumneavoastră? Şi întocmai această carte se va răspândi cel mai mult, deoarece reprezintă o îmbogăţire.

În postura de autor trebuie să-i dai cititorului cel puţin unealta cu care să-şi poată construi o casă mai bună din dărâmăturile celei vechi.

Sper să nu priviţi aceste rânduri ca pe o odă adusă acestei cărţi. Dar dacă vreau să tratez ca autor această temă şi dacă doresc să primesc şi sprijinul spiritual necesar, trebuie să respect legile spirituale. Înaintea publicării cărţii, am citit-o de cel puţin 50 de ori, examinând tot mereu dacă motivele mobilizării mele fuseseră „curate" şi dacă avea să reprezinte o „îmbogăţire" pentru piaţa de carte.

Aceleaşi legi pentru toţi.

5. Cum poţi avea acces la asemenea informaţii? Trebuie să existe un secret, de ce vă atrag la o vârstă atât de tânără aceste lucruri.

Aşteptam această întrebare. Unul va crede că este nevoie de multa vitamină C, adică de contacte şi de relaţii, de mulţi ani de studiu al nenumăratelor cărţi... pentru a putea ajunge la asemenea informaţii. Cel spiritual bănuieşte o karma puternică, un altul va spune probabil că aceste informaţii îmi sunt furnizate de cineva cu un scop precis.

Ei bine, e un fel de combinaţie a acestor aspecte. Întâmplările din trecut constituie în mod cert un factor puternic care influenţează întâlnirile cu aceşti oameni. Sigur nu este o întâmplare, ci un caz sigur de rezonanţă. În viaţa mea anterioară am făcut personal parte din acest scenariu, iar acum întâlnesc oameni cu care am colaborat încă de atunci (atât prieteni, cât şi

duşmani). De această dată însă nu mă mai amestec, ci rămân neutru şi încerc să intermediez şi să vindec, dat fiind că între timp am devenit mai obiectiv şi am obţinut o mai largă privire de ansamblu. Îmi permit să păstrez alte amănunte pentru mine, deoarece pe de o parte este nerelevant cine am fost şi pentru cine am lucrat, iar pe de alte n-aş face decât să-i încurc pe cei mai mulţi. Este absolut indiferent cine am fost în viaţa noastră anterioară (Isus sau un vagabond), dacă nu reuşim să ne trăim viaţa conştient şi să trecem cu brio examenele cotidiene; nu ne ajută cu nimic dacă nu putem privi înapoi înspre o viaţa anterioară plină de succes.

Din principiu am jucat rolul bufonului şi îl joc şi acum. Pentru cel din exterior sunt pur şi simplu bufonul. Nimeni nu-l ia în serios - el are libertatea nebunului. În realitate însă, bufonul de la curte este sfetnicul cel mai apropiat al regelui, deoarece el asistă la toate discuţiile cu alţi regi sau la toate întrevederile secrete. Bufonul este aşadar iniţiat în tot ceea ce a plănuit regele şi în ce are de gând pentru viitor. Interlocutorul său însă, eventual un alt rege, crede că bufonul care îi stă la picioare nu e nimic mai mult decât bufonul celuilalt rege. Nebunul însuşi va deveni cândva şomer sau demisionează din funcţie şi candidează pentru alt post. Astfel ajunge probabil la curtea altui rege şi joacă din nou rolul sfetnicului. Şi noul rege crede acum că bufonul îi este devotat şi îl iniţiază, asemeni precedentului, în secretele lui, solicitându-i sfatul în chestiuni politice. Bufonul nu-i spune însă că a fost înainte sfetnicul altui rege, putând acum, când ştie planurile secrete ale ambilor regi, să manipuleze sau să pună ceva la cale. Bufonii erau agenţii cei mai importanţi în vremea curţilor regale. Exact un asemenea rol am jucat şi eu. De aceea identitatea ultimei mele vieţi ar fi tot atât de lipsită de importanţă pentru majoritatea, cum lipsesc bufonii din toate cărţile de istorie. Eram când aici, când acolo şi toţi credeau că le aparţineam lor. Un asemenea rol a jucat şi contele de Saint Germain!

Informaţii destinate mie nu primesc de la nici un grup, ci de la Sinele meu Superior (pentru unii, îngerul păzitor), care mă îndrumă perfect şi cu care comunic. Pe de altă parte, depinde de mine dacă urmez această voce, intuiţia mea, şi dacă mă las condus de ea.

Dar cel mai important aspect, pentru a atrage aceste persoane şi informaţii în viaţa ta este altul. E foarte simplu. Nu e nevoie decât de maturitate spirituală pentru a trata „suveran“ şi mai ales DEZINTERESAT subiectul dorit, că el se şi îndreaptă spre tine!

Altfel spus: Eu însumi trebuia mai întâi să am dispoziţia de a scrie ultimul capitol al cărţii mele - partea constructivă, plină de dragoste, aducătoare de înţelegere -, că apoi venea automat şi informaţia necesară. Dacă n-aş fi putut scrie acest ultim capitol echilibrator, cartea s-ar fi transformat într-o armă. Ar fi putut face mult rău. Şi în viaţa aceasta nu primisem informaţiile înapoi decât pe rând, căci în urmă cu câţiva ani nu avusesem maturitatea de a le folosi responsabil.

Numai maturitatea spirituală a omului, „CONŞTIENTIZAREA DE SINE“, fiinţa lui, funcţionează ca factor de rezonanţă pentru informaţii.

Informaţiile pot fi arme la fel de bine ca maşinile. Oamenii şi-ar dori atât de mult să aibă maşini cu „energie liberă“ sau OZN-uri. Dar puteţi avea oricâte relaţii, sau oricâţi bani sau orice minte sclipitoare. Dacă nu deţineţi dragostea necesara în inimă şi maturitatea de a trata responsabil şi îmbogăţitor TOATE formele de viaţă, nu vă ajută la nimic. Ceea ce descriu eu nu poate fi găsit în cărţi sau poate doar în parte.

Dar cum se poate ajunge la cărţi? Unele cărţi sunt interzise în Germania sau nu se mai editează, iar pentru cele care sunt editate aici, de-abia se face publicitate, deoarece apar de obicei la edituri mai mici. Lucrurile acestea nu pot fi învăţate decât din viaţă. Dacă inima conţine dragostea necesara, se vor adăuga şi cunoştinţele respective. Aşa e legea. Nu aşa cum vor Iluminaţii, întâi cunoaşterea şi apoi dragostea. Asta nu merge.

Întâi iubirea, apoi cunoaşterea

Testaţi-vă pe dumneavoastră însevă. Cum v-aţi comporta dacă aţi avea lucrul pe care îl doriţi cel mai mult în viaţă? L-aţi folosi în interes propriu pentru a obţine pe orice cale profit individual sau l-aţi împărţi şi cu ceilalţi? Tocmai în acest lucru constă proba. Dacă aveţi o atitudine suverană faţă de viaţă, la rândul ei, se va purta şi ea la fel cu dumneavoastră. Cel ce dă, acela şi primeşte

Dacă am învăţat să punem în aplicare principiile şi propunerile indicate la sfârşitul *Organizaţiilor secrete I şi* dacă reuşim să înfrumuseţam viaţa cotidiană, atunci primim şi informaţiile şi ustensilele unui maestru.

În momentul în care un subiect sau o informaţie pierde din importanţă, fiindcă aţi făcut asocieri şi mai mari, cresc şansele ca acum să obţineţi foarte uşor ceea ce ani în şir aţi căutat cu disperare. Căutarea intenţionată şi cu disperare ne privează adesea de ceea ce dorim.

Sunteţi de acord?

Acesta este tot secretul meu. Încerc să fiu dezinteresat. Nu vreau să am, ci vreau să dau. Cu cât dăm mai mult cu atât primim mai mult.

Subiectul Iluminaţilor nu mă interesează de fapt deloc. N-am vrut niciodată să aflu ceva despre ei şi nici nu mi-am dat silinţa, pentru că oricum nu merge. Independent de trecutul meu, am dat în viaţă peste aceşti Iluminaţi, deoarece mi-au pus piedici în drum. De exemplu: Dacă aţi fi descoperit un motor care să funcţioneze cu apă curată, v-aţi fi ciocnit imediat de blo--dele Iluminaţilor. Şi nici măcar nu aţi făcut cercetări asupra lor.

Dacă cineva ar dori aşadar să dea ceva vieţii, prin care să ofere oricărui cetăţean libertatea spirituală şi materială, i-ar atrage necondiţionat pe Iluminaţi în viaţa sa. Cel puţin pe slugile lor. De aceea atrag eu asemenea lucruri. Nu am vrut nici măcar să scriu vreodată o carte. Am învăţat un meşteşug şi de aceea gân-

desc şi acţionez simplu, practic, raţional, repede şi ieftin. Întocmai ca un meşteşugar. Şi pentru că nu vreau să impun nimănui părerea mea şi nici să exercit vreo putere asupra cuiva, tocmai de aceea se îndreaptă puternicii spre mine. Un principiu simplu: puternicul se interesează de cel pe care nu-l interesează puterea lui. Acela, care e deja prins în maşinăria puterii celui cu influenţă a devenit neinteresant pentru el. Logic?

Cunosc milionari şi miliardari care par să ţină cont de sfaturile mele. De ce oare? Pentru că aceşti oameni nu au făcut toată viata altceva decât să se lupte, să fie neîncrezători în toată lumea, să creadă că toţi vor ceva de la ei şi tocmai de aceea duc aceşti oameni puternici dorul cuiva care să-i asculte pur şi simplu, care nu le cere nimic, care îi lasă să fie aşa cum sunt. Care nu vede în ei numai banii sau sfera lor de influenţă, ci le respectă fiinţa. Nu-i acuz pe aceşti oameni şi nici nu vreau să-i schimb. Şi bancherii, şi oligarhii duc dorul cuiva care să le îmbogăţească viaţa.

Şi oricine mă cunoaşte de mai multă vreme sau m-a cunoscut de curând, va putea confirma că eu şi trăiesc ceea ce scriu aici, adică scriu ceea ce trăiesc.

Cititorii mai documentaţi pot obiecta că şi armata deţine asemenea maşini şi OZN-uri pe care însă nu le folosea „dezinteresat". Corect şi tocmai de aceea va şi pieri. Această tehnologie şi ştiinţa de care îi privează pe ceilalţi le vor fi fatale.

Aşa este şi firesc. Aceia care dispun de această super-tehnologie nu se mai preocupă de interiorul lor, fiindcă au deja maşinile care înfăptuiesc aceste „minuni". Ei sunt oarecum dependenţi de această tehnologie. Celor care însă au fost privaţi de această tehnologie le rămân în tot acest timp numai eforturile depuse pe plan interior, prin care se dezvoltă spiritual. Şi nu este decât o chestiune de timp până când vom ajunge să îndeplinim şi noi aceleaşi „minuni" prin puterea gândului, pe care le realizează astăzi Iluminaţii cu ajutorul maşinilor. Atunci vom ajunge în acel stadiu în care oamenii nu vor mai putea fi controlaţi

nici cu energie, nici cu hrană, bani sau frică. Atunci vor fi şi Iluminaţii puşi în situaţia în care se află astăzi marea masă.

Cei din urmă vor fi cei dintâi!

Iată totuşi un mic indiciu pentru cei care vor să devină activi pe calea amintită, dar probabil că nu reuşesc. Intraţi pur si simplu în pielea unui reporter serios. Asta înseamnă - cercetaţi neutru. Vreţi să aflaţi totul de la fiecare şi strângeţi informaţiile. Pentru un asemenea reporter nu există tabuuri. Dacă există vreunul, atunci îl cercetează îndeaproape.

Motto-ul său este că, dacă cineva este hărţuit de către media, atunci trebuie că respectivul a atacat pe cineva. Când problema nu este atât de gravă, persoana este în general luată în derâdere. Dacă cineva este umilit de către media, atunci creşte interesul faţă de el. Fie că e Saddam Hussein, foşti mercenari din diferite grupări armate, bancheri şi afacerişti, care fac închisoare sau sunt daţi în urmărire generală, medici, cărora li s-a retras licenţa fiindcă au inventat anumite medicamente, inventatori, practicanţi ai magiei albe şi negre, precum şi neutri, prezicători şi atei, presupuşi alienaţi etc.... Toţi aceşti oameni merită îndeosebi să fie ascultaţi. Reporterul neutru vrea să audă poveştile tuturor acestor oameni, să afle ce au trăit, viziunea lor asupra lucrurilor, de ce au fost urmăriţi sau condamnaţi, cum se simt ei...

Şi tot mereu ies la iveală legăturile, deşi „verdictul competent al specialiştilor“ ne spune că în realitate n-ar trebui să fie nici una de găsit.

Eu însumi îmi spun că mediile se află în mâinile puterilor distructive. Ca atare, acestea vor încerca să se prezinte drept reprezentanţii „binelui“, iar pe duşmanii lor, pe aceia care de fapt sunt de folos umanităţii, drept reprezentanţii „răului“. Pe baza acestei idei îmi spun mie însumi: Nu trebuie decât să întorci invers tot ceea ce este propagat cu precădere în mass-media, ca să găseşti crudul adevăr. Se vede cel puţin direcţia în care se îndreaptă. Victimele sunt făptaşii, iar salvatorii sunt călăii! Încercaţi să vedeţi şi dumneavoastră!

6. Ați citit *Trilogia Iluminaților* de Shea/Wilson? Lucrarea este de-acum destul de veche, dar tratează o serie de lucruri descrise şi în cartea dumneavoastră. După părerea dumneavoastră, cât de mult credeți că domină ficțiunea în această Trilogie?

Ei bine, e greu de spus cât din ea este ficțiune. După părerea mea, nici nu este atât de important. Trilogia dezvăluie cel puțin principiile acestor cercuri, ceea ce este mult mai important Şi Robert Anton Wilson este un „Wilson", unul din cele mai mari clanuri de vrăjitori din Scoția, şi are astfel acces în cercuri în care asemenea informații nu sunt „secrete". Numai că el a scris sub formă de roman pentru a nu-i fi retrase cărțile de pe piață. (Amintind în treacăt şi L Ron Hubbard, cel care a întemeiat „Church of Scientology" era un „Wilson" din acelaşi clan. Tatăl lui L Ron Hubbard fusese adoptat de familia Hubbard, era născut însă Wilson şi de aceea era familiarizat cu magia.)

Mie personal nu-mi place deloc *Trilogia Iluminaților,* dat fiind că o parte a cărții este ilustrată cu pornografie din cea mai ieftină, ceea ce distorsionează subiectul şi energia pe care trebuie să o emane. Cum am descris deja, o carte poate fi descrisă şi energetic, putându-se intui printre rânduri ceea ce a dorit autorul să urmărească atunci când a scris-o. Cartea (materie) este energie concentrată, iar energia autorului, sentimentele şi gândirea lui, codul sau energetic, aura sa, câmpul său magnetic sunt legate de „rodul" său, adică de ceea ce s-a creat prin el. Poți să intuieşti dacă autorul a resimțit dragoste sau ură atunci când scria. Iar acest rod are efecte şi asupra cititorului.

Dar trebuie să accelerăm ritmul!

7. Mai aveţi ceva de adăugat în ceea ce priveşte activitatea Lojilor în legătură cu Iluminaţii?

„...există o forţă atât de bine organizată, atât de subtilă, atât de perfectă şi atât de pătrunzătoare, încât e mai bine să nici nu te gândeşti măcar la ceea ce ai putea întreprinde împotriva ei“

Preşedintele Woodrow Wilson

Istoria umanităţii este înţesată de zvonuri despre organizaţiile secrete. Însemnări despre „vârstnicii“ sau preoţii care au vegheat vreme de secole asupra cunoştinţelor interzise ale vechilor civilizaţii. Scrierile tuturor popoarelor consemnează întâlnirile bărbaţilor cu faimă care hotărau asupra sorţii civilizaţiilor şi a naţiunilor.

În afara Lemurei şi Atlantisului, continentele scufundate care aveau o înaltă cultură, cea mai veche organizaţie secretă pământeană cunoscuta mie este „Frăţia Soarelui“ numita şi „Frăţia Balaurului“, care mai există şi astăzi, chiar sub nume diferite. „Frăţia Şarpelui“ şi-a impus misiunea de a păstra „secretul veşniciei“, considerându-l pe Lucifer - purtătorul sau aducătorul de lumină - drept singurul şi adevăratul Dumnezeu.

„Ochiul Atotvăzător" din piramida de pe dolar este desemnat şi el ochiul lui „Dumnezeu" sau al lui „Lucifer“. „Ochiul Atotvăzător“ este cel mai important simbol al Iluminaţilor. Vom afla imediat şi de ce.

Oamenii descrişi în Vechiul Testament aveau încă din timpul vieţii, după spusele Bibliei, ale Talmudului, ale epopeii lui Ghilgameş, ale mitologiei greceşti şi ale multor alte transmiteri, contact direct cu „Dumnezeu“, respectiv „Dumnezeii“ care se coborau pe atunci din ceruri, comunicau cu aleşii, pentru a se urca după aceea înapoi.

Că „Dumnezeul“ Vechiului Testament nu era o singură ființă, ci mai multe, aflăm din parcurgerea textelor sumeriene, dar și din Vechiul Testament de exemplu: *„Apoi Dumnezeu a zis: „Să FACEM om după chipul NOSTRU, după asemănarea NOASTRĂ,...*“(1. Geneza 1:26)

Aha! „Dumnezeii“ arată așadar ca oamenii. Să vedem cum au procedat „Dumnezeii“ noștri în „creația“ lor. Asta înseamnă de exemplu că:„*Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a dus-o la om.*“ (1. Geneza 2:21). Ei bine, asta sună foarte tare a narcoză, a operație și a experiment genetic.

Se pare că „Dumnezeilor“ le-au plăcut progeniturile lor. *„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, FIII LUI DUMNEZEU au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, şi din toate şi-au luat neveste pe care şi le-au ales.*

Atunci Dumnezeu (Iahve) a zis: „Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci şi ***omul nu*** **este** ***decât carne pământească:*** *totuşi zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.*

FIII LUI DUMNEZEU erau pe pământ în zilele acelea, şi chiar şi după ce ei s-au împreunat cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii; aceştia erau oameni viteji care au fost în vechime, oameni cu nume“ (1. Geneza 6:14).

Dumnezeii nu erau așadar niște ignoranți ai plăcerilor, „devorând" cu pasiune pământencele. Din afirmația *„...căci şi omul nu este decât carne“,* reiese clar că nici „Dumnezeii“ nu sunt ființe spirituale, ci foarte fizice, căci altfel nu ar fi putut lăsa gravide fiicele de pe pământ

Se întâmpla ca uneori „Dumnezeii“ să-i mai evacueze pe pământeni, cum s-a întâmplat de exemplu cu Enoh: „*La vârsta de şasezeci şi cinci de ani Enoh a născut pe Metusala. După naşterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; şi a născut fii şi fiice. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute şasezeci şi cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.*“ (1. Geneza 5:21-24).

Dumnezeii veghează asupra protejaților lor, oamenii. Se descria că „Ochiul atotvăzător" veghează asupra oamenilor. Aşa că oamenii văzuseră atunci ceva de forma unui ochi, care avea câteodată şi forma unui nor sau a unor „roți" luminoase şi intervenea din când în când, în cazul în care protejații aveau necazuri, dovedindu-şi astfel puterea, dar şi faptul că acest „ochi" îi supraveghea permanent.

„Domnul (Iahve) mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de *nori, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea. Stâlpul de nori nu se îndepărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.*" (2. Exodul, 13:21-22)

„Stâlpul de foc" l-am numi astăzi lumina reflectorului.

Se pare că mulți nori din aceia au zburat atunci. *„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, Şi-a schimbat locul şi a mers înapoia lor, şi stâlpul de nori care mergea înaintea lor şi-a schimbat locul, şi a stat înapoia lor..."* (2. Exodul, 15: 19) sau "*În straja dimineții, domnul, din stâlpul de foc şi de nori, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor, şi a aruncat învălmăşeala în tabăra Egiptenilor. A scos roțile carelor şi le-a îngreunat mersul.*" (2. Exodul 15:24-25). Sau când s-a întâlnit Moise cu Iahve: „Şi Domnul a zis: *„Iată voi veni la tine într-un nor gros...*".

„A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere, şi un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere, şi tot poporul din tabără a *fost apucat de spaimă. Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, şi s-a aşezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul din cuptor, şi tot muntele se cutremura cu putere. Trâmbița răsuna tot mai cu putere.*" (2. Exodul, 19:16-19)

„Tot poporul auzea tunetele şi sunetul trâmbiței şi vedea flăcările muntelui, care fumega." (2. Exodul, 20-18).

„Când a ajuns Moise pe munte, un nor a acoperit muntele şi splendoarea Domnului a pogorât pe Muntele Sinai, şi norul

l-a acoperit şase zile; şi într-a şaptea zi glasul Domnului se vedea ca un foc mistuitor pe vârful muntelui dinaintea israeliților. Şi Moise a intrat în nor şi s-a urcat pe munte unde a stat patruzeci de zile şi patruzeci de nopți."

„Domnul s-a pogorât într-un nor..." (2. Exodul 34:5)

„Cât au ținut călătoriile lor, copiii lui Israel porneau numai când se ridica norul deasupra cortului.

Şi când nu se ridica norul, nu porneau până ce nu se ridica iar noaptea era un foc, dinaintea întregii case a lui Israel în timpul tuturor călătoriilor lor." (2. Exodul, 40:36-38)

Alte pasaje se găsesc la 5. Moise 4:3240, 5:4-5.

Găsim o asemenea „intervenție" a Dumnezeilor în Geneza, 19:24-26: *„Atunci Domnul (Iahve) a făcut ploaie peste Sodoma şi peste Gomora pucioasă şi foc de la Domnul din cer. Câmpia şi pe toți locuitorii cetăților, şi tot ce creştea pe pământ Nevasta lui Lot s-a uitai înapoi şi s-a prefăcut într-un stâlp de sare.*" Şi acest pasaj este destul de explicit. Lansarea unei bombe cu încărcătură nucleară - de aici provin stâlpii de sare! (La căldura provocată de lansarea unei bombe atomice, victimele se deshidratează complet, nemairămânând din ele decât cristalele de sare. Dacă le atingi, cadavrele se fărâmițează.)

Mărăcinele arzător ar fi putut fi o lumină electrică, un laser, un reflector de sus sau poate un extraterestru cu lanternă.

Evreii care au fost de mult martorii oculari şi de la care provin aceste descrieri (nori, coloane de foc, fum şi vuiet), nu au putut să-l vadă mai îndeaproape pe Iahve-El Shaddai. În Biblie scrie că nimeni în afară de Moise şi câțiva conducători aleşi nu s-au putut apropia de aterizarea lui Iahve de pe vârful muntelui. Iahve ar fi amenințat cu moartea pe oricine ar fi încercat s-o facă. La începutul Bibliei sunt numai descrieri ale lui Iahve, aşa cum l-au văzut martorii din depărtare. De-abia foarte târziu a putut fi cuprins cu vederea, de către cel mai cunoscut profet al Bibliei, Ezechiel, care l-a descris şi mai amănunțit. Descrierea lui Iahve făcută de Ezechiel este probabil pasajul biblic citat

cel mai des în literatura OZN-urilor. Detaliata sa expunere a unor ciudate obiecte zburătoare a condus la atâtea speculaţii, încât introducerea cărţii *Ezechiel- Oase uscate şi farfurii zburătoare* a fost semnată de însuşi editorul Bibliei, Tyndale House.

Cu riscul de a-i plictisi pe unii cititori, prin reluarea celebrelor versuri ale lui Ezechiel, le voi cita aici pentru toţi cei care nu le cunosc:

„În al treizecilea an, în a cincea zi a lunii a patra, pe când eram prinşii de război de la râul Chebar, s-au deschis cerurile, şi am avut vedenii dumnezeieşti...

M-am uitat şi iată că a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un NOR gros, şi un snop de foc, care răspândea jurîmprejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, ce ieşea din mijlocul focului. Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii a căror înfăţişare avea o asemănare omenească... (!)

Picioarele lor erau drepte, şi talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui viţel, şi scânteiau ca nişte aramă lustruită. Sub aripi, de cele patru părţi ale lor, aveau nişte mâini de om; şi toate patru aveau feţe şi aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Şi când mergeau, nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte. Cât despre chipul feţelor lor era aşa: înainte, toate aveau o faţă de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o faţă de leu, la stânga lor, toate aveau câte o faţă de bou, iar înapoi, toate patru aveau câte o faţă de vultur...

În mijlocul acestor făpturi vii, era ceva ca nişte cărbuni de foc aprinşi, care ardeau; şi ceva ca nişte făclii umbla încoace şi încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare şi din el ieşeau fulgere. Făpturile vii însă când alergau şi se întorceau, erau ca fulgerul. Mă uitam la aceste făpturi vii, şi iată că pe pământ, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Înfăţişarea acestor roţi şi materialul din care erau făcute, păreau din hrisolit, şi toate patru aveau aceeaşi întocmire. Înfăţişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul altei roţi...

Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roţile pe lângă ele; şi când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau şi roţile...

Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, şi se întindea în aer sus peste capetele lor...

Când umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor, ca vâjâitul unor ape mari, şi ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau, era un vuiet gălăgios, ca al unei oştiri; iar când se opreau, îşi lăsau aripile în jos..." (Ezechiel 1)

Prima parte a lui Ezechiel aminteşte de descrierile lui Iahve făcute mai devreme în Biblie: un obiect de foc care se mişca pe cer şi care răspândeşte fum şi gălăgie. Când obiectul s-a apropiat, Ezechiel a putut observa că acesta era din metal. Din obiect au coborât nişte creaturi care arătau ca oamenii şi se putea vedea clar că purtau cizme din metal şi coifuri ornamentate. „Aripile" lor păreau a fi nişte dispozitive escamotabile care produceau un zgomot păcănitor şi care le înlesneau zborul. Capetele lor erau acoperite cu sticlă sau ceva transparent, în care se oglindea cerul (căşti de astronaut). Şi era evident că se aflau într-un vehicul rotund sau cu roţi, un fel de „maşină de mers pe lună". Cel târziu aici se vădeşte că Iahve nu era fiinţa supremă sau chiar Satana, ci mai degrabă o echipă de extraterestri cu dotări tehnice, care-i făceau să creadă pe cetăţenii pământului că ei erau „Dumnezeii". În acest scop se foloseau de maşinile lor de zbor.

Nu ştiu dacă sunteţi de aceeaşi părere, dar în urma analizării „Ochiului Atotvăzător" din piramidă şi a descrierilor biblice nu ajung decât la o concluzie - „Ochiul Atotvăzător" nu poate fi decât un OZN!

Se pare deci că în acest caz o rasă extraterestră a comunicat cu evreii, i-a îndrumat în funcţie de scopurile ei, folosindu-se de ei ca de nişte instrumente credule şi supuse pentru a cuceri teritoriu pentru ea. La o analiză mai profundă a chestiunii, constatăm cum se descrie tot mereu războiul dintre Dumnezei, în epopeea lui Ghilgameş, în mitologia greacă şi tăbliţele sumeriene e foarte clar acest lucru. În Biblie găsim războiul

dintre Elohim şi Nefilim. Se pare că pe atunci diferite rase extraterestre au contactat diferite popoare, le-au instigat la război unele împotriva celorlalte, pentru a obține cu ajutorul lor teritoriu de pe pământ - evident, cu scopul de a prelua încet, dar sigur, conducerea Pământului.

Pare chiar destul de limpede că aici există extraterestri diferiți. Cei plini de dragoste, care îi sprijină pe oameni şi cei războinici care îi jefuiesc şi îi înrobesc pe oameni. Extraterestri distructivi sunt reprezentați de „Dumnezeul" din Vechiul Testament - El Shaddai, care vrea să înrobească oamenii pe vecie. Acest lucru se evidențiază pregnant în construirea Turnului Babel: *„ Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Şinear; şi au descălecat acolo. Şi au zis unul către altul: «Haidem! Să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc.» Şi cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Şi au mai zis: «Haidem! Să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un NUME, ca să nu fim împrăştiați pe suprafața pământului.» Domnul s-a POGORÂT să vadă cetatea şi tumul pe care-l zideau fiii oamenilor. Şi Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor, şi toti au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând. Haidem! Să NE pogorâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înțeleagă unii altora vorba.» Şi Domnul (Iahve) i-a împrăştiat de acolo pe toata suprafața pământului; aşa că au încetat să zidească cetatea.*" (1. Geneza 11:1-8)

Interesant, nu-i aşa? De ce oare nu vroia Iahve ca oamenii să-şi facă un NUME? Cuvântul „NUME" este traducerea vechiului cuvânt „shem". Aşa cum spune Zecharia Sitchin ("A douăsprezecea planetă"), cuvântul „shem" ar fi fost tradus greşit „Shem" se derivă din „shamah", care înseamnă „ceea ce se înalță". Aşa-numite shem-uri străvechi ar fi fost obeliscurile, care erau foarte larg răspândite în multe culturi antice. Ca model pentru obeliscuri (shem) au servit vehiculele în formă de rachetă cu care ar fi zburat „Dumnezeii".

Aşadar, cuvântul „shem", „ceea ce se înalță" desemnează aici o rachetă. Babilonienii intenționau în mod vădit să constru-

iască o rachetă, turnul servindu-i drept rampă de lansare. Bineînțeles că „Dumnezeii“ nu vroiau ca sclavii lor să călătorească cu asemenea aparate de zbor. Acești Dumnezei aveau cu noi orice altceva în afară de bune intenții; iar cel care îi înfrunta pe „Dumnezeii“ asupritori de oameni era „șarpele“. Întruchipa această persoană binele sau răul?

Pentru mine, care m-am implicat, de foarte mulți ani în studiul problemei OZN-urilor, pare destul de evident că în sim bolul Iluminaților - „Ochiul Atotvăzător“ (OZN) - e vorba despre reprezentarea simbolică a rasei extraterestre, care încheiase un pact cu Iluminații pentru a-i conduce pe aceştia pe drumul către o unică guvernare a lumii. Prin care să aducă lumea sub ocuparea acestei rase extraterestre - deci Iluminații sunt instrumentele acestor extraterestri, respectiv acești extratereştri sunt conducătorii personali ai Iluminaților. Până la sfârşitul cărții doresc să ajung chiar până acolo, încât să afirm că acești Iluminați-extratereştri sunt numiți „păzitori“, își au sediul în Alpii elvețieni, de unde comunică direct cu nucleul grupării Bilderberg.

Principiile acestei rase extraterestre şi dispozițiile acesteia către Iluminați (şi către Alianța Ebraică de Sânge) le găsim atât în Talmud cât şi în Vechiul Testament.

Pentru prevenirea ostilităților din partea popoarelor Goy s-a interzis traducerea Talmudului în alte limbi. Mai târziu, vom analiza totuşi câteva extrase din Talmud, care ne arată ce idei le-a inoculat Iahve „protejaților“ săi.

Dacă ceea ce afirm eu aici ascunde chiar şi numai o fărâmă de adevăr, trebuie să existe şi unele dovezi sau indicii. Să pornim în căutarea lor.

În acest context ar trebui să analizăm încă o dată cronicile de pe tăblițele sumeriene, care descriu destul de amănunțit fenomenele din această parte a pământului. Din cercetările întreprinse de Zecharia Sitchin („A douăsprezecea planetă“) rezultă că „Annunaki“, „cei care veneau din cer“ erau extratereştri de

pe o altă planetă nedescoperită încă a sistemului nostru solar, sau mai bine zis descoperită deja de către autorități, dar ascunsă publicului, şi a cărei orbită este de 3 600 de ani în jurul soarelui nostru.

Conform tăbliţelor sumeriene, Annunaki (Nephilim) au aterizat prima dată pe Pământ în urmă cu 450 000 de ani, pentru a-şi salva planeta. Şi anume au extras aur şi alte materii prime de care aveau nevoie pentru atmosfera lor şi, deoarece sufereau de dureri mari la reproducere, l-au creat printr-o manipulare genetică la hominizii-femele pe HOMO SAPIENS (acum circa 350 000 de ani). Ţara cu Două Fluvii a fost prima lor colonie. (Eu personal cred că aici este vorba numai de una dintre diferitele rase de *Homo Sapiens* care se găsesc astăzi pe pământ - deci NU seminția umană. Foarte probabil una dintre acele rase care s-au stabilit astăzi în Orientul Apropiat).

Conform tăbliţelor sumeriene, această „creare“ a lui *Homo Sapiens* este atribuită în primul rând unui „Dumnezeu“, Dumnezeului „EA“. EA trebuie să fi fost fiul unui rege al acestor extraterestri, care, după cum îi spune numele, domnea peste o altă planetă în regatul uriaş al extraterestrilor. Prinţul EA era cunoscut sub titlul de „EN.KI, adică „stăpânul sau principele pământului“. Vechile texte sumeriene spun că EA nu avea un titlu corespunzător, deoarece în timpul uneia dintre nenumăratele rivalități şi intrigi, care păreau a fi luate mereu în serios de către stăpânitorii acestor civilizații, îşi pierduse domnia peste mari teritorii ale planetei în favoarea fratelui său ENTIL.

Prinţului „EA" nu îi este atribuită numai „crearea omului“, ci şi multe alte realizări. El ar fi asanat mlaştinile din Golful Persic, înlocuindu-le cu terenuri roditoare, ar fi construit diguri şi vapoare şi ar fi fost un bun cercetător. Prin crearea lui *Homo Sapiens* a dovedit că avea unele noțiuni de tehnica genetică, dar conform tăbliţelor, aceasta nu s-ar fi împlinit fără testări. Ceea ce înseamnă că au existat multe „creaturi" mutante.

Ceea ce aici este însă important pentru noi, este faptul că EA ar fi fost bun față de creația sa. În scrierile mesopotamiene, EA este prezentat drept cineva care s-a impus în consiliul extra-

tereştrilor pentru noua specie terestră. A ridicat obiecţii împotriva multor cruzimi săvârşite de către ceilalţi extraterestri contra oamenilor, printre care şi fratele său ENTIL. Din tăblițe reiese că nu şi-i dorea pe oameni drept sclavi, fiind însă devansat în această privinţă de ceilalţi. Nefiind altceva decât nişte catâri pentru stăpânii lor, oamenii erau trataţi cumplit de către aceştia. (Aşa cum s-au purtat de exemplu americanii albi faţă de negri şi cum o mai fac încă parţial.) Tăblițele vorbesc despre foamete, maladii şi despre ceea ce numim noi astăzi război biologic. Deoarece acest genocid nu a adus umanităţii un prejudiciu suficient de mare, s-a hotărât suprimarea oamenilor printr-un mare potop.

Mulţi arheologi confirmă astăzi existenţa unui potop în Orientul Apropiat cu milenii în urmă, informaţie care se mai regăseşte în afara izvoarelor pomenite şi în miturile indienilor nordamericani.

Conform textelor sumeriene, EA i-ar fi povestit unui mesopotamian pe nume Utnapiştim despre planul celorlalţi extraterestri şi l-ar fi învăţat pe acesta să construiască un vapor şi să pornească în larg cu familia sa, cu ceva aur, animale, câţiva meşteşugari şi animale sălbatice.

Asemenea multor poveşti din Vechiul Testament, şi povestea lui Noe provine din vechile scrieri mesopotamice. Evreii n-au schimbat decât numele, şi „Dumnezeii“ cei mulţi s-au transformat în „unicul Dumnezeu“ al religiei iudaice.

Dintre toate animalele venerate de om, nu a fost nici unul atât de marcant şi de însemnat ca şarpele, şi anume fiindcă şarpele dădea numele unei grupări care câştigase mare influenţă în culturile timpurii ale marilor emisfere. În cadrul acestei grupări era vorba despre o fraternitate care se angaja să răspândească cunoştinţele spirituale şi modalităţile de obţinere a libertăţii spirituale: „Frăţia Şarpelui“. Aceasta combătea înrobirea fiinţelor spirituale şi încerca să elibereze omenirea din captivitatea extraterestrilor. Cuvântul biblic pentru şarpe este „nahash“ şi este derivat din rădăcina NHSH şi înseamnă „a descifra, a găsi“. Întemeietorul „Frăţiei Şarpelui" era rebelul, dar constructivul principe EA. În texte se spune că EA şi tatăl său ANU aveau o vastă

educaţie morală şi spirituală şi tocmai aceste cunoştinţe aveau să fie simbolizate mai târziu în povestea biblică a lui Adam şi Eva. EA este desemnat vinovatul care i-a dat omului cunoaşterea şi originea sa, ajutându-l să obţină libertatea spirituală. În grădina E.DIN, livada Annunaki-lor (Nephilim), unde lucrau şi unii sclavi *Homo Sapiens* era interzis să mănânci dintr-un anumit pom - din pomul cunoaşterii. Consumarea fructelor sale, probabil un drog care trezea conştiinţa de sine şi „cunoaşterea" rezultată de aici au fost de o mare însemnătate, dat fiind că pentru oameni s-a născut posibilitatea reproducerii. Oamenii nu fuseseră până atunci decât nişte hibrizi, încrucişări între două rase diferite, sterpi, asemenea tuturor hibrizilor. Sitchin indică faptul că în textele sumeriene suntem priviţi ca un amestec între Nephilim şi *Homo Erectus,* predecesorul lui *Homo Sapiens*. Bineînţeles că specia de Nephilim-Annunaki nu a fost foarte încântată de înclinaţia noastră înspre reproducere, căci nu vroia sub nici o formă să piardă controlul asupra experimentului ei. Cunoaşterea la care ajunseseră oamenii de atunci prin gustarea fructului nu era de ordin ştiinţific, ci era cunoaşterea procreării, posibilitatea de a se transforma din nişte hibrizi sterili într-o rasă fertilă. Acest lucru i-a iritat mult pe Annunaki, iar oamenii au fost izgoniţi din grădina E.DIN. EA, care i-a transformat pe sclavi într-o nouă rasă, convingându-i să mănânce fructul, nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, aşa cum scrie Biblia, ci împotriva crudelor acţiuni ale „Dumnezeilor" extraterestri, adică a tatălui său, regele extratereştilor.

În ciuda tuturor intenţiilor bune, legendarului EA şi TIMPURIEI Fraţii a Şarpelui nu le-a reuşit eliberarea oamenilor. În tăbliţele mesopotamiene se spune că „Şarpele" (Frăţia Şarpelui) a fost foarte repede învins de alte fracţiuni ale extraterestrilor stăpânitori. EA a fost exilat de pe pământ şi defăimat categoric de către potrivnicii săi, pentru a se asigura că nu va mai găsi niciodată susţinere în rândul oamenilor. Din „Principele pământului", titlul lui EA s-a transformat în „Principele întunericului", alăturându-i-se alte nume îngrozitoare precum diavolul, satana etc.... A fost prezentat drept duşmanul de moarte al fiin-

ţei supreme, însă din perspectiva locuitorilor pământului, a creatorului lor (ceea ce nu era chiar o minciună). Oamenii au fost învăţaţi că tot răul de pe lume ar veni doar de la el şi că el nu ar fi putut decât să-i înrobească spiritual.

Conform acestei perspective, el ar fi fost de fapt „bunul“, fiind prezentat drept „cel rău“, tot aşa cum Isus predica iubirea, dar era duşmanul de moarte al înalţilor preoţi, şi fiindcă le dezvăluia intrigile, au dispus să fie răstignit. Până acum. Iluminaţii au reuşit mereu să răstălmăcească de aşa natură adevărul, încât „bunii" să fie pedepsiţi si „răilor“ să li se ceară ajutorul (vezi Războiul din Golf dintre Bush şi Hussein).

Afirmaţia că planeta noastră ar fi fost vizitată odinioară de diferite vietăţi din Univers, care ar fi dat naştere la noi forme de viaţă şi ne-ar fi părăsit apoi din nou, nu este nici pe departe „trasă de păr". Mitologia greacă ne povesteşte despre zeii care locuiau pe Olimp şi mai ales despre Hermes, mesagerul zeilor, care zbura cu carul lui ceresc prin ceruri. Cântecul hawaiian Hula-Hula descrie de exemplu cum aterizase o navă spaţială pe marele vulcan „Maunakea“ din Big Island, cum s-a urcat cel mai viteaz războinic pe această navă, s-a împreunat cu femeia care a ieşit dinăuntru, formându-se actuala rasă hawaiană. Mayaşii şi Hopii spun că ar proveni din Pleiade. Că ar fi trăit iniţial pe un continent aflat în Oceanul Atlantic, care însă s-ar fi scufundat mai târziu şi că ar fi supravieţuit mai întâi în oraşe subacvatice până s-au stabilit pe continentele nord- şi sud-american. Aborigenii australieni povestesc că şi la ei ar fi aterizat de mult nave spaţiale, ai căror călători le-ar fi transmis înţelepciune spirituală şi le-ar fi lăsat bumerangul. Interesant este faptul că tribul Dogon, originar din insula africană Mali deţine de peste 700 de ani cunoştinţe la care NASA nu a putut ajunge decât în 1970 şi numai cu sprijinul tehnicii avansate a sateliţilor. Tribul Dogon susţine de peste 700 de ani că steaua Sirius, aflată în stânga, sub Centura Orion, ar avea o altă stea mai mică care ar încpnjura-o pe aceasta o dată la 50 de ani şi care ar fi construită din cea mai densă materie a Universului.

Deoarece n-a fost posibilă identificarea acestei stele cu ajutorul telescoapelor noastre, etnografii au considerat această poveste un mit. În 1970, s-a lansat un telescop în spațiu care a descoperit în final o micuță stea albă, care era incredibil de grea cu ale sale 55 kg/cm^3, înconjurând-o pe Sirius o data la 50,1 am. Când cercetătorii i-au vizitat pe dogoni spre a descoperi de unde dețineau ei informațiile cu pricina, aceştia le-au povestit că în urmă cu vreo 700 de ani ar fi aterizat un OZN al cărui echipaj ar fi săpat o groapă mare, pe care ar fi umplut-o cu apa şi că ființele, care arătau ca niște delfini, ar fi sărit din OZN în lac, ar fi înotat la mal şi le-ar fi destăinuit membrilor tribului Dogon secretele Universului. După spusele delfinilor, pe Sirius trăiesc două rase diferite, pe de o parte rasa delfinilor şi pe de altă parte cei pe care astăzi îi numim *Homo Sapiens,* care au însă acolo o înălțime de până la patru metri.

Aztecii relatează o poveste asemănătoare. Din povestirile acestora reiese că în urmă cu mii de ani ar fi venit farfurii zburătoare peste lacul Titikaka, delfinii ar fi sărit în apă, au înotat până la mal şi au spus aceeaşi poveste ca şi tribului Dogon.

În expunerile lumii ştiințifice (controlate) ni se prezintă convingerea că istoria omenirii şi-ar fi găsit începuturile în urmă cu 3 800 de ani pe teritoriul Sumeriei. Înainte am fi fost doar niște sălbatici păroşi şi barbari. Numai că există câteva neajunsuri. Sfinxul este datat cu vechimea lui în anul 2 500 a.Chr., iar ctitorul său se presupune a fi faraonul Kephren. Atât matematicianul şi orientalistul RA Schwaller, cât şi egiptologul John Anthony West au demonstrat însă clar că modelele de eroziune nu s-ar fi putut forma decât prin acțiunea apei. Cercetările lor au arătat că modelele erodate nu ar fi fost cauzate de nisip sau de vânt, ci de o apă curgătoare, adâncă de circa 70 cm. West a putut calcula că Sfinxul trebuie să fi fost expus cel puțin 1000 de ani unei ploi puternice permanente pentru a fi fost posibilă crearea unor asemenea modele de eroziune. Sahara nu este mai tânără de 7 000 până la 9 000 de ani, ceea ce înseamnă că Sfinxul trebuie să aibă cel puțin 8 000 până la 10 000 de ani.

„Lumea" noastră „științifică“ spune însă că în acea perioadă nu existau culturi avansate în acest domeniu şi mai puțin dintr-acelea care ar fi putut înfăptui ceva ca Sfinxul, care până şi pentru actuala generație este greu de înfăptuit.

Ne-au părăsit acești vizitatori pentru totdeauna sau se vor întoarce? Poate unii nici nu au plecat? Încă mai au oare conducătorii evrei contact direct cu Iahve, ca pe atunci?

Pare cel puțin evident că religia a jucat încă dintotdeauna un rol important în activitatea acestor organizații şi că o comunicare cu o „Putere Supremă" a fost invocată drept motivul acțiunilor majorității acestor grupări. Vezi şi Vaticanul care a masacrat milioane de oameni în numele lui „Dumnezeu“.

Să analizăm încă o dată principalele activități ale organizațiilor secrete înainte de a pătrunde şi mai adânc în acțiune:

Secretele acestor oameni sunt atât de profunde, încât numai câțiva aleşi sau bine informați le pot înțelege şi ştiu să le şi aplice. Aceşti puțini folosesc acum aceste secrete în folosul omenirii.Cel puțin asta susțin ei.

De unde putem afla noi, ca interesați, ce păstrează aceşti oameni secret, dacă este atât de bine păzit?

Ei bine, se pare că unii membri ai acestor organizații au avut probleme de conştiință şi au dezvăluit cunoştințele lor de „insider"-i. Pe de altă parte, există oameni care au fost incluşi acolo datorită laturii lor constructive şi care ne-au dat mai departe experiențele lor. Acestor posibilități li se mai adaugă contacte personale cu extraterestri „pozitivi“, precum şi cu ființe spirituale, care supraveghează demult planeta noastră şi care sunt bine puse la curent cu fenomenele din cadrul acestor organizații.

E foarte interesant de analizat că majoritatea, dacă nu chiar toate triburile primitive sunt Membre Străvechi ale acestor organizații secrete.

Acestea sunt împărțite de obicei în grupări masculine şi feminine. Cele masculine domină din nou cultura în epoca noastră. Această imagine reflecta în mod surprinzător structura majorității societăților „civilizate“. Aceasta înseamnă că aceste societăți secrete nu lucrează împotriva conducerii existente, ci pentru ea. Se poate spune cu adevărat că elita organizațiilor secrete o reprezintă cercurile guvernamentale!

Astfel privite, organizațiile secrete reflectă multe aspecte ale vieții cotidiene. Şi în toate cazurile există o minoritate aleasă, un fel de elită autoaleasă din rândul membrilor, care se găseşte şi în organizațiile normale („ne-secrete“), ca de exemplu cluburile locale de fotbal, care dispune de o viziune mai largă sau o putere mai mare (de decizie) decât restul. Această selecție de „inițiați“, aşa-numitul „nucleu“ este arma cea mai; puternică, Alfa şi Omega fiecărei organizații secrete. Aici se iau mai întâi deciziile care sunt mai devreme sau mai târziu comunicate şi restului membrilor.

Din motive de securitate, în asemenea cercuri se discută şi se comunică numai prin coduri, adică simboluri, semnale manuale secrete, parole sau alte instrumente. Asemenea ritualuri s-au practicat dintotdeauna în organizațiile omeneşti. De asemenea, pentru exterior se indică un cu tot alt motiv al constituirii unei astfel de reuniuni decât există în realitate. Nu contează că este vorba despre francmasoni sau aşa-numitele uniuni Lions sau Rotary-International, amintite mai ales în raport cu comportamentele sociale pozitive sau negative. Sper că nu aveți convingerea că bărbații maturi din înalta nobilime cu rang şi nume se întâlnesc regulat în secret doar pentru a-şi pune de plăcere robe şi pentru a ține o lumânare în mână.

Fireşte că nici George Bush, de exemplu, n-a stat de plăcere într-un coşciug, cu o panglică în jurul penisului, descriind totodată amănuntele trăirilor lui sexuale în timpul acestui ritual, atunci când a fost inițiat în ordinul „Skull & Bones“ („Craniu şi oase“). Precum ştiți deja din prima carte, a avut multe de câştigat din această inițiere.

O întâlnire în secret înseamnă întotdeauna că ceva nu este destinat publicului larg. Recunoaşterea publică a adorării satanei, contactul cu extraterestrii şi dorinţa de a cuceri puterea mondială sau altele, chiar şi avantajele financiare nu sunt indicate pentru atragerea de noi membri şi nici pentru renumele propriu.

La asemenea întâlniri, este foarte importantă solidaritatea dintre membri. A-şi transmite anumite lucruri sau secrete a reprezentat dintotdeauna o atracţie pentru oameni. Fiecare cunoaşte desigur sentimentele camaraderiei şi al solidarităţii atunci când se află în forţele germane sub instrucţia unui comandat aspru.

O dată cu iniţierea se transmite şi un anume sentiment elitist. Unul dintre cele mai importante secrete ale oricărei organizaţii secrete este ritualul şi mitul care încadrează iniţierea. Aceste ritualuri de iniţiere au o semnificaţie foarte importantă şi profundă pentru fiecare membru în parte. O iniţiere oferă diferite funcţiuni necesare pentru o organizaţie secretă. În primul rând pentru că o iniţiere uneşte într-o mai mare măsură un grup de persoane. Aceste iniţieri, care îi creează fiecăruia anumite gânduri şi sentimente sunt folosite intenţionat de conducători pentru a-i manipula pe „boboci“ după bunul lor plac. Iniţierile îi unesc pe iniţiaţi în misticism.

Aceşti aşa-numiţi „neofiţi“ obţin prin iniţierea într-un secret un statut deosebit. Străvechiul sens al cuvântului „neofit“ duce la ideea de „nou sădit“ sau „renăscut“. Pentru neofiţi, iniţierile constituie în realitate îndemnul de a-şi arăta loialitatea faţă de cei de sus şi de a li se îngădui prin aceasta accesul către rangul următor. Ţelurile vizate de către societate sunt întărite la fiecare nouă iniţiere şi determină iniţiatul să nu li se mai poată sustrage (acestora) în viaţa cotidiană. Acest lucru are ca urmare schimbarea comportamentului politic, religios şi social al membrului. Aceste schimbări sunt bineînţeles în interesul conducătorilor lojilor, adică al acelora din „nucleu“, şi concordă cu scopurile acestora. Şi toţi cei care sunt avansaţi în grade, se supun liniştiţi fiindcă nici nu bănuiesc măcar, încotro se îndreaptă şi ce efecte au acţiunile lor.

Aceşti conducători se numesc „adepţi". Întregul proces ar putea fi prezentat mai clar, dacă am face o comparaţie cu comportamentul soldaţilor, cărora nu li se îngăduie nici măcar să gândească. Numai executarea ordinelor celor de sus. În majoritatea cazurilor, rezultatul este rănirea sau chiar moartea soldatului, în credinţa că decizia comandantului a fost corectă.

Pentru iniţiaţi, totul este o aventură cu tentă mistică, îmbogăţită cu ritualuri şi simboluri secrete. Ai sentimentul ca eşti iniţiat şi conducătorul te încurajează în acest sens. Eşti mereu lăsat să intri mai departe, totul, e să execuţi frumos ordinele.

Privit din perspectiva conducătorului sau a adeptului, acest lucru nu reprezintă nimic mai mult decât alegerea, respectiv căutarea individului celui mai voluntar şi dirijabil pentru scopurile sale egoiste. În cazul în care cineva se simte bine în rolul unui soldat supus sau al unui membru al lojii condus, care a renunţat la propria-i responsabilitate şi i-a transmis-o unui superior, această persoană nu merita deloc milă, chiar dacă şi-ar putea pierde corpul fizic pentru aceasta.

Se poate constata: Cu cât gradul lojilor individual este mai înalt, cu atât numărul persoanelor implicate este mai mic. Asta nu înseamnă că mai multe persoane n-ar putea să atingă acest grad, ci doar că aici se alege cu foarte mare precizie cine poate fi atras în cercul mai restrâns. La un moment dat se atinge şi acel punct în care nu se mai poate avansa pe propriile puteri, şi ajutorul vine de sus. Cei mai mulţi membri din majoritatea lojilor nu depăşesc niciodată acest moment, necunoscând astfel nici adevăratele scopuri şi interese ale lojii sau ale societăţii.

Acei membri care se opresc în acel punct nu mai folosesc decât ca instrumente pentru baza puterii politice sau economice, ceea ce bineînţeles că nu era altfel nici înainte. Între timp trebuie să fi observat şi ultimul că indiferent de felul lor, iniţierile nu sunt decât un mijloc spre scop, şi anume de a arăta în cine se mai poate avea încredere şi în cine nu.

O metodă utilizată pentru a putea vedea dacă elevul ar putea deveni un adept sau nu, este scuiparea crucii creştine (de fapt a crucii anticreştine, fiindcă iese (din armonie - un braţ este mai lung decât celălalt Efectul negativ al acestui simbol se poate verifica simplu prin testul cinetic.) În cazul în care candidatul refuză, superiorii îl felicită şi spun: *„Ai luat decizia corectă, pentru, că un adevărat adept n-ar îi făcut acest lucru atât de îngrozitor!“*

După un timp, noul promovat se va mira însă că nu este avansat în continuare.

Dacă examinatul ar fi scuipat crucea, şi-ar fi dovedit cunoştinţele despre mistere şi ar fi candidat în curând pentru noul grad.

Un mare secret este de exemplu că religiile sunt folosite numai ca instrumente în controlarea maselor.

Cunoaşterea sau înţelepciunea este pe de altă parte SINGURUL „Dumnezeu“ al Iluminaţilor, prin care, în viziunea lor, omul însuşi devine Dumnezeu. Atât şarpele, cât şi balaurul sunt simbolurile înţelepciunii. Iar Lucifer, purtătorul de lumină este personificarea cunoaşterii, fiindcă el a adus-o. Lumina e desemnată şi drept „înţelepciune“, vezi cartea de Tarot a „Eremitului“, în care acesta ţine un felinar în întuneric. Această lumină de felinar reprezintă cunoştinţele pe care le deţine eremitul, înţelepciunea la care a ajuns. Iar eremitul a ajuns astfel, adică s-a retras fiindcă nu-şi poate împărtăşi nimănui cunoaşterea. El nu mai este înţeles. Ca de exemplu cu cartea *Organizaţiile secrete I.* Dumneavoastră aţi citit-o şi vi s-au împărtăşit anumite cunoştinţe. Dacă la o bere le povestiţi şi prietenilor despre asta, ei necitind cartea, veţi fi luat în derâdere ori considerat nebun. Ce se întâmplă? Vă retrageţi automat, veţi alege pe viitor persoanele cu care veţi discuta acest subiect, dat fiind că nu mai vreţi să fiţi rănit, devenind astfel un eremit prin „cunoştinţele" dumneavoastră, fără posibilitate de a fi transmise lumii înconjurătoare.

De aceea este plauzibilă existenţa organizaţiilor secrete, dat fiind că aici se întâlnesc persoane care vorbesc deschis despre

lucruri prin care altminteri, fie sunt luate în derâdere de către public, fie sunt chiar combătute.

Valul misticismului care acoperă organizaţiile secrete le-a adus renumele de a fi nişte grupări ieşite din comun sau cel puţin nişte adunări ciudate de oameni. Când viziunile lor sunt însă preluate de către mulţime, ele îşi pierd dintr-o dată statu tul „antisocial“. Un bun exemplu aici ar fi biserica creştină, care sub dominaţia romană fusese desemnată drept „organizaţie secretă“. Şi „organizaţia secretă deschisă şi prietenoasă“ (Vaticanul) a stăpânit într-adevăr întreaga lume.

Majoritatea organizaţiilor secrete sunt categorisite astăzi drept „antisociale“. Se consideră că adevăratele lor interese nu servesc bunăstării generale. Şi tocmai acest lucru loveşte în general ţinta. Şi chiar dacă n-am nimeri sâmburele, am găsi oricum fructul. La fel se întâmplă şi cu Vaticanul, actualmente cel mai mare şi cel mai rău sindicat de criminali din lume, care se scaldă în continuare în sânge. În deplin secret. Poanta cea mai bună este că aceşti creştini îşi mai şi plătesc călăii. Înţelegeţi de ce Iluminaţii cred că ceilalţi oameni sunt nişte animale? După părerea acestor oameni, animalele trebuie să meargă la abator.

În multe ţari, comunismul şi fascismul sunt privite ca organizaţii secrete şi sunt urmărite prin lege. Şi în Germania, la fel. Dar chiar dacă se interzice existenţa publică a partidelor fasciste, e clar că aceşti oameni se întâlnesc în secret. Se poate porni şi de la premisa că scopurile acestor organizaţii secrete ar fi înspre binele tuturor, ar putea apărea în public spre bucuria tuturor. Dar nu este mereu cazul. „Soarele Negru“, care-şi impusese să sfârşească dominaţia Iluminaţilor, ceea ce ar fi fost

cu siguranţă înspre binele tuturor, nu a putut bineînţeles să se exprime public. Nici aşa-numitele loji „albe“ nu pot lucra momentan în public, ele fiind imediat infiltrate şi înlăturate de către Iluminaţi.

Şi, în ciuda legilor emise în aproape toate ţările, de a se păzi împotriva acestor „state în stat“, nu s-a reuşit niciodată înlăturarea acestora. Aceasta se datorează mai ales faptului că dorinţa fiecăruia de a fi *„unul dintre aleşi“* nu poate fi combătută de nici o putere din lume. Şi penam că majoritatea nu se simt în stare să păşească drumul ce duce spre libertate, aleg calea lipsită de responsabilităţi prin care execută ordine.

Unul dintre cele mai importante secrete de care ar trebui să fim conştienţi atunci când vrem să înţelegem misterul acestor oameni, este acela de a şti că membrii acestora cred că pe pământ există câţiva „indivizi cu adevărat pregătiţi“. Şi ei sunt ferm convinşi că aceşti „aleşi“ le aparţin în exclusivitate.

Următoarea filosofie reflecta atitudinea clasică a organizaţiilor secrete. Când o persoană cu un puternic intelect se confruntă cu o problemă, care solicită aptitudinea uşurinţei, aceasta îşi păstrează calmul şi încearcă să rezolve problema în linişte, adunând şi valorificând faptele legate de chestiunea respectivă. Pe de altă parte, imaturul este copleşit încă de la început de dificultatea problemei de rezolvat.

În vreme ce primul ar putea fi considerat drept calificat în a-şi rezolva singur misterul propriului său destin, în ochii Iluminaţilor, restul oamenilor trebuie trataţi ca nişte animale, adresându-li-se în limba lor. Cu alte cuvinte, „oamenii necopţi“ constituie aşadar 99% din populaţia planetei, asemănându-li-se în ochii Iluminaţilor, animalelor şi necesitând a fi tratate ca atare. Trebuie mânaţi în turme, ţinuţi în cuşti (state şi naţiuni), însemnate cu fierul (tatuajul cu laser „hiark of the beast“), exploataţi ca forţă de muncă şi sortaţi asemeni căprioarelor din pădure.

Aşa cum oile depind de cioban, tot aşa depind şi oamenii de Iluminaţi. Iluminaţii se simt chemaţi să conducă omenirea după

îngrăditul lor plan de gândire. Dacă cineva iese din turmă, trebuie mânat înapoi sau eliminat Atât de simplu este modelul Iluminaților.

Intelectului capabil îi sunt dezvăluite misterele şi este iniţiat în mecanismele spirituale *ezoterice (interioare)*. Maselor li se prezintă însă interpretările *ezoterice (exterioare)*.

Un exemplu aici: Alesului i se dezvăluie intenţiile ascunse ale organizaţiei secrete, este iniţiat în adâncurile acesteia în ceea ce se petrece în interior. Pe de altă parte, masa este învăţată că trebuie să voteze cu partidele de Stânga sau de Dreapta. Este aşadar o imagine a lumii exoterică, exterioară, superficială, prezentată în afară.

Un alt exemplu ar fi tratarea unei boli. Un ezoteric adevărat nu vede boala ca atare, ci ca pe un semnal, un indiciu al dizarmoniei gândirii, simţirii şi a spiritului. Privit ca o oglindă a sufletului., corpul reflectă aceste dizarmonii sub forma aşa-numitelor boli, deci ca dizarmonii corporale. O dată cu aşa-numita vindecare spirituală (fără sprijinul unui terapeut pământean), deci cu vindecarea **ezoterică** a cauzei, adică a sufletului omenesc, această dizarmonie e recunoscută şi tratată, ceea ce poate avea ca efect o schimbare în simţirea, în gândirea şi acţiunea unei persoane. (Asta înseamnă deci tratare fără terapeut psihiatru, vraci sau medic, căci şi sprijinul unui vraci sau psihiatru reprezintă o tratare exoterică, venită din afară sau de la altă persoană. Şi tratările cu minerale, mantre, culori sau atingerea mâinii cad sub incidenţa termenului de exoterică. Ezoterica descrie procesele interioare, o schimbare venită dinspre interior. Insist puternic pe această diferenţiere, fiindcă puţini oameni cunosc cu adevărat sensul acestor termeni şi-l folosesc după bunul plac. Nici măcar puţinele persoane care se numesc ezoterici sau ocultişti nu sunt cu adevărat aşa ceva. Majoritatea se lasă duşi de val, umblă îmbrăcaţi în lila sau alb, au cristaluri la gât şi mormăie nişte formule <mantre> oarecare. Ei s-au oprit la jumătatea drumului către exterior, ceea ce ar fi exact opusul „ezotericii“).

Persoana publică dimpotrivă se duce la medic şi-i prescrie un medicament care înlătură durerile, deci care nu poate fi descris nici ca vindecare, nici ca identificare a cauzei, fiind aşadar un comportament exoteric, pur exterior, care cedează mai devreme sau mai târziu. Masele sunt însă intenţionat, ignorate şi sunt convinse de mass-media că unica perspectivă este aceea. exoterică. (Nu pot decât să citez din nou *„Fiecăruia i se întâmplă după credinţa* sa“.)

În timp ce masele depind de cele cinci simţuri şi sunt menţinute în falsul lor crez prin mass-media, manualele şi ştiinţele controlate de către Iluminaţi, puţinii aleşi analizează şi identifică în prăpastia dintre aceste fronturi împletirea simbolică a marilor adevăruri abstracte.

Alesul iniţiat de către Iluminaţi comunică direct cu Dumnezeii (extraterestrii), care îi răspund şi ei la rândul lor.

Pe de altă parte, masele îşi sacrifică mieii pe altare şi privesc un chip de piatră sau de lemn, care nu aude şi nu vorbeşte. Iniţiaţilor li se transmite cunoaşterea prin secrete ascunse şi sunt „Iluminaţi“ (umpluţi de cunoaştere), fiindu-ne cunoscuţi sub această denumire sau ca „păzitorii secretelor tuturor epocilor“.

Secretul Iluminaţilor şi al celor mai înalte grade ale majorităţii lojilor este ştiinţa comunicării cu extraterestrii (şi cu Iahve).

8. În ce măsură poate fi implicată „Biserica Scientologică“ în aceste lucruri?

Aici nu pot spune decât „material inflamabil“!

Am spus deja în *Organizaţiile secrete I că* Hubbard a fost implicat în proiectul „MK Ultra“, experimentul de controlare a

conştiinţei întreprins de către americani, dar asta nu este decât o chestiune superficială. Să analizam in continuare adevăratele intenţii ale scientologilor

După cum am amintit în treacăt, L Ron Hubbard a fost un „Wilson", adică tatăl său fusese adoptat de familia Hubbard, se numea însă de fapt „Wilson“ şi se trăgea dintr-tmuî dintre cele mai vechi clanuri de vrăjitoare din Scoţia. .Alte clanuri vrăjitoreşti sunt de exemplu Cameronii, Crowley-ii şi Parson-ii. În anii '40, toate aceste familii au lucrat împreună la experimentul Philadelphia, lucru la care voi face referire mai târziu. Trăgându-se din clanul Wilson, Hubbard a avut acces la CIA, precum şi la „Naval Intelligence“, pentru care a lucrat mulţi ani. Acolo s-a putut uita în dosarele personalului de la NAVY şi a putut afla informaţii despre experimentele de controlare a conştiinţei care se efectuau asupra acestuia. Aceste cercetări au reprezentat baza pentru tehnicile lui de diatenică şi de întoarcere în timp, care constituia în acele vremuri prima tehnică de întoarcere cu baze temeinice şi elaborate (fiind însă înlocuite astăzi de mult mai rapida şi mai ieftina kineziologie - în locul „metrului E“ s-a impus „Testarea braţului“). Hubbard îl studioase şi pe Mister Crowley, ale cărui principii se regăsesc peste tot în literatura lui Hubbard. Aceştia nu sunt însă la fel, căci Hubbard şi-a dezvoltat propriile lui tehnici.

El a început să conducă sute de oameni în vieţile lor anterioare, din ce în ce mai departe, obţinând după mulţi ani de cercetare acelaşi rezultat de la toţi clienţii. Ţineţi-vă bine!

Povestea sună cam aşa: În constelaţia lui Pegas se găseşte sistemul solar „Marcab“, populat de către marcabieni. Un sistem solar cu şapte planete populate, ai cărui locuitori şi-au dat de mult seama că soarele lor se va stinge în curând. De aceea au început să caute altă planetă pe care s-ar putea muta populaţia de pe Marcab. Dat fiind că marcabienii n-aveau gusturi proaste, a venit o delegaţie de-a lor şi pe sistemul nostru solar şi au ocupat aici planetele înfloritoare pe atunci (printre altele

şi Marte). În final au ajuns şi pe Pământ, au văzut însă că aceasta este deja populat. Aşa că a fost contactat un popor de pe pământ care corespundea închipuirilor marcabienilor şi s-au jucat de-a „Dumnezeu“. Cu ajutorul tehnologiei aduse, au înfăptuit „minuni“, înrobindu-i pe oameni pe plan spiritual Au fost constrânşi la o supunere necruţătoare, au fost puşi să se roage şi să construiască prin ofrande, sângeroase un cult în jurul lor. După ce au văzut marcabienii că oamenii erau atât de ascultători, au încheiat un contract cu aceştia, oferindu-i poporului con tactat posibilitatea de a deveni poporul stăpânitor de pe pământ. dacă îi ajută pe marcabieni să-şi împlinească scopurile. Conform planului, câţiva marcabieni aveau să preia conducerea acestui popor (marcabienii arată ca oamenii.) şi sub conducerea lor, acesta trebuia să asimileze celelalte popoare de pe pământ, pentru a le stăpâni ulterior. Apoi, după ce pământul ar fi fost prins într-o guvernare mondială, populaţia sa ar fi fost decimată într-atât, încât să nu mai rămână decât un grup mic de sclavi, care să-i servească pe marcabieni.

Şi acum ghiciţi cu ce popor au încheiat marcabienii contractul? Bingo - ebraicii!

L Ron Hubbard descoperise cine este Iahve - El Shaddai.

Cu acest lucru însă a făcut, bineînţeles o gafă. Oricine altcineva, numai evreii nu! Între timp ştim însă că nu el a fost primul care i-a indicat pe evrei.

El descoperise ceea ce spun tăbliţele sumeriene, epopeea lui Ghilgameş, mitologia greacă şi Biblia - faptul că marcabienii sunt „fiinţele care seamănă cu Dumnezeu“ sau „Dumnezeii“ (Annunaki) care coborau cu farfurii zburătoare din ceruri. Oamenii acelor timpuri, care nu cunoşteau desigur nici un aparat, descriau farfuriile zburătoare ca pe ceva ce ei ştiau deja - un nor zburător sau „o roată zburătoare care venea din cer cu foc şi fum“ sau „Ochiul Atotvăzător“.

Sitchin crede că rasa dotată cu această tehnologie (Annunaki), care a făcut afacerea cu evreii, ar veni de pe a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar. Pe de altă parte, Hubbard consideră că ea ar veni din sistemul solar Marcab.

Se presupune că marcabienii au venit de pe Marcab întâi pe această a douăsprezecea planetă, de aici s-au dus pe Marte şi de abia pe urmă pe Pământ. Poate să fie vorba despre rase diferite? Cine ştie?

Amândoi însă, atât Sitchin cât şi Hubbard au ajuns la acelaşi rezultat: Iahve - El Shaddai. Dumnezeul din Vechiul Testament este un extraterestru (sau cei puţin o fiinţă întrupată care a zburat cu o farfurie) şi a încheiat contractul cu iudeii. Acest contract este numit de cunoscători „Alianţa Ebraică de Sânge" şi se găseşte printre altele şi în Talmud şi în Vechiul Testament.

Povestea aceasta despre gradul OT 3 a fost învăţată şi în ierarhia din Biserica Scientologică (desigur mult mai detaliat). Prin tehnicile sale de „auditing", Hubbard a încercat să îndepărteze blocadele instalate de către marcabieni şi de Iluminaţi în rândul oamenilor şi să le redea acestora libertatea.

Unii cred probabil că această poveste ar fi trasă de păr.

Dacă ar fi aşa, puternicii n-ar face decât să o ia în derâdere şi să inventeze un banc pe seama ei. Dacă ceva ar fi însă adevărat, cei care lucrează cu marcabienii şi Iluminaţii ar întreprinde ceva împotriva ei. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Iluminaţii şi Uniunea Ebraică de Sânge au luat repede cunoştinţă de cele ce se învăţau la scientologi şi au început de acea să le acapareze Biserica Scientologică. I-a ajutat şi CIA Ramurile „bisericii" au fost îndreptate unele împotriva celorlalte, iar Hubbard a fost înlăturat din poziţie. După spusele lui L Kin, în anul 1981, evreul khazar Bronfman, probabil cel mai mare producător de whisky din lume (cu sediul în Canada), a cumpărat întreaga Biserică Scientologică din lume.

Din acest punct de vedere, devine de înţeles de ce s-a realizat în 1981 marele val de retragere din Scientology.

Cel puţin aşa afirmă un prieten de-al meu, care a colaborat mulţi ani cu Hubbard şi nepoata lui Mister Crowley pe care o cunosc foarte bine - două persoane, care au fost printre întemeietorii Bisericii Scientologice din Germania şi care s-au retras

amândouă din cauza „Afacerii Bronfman“ - precum şi oamenii din „Zona liberă“, oameni care „auditează“ independent de Biserica Scientologică („Zona liberă“ se ocupă în principal cu tema marcabienilor).

Până în 1981, Biserica Scientologică a fost aşadar în concepţia noastră o uniune constructivă. Începând de atunci însă, are la conducere un sindicat de criminali de cea mai joasă speţă. Iar acum ştim şi prin cine!

Surprinşi?

(Alte indicii despre învăţătura scientologică cu privire la istoria marcabienilor şi alţi extraterestri găsiţi în cărţile *Gott und Co.* <Dumnezeu & Co> de L Kin, Editura VAP şi *Die Gotter von Eden* <Zeii din Eden> de Williarn Bramley, Editura In der Tat.)

9. Ce este principiul hegelian?

Schimbările radicale de guverne creează dezastrul economic, scăderea alimentaţiei şi a carburanţilor, impozite confiscatoare, crize de educaţie, teama de război şi alte stări, cu scopul de a-i lăsa pe oameni să „spere“ într-o „Nouă Ordine Mondială“.

Tehnica este atât de veche precum însăşi politica. Este principiul hegelian al procesului în trei etape: teză - antiteză - sinteză.

Primul pas (teza) este crearea unei probleme. Al doilea pas (antiteza) este crearea unei stări opuse problemei (teamă, panică, isterie). Al treilea pas (sinteza) este oferirea acelei soluţii pentru problemă, care a fost iniţial creata - astfel se poate provoca o permutaţie în popor, care fusese declanşată de paşii I + II. Aşa-numitul război psihologic.

Principiul hegelian poate fi aplicat desigur şi în moduri constructive.

10. De ce nu a urmat după cei de-al Doilea Război Mondial revoluția pentru stăpânirea unică a lumii? Obosiți de război, oamenii ar fi subscris desigur unor asemenea planuri!

O „întrebare îndrăzneață" e urmată de un răspuns îndrăzneț. Personal, nu cred că forțele iluminate erau atât de puternice. În afară de aceasta, nici nu se poate să înglobezi pur şi simplu într-o putere mondială oameni cu structuri mentale naționale din diferite țări. Prea mult spirit revoluționar. Oamenilor le trebuie mai întâi restructurată gândirea, supuşi, iar apoi spun singuri, „da" guvernării mondiale. Nu ai voie să le impui oamenilor guvernarea mondială. Masele lumii trebuie să creadă că ele însele ar fi obținut-o „prin luptă" sau ar fi meritat-o şi că „Noua Ordine Mondială" ar fi cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla. Dar pentru asta trebuie mai întâi să le schimbi oamenilor gândirea.

Aşa cum observam printre altele, Iluminații plănuiesc un al treilea război mondial. Dar acesta nu reprezintă decât o manevră de captare a atenției. Adevăratul război se desfăşoară începând din 1957, de la conferința „Clubului Romei" ținută la Huntsville, Alabama, la care s-a declanşat cel de-al Treilea Război Mondial. Războiul împotriva libertății gândirii. „Silent weapons for quiet wars" (Arme silențioase pentru războaie liniştite).

Acesta este adevăratul motto al Iluminaților. S-au revizuit manualele şcolare, s-a introdus gândirea democratică (mulțimea egal masă), s-a propagat o societate, care caută tot norocul din lume în afară (exoterica). Prin bani, faimă, putere, sex, un Dumnezeu bisericesc ierarhic, în fața căruia se îngenunchează uşi care trebuie căutat în afara ființei umane. Siguranță prin asigurări, plăcerea şi constrângerea consumului, vindecare nu din propriile puteri, ci prin „specialişti", mulți bani prin mulă muncă, vinovăție deplină de la vagabond până la mâna publica...

Totul reprezintă structuri bolnave de gândire, care în sine nu sunt nici convingătoare, nici realiste - aşa cum începe să recunoască toată lumea.

Iluminaţii trăiesc principiul „Duşmanul vine pe cărări tainice“ şi au restructurat gândirea oamenilor prin televizor, ziare şi radio, iar după acest ultim al treilea război ce va veni, cel mai înspăimântător dintre toate războaiele, naţiunile vor „implora“ după guvernarea mondială. În credinţa că circulaţia cărţilor de credit va deveni normală, ele vor spune „da“.

Duşmanii Iluminaţilor nu sunt germanii, ruşii sau japonezii, ci cei mai inteligenţi şi mai isteţi, cei mai spirituali şi mai mediocri dintre diferitele popoare reprezintă pericolul cel mai mare pentru ţelul lor. Iar în viziunea Iluminaţilor, aceştia trebuie înlăturaţi.

Dacă oamenii au dezordine în cap, rezultă că şi deciziile acestora sunt haotice - adică desfăşurarea evenimentelor în lume.

De aceea se creează întâi guvernarea mondială, respectiv necesitatea acesteia în mintea oamenilor, iar ca urmare ea se va instala şi în realitate. Cum spuneam: „Duşmanul vine pe căi tainice“.

„Punctul forte al ordinului nostru se află în tăinuirea sa; nu-i dezvălui niciodată adevăratul său nume, ci înregistrează-l întotdeauna cu un altul decât cel real. Nimic nu ar fi mai potrivit decât cele trei grade inferioare ale francmasoneriei... Forma unei organizaţii de cărturari se pretează cel mai bine pentru următoarele noastre planuri.. Prin introducerea comunităţilor de cititori şi a bibliotecilor pe bază de abonament, şi prin preluarea controlului asupra lor, putem manevra opinia publică cum vrem, plasând în aceste cercuri forţele noastre de muncă şi lăsându-le să-şi facă efectul“.

Adam Weishaupt

Deoarece există posibilitatea ca unii cititori să nu creadă întru totul acest lucru, doresc să prezint câteva dovezi pentru fundamentarea afirmațiilor mele.

Doresc să mă folosesc de această ocazie şi să împlinesc o altă rugăminte. Şi anume, am fost întrebat de mai mulți cititori de ce scriu atât de puțin despre Germania şi atât de mult despre SUA şi Anglia. De aceea, doresc să exemplific prin câteva evenimente germane, cu riscul de a fi etichetat de unii critici drept „filogerman".

Cum am mai spus deja, am fost pus în plăcuta, dar uneori periculoasa situație de a avea acces la texte şi documente senzaționale. Printre ele au fost şi dintr-acelea din timpul şi de după război. Consider importante două puncte de vedere:

1. tânăra noastră generație nu are habar - şi din păcate nici măcar interes - de constrângerile ce domneau pe atunci în planul secund;

2. asemenea rapoarte devin credibile şi inteligibile abia prin noua noastră perspectivă asupra puterii Iluminaților.

Să analizăm aşadar aceste rapoarte despre evenimentele din trecutul german, care erau în majoritate necunoscute sau chiar deja uitate de cetățenii țării şi care probabil că abia acum, privite din acest nou punct de vedere, vor căpăta cu adevărat un sens.

„Programul de reeducare al aliaților" pentru Germania poate exemplifica tema menționată mai sus „Dușmanul vine pe căi lainice".

Indicații datând din anul 1945 pentru reeducarea germanilor:

Ce e de făcut cu Germania. Distribuit în 1945 de către Departamentul de Servicii Speciale, Forțele Serviciilor Armate, U.S. Army. Nu este de vânzare!

„Sunt constrânşi la reeducare atât tinerii, cât şi bătrânii şi acțiunea nu se restrânge numai la sălile de clasă. Copleşitoarea

putere convingătoare a reprezentărilor dramatice trebuie pusă pe deplin în serviciul ei. Filmele îşi pot atinge aici dezvoltarea maximă. Cei mai mari scriitori, producători şi cele mai mari vedete vor dramatiza sub îndrumarea „Universităţii Internaţionale" răutatea nefondată a nazismului şi vor lăuda prin contrast frumuseţea şi simplitatea unei Germanii care nu se mai ocupă cu războiul. Ei primesc misiunea de a prezenta o imagine atrăgătoare a democraţiei, iar radioul va pătrunde în case atât prin, divertisment, cat şi prin discursuri necamuflate. Autorii, drama turgii, redactorii şi editorii trebuie să se supună examenului „Universităţii Internaţionale", căci ei sunt toţi educatori. Încă de la început, trebuie interzise toate publicaţiile nedemocratice. Abia după ce gândirea germană va fi avut ocazia să fie întărită în noile sale idealuri, pot fi admise şi păreri opuse. În credinţa că virusul nu mai găseşte teren; astfel se obtine o imunitate mai mare pentru viitor.

Procesul de reeducare trebuie să pătrundă şi să cuprindă întreaga Germanie. Şi muncitorii trebuie să primească pe parcursul timpului liber lecţii simplificate de democraţie. Taberele de vară şi instituţiile de educare populară trebuie să reprezinte un sprijin în acest sens.

După terminarea războiului, mulţi deţinuţi germani vor rămâne în Rusia, nu voluntar, ci pentru că ruşii au nevoie de ei ca muncitori. Acest lucru nu numai că e *perfect legal, ci mai combate şi pericolul ca, odată introduşi în ţară ca deţinuti de război, să formeze nucleul unei noi mişcări naţionale. Dacă noi înşine nu vrem să-i păstrăm pe deţinuţii germani după război, nu trebuie totuşi să-i trimitem în Rusia.*

„Universitatea Internaţională" este cea mai vizată în a stabili amănuntele sistemului german de educaţie, planurile de în-

vățământ, şcolile, selecția profesorilor şi a manualelor, pe scurt: toate chestiunile pedagogice. Avem nevoie de un „Comandament Superior" pentru reeducarea ofensivă. Elevii germani deosebit de înzestrați obțin posibilitatea continuării studiilor la şcolile noastre; aceştia se vor întoarce în Germania ca profesori şi vor întemeia o nouă traditie culturală, împletită cu conştiința civică internațională.

După posibilități, profesorii trebuie să fie liberali germani şi democrați. Pătrunderea „străinilor" ar putea avea efecte stimulatoare şi trebuie să fie redusă la minimum, nu este permis însă ca acest lucru să ne conducă la pierderea controlului.

Orice mijloc posibil de influențare spirituală în sensul culturii democratice trebuie pus în serviciul reeducării. Sunt indicate în acest sens misiunile bisericilor, cinematografelor, teatrelor, radiodifuziunii, presei şi ale sindicatelor.

Reeducarea intră în locul serviciului militar, şi fiecare german i se va supune obligatoriu, aşa cum era înainte obligația legală de satisfacere a serviciului militar.

Nouă ni s-a dat misiunea de a salva pacea şi libertatea; acea libertate, care s-a născut pe muntele Sinai, a fost pusă în iesle la *Betleem, care şi-a petrecut copilăria bolnăvicioasă la Roma, prima tinerețe în Anglia, având-o ca severă profesoară pe Franța,* care *şi-a petrecut maturitatea în Statele Unite şi care trebuie să trăiască în toata lumea, dacă noi ne facem datoria.*"

La programul de reeducare au subscris cu entuziasm următorii: Truman, Wallace, Nelson, Wichell, Rickenbacker, Sigrid

Undset, Rey Stout, Clifton Fadiman, senatorii Burton, Pepper, Capper, Joh. Scheel, Lowell Thomas, Gabriel Heatter, James W. Gerard, Lord Vansittart, Maurice Meaterlinck, Sommerset Maugham, Louis Bromfield, Dean Alfange, Famcie Hurst, Cecil Roberts, Henty Bernstein, Dr. Alvin Johnson, Dr. Wiiliam Neilson, Gen. Marcel de Bear, Daniel *A.* Poling, Wallace Deuel, Paul Jordan-Smith, Burnet Hershey, Hugh Cowdin, Edgar Amsel Mowrer, Edwin H. Blanchard, J.H. Jackson, Dr. Melchior Polyi, H.R. Burke şi mulţi alţi reprezentanţi ai „spiritului american"[1]. (Sursa. Naţiune şi Europa, august 1958, Unabhängige Nachrichten. Postfach 1826,55388 Bingen, Germania)

Există însă şi alte surse care indică descompunerea sistematică a moralei publice pe „căi liniştiteă. Dr. Georg Jaeckel a publicat un articol pe această temă, intitulat tot „Reeducarea poporului germană, din care extragem cele mai importante fragmente.

„Reeducarea a avut ca scop schimbarea radicală pe cale psihologică a substanţei spirituale a poporului german. Puterile occidentale şi-au creat astfel un mijloc, care îi supunea pe *locuitorii Republicii Federale cu ajutorul influenţării sistematice a maselor si care îi determina să-şi asume întreaga responsabilitate, în comparaţie cu starea de fapt de acum, minciuna despre vinovăţia de război a Tratatului de la Versailles (de după Primul Război Mondial) determinase o împotrivire generală a poporului.*

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, americanii s-au străduit să pună în aplicaţie teoriile reeducării pe teritoriul Germaniei. Departamentul de război psihologic a fost numit „Secţia de control a informaţiilor", stabilindu-se iniţial în Bad Homburg, de unde a fost mutată la Berlin în 1946. Una dintre principalele sale datorii era acordarea de licenţe pentru editorii de ziare şi cărţi, directorii de film şi radiodifuziune. Candidaţilor la aceste posturi li se testau „aptitudinile caracterologice"

în sensul noilor teze socio-psihologice, în aşa-numitul „Screening Center" din Bad Orb, condus de psihiatrul londonez David Mardochai Levy.

Mijlocul cel mai promiţător pentru schimbarea caracterului german era considerat a fi educaţia, iar conducătorul departamentului „Educaţie" din guvernul militar american anunţa într-un program de reeducare din 1948 printre altele:

„Adevărata reformă a poporului german va veni din interior. Ea va fi spirituală şi morală. Tipurile de scoală joacă un rol mai mic pentru viitorul Germaniei şi al lumii decât ceea ce se predă, cum se predă şi prin cine se predă. Nici o armată de ocupaţie nu va reuşi să-şi impună vreodată modelul pedagogic şi cultural poporului învins. Guvernarea armată va fi considerată guvernare militară. De aceea scopul acesteia va fi:

a) identificarea şi încurajarea elementelor democratice din rândul populaţiei germane;

b) susţinerea dezvoltării sau a reconstruirii instituţiilor şi organizaţiilor din Germania, care pot contribui la îndeplinirea misiunii noastre."

Dintre „învingători" au fost aleşi 1500 germani pentru a de--eni colaboratori de marcă în accelerarea procesului de reeducare. Aşa au renunţat americanii să le mai impună reforme germanilor, în schimb, au început să infiltreze în societate bărbaţi germani, instituţii şi idei, care ar fi putut îndeplini scopurile guvernării militare, fără ca influenţa americană să poată fi identificată însă din prima.

În legătură cu metoda reeducării, iată ce părere expunea în 1967 profesorul titular de ştiinţe politice la Universitatea din Frankfurt pe Main, prof. dr. Irving Fetscher:

„Atunci când prin învingerea totală a armatei s-au creat condiţiile construirii unei noi Germanii democratice, aliaţii ştiau la fel de bine ca şi democraţii germani, că pentru asta nu era de ajuns numai crearea Constituţiei şi reformarea partidelor, ci şi o schimbare profundă a gândirii, a sentimentelor, a modurilor

de comportare. Sociologia, demoscopia, ştiinţele politice servesc drept instrumente ştiinţifice auxiliare pentru orientare. Dacă structurile familiilor sunt şi rămân autoritare şi dacă în viaţa personală, persistă un raport de subordonare rigid şi ierarhic, e greu de crezut că atitudinea faţă de principalele chestiuni politice este marcată de spiritul toleranţei, al iubirii de libertate. al responsabilităţii democratice."

Aici se evidenţiază motivul pentru care în Germania de Vest se încurajează emanciparea tineretului faţă de familie. Prof. dr. Fetscher continuă:

„Dezvoltarea socială modernă vine întrucâtva în întâmpinarea acestui proces de dezvoltare a modelelor autoritare de comportament."

Una din consecinţe este educaţia anti-totalitară promovată de SUA care a fost introdusă şi în Germania. În cinstea SUA, trebuie menţionat că acolo a fost recunoscută nocivitatea acestui model pentru stat şi societate, în timp ce aici el este practicat în continuare.

Liga Socialistă a Studenţilor Germani este un copil legitim al sociologilor şi politologilor recunoscuţi după 1945, iar profetul acestei organizaţii studenţeşti era profesorul de filosofie socială Herbert Marcuse. Din filosofia lui citäm că pentru *„minorităţile oprimate şi asuprite există un drept înnăscut la rezistenţă, la recurgerea la mijloace în afara legii, de îndată ce legile s-au dovedit a fi insuficiente. Atunci când săvârşesc fapte de violenţă, ei nu încep un nou lanţ de violenţe, ci îl frâng pe cel deja existent. Pentru că vor fi bătuţi, ei cunosc riscul, iar dacă sunt hotărâţi să şi-l asume, nici o terţă persoană, cu atât mai putin educatorul şi intelectualul, nu au nici un drept să le predice resemnarea.*" În realitate, acest lucru înseamnă legitimitatea actelor de violenţă şi a neînfrânării, prin aceea că scopul scuză mijloacele.

Politologia vest-germană de după război se află aşadar în strânsă legătură cu strădaniile de reeducare provenite din SUA

Scopul declarat al reeducării poporului german era reforma-frea lui spirituală şi morală, transformarea gândirii sale, a sentimentelor şi a comportamentelor sale, precum şi schimbarea raporturilor sociale şi politice în Republica Federală. Tot din SUA provin şi practicile politice moderne ca „sit-in", „go-in", „teach-in" şi ideea antiuniversitară. Astăzi, chiar elevii acestor primi politologi sunt cei care activează negativ în poziţiile-cheie din conducerea opiniei vest-germane, îndeosebi referitor la chestiunea vinovăţiei germane şi la reconsiderarea istoriei germane.

Aici găsim aşadar următoarele puncte principale din programul reeducatorilor noştri după cel de-al Doilea Război Mondial:

- distragerea cetăţeanului de la politică prin„minunea economică";
- impunerea statutului special al unicului popor criminal, vinovat de ultimul război;
- supunerea generaţiei de război unei defăimări de durată şi strădania de a le provoca convingerea propriului eşec, vina individuală şi colectivă;
- generaţiile următoare trebuie convinse că au dreptul să impute părinţilor vina şi să se revolte împotriva lor. Campanile de defăimare slăbesc autoritatea statală;
- în domeniul politicii culturale oficiale, e exclus tot ce este sublim, înălţător şi frumos. În artele plastice domină constructivismul abstract, care merge până la anormalitate şi nihilism.
- De descompunerea sistematică a moralei vest-germane aparţine şi introducerea noţiunii de societate pluralistă, conform căreia fiecare îşi poate forma propriile standarde valori--e şi care se răspândeşte în ideea că nu există legi tradiţionale absolute.

Prin intermediul unor asemenea profesori li se îngăduie aşadar tinerilor să-şi formeze propriile standarde valorice. Pe această cale, viaţa comunitară vest-germană este distrusă încă de la nivelul tineretului, acesta urmând a trăi în mare măsură

într-un nihilism moral, pentru că ea nu distinge binele de rău, dreptatea de nedreptate, comportamentul său îndreptându-se mai mult sau mai puțin după ceea ce îi este sau nu de folos (gân direa de consum). În locul modelelor general valabile a apărut propriul Eu, în locul binelui comun, egoismul.

Fostul preşedinte al Tribunalului de Stat, dr. Gebhard Mul-ler afirma odată că morala publică din Germania de Vest, aşa cum reieşea dintr-o serie de materiale filmate şi tipărite ar fi scăzut la un nivel nemaiîntâlnit în lume. Dat fiind că statul ar lua puține măsuri în acest sens, până şi părinților responsabili le-ar fi aproape imposibil să-şi protejeze copiii împotriva unor degenerări sexuale.

- După ce conferința ministerului de cultură vest-german a adoptat decizia ca la baza studiului istoriei să fie pusă vino-văția exclusivă de război a poporului german, cursurile obli-gatorii de istorie au fost practic eliminate din şcolile vest-ger mane, fiind înlocuite cel mult cu politologia şi sociologia. Acest lucru însemna că se urmărea în conformitate cu un plan, trans-formarea tineretului vest-german în barbari fără istorie. Pier derea istoriei este, pentru a-l cita pe profesorul Schoeps, echi-valentă cu o criză morală, cu revenirea la primitivism, cu o de-generare a umanității, ale cărei simptome sunt criza morală, dezorientarea şi nehotărârea. Această analiză a profesorului Schoeps corespunde uneia inclusă într-un discurs critic asu pra condiției relațiilor germano-americane, susținut la mijlocul lunii aprilie 1983 de către ambasadorul american Burns înain-tea unei comisii a congresului germano-american. Într-un inter-viu acordat ulterior în Republica Federală Germania, ambasa-dorul atacă cea mai fierbinte problemă solicitând: „ restaurarea *onoarei poporului german, adică reabilitarea imaginii istorice influențată în ultimii 37 de ani de o anumită direcție. Trebuie îndepărtat sentimentul de vină al actualei generații care dău-nează atât de mult familiei de ponoare.*“ Administrația Reagan, care pe plan ideologic este identică cu grupările Roosevelt şi Truman recunoaşte a fi de părere că politica de reeducare ame-ricană a fost dăunătoare prin cultivarea sentimentului german

ide unică vinovăţie. (Sursa citatelor de mai sus: „Mărturisiri Confidenţiale“, ediţie specială pentru reeducarea poporului german, junie 1984,)

Doresc acum să leg această introducere în războiul psihologic de a doua temă ..tabu" din trecutul german - si anume sentimentul de vinovăţie de după război. 0 adevărată lovitură!

Dat fiind că americanii (ambasadorul Burns, în aprilie 1983) au recunoscut deja, în articolul evocat mai sus, că Germaniei i-a fost **atribuita** unica vină la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial şi că „învingătorii“ n-au reuşit nici până în ziua de azi să spună omenirii purul adevăr, doresc să mă folosesc de această ocazie pentru a face ceva lumină în această parte a istoriei germane. Am scurtat mult textele ce mi-au fost puse la dispoziţie şi fac referiri la literatura apărută în domeniu.

William R. Lyne, fost agent CIA şi autor al cărţii Space - *Alien from the Pentagon* notează la pagina 41: *„ Tratatelor de la Versailles li s-a adăugat în 1919 un document suplimentar emis de guvernul SUA. În acest document, cunoscut sub titlul de „Morgenthau's Pastoral Policy“ (Politica pastorală a lui Morgenthau), care a fost semnat de preşedintele SUA Woodrow Wilson şi prezentat la Tratatele de la Versailles se specifică intenţia SUA, ca măsură la capitularea germană, de a-i extermina pe toţi germanii. Rasa germană ar fi „din naştere o rasă războinică“ şi s-ar avea în vedere transformarea Germaniei în „păşune“. Documentul, la care am avut acces în 1968 se afla printre hârtiile fostului preşedinte Lyndon Baines Johnson, care sunt păstrate astăzi la Centrul de Cercetare Sid W. Richardson, în U.T.Austin“.*

În 1922, Walter Rathenau instigă Franța <u>la omorârea tuturor germanilor și la colonizarea Germaniei cu populații străine.</u> (Sursă: *Durerile facerii unei noi lumi,* de Carlos Baagoe, editura Samisdat, Toronto, pag. 143).

După îndelungi ezitări, la 30 ianuarie 1933, președintele Reichului Paul von Hindenburg îl numea cancelar pe Adolf Hitler conducătorul celui mai puternic partid german de atunci. Câteva săptămâni mai târziu, la 24.3.1933 urma și răspunsul:

Ziarul londonez „Daily Express", cu un tiraj de milioane de exemplare, reprezentând pe atunci cel mai mare cotidian al Marii Britanii își intitula ediția din 24.3.1933 pe șapte coloane: *„Evreii declară război Germaniei?*". Dedesubt scria: *„14 milioane de evrei declară război*". „Daily Express" i-a atribuit acestui fapt o asemenea importanță, încât a evidențiat pe prima pagină de titlu, articolul despre declarația de război, în timp ce în aceeași zi așeza adoptarea legii învestirii de la 23 martie, prin care Camera Deputaților îi atribuia lui Hitler puteri dictatoriale, în josul paginii întâi, cu următorul scurt comentariu: *„Camera Deputaților îl face pe Hitler dictator.*" Vezi pagina 13.

Următoarea declarație oficială de război a evreilor a fost făcută în august 1933 de către Samuel Untermayer, președintele de la „International Jewish Federation to combat Hitlerite Oppression of Jewish". Această declarație numea războiul împotriva Germaniei, care era deja hotărât, un război sfânt. Acest război trebuia să fie condus până la sfârșitul Germaniei, **până la <u>distrugerea ei</u>.** Aceasta expunere a fost publicată în „New York Times" din 7 august 1933.

În ianuarie 1934, rabinul Vladimir Jabotinski, fondatorul organizației sioniste „Mascha Rjetsch" a publicat următoarea explicație: *„Lupta împotriva Germaniei este purtată de luni de zile de*

*către fiecare comunitate evreiască, la orice conferință sau congres, în toate sindicatele şi de orice evreu de pe acest pământ. Vom duce un război mondial spiritual şi material... **Interesele noastre evreieşti impun distrugerea întregii Germanii.**" (Dure rile facerii unei noi lumi,* pag. 140).

La 27 iulie 1935, Vladirair Jabotinski declara în. „The Jewish Daily Bulletin"; „Există o singură putere care contează cu adevărat, aceea a presiunii politice. Noi, evreii, suntem cea mai puternică nație din lume pentru că deținem puterea şi ştim să o folosim".

La câteva zile după declarația de război făcuta Germaniei de către britanici, la 3.9.1939, conducătorul sioniştilor de atunci, dr. Chaim Weizmann i-a dat guvernului britanic 80 000 de soldați spre folosire în Orientul Apropiat şi, în total, o armată de 100 000 de evrei ca luptători împotriva Germaniei. (Sursa: *Durerile facerii unei noi lumi,* pag. 142)

Eli Ravage: *„Poporul german este primul condamnat la moarte."*

Nathan Kaufmann: *„Trebuie sterilizați 48 de milioane de germani, pentru ca pe parcursul a două generații să se înfăptuiască ceea ce altminteri ar costa milioane de vieți umane şi eforturi seculare: exterminarea germanimii şi a purtătorilor săi"* |Sursa: amândouă din *Durerile facerii unei noi lumi,* pag. 142)

„Războiul este un lucru hotărât, declara ambasadorul SUA Bullit la 24.4.1939 la Paris, în vreme ce cetățenii Germaniei credeau puternic în pace.

Iată ce scria ziarul canadian „Evening Telegram“ la data de 26.2.1940: *„Congresul mondial evreiesc se războieşte de şapte ani cu Germania.*“

Ziarul evreiesc „Jewish Cronkle“ scria la 8. 5.1942: „*Suntem în război cu Hitler încă din prima zi în care a preluat pu--erea, în anul 1933.*“

Este de asemenea cunoscut faptul că în jurul anului 1939, isteriile declanşate în presa mondială, referitoare la pretinsele aspiraţii ale Germaniei de cucerire a ţărilor îndepărtate, au condus la escaladarea dezvoltării războiului european, extins în final pe plan mondial. Numai în „New York Times“ au existat asemenea articole în 15., 16., 17., 18., 19., 21. decembrie 1938 şi în 1.1.1939. Pe numele celor care au activat în acest sens în presa ce devenea din ce în ce mai unită pe plan internaţional, nu pot fi emise certificate pentru dorinţa menţinerii păcii. Aceştia se înscriu în tagma criminalilor-scribi, a stimulatorilor emoţionali ai lipsei de compromis şi ai cruciadei.

Spus mai pe îndelete, acest lucru înseamnă că Iluminaţii vizau pregătiri bine definite de declanşare a celui de-al Doilea Război Mondial, conform planurilor lui Mazzini şi Pike. Şi anume, Germania trebuia implicată în el, fie că vroia, fie că nu vroia. Şi nu vroia! De aceea a trebuit să fie implicată atât de meşteşugit în război, în aşa fel, încât să pară ulterior că Germania a pornit acest război. Germania TREBUIA să declanşeze acest război, fiindcă altfel, francezii, englezii, ca şi americanii nu ar fi avut nici un motiv să intre în războiul plănuit împotriva Germaniei.

Să mai analizăm încă o dată împrejurările de atunci: Germania avea către Polonia următoarele revendicări revizioniste: Reunificarea oraşului Danzig cu Reich-ul (96% locuitori germani), un culoar prin coridorul artificial, care despărţea Reich-ul de Prusia de Est, renunţarea la toate teritoriile cedate Poloniei după Primul Război Mondial.

În acord cu opiniile politice fireşti formulate atunci pe plan mondial, aceste minimale revendicări către Polonia erau atât de îndreptăţite, încât Hitler considera că acestea puteau fi rezolvate prin negocieri directe.

Este de reţinut că resuscitarea Poloniei n-a fost posibilă decât prin iniţiativa germană din 1917. Altminteri, Polonia ar fi rămas în continuare provincie rusă.

Doar garanţia engleză asupra Poloniei a determinat refuzul ofertelor germane de către polonezi, declanşarea unei puternice terori sângeroase împotriva germanilor şi ordonarea mobilizării generale. Polonia a dus o uriaşă propagandă, sugerându-i poporului agitat să ajungă în trei zile la Berlin!

În urmă cu câţiva ani, a apărut la „Editura pentru cercetare şi cultură integrală", uşor prelucrata versiune a cărţii publicate în 1930 de Werner Fuchs: *Confesiuni despre dorinţa cuceririi poloneze.* Numeroasele confesiuni de origine poloneză care sunt expuse în această carte dovedesc că în cercurile decizionale ale politicii poloneze predominau cu mult înainte de preluarea puterii în Germania de către naţional-socialişti în 1933, o atitudine ostilă faţă de germani şi tendinţa de a ocupa vaste teritorii germane, cu predilecţie pentru Prusia de Est, Danzig, Pommern, Silezia şi părţi din Brandenburg. Cel mai bun prilej pentru o asemenea ocupaţie a fost con- siderat a fi în cadrul unui nou război împotriva Germaniei. Astfel se explica şi de ce în anul 1939, conducerea poloneză era ho- tărâtă să pornească război împotriva Germaniei şi nu a accep tat diferitele propuneri germane de mijlocire în chestiunea co- ridorului. Căci în credinţa că imediat după începerea războiu- lui, Marea Britanie şi Franţa, ulterior poate şi SUA şi alte ţări vor trece de partea Poloniei si, în plus, ar apărea şi formaţiuni

de rezistență germane care ar încerca să-l doboare pe Hitler după începutul războiului, şansele de realizare a viselor poloneze de stăpânire erau apreciate a fi extrem de favorabile. Pe de altă parte însă, acest lucru determină expirarea valabilității tezei adeseori reprezentate, conform căreia teritoriile est-germane s-ar fi pierdut numai din „vina germană". Autorul prezintă dovezi din intervalul cuprins între 1918 şi 1930. (Werner Fuchs: *Confesiuni ale dorinței cuceririi poloneze,* ediția a II-a, 1990. pag. 219 şi David L Hoggan: „Războiul impus", Tubingen, 1970).

Ambasadorul SUA la Varşovia, Biddle, îl asigura pe ministrul de Externe polonez Beck, la 19 martie 1939: *„el ar conta pe disponibilitatea poloneza de a crea un motiv de război din chestiunea Danzig.*" (Pe atunci nu era general cunoscut faptul că SUA nu era decât o colonie a Wallstreet-ului).

La 1 septembrie 1939, Germania a invadat Polonia. Să extragem însă câteva fragmente din mărturisirile martorilor oculari pentru a afla ce se petrecuse în Polonia ÎNAINTE de această dată. Iată ce spune într-un raport Heinrich Julius Rotzoll din Goch (altădată Konigsberg): *„La mijlocul lunii august, Regimentul 57 de artilerie din Konigsberg/Prusia a fost plasat la granița amenințată de polonezi. Noi ne-am instalat la Garnsee, regiunea Neidenburg/Prusia de Est Bateria mea era poziționată într-un câmp de porumb. În această zonă, munca pe teren devenise de câteva săptămâni un pericol de moarte. Trupe de cavalerie poloneză, care prădau şi omorau pătrunseseră la aproape şapte kilometri pe teritoriul Prusiei de Est. Asta se întâmpla deja în iulie 1939. Cât vedeai cu ochii, seara era numai fum şi foc. Casele şi satele arzânde erau incendiate provocator de trupele poloneze de cavalerie. Oamenii care se adăposteau în aer liber sau vroiau să stingă focul erau măcelăriți. Pentru a împiedica aceste maşinații, bateria mea a primit pe 23 august 1939 ordinul să formeze un comando de vânătoare. Ca sergent-major, am subordonat comandoul şi ordinul de intervenție. În prima zi de intervenție, trupa noastră motorizata a ajuns cu jumătate de oră mai târziu - un escadron polonez ucigaş gonind*

deja în direcţia graniţei protectoare. Urmele erau îngrozitoare: pe drumurile de câmp şi pe câmpuri găseam numai cadavre de ţărani germani, care erau sfârtecate de sabie sau împuşcate. Chiar din 26 august 1939, comandoul nostru a executat o trupă de cavalerie poloneză într-un câmp de sfeclă de zahăr, nu departe de Gamsee. La grupa noastră, numită MG-Garben, cavaleria poloneză fusese distrusă, 47 de călăreţi polonezi căzuseră pe pământul german...

Când unitatea noastă a trecut pe 1 septembrie 1939, ora 5 *la asalt, am găsit dincolo de graniţa poloneză morminte proaspete de civili germani. Pe drumuri şi margini de şosele erau împrăştiate haine de civili ferfeniţite şi pline de sânge. Ne-au confirmat şi prizonierii de război polonezi că acele atacuri provocatoare de dinainte de 1 septembrie 1939, care vizau populaţia civilă de pe teritoriul Reich-ului au fost ordonate...*"

Dintr-un articol semnat de doamna L S. din Lübbecke (înainte Bromst) aflăm următoarele: *„în vara 1939, din aprilie până înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, sute, ba nu, mii de familii germane veneau prin mlaştini sau înotând prin lacul Obra în faţa uşilor noastre, seara târziu, ca să nu fie văzute, şi cerşeau pâine sau lapte pentru bebeluşi şi lucruri uscate. Întâi nici nu ştiam ce să spunem, fiindcă nu înţelegeam ce se întâmpla. Spuneau în continuare acelaşi lucru: Ne ascundem de mai multe săptămâni de polonezi, suntem împuşcaţi pur şi simplu pe străzi şi pe câmpuri, nu mai suntem siguri de viaţa noastră, polonezii urmăresc toţi germanii. „Dar de ce?" întrebam noi. „ Preotii polonezi vorbesc şi instigă de la amvoane: „Snopiti-i în bătaie pe germani, oriunde i-aţi întâlni. Împuşcati-i grămadă, distrugeţi întreaga pleavă germană...*" *Această imigraţie a durat toată vara, iar către sfârşit nu mai veneau decât foarte puţini, fiindcă graniţa era straşnic păzită.*"

Polonia a efectuat deja din iulie 1939 - deci cu două luni înaintea începerii „oficiale" a războiului - operaţiuni militare împotriva Germaniei.

În Bromberg, Pless şi Stopnika s-au înregistrat încă din august 1939 masacrări de civili germani de către soldaţi polonezi. S-a ajuns la treceri frecvente ale graniţei de către polonezi şi la masacre pe teritoriul german, dar conducerea germană nu a reacţionat. Războiul nu era dorit.

Numai pe aria acestor localităţi au fost măcelăriţi bestial 56 000 de germani. Văzând că germanii nu reacţionează la provocarea de război, femei, bărbaţi şi copii din Bromberg au fost răstigniţi cu capetele în jos pe uşile bisericii şi spintecaţi de către soldaţii polonezi. Aceştia şi-au fotografiat victimele, trimiţând poze conducerii Reich-ului. **De-abia atunci a intrat Hitler în Polonia** !!!

(Vaste materiale documentare şi fotografii ale celor ucişi bestial, precum şi ale gropilor comune descoperite au fost publicate în Cartea Albă Germană Nr. 3 în anul 1940. Nici un document prezentat acolo nu a fost contestat până acum. Vezi în acest sens broşurile: *Duminica sângeroasă din Bromberg* şi *Vina Poloniei la cel de-al doilea război mondial,* la adresa: Rudolf Trenkel, Hamburg 73, Reinickendorferstr. 45 B, Germania).

Se pune întrebarea, dacă intrarea nemţilor la 1 septembrie 1939 a fost un „atac asupra Poloniei nevinovate“ sau o „acţiune de salvare“?

La intrarea germanilor nu se avea în vedere numai salvarea miilor de germani de la ucidere, ci şi soluţionarea radicală a drepturilor germane. Cei mai renumiţi istorici, printre care şi ostilul profesor englez AJ.P. Taylor, de origine evreiască, denunţau dreptul german în cazul menţionat.

Că aşa-numitele tentative englezeşti de mediere nu au fost decât simulate, o demonstrează tratatul de garanţie din 25.8.1939 (§ 2) în care Anglia pretinde că *„orice propunere de restituire a oraşului Danzig către Reich trebuie respinsă de Polonia.*“

Anglia s-a folosit de conflictul germano-polonez pentru a declara la rându-i război Germaniei, dar n-a întreprins însă nimic atunci când Rusia a ocupat Polonia de Est, ci s-a aliat cu ea doi ani mai târziu. Germania trebuia implicată în demult plănuitul război, fie că o vroia sau nu. Polonia nu a fost decât instrumentul în acest sens.

La 2 septembrie 1939, Anglia sabotase acordul deja existent de încheiere a conflictului polonez, devenind astfel cu bună ştiinţă evident mai vinovată de extinderea conflictului pe plan mondial. Pe lângă aceasta, Franţa şi Anglia au refuzat pe neaşteptate propunerea germană de încheiere a păcii după campania poloneză. Tot aşa de brusc a refuzat Anglia şi propunerea de pace după victoria asupra Franţei. La fel s-a întâmplat şi cu eforurile de stabilire a păcii întreprinse de Vatican şi de alte state neutre.

Chiar şi marioneta Winston Churchill a confirmat că, după campaniile din Polonia şi Franţa, Germania vroia să termine războiul.

A eşuat şi încercarea lui Rudolf Hess de a preveni un război mondial prin zborul său în Anglia. De aceea Hess a fost ucis de englezi la Spandau, pentru a nu mai putea relata cele întâmplate atunci.

Iată ce avea Iosif Stalin de spus asupra chestiunii vinei de teboi a germanilor, în „Pravda“ din 29 noiembrie 1939:

„1. Nu Germania a atacat Franţa şi Anglia, ci Franţa şiAngla au atacat Germania, asumându-şi astfel responsabilitatea pentru acest război.

2. După izbucnirea ostilităţilor, Germania le-a făcut Franţei Angliei propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a susţinut public iniţiativele germane, pentru că ea considera, şi mai conderă şi acum, că un sfârşit rapid ar uşura radical situaţia tuturor ţarilor şi popoarelor.

3. Cercurile dominatoare ale Franţei şi Angliei au respins caegoric propunerile de pace ale Germaniei şi strădaniile Uni---- Sovietice sosite după imediatul sfârşit al războiului. Acestea sunt faptele.“

Cât de mare mai este „dragostea" pentru Germania, ne-o vor arate următoarele extrase:

Generalul american Collins afirma încă din 1949 că: *„Este de ajuns să furnizăm armament, nu trebuie să moară şi fiii noştri în Europa. Sunt destui germani care pot muri pentru interesele noastre"* Hessisch-Niedersächsische Allgemeine, 24.10. 1981.

Într-un discurs susţinut la 18 noiembrie 1969 în faţa studenţimii evreieşti din Zürich, Simon Wiesenthal instiga la următorul masacru al germanilor Aproximativ 7 milioane de germani din RFG, RDG şi din Austria ar fi criminali şi delincvenţi.

„Crmiinalii de mâine s-au născut deja astăzi Aceşti potenţiali ucigaşi din viitor trebuie stârpiţi de astăzi." Wiesenthal proclama la Zurich că: ***„Trebuie distruşi odată pentru totdeauna virtualii duşmani- din germeni sau chiar din stadiul embrionar"*** („Salzburger Volksblatt", 23.1.1970, „Neue Züricher Zeitung", 21.11.1969, precum şi „Tat", şi ziarul „Tagesanzeiger" din Zürich.)

Interesant, nu-i aşa? Tocmai am folosit şapte surse evreieşti diferite, care instigă pe şleau la exterminarea poporului german - un holocaust al germanilor! Şi două dintre ele, în 1919 şi 1922. Deci cu mult înaintea timpurilor lui Adolf Hitler, a apariţiei cărţii *Mein Kampf,* a prigonirii evreilor sau întemeierii NSDAP. Asupra soluţiei finale a chestiunii germane ar trebui ţinut probabil un scurt moment de reculegere.

Dacă doriţi să înţelegeţi cu adevărat ceea ce se întâmplă pe acest pământ, nu aveţi voie să vă opriţi la nici o „temă tabu". Realizaţi-vă propriul tablou asupra chestiunilor care se cuvin a fi sau nu abordate. Doar pentru că declară un şef de stat sau se susţine într-un manual şcolar că naţiunea noastră ar fi **responsabilă** de cea mai îngrozitoare crimă împotriva umanităţii, adică

poarta vina acestui lucru, nu înseamnă nici pe departe că dumneavoastră trebuie să şi credeţi. Papa (odinioară vânzător la I.G. Faben-Zyanid) afirmă susţinut că religia izbăvitoare a acestei lumi este creştinismul şi că trebuie să-i aducă omenirii iubirea. E drept că biserica a „mântuit" milioane de femei şi de copii (aşa-numite vrăjitoare şi păgâni) - şi anume de viaţa lor.

Dacă cineva caută să identifice crime împotriva umanităţii, ar trebui să-şi îndrepte atenţia nu asupra Germaniei, ci poate şi asupra Rusiei. Sub conducerea evreului Iosif Visarionovici Djugaşvili, numit Stalin şi a urmaşului său, evreul Salomon Pearl Muter, alias Nikita Hruşciov, în Uniunea Sovietică au fost măcelăriţi peste 20 de milioane de oameni în numai câţiva ani. Şi cine preia aici reparaţiile? Sau ordinul evreului Delano Roosevelt de lansare a bombei atomice în Japonia (Delano este o familie evreiască sefardică din Italia, iar Roosevelt este versiunea americanizată a numelui de familie evreiesc Rosenfeld)?

Şi în alte câteva puncte, scrierea istoriei este foarte unilaterală. Nu vrem să uităm că englezii au masacrat 800 000 de germani în 1918. Il citez aici pe profesorul Harry Elmer Barnes din ediţia din 29 martie 1940 a ziarului „New York Telegram": *„Nimic nu poate fi mai absurd decât cunoscuta poveste pentru adormit copii, care spunea că toţi oamenii buni se află într-o parte şi toţi cei răi, pe cealaltă parte. Unii susţin că un popor ar fi mai brutal decât altul. Ei se referă la hărţuirea germanilor din primul Război Mondial şi la felul în care sunt trataţi evreii acum. În acest proces, ei omit însă cea mai mare cruzime, şi anume blocada britanică împotriva Germaniei, câteva luni după noiembrie 1918. Au fost lăsaţi să moară de foame 800 000 de germani, femei, copii şi bătrâni. Comparat cu blocada britanică din 1918-1919, Hitler ar fi apărut ca un spiriduş rău dacă le-ar fi făcut un asemenea lucru murdar şi detestabil celor 500 000 de evrei aflaţi pe teritoriul Germaniei în 1933."* (Senatorul SUA de Minnesota, Ernest Lundeen, la 11 iulie 1940, la Senatul SUA, în prezenţa preşedintelui F.D. Roosevelt).

Şi mai gravă însă este cifra războiului înscenat artificial la graniţa de vest a Chinei între 1979 şi 1981. Într-un interval de trei ani, acolo au fost măcelăriţi 50 de milioane de oameni. Opinia publică mondială nu a aflat nimic despre acest război. Mass-

media lumii occidentale n-a pomenit o vorbă! Singurul motiv al acestui masacru - exterminarea oamenilor. Cifrele ce indică populaţia mondială sunt mai mult decât trucate. Pământul are deja peste opt miliarde de locuitori. Numai China are peste 1.5 miliarde. Iar chinezii vroiau pur şi simplu să înlăture aceşti oameni. Comandoul ucigaş fusese antrenat în colaborare cu KGB şi CIA (de la un anumit grad de securitate în sus se găsesc mereu aceleaşi nume). Documentele contractului care au fost semnate de chinezi se află la un avocat dintr-un mic oraş de lângă Bonn.

A venit aşadar timpul să ne formăm propria părere despre ceea ce considerăm că este „bine" sau este „rău". Ce este „adevărat" şi ce este „neadevărat", „tabu", sau „ne-tabu"! Mulţi întreabă: De ce trebuie o ţară să plătească pentru 6 milioane de morţi (conform manualelor de istorie) şi alta pentru 50 de milioane, nu? Cine plăteşte pentru cele 85 de milioane din Rusia sau 1,4 milioane în fosta Iugoslavie sau pentru morţii de la Hiroshima şi Nagasaki? Cum rămâne cu Vietnam şi El Salvador? De ce nu plătesc spaniolii pentru masacrul împotriva guanşilor din Insulele Canare La Gomera şi La Palma?

Nici locul desfăşurării celui de-al treilea război mondial nu este un secret. Şi se poate porni sigur de la premisa ca s-a plănuit deja de-acuma cui îi va fi asumată vina.

Ministrul american al apărării C.Weinbergen

„Frontul următorului război convenţional este Europa, şi nu Statele Unite." (Frankfurter Rundschau, 29.4.1981).

Contraamiralul american Gene R. la Rocque:

„ Americanii mizează pe *faptul că, asemeni primelor două, şi cel de-al treilea război mondial se va desfăşura în Europa.*" (Frankfurter Rundschau, 29.4.1981).

Generalul Sir John Hackett, fostul comandant suprem al armatei britanice de pe Rin şi actualul comandant suprem al de-

taşamentului de armată Nord al NATO a scris o carte cu un titlu foarte promițător: *Al treilea război mondial - Principalul loc de desfăşurare: Germania* (Editura Goldmann, 1978).

Samuel Cohen, expert în arme nucleare şi co-realizator al bombei cu neutroni destinata teritoriului nemțesc, a dat următorul răspuns la întrebarea despre efectul bombei:

„Locul cel mai probabil ar fi Germania de Vest, cred că este o chestiune academică să-ți spargi capul pentru a afla pe ce cale va muri duşmanul (nota autorului: germanii).“ (Ziarul „Bild“ Harnburg, 16.10.1977).

În 1979, Henry Kissinger expunea următoarele la Bruxelles: *„Voi, europenii, trebuie să înțelegeți că, dacă în Europa izbucneşte un conflict, noi, americanii, nu intenționăm să murim o dată cu voi.*“ (Ştiri independente Bochum Nr. 8,1981).

11. Adversarii dumneavoastră încearcă să va batjocorească munca. Unii încearcă chiar să vă încadreze politic pe frontul „de dreapta“. Ce părere aveți despre asta?

În primul rând eu nu am „adversari“, pentru că nu sunt de nici o parte şi pentru că nu atac pe nimeni. Afirmația, că aş proveni din „cercurile de dreapta“ este numai una din numeferoasele păreri care se vehiculează în prezent despre mine. O altă idee care circulă şi pe care am aflat-o de la un „drept“ este |aceea că aş fi evreu şi că i-aş spiona pe „ceilalți“ în serviciul Iluminaților. Alții spun că aş fi francmason pentru că am fost urmărit odată cum i-am arătat strângerea de mână specifică celui de-al 33-lea grad al Ritualului Scoțian, unui bărbat care vroia să ştie cum se desfăşoară un salut în Lojă. Un „stâng“ susținea că n-aş putea fi decât un spion BND, căci altfel aş fi fost închis demult. Cineva a spus că aş fi chiar „Anticristul“, fiindcă numai el ar putea să ştie ce ştiu eu, la vârsta mea. Cum este

posibil ca cineva să dea cu părerea despre altcineva fără ca măcar să-l cunoască?

Aici am de îndeplinit o misiune. Mai întâi trebuie să mă acomodez pe pământ. Pentru că nu prea am încredere în nimeni, trebuie să-mi dezvălui singur adevărul. Cartea mea *Organizațiile secrete I* nu are nimic în comun cu munca mea, ci oferă numai o privire de ansamblu asupra lucrurilor întâmplate aici, de care m-am ciocnit odată şi care, după părerea mea trebuie ştiute, dacă vrei să schimbi ceva pe pământ.

Pentru a dezvălui însă lucrurile, trebuie să intri de mai multe ori în „vizuina leului", căci altfel nu afli nimic. De aceea am petrecut mulți ani în cercurile punk, mi-am croit drum prin încurcăturile antifasciştilor, ale anarhiştilor şi autonomilor, până am ajuns la cercurile simpatizanților Fracțiunii Armatei Roşii (FAR) şi am aflat că a treia generație FAR nu există. E doar un serviciu de ucigaşi care elimină pentru politicienii grupării „Bilderberg" şi care nu se lasă conduşi. Spre propriul meu divertisment şi al cercului meu de prieteni, m-aş autointitula cu plăcere „de dreapta", dar, cu numai câțiva ani în urmă, am fost condamnat de o instanța sud-germană, din cauza unor contravenții de extremă stângă, iar de atunci figurez în fişierele de extremişti de stânga din Germania. În cazul în care, aşadar, cineva m-ar denunța public ca fiind de „dreapta", trebuie să fie atent să nu-şi frigă degetele cu mine şi să se dea de gol. Minciuna are picioare scurte! Nasul mi-a fost spart odată de un chelios (Skinhead). Spre necazul „adversarilor" mei, fosta mea prietenă este o „evreică pur sânge" cu nume şi nas pe măsură!!! Ea m-a inițiat şi în Talmud! Interesant, nu-i aşa? în afară de asta, lucrez cu evrei şi la firma mea. Chiar mi-ar plăcea să fiu odată „de dreapta", dar din păcate nu se leagă, poate că nu sunt destul de „tâmpit". Ei bine, poate în viața următoare!

Prietenii mei provin din cercurile înaltei finanțe, dintre francmasoni, oameni VRIL, adepți ai Reich-ului (nu dintre neonazişti sau alte persoane care folosesc în vreun fel violența. Adepții

Reich-ului nu au nimic în comun cu aşa-numiţii neonazişti, dat fiind că cercurile neonaziştilor germani sunt în mare parte finanţate de MOSSAD), dintre magicieni, vrăjitori, vraci, doctori, generali americani, forţele armate germane şi membri NATO, ai Serviciilor Secrete Germane şi Trupelor Militare Blindate, ai M16 - pe mine nu mă interesează cărei orientări subiective îi aparţine cineva. În toate grupările există oameni diferiţi. Pe mine mă interesează cei care îmi îmbogăţesc viaţa, care mă pot sprijini în misiunea mea. Aşa că sunt neutru şi voi rămâne la fel.

O personalitate a scenei germane de OZN-uri a afirmat public că aş fi fost plătit de neonazişti pentru a le publica fotografiile cu VRIL şi de la Haunebu. Să stabilim odată un lucru: dacă e cineva care a plătit, atunci eu am fost acela. Am dat o sumă frumuşică pentru a obţine drepturile de publicare ale fotografiilor cu OZN-uri. Nu pot fi mituit cu bani, căci aceasta ar echivala cu intenţia de a-l mitui pe Baghwan cu un Rolls Royce.

Singurii care acordă mită în cercurile sus-numite sunt în exclusivitate circumcişi. N-am auzit niciodată de vreun neonazist să fi mituit pe nimeni, nici măcar în perioada mea punk. În opoziţie, stă faptul că volumul apărut printre altele la editura VAWS, *Sub stindardul greşit,* a demonstrat foarte amănunţit că aşa-numitii neonazişti sunt plătiţi pentru a comite anumite „infamii". Nici aici nu este greu de recunoscut cine ar avea interesul ca Germania să nu se vindece prea curând de naţional-socisalism (cine e vindecat nu mai are nevoie de doctorul care să-l îngrijească şi care să fie plătit).

Bunurile pământeşti nu au nici o valoare, pentru că nu pot fi luate cu sine după moarte. Cel care a înţeles acest lucru, nu poate fi cumpărat. Eu sunt ocultist şi am fost format ca magician. Politica nu va salva niciodată lumea. Politica este o boală şi cine se ocupă de politică va înnebuni. Nu există Stânga şi Dreapta, ci numai cei care au instalat şi plătit ambele părţi care o vor face şi în continuare. Pentru a afla acest lucru a trebuit să adopt şi eu o orientare, din păcate nu pe cea „dreaptă" .

Presupuşii mei „adversari“ ar cam trebui însă să se hotărască dacă mă încadrează a fi de „stânga“ sau de „dreapta“. Vor eşua însă amândouă.

Am arătat de mai multe ori în cartea mea că nu-mi stă în intenţie a ataca o anumită grupare de oameni, ci vreau pur şi simplu să dezvălui adevărul, iar dacă lucrurile descrise în cartea mea au fost şi mai sunt săvârşite în continuare de câţiva khazari (Ashkenazim, evrei de sorginte hună), atunci trebuie că au fost săvârşite într-adevăr de khazari. Trebuie lăsate crimele nedescoperite, doar pentru că au fost săvârşite de „o grupare elitară“?

„Adversarii“ mei autodesemnaţi trebuie sa-mi demonstreze mai întâi opusul, ceea ce le este desigur imposibil.

O privinţă în care planeta noastră este cu siguranţă unică, ar fi faptul că, la noi, oamenii care spun adevărul sunt mai degrabă combătuţi, decât sprijiniţi în afirmaţiile lor. Ar trebui admisă însă aflarea adevărului, masele preferă însă în schimb să fie minţite şi să ducă un trai tihnit, în care alţii iau decizii în numele lor.

Am de asemenea certitudinea că nu încearcă nimeni să mă amuţească, ba dimpotrivă. Sunt abordat de multe grupări să le public ceva sau să ţin discursuri în anumite cercuri - cum ar veni, drept reclamă. (Dar cu mine, lucrurile nu merg aşa) Pe de altă parte, sunt cercetor de OZN-uri, iar discurile din timpul Reich-ului există. Eu însumi am văzut aşa ceva. Doar pentru că am văzut o zvastică imensă pe un OZN, înseamnă că trebuie să tac?

12. Noţiunea de „antisemitism“ este frecvent utilizată pentru a-i desemna pe acei oameni, care au făcut dezvăluiri despre bancheri sau tovarăşi. Este şi cazul dumneavoastră?

Ei bine, chiar aşa s-a întâmplat. E drept că n-a fost decât un caz singular, dar vreau să previn manifestările incompetente . N-am scris pe nici o pagină a cărţii mele ceva ÎMPOTRIVA vreunui SEMIT. N-am scris nimic ÎMPOTRIVA cuiva, ci DESPRE cineva. Este o diferenţă ca de la cer la pământ - deci nu sunt ANTI! Aşa cum voi demonstra în continuare, nu am scris nici DESPRE SEMIŢI. Foarte puţine persoane care vehiculează termenul de „antisemitism“ au citit vreodată un manual de istorie şi au studiat vreodată originile evreilor şi trecutul acestui popor. Presupunerea mea nu este probabil atât de nefondată, când spun că nici măcar două procente din aceste persoane n-au deschis vreodată Talmudul pentru a se familiariza cu „credinţa“ talmudiştilor. Se pare că trebuie să abordez şi acest subiect, pentru a lămuri câteva neclarităţi.

Ştiu că în Germania tema evreilor este mai periculoasă decât bomba atomică şi unii cititori au gândit probabil că sunt încă un scriitor nazist, care vrea să descopere conspiraţia evreiască mondială. Oameni buni, nu este deloc aşa. Nu am nimic personal cu cetăţenii de origine evreiască. După cum am menţionat deja, am avut o prietenă evreică cu a cărei familie mă înţeleg foarte bine, apoi mai am şi prieteni foarte apropiaţi care sunt evrei, lucrând totodată şi cu parteneri de afaceri care sunt evrei. Cele descoperite de mine sunt însă fapte şi trebuie făcute cunoscute. Dacă vreţi să înţelegeţi de ce au vrut ruşii, englezii şi apoi germanii să-i izgonească pe evrei din ţara lor, trebuie să cunoaşteţi motivul ce i-a determinat să acţioneze împotriva acestora.

Nu spun oare cărţile de istorie DE CE sunt urmăriţi evreii? *„De ce nici un alt popor în afara evreilor nu a fost gonit din orice*

ţară în care a trăit sau *„De ce în revolutia bolşevică s-au implicat aproape numai evrei - ei au fost cei care au planificat, finanţat şi executat? De ce sunt băncile şi mass-media în mâinile evreilor? De ce în 1995 n-are voie să intre nici un evreu în Malaezia?*"

Bineînţeles că toate minorităţile posibile sunt persecutate de secole, nu numai evreii. Aceştia însă tot mereu, în permanenţă. Trebuie să existe un motiv. Aşa cum veţi vedea în acest capitol, pe baza citatelor mele din Winston Churchill, George Washington, Benjamin Franklin şi Martin Luther, germanii nu au fost decât unul dintre popoarele care vroiau să scape de evrei. Vă explic imediat acest lucru.

Nu poate fi negat faptul, că evreii khazari (explic imediat) sunt adânc implicaţi în tema „conspiraţia mondială". Acest lucru n-are nimic de-a face cu fascismul şi nici de zece ori pe atât cu antisemitismul, după cum voi demonstra în curând. Şi încă ceva: toate sursele pe care le-am consultat pentru a răspunde la această întrebare sunt de origine evreiască.

De vreo 40 de ani încoace, termenul de „antisemitism" se asociază curent cuvântului EVREU. Încercaţi odată acest lucru, rostind încet în public numai cuvântul „evreu" şi veţi observa cum se îndreaptă un şir de capete în direcţia dumneavoastră. Cu acest termen, li s-au spălat creierele oamenilor; ei încearcă din răsputeri să combată abordarea publică a acestui subiect. Lucrul acesta nu este însă întâmplător, ci provine chiar de la evrei. Se spune că aceştia au plătit 4 000 000 000 $ pentru a introduce în public prin intermediul organizaţiilor ca „Anti-Defamation-League of B'nai B'rith" (ADL) şi „American Civil Liberties Union" (ACLU) termenul acesta de „antisemitism" care este nepotrivit şi neviabil. Nici acest cuvânt şi nici cuvintele „semit" sau „semitism" nu sunt de găsit în vreun lexicon înainte de 1875.

S-a lansat în întreaga lume o pletoră de filme din predominant evreiescul Hollywood, pentru a transmite o imagine inoculată neadevărată despre poporul evreiesc şi a sa religie. În ce constă această religie vom afla dintr-un citat direct din Talmud.

Unei mari părți a populației occidentale i s-a inoculat prin mass-media controlate de evreii khazari că termenul de „semitism“ se referă în exclusivitate la evrei. Realitatea este însă că un evreu are tot atât de-a face astăzi cu un semit, cât are un ame rican cu un grec.

Asta înseamnă că cine vrea să-mi atribuie lansarea termenului de „antisemitism“ nu şi-a făcut bine temele, căci altfel nu ar fi spus o asemenea „inepție“. Iată câteva informații suplimentare pe această temă.

N-am vorbit în cartea mea despre nici un semit, nici despre arabi, arameni, acazieni sau ebraici. Am scris despre persoane ca Jacob Schiff, clanul Rothschild şi Warburg, clanurile Windsor, Karl Marx, Stalin, Lenin etc. Nici unul nefiind semit, ci din rasa Askenazim - KHAZARI!

Dezorientați? Lăsați-mă să clarific puțin lucrurile.

Să lămurim întâi câțiva termeni pe care lumea îi vehiculează zilnic. Cine sunt de fapt semiții? Conform foarte conservatorului şi avizatului „Oxford Universal Dictionary“ (Enciclopedia Oxford), *„termenul de „semit“ a fost utilizat întâia oară în 1875 şi desemnează o persoană care aparține rasei umane şi care include aproape toate popoarele care, în Geneza 10 (V.T.) sunt urmaşele lui „Sem“ fiul lui Noe şi care au ca limbă maternă o limbă semitică - de aici acazii, fenicienii, ebraicii, aramenii, arabii, asirienii...“*

În Lexiconul Langer de istorie universală se spune că *„ar trebui luată mereu în considerare raportarea termenului de „semit“ nu doar la un singur popor, ci la o serie de popoare a căror limbă maternă este semitică.“*

Ei bine, amatorul va spune: *„Iată, avem ebraici şi semiți“*. Corect ebraicii sunt semiți, dar se pune întrebarea, ce au ebraicii comun cu evreii?

Aşa cum veți vedea imediat, evreii moderni n-au NIMIC comun cu ebraicii.

Să analizăm împreună istoria.

Cine sunt ebraicii?

Ebraicii nu-şi au originea în Chaldeea, aşa cum s-a susţinut adeseori în mod eronat. Dimpotrivă, ei au venit ca străini în Chaldeea, unde au fost trataţi şi alungaţi ca atare de către localnici.

Ţara de origine a ebraicilor este descrisă în cartea I a lui Moise 10, 30, ca fiind teritoriul întins de la Messa până la Saphar, muntele dinspre ieşire (ceea ce înseamnă „muntele de est“ de Ebal), deci spaţiul de la Punt-Usal-Şaba (Saba), în punctul cel mai sudic al Peninsulei Arabice.

Aşa cum aţi citit deja, în Vechiul Testament, Sem este numit fiul lui Noe, ceea ce este însă greşit. Acest lucru fusese stabilit, pentru că Neemia şi Ezra au luat poeziile şi legendele vechiului Babilon, mai întâi le-au copiat şi pe urmă le-au falsificat după nevoile lor. (Aşa cum au făcut şi cu povestea regelui Sargon I, pe care au integrat-o poveştii lui Moise, dar care însă avea în realitate o cu totul altă istorie. În afară de asta, Moise a trăit circa 2 300 de ani după Sargon I.)

În fapt, ebraicii provin din acea zonă geografică pe care ne-o indică şi V.T. în cartea I a lui Moise, 10, 30, şi anume din partea cea mai îngustă a Mării Roşii, foarte la sud, la poalele muntelui Ebal. Din diferitele triburi, acolo s-a format un nou neam. Căpetenia acestui neam era respinsă de tribul râioşilor, al cărei nume era Abil Habr. După acest Abil Habr, noul trib s-a numit în curând al „habriţilor“, din care mai târziu s-a format denumirea de „ebraici“. Excluşii altor triburi s-au alăturat curând acestui nou trib al lui Abil Habr, precum şi alţi foşti sclavi şi sclave. Astfel s-a format un nou popor de sine stătător.

Pe ţărm, Abil Habr a construit o fortăreaţă şi a cucerit repede insula Bara (Perim) aflată vis-â-vis, care aparţinea de marele regat egiptean. Abil Habr s-a unit acolo cu triburile etiopiene ale amharilor şi ale chabililor. Alături de ele, Abil Habr

a invadat ținutul maurilor până la lacul Ugan Ugan (actuala Uganda), cucerindu-l în întregime. Aici și-a creat regatul și aici s-a format adevăratul popor al ebraicilor. De atunci, mijlocul acestei țări a căpătat denumirea de „Habr", după Abil Habr.

Dat fiind faptul că Abil Habr a făcut poligamia lege, deoarece multe femei erau întreținute în același timp, din toate aceste feluri de oameni care-i erau supuși a reieșit un popor cu adevărat nou.

Ajuns la maturitate, Abil Habr a fost lovit de o grea boală sexuală. În acea vreme era cunoscut un bătrân vrăjitor din tribul geniților din ținutul Sina (Sinai). Fiindcă se spunea despre acesta că înfăptuia minuni prin jertfe sângeroase către un *zeu* sălbatic, l-a chemat și Abil Habr la el. Acest preot a adus ebraicilor ritul circumciziei și pe zeul sângelui și al răzbunării Iaho/Iahve/El Shaddai. Acest Iahve (extraterestru) i s-a arătat mai târziu lui Avraam, urmașul direct al lui Abil Habr, rostind cuvintele „Ani ha El Shaddai" („Eu sunt El Shaddai"), cerând multe sacrificii de sânge și încheind contractul cu ebraicii (legătura de sânge ebraică). Abil Habr își extindea însă teritoriul stăpânit și pregătea un război împotriva țării Habaș, al cărei împărat era însă înrudit cu faraonul, cerându-le astfel ajutorul egiptenilor. Faraonul, care era pe atunci Sesostris I a trimis o flotă și o armată, pregătindu-le ebraicilor o înfrângere distrugătoare. Războinicii faraonului au ocupat și fortăreața Har Habr (Harar) și și-au înfrânt dușmanul pe deplin.

Atât despre povestea lui Abil Habr.

Toate crimele ebraicilor pot fi citite în cărțile de la Moise până la Estera (cea din urmă trebuind să fie numită mai degrabă după principalul criminal, „cartea lui Mardochai"), din așa-numitele „Sfinte Scripturi", despre care nimeni nu știe a spune de ce se numesc așa, și nu „Istoria crimelor ebraice". Numai în aceste 500 de pagini se găsesc mai mult de ȘAPTEZECI de genociduri și masacre, nemainumărând numeroasele omoruri separate, cotropiri, furturi, violuri în masă și alte crime (de exemplu incestul). Și cel mai bun lucru e că pentru toate aceste crime

nu a existat nici o condamnare, ca să nu mai vorbim de pedeapsă. Dimpotrivă, majoritatea crimelor fuseseră comandate de către Iahve şi corespund pe deplin principiilor talmudice. Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, poporul evreiesc se identifică, cu puține excepții, cu aceştia, cu legile şi cu istoria lor sângeroasă.

Este totuşi şi o chestiune istorică faptul că 95% din **ACTUALII** evrei ai secolului XX NU sunt de origine ebraică, adică semitică, ci de sorginte huno-turcă. Ei n-au venit de pe Iordan, ci de pe Volga, nu din ținutul Canaanului, ci al Caucazului şi nu sunt legați genetic de Avraam, Isaac şi Iacob, ci de huni, unguri şi de maghiari. Cum e posibil acest lucru?

Ei bine, poporul evreiesc se împarte în două categorii, **sefarzii şi ashkenazim-ii.** Sefarzii sunt evrei de origine ebraică şi au trăit în Antichitate în Spania (în ebraică: Sefarad), până la alungarea lor de la sfârşitul secolului al XV-lea.

În ediția din 1960 a lucrării *Encyclopedia judaica* găsim următoarele date: **Pe pământ existau în anul 1960, 500 000 de evrei de origine ebraică. Din categoria ashkenazim sau a evreilor khazări se găseau în acelaşi an 11 milioane.**

Cine sunt khazarii?

Vă voi oferi un scurt rezumat al istoriei lor: *„Khazarii sunt un popor de origine turcească, ale cărei viață şi istorie sunt legate de formarea istoriei evreieşti în Rusia. Venind din Turcia, khazarii erau un grup de nomazi de stepă care-şi duceau viața din jafuri şi campanii de răzbunare. În a doua jumătate a secolului al Vl-lea, khazarii s-au îndreptat înspre vest, stabilindu-se pe întreg teritoriul de sud al Rusiei, cu mult înaintea constituirii monarhiei Varegilor (855 d.Chr.). La acest moment, regatul khazar se afla în culmea istoriei sale şi purta mereu războaie. N-a existat practic nici o perioadă de la formarea khazarilor în care să nu se fi AFLAT în război. Regatul khazarilor cuprindea teritorii de la Marea Neagră până la Marea Caspică şi de la Caucaz până la Volga.*

La sfârşitul secolului al VIII-lea, Chagan, regele khazarilor, sfetnicii săi şi o mare parte a poporului său s-au convertit la re-

ligia iudaica. Motivul l-a constituit starea precara dintre regatul ostromic şi victorioşii adepţi ai lui Mahomed. Ambele părţi le cereau khazarilor sa se convertească la religiile lor (creştinism sau islamism), refuzându-le insă pe amândouă, aceştia au ales iudaismul.

În următoarele două secole, nu numai majoritatea poporului khazar trecuse la religia iudaică, ci până la mijlocul secolului al IX-lea adoptaseră chiar toţi khazarii această confesiune.

Un urmaş la tron al lui Bulan, pe nume Obadiah a fost cel care a împrospătat regatul şi a consolidat religia iudaică. El a invitat cărturari evrei să se stabilească in regatul său şi a întemeiat sinagogi şi şcoli. Poporul a fost iniţiat în Biblie, în Mişna şi în Talmud, iar khazarii foloseau scrierea ebraică. În limbă însă, s-a păstrat predilecţia pentru limba maternă a khazarilor.

Obadiah i-a lăsat tronul fiului său Hezekiah, acesta i l-a lăsat la rândul său lui Manaseh, iar Manaseh lui Hanukah, un alt fiu al lui Obadiah. Hanukah şi-a lăsat tronul fiului său Isaac, Isaac fiului său Moise (sau Manaseh II), care, la rândul său, i l-a lăsat fiului său Nisi, iar Nisi fiului său Aaron II. Regele Iosif însuşi era fiul lui Aaron şi a urcat pe tron conform dreptului de urmaş al khazarilor.

Varegii ruşi s-au stabilit la Kiev, până la ultima bătălie împotriva khazarilor. După o luptă crâncenă, ruşii i-au învins pe khazari, iar patru ani mai târziu, ruşii cucereau întregul regat khazar de la est de Azov.

Multi membri ai familiei regale khazare au migrat în Spania, unii s-au dus în Ungaria, majoritatea populaţiei a rămas însă în regatul său." *(Jewish Encyclopedia,* Volume IV, article on Chazars, *pag.* 1-5).

Cea mai cunoscuta somitate istorică în domeniul autonumiţilor evrei de pe teritoriul Europei de Est este indubitabil profesorul H.Graetz, autorul lucrării: *Istoria evreilor (History of the jews).* La pagina 44, el spune că *„khazarii exercitau un fel de religie fanatică, un amestec de senzualitate şi desfrâu.*

După Obadiah a urmat o serie de regi khazari (Chagan-ii), iar conform legii regatului, tronul nu putea fi ocupat decât de regi evrei. Şi, pentru o vreme, stâpânitorii altor naţiuni n-au avut cunoştinţă de convertirea puternicului regat la iudaism, iar când le-au parvenit primele zvonuri, aceştia au crezut că regatul kha zarilor fusese populat de resturile fostelor zece triburi."

Aceste informaţii nu constituie un secret, ci au fost preluate din lexiconul evreiesc *(The jewish Encyclopedia).* Iar această demonstrează că, exceptând 5 sau 6 % din actuala populaţie evreiasca de pe planetă, NU există nici o legătură sau sorginte ebraică. Deci nu sunt semiţi!

Cei mai cunoscuţi evrei khazari sunt astăzi membrii clanului Rotbschild. Numele lor provine, aşa cum am amintit, de la scutul roşu (Roter Schild), blazonul khazarilor, care atârna şi deasupra magazinului lui Mayer Amschel Bauer de pe strada evreiască din Frankfurt.

Abia acum se poate răspunde la o întrebare importantă, pe care şi-au pus-o probabil unii, citind prima carte: *„De ce au plănuit, au finanţat şi au executat tocmai evreii revoluţia bolşevică? Ce caută evreii în Rusia?*[1]

Ei bine, dintre toate motivele tocmai enumerate, se evidenţiază faptul că acei khazari izgoniţi de către monarhia rusă şi-au recucerit Rusia LOR

Pentru a furniza informaţii, iată mai jos numele khazare evreieşti originale ale conducătorilor revoluţiei bolşevice:

Cernov	-	Von Gutmann
Troţki	-	Bronstein /"
Martov	-	Zederbaum
Kamhov	-	Katz
Meşkov	-	Goldenberg
Zagorski	-	Krochmal
Suchanov	-	Gimmer
Dan	-	Gurvitch
Parvus	-	Helphand

Kradek - Sabelson
Zinoviev - Apfelbaum
Steklov - Nacbamkes
Larin - Lurye
Riazanov - Goldenbach
Bogdanov - Josse
Goriev - Goldmann
Zvezdin - Wanstein
Lieber Goldmann
Ganezki - Fürstenberg
Roshal - Solomon

(Descendentii, Des Griffin, pag. 100).

Şi preşedinţii URSS, Lenin, Stalin, Hruşciov, Gorbaciov, Elţîn şi chiar „radicalul de Dreapta Jirinovski au fost şi ei evrei khazari.

E foarte important de înţeles că acest lucru demonstrează că termenul de „antisemitism nu are nimic în comun cu aceşti evrei, deci nu-şi are locul în acest context, în timp ce dimpotrivă, întreaga lume arabă este de origine semitică. Termenul corect ar fi în schimb acela de „evreo-fob". Până la urmă, dreptatea este de partea celor care susţin că evreii de astăzi nu-şi datorează originile ebraicilor. Iar aceştia nu au nici cel mai mic drept de revendicare a unui stat Israel în Palestina! Pe scurt. Actualii locuitori ai Israelului nu au nici un motiv şi nici un drept să locuiască într-un stat numit Israel, pentru că nu au nici o origine ebraică sau israelită. Evreii moderni pot avea cel mult un drept asupra vreunui teritoriu din Rusia. Un alt autor evreu, expert în acest domeniu este Alfred Lilienthal care nu omite nimic în cartea sa *The Zionist Connection,* demonstrând cu numeroase materiale documentare că *„fondarea statului israelian în 1948 a constituit rezultatul final al masivelor intrigi politice dintre autenticii evrei khazari şi impostorii din Anglia şi SUA.*"

Nu e nici un secret că dreptul statului sionist al Israelului la pământul său nu se fondează nici pe ipotetica origine a poporului evreiesc, nici pe mitologica uniune a lui Avraam cu Iahve, ci

pur şi simplu pe legislaţia internaţională - pe hotărârea ONU din 1947 de împărţire a Palestinei! Iar această decizie a fost „impusă“ de către khazari.

Şi am aflat din *Organizaţiile secrete I cine* a fondat ONU şi cine se află în culise. Toate deciziile veneau de la New York. Majoritatea ştiu cu siguranţă că în New York locuiesc mai mulţi evrei decât în Ierusalim, că New York-ul se află aproape integral în posesia evreilor Khazari (nu numai băncile sau Federal Re serve, ci şi imobile, terenuri, supermarketuri etc....).

În autobiografia sa, rabinul Stephen Wise confirmă aceasta afirmaţie a lui Lilienthal ca fiind realitate istorică. *„Oriunde s-a putut, arabii au fost minţiţi şi jefuiţi până în ziua de astăzi.“*

Din acest punct de vedere, reiese că cei mai mari „antisemiţi“ ar fi evreii contemporani, adică înşişi khazarii, dat fiind că aceştia torturează cel mai mult popoarele arabe, care sunt într-adevăr semite, prin războaie şi prin bancherii şi magnaţii petrolului internaţionali, care sunt evrei! Înţelegeţi toate aceste lucruri? Vedeţi că oriunde priviţi, găsiţi numai minciuni în poveştile pe care le auziţi în mass-media? Totul e o minciună şi înşelătorie!

Nici sionismul politic nu este rod al activităţii ebraice, ci numai operă khazarică. O persoană care combate sionismul nu poate fi aşadar numită „antisemitistă“. Cel mult „anti-sionistă“. Până şi termenul de „Sion“ a fost însă falsificat de khazari.

Un lucru grotesc este acela că evreii raportează la ei muntele „Sion“ pe care locuieşte poporul stăpânitor. În „Noua Biblie din Ierusalim“, psalmul 48 spune: „*Mare este Domnul şi demn de laudă oraşul Dumnezeului nostru. Muntele său sfânt se înalţă splendid, el este bucuria întregii lumi. Muntele Sion se află departe în nord, el este oraşul marelui rege.*“ Cuvântul Sion este tradus greşit. În ebraică se citeşte „Sion“ şi se numeşte muntele „Sin“ (sumeriană), care desemnează muntele nordic - conform scrierilor templierilor (Societas Templi Marcioni) e vorba

de muntele de la miazănoapte - actuala Germanie. Aşa cum spune şi psalmul 48: *„Muntele Sion se află departe la nord!"*

Voi vorbi în continuare despre iudaism. Întrebarea asupra importanţei iudaismului ar primi cu siguranţa de la majoritatea locuitorilor Germaniei răspunsul că iudaismul este religia evreilor - adică sistemul lor de credinţa. Iudaismul, ar spune ei este religia Vechiului Testament şi este construită în principal pe învăţăturile lui Moise. Majoritatea ar da cu siguranţă acest răspuns, care sună şi destul de bine - dar care este complet *greşit.*

Atât în actuala, cât şi în fosta lui expresie, iudaismul este antagonismul absolut (aşa cum vă voi demonstra mai târziu prin cuvântul „Mesia"). Iudaismul este talmudism! Studiul iudaismului este cel al Talmudului, aşa cum studiul Talmudului echivalează cu studiul iudaismului. Nu pot fi disociate. Talmudul este sinteza celor două mari scrieri ale iudaismului - Mişna şi Gemara. Caracteristic Talmudului este stilul său lapidar şi acuta sa dialectică, care îşi au rădăcinile în dezbaterile din şcoli. Talmudul este într-o anumită măsură cea mai desăvârşită expresie a unei mişcări religioase şi oglindeşte prin descrieri prezentate în coduri şi în ceremonii minuţioase perfecţiunea operei complete a unei idei religioase. Studiul zilnic al Talmudului, care începe de la vârsta de zece ani şi se termină abia cu moartea fizică constituie o gimnastică necesară pentru raţiunea severilor evrei, lucru ce se manifestă totodată şi în viaţa lor de afaceri.

Să analizăm acum câteva extrase din Talmud pentru a putea înţelege ce citim în fiecare zi şi ce a determinat un popor războinic precum cel al khazarilor să se convertească la această RELIGIE.

Talmudul spre devenirea de om şi alegerea evreilor:

„Întâi a fost creată ţara Israelului şi abia apoi restul lumii. Ţara Israelului este stropită cu apă de ploaie, restul lumii cu rămăşiţe." (Taanit 10 a)

„Lumea a fost creată numai pentru evrei. Deşi e totul limpede, acest lucru trebuie analizat şi savurat:“ (Zerror Hanmor Cracovia 1595, cap. 149, col. 4)

„Cum lumea nu poate exista fără vânturi, totasa nu poate să existe şi fără evrei" (Taunid 3 b, Aboda Zara 10 b)

„Fiecare (evreu) în parte trebuie să-şi spună: lumea a fost creată pentru mine.“ (Sanhedrin 37 a)

„Numai evreii sunt oameni, ne-eireii nu sunt oameni, ci animale:“ („Goyim“ înseamnă „bovine umane“, singular „Goy“ nota autorului). (Kerithuth 6 b, pag. 78, Jebhammoth 61 a)

„ Voi israeliţii sunteţi numiţi oameni, în timp ce popoarele lumii nu merită numele de „oameni“ ci pe acela de animale.“ (Talmudul de la Babilon, Scriptura Baba Metzia, Foaia 114, Coloana 2)

„Copiii şi urmaşii unui străin sunt asemeni creşterii de animale. " (Talmudul de la Babilon, Scriptura Yebamoth, Foaia 94, Coloana 2)

„Ne-evreii au fost creaţi pentru a le servi evreilor drept sclavi.“ (Midrasch Talpioth225)

„Ne-evreii trebuie nimiciţi mai cu sârg decât porcii bolnavi. “ (Orach Chaiim 57, 6 a)

„Relaţiile sexuale cu ne-evreii sunt ca relaţiile sexuale întreţinute cu animalele.“ (Kethubotli 3 b)

„Rata naşterilor la evrei trebuie scăzută considerabil.“ (ZohirUJh)

„Aşa cum se înlocuiesc vacile şi măgarii pierduţi tot aşa să se înlocuiască şi ne-evreii care au murit.“ (Iore Dea 337,1)

„A-i da o palmă unui israelian este ca şi cum i-ai da o palmă lui Dumnezeu.“ (Sanhedrin 58 b)

„Cel care păstrează viaţa unui suflet de evreu este asemeni celui care păstrează viaţa întregii lumi.“ (Sanhedrin 37 a)

„Cel care distruge un suflet de evreu este asemeni celui care distruge întreaga lume.“ (Sanhedrin 37 b)

„Circumcizia este importantă. Dacă n-ar fi ea, lumea n-ar putea exista.“ (Schabbat I/ 37 b)

„Toţi evreii sunt copii de împărat“ (figurează identic în două locuri din Talmud 11/1/76 a, 11/1/128 a)

„Dumnezeu (Iahve) nu se supără niciodată pe evrei, ci numai pe ne-evrei.“ (Talmud IV/8/4 a)

„După Talmud, evreii îi sunt mai dragi lui Dumnezeu decât îngerii.“ (Talmud V/3/91 b)

„Dumnezeu (Iahve) nu-şi lasă Maiestatea sa să trăiască decât printre evreii lui.“ (Talmud 1/1 /7 a)

„Omul (evreu) trebuie să rostească zilnic trei binecuvântări, anume, ca Iahve să nu-l prefacă într-o Goy, într-o muiere sau într-un neştiutor.“ (Talmud V/2 /43 b+ 44 a)

„Oriunde s-ar aşeza, evreii trebuie să devină stăpâni, iar câta vreme nu deţin stăpânirea neîngrădită, ei trebuie să se simtă prigoniţi şi condamnaţi, chiar dacă domină deja câteva popoare; atâta timp cât ei nu le stăpânesc pe toate, trebuie să strige neîncetat: Ce chin, ce ruşine!“ (Talmudul de la Babilon, Sanhedrin 104 a, Coloana 1)

„Eu (Iahve) te fac pe tine (poporul evreu) originea tuturor popoarelor, te fac alesul dintre popoare, te fac stăpânitorul peste popoare, te fac iubita dintre popoare, te fac cel mai bun dintre popoare, te fac confidentul între popoare.“ (Schabbat 105 a)

Talmudul despre femei:

„Ce este o prostituată? O femeie oarecare, care nu este evreică.“ (Eben-Ha-Eser, 6 şi 8)

„Faţă de ne-evrei, evreii nu comit adulter... Condamnabil pentru un evreu este numai adulterul comis faţa de semenul

său, adică fața de soția evreului. Nevasta ne-evreului nu se pune la socoteală.“ (Talmud IV/ 4/52 b)

„Pentru ne-evrei (Goyim), soțiile nu există, ele nu sunt cu adevărat nevestele lor.“ (Talmud IV/ 4/81+ 82 ab)

Talmudul, despre afacerile evreieşti;

„Voi ați făcut din mine (Iahve) singurul stăpân al lumii, de aceea vă voi face şi eu pe voi (evreii) singurii stăpânitori ai lumii.“

„Cine vrea să fie înțelept, să se ocupe cu afaceri bănoase, căci nu există principiu mai puternic în Tora, căci ele sunt ca un izvor nesecat.“ (Talmud IV/ 3 /173 b)

„Evreii trebuie să încerce mereu să-i înşele pe ne-evrei.“ (Zohai-1,168 a)

„Fă comerț cu ne-evreii atunci când trebuie să plătească bani.“ (Abhodah Zorah 2aT)

„Proprietatea ne-evreului aparține evreului care o revendică primul.“ (Babba Bathra 54 b)

„Când doi evrei au înşelat un ne-evreu, trebuie să împartă câştigul.“(Choschen Ilam 183, 7)

„Orice evreu poate să distrugă un ne-evreu prin minciuni şi sperjururi.“ (Babha Kama 113 a)

„Bunurile Goyim-ilor suni asemeni deşertului fără stăpân, iar cel ce pune stăpânire pe ele, le-a meritat“ (Talmud IV / 2 /

„E permis unui evreu să profite de nedumerirea unui ne-evreu şi să-l înşele.“ (Talmud TV/1/113 b)

„De la ne-evreu se poate lua camătă.“ (Talmud TV/2 / 70 b)

Despre Mesia:

„Îndată ce vine Mesia, toţi devin sclavii evreilor.“ (Erubin 43 b)

„Mesia le va da evreilor stăpânirea întregii lumi. Lor li se vor supune toate popoarele.“ (Talmudul de la Babilon, Scriptura Schahh, Pagina 120, Coloana 1)

„Mesia le va da evreilor sceptrul peste lume şi toate popoarele îi vor sluji şi toate naţiile pământului li se vor supune.“ (Talmudul de la Babilon, Scriptura Sanhedrin, Foaia 88 b, Coloana 2 şi Foaia 89 şi 99 a, Coloana 1)

Scriptura Pesachim din Talmud susţine apoi că în vremea lui Mesia: *„...evreii vor deveni nemăsurat de bogaţi şi toate averile*

popoarelor le vor cădea în mâini.“ (Talmudul de la Babilon, Scriptura Pesachim, Foaia 118 b)

Jalqut Simeoni afirmă în interpretarea sa a Talmudului că în timpurile lui Mesia: *„Fiecare evreu va avea 2 800 de servitori.“ (Jalqut Simeoni, foaia 56 şi Bachai, Foaia 168)*

Şi Abarbanel, unul dintre cei mai buni cunoscători ai Bibliei şi Talmudului ne asigură că: *„Vremurile lui Mesia vor fi precedate de un mare război, în care vor muri două treimi din omenire.“ (Abarbanel, Masmiajesua, Foaia 49 a)*

Să ne analizăm puţin după lectura acestor citate. Ce declanşează ele în noi? Cine este acest Iahve-El Shaddai, extraterestru sau nu, care propovăduieşte asemenea lucruri? Vă puteţi imagina pe cineva care să le ia ca atare? Cum poate să numească un popor aşa ceva „sfântă scriptură“? Vă spun sincer că aceste rânduri m-au scos din ţâţâni când le-am citit prima dată. Lucrurile sunt exprimate la fel ca atunci şi în Talmudul de astăzi. Şi acum se practică aceleaşi lucruri ca şi atunci. Întrebare: Mai există astăzi cineva care se orientează după aceste scripturi, ca atunci?

Că „talmudiştii“ sunt pe deplin conştienţi de conţinutul „sfintei“ lor cărţi o demonstrează faptul că e interzisă traducerea fidelă a Talmudului în limbile-Goy.

Să revenim însă pe pământ. Bineînţeles că Talmudul nu este format numai din asemenea texte. Asemenea fragmente constituie însă resorturile Talmudului şi implicit ale talmudiştilor.

Ne interesează pe această temă fierbinte nu cei care NU se ţin de predicile enumerate mai sus, ci aceia care sunt convinşi că lucrurile stau astfel şi care trebuie să se ghideze în activitatea lor zilnică după aceste fragmente din Talmud.

De asemenea, nu ne interesează să ştim dacă negustorul evreu din capătul străzii crede sau nu în aceste lucruri, ci care este situaţia proprietarului unui concern bancar sau al unui post de televiziune etc.

Consider că vă puteţi închipui care pot fi urmările faptului că un grup de popoare, care cred în asemenea răutăţi şi mai sunt şi mândre de asta, deţin mass-media şi cele mai mari sisteme bancare din lume! Acestea vor fi recunoscute după roadele lor! Priviţi ce a făcut Hollywood-ul în lume prin filmele sale horror şi cu violenţă şi veţi vedea roadele acestor activităţi. De ce-ar produce un om cu capul limpede un film horror? Ce motiv îl determină?

Şi cum rămâne cu roadele băncilor?

„Dati-mi controlul asupra unei monede naţionale şi mi-e indiferent cine face legile!"

Amschel Mayer Rothschild (1783-1812)

Cei mai puternici şi renumiţi khazari şi totodată cei mai înfocaţi talmudişti sunt, aşa cum am mai amintit, membrii clanului Rothschild. Iată, încă o dată, un scurt rezumat al istoriei acestuia (doar pentru reamintire):

Moise Amschel Bauer, un agent de schimb şi un bijutier mobil de origine khazar s-a stabilit în oraşul în care s-a născut fiul său, Mayer Amschel Bauer în 1743 - Frankfurt. A agăţat deasupra prăvăliei sale din Strada Evreiască un scut roşu, simbolul khazarilor, pe care Mayer Amschel avea să-l transforme mai târziu în numele său. După moartea lui Moise Bauer, Amschel Bauer a început să lucreze ca asistent bancar la Banca Oppenheimer din Hanovra, devenind în scurt timp partener junior. Piatra de temelie a averii lui Rothschild a constituit-o relaţia cu generalul von Estorff care rezolva în acea vreme comisioane pentru Banca Oppenheimer. (Casa Rothschild se mai află încă şi

astăzi în strânsă legătură cu Banca Oppenheimer.) Prin intermediul acestuia, el a ajuns la prinţul Wilhelm von Hanau şi i-a devenit sfetnicul cel mai apropiat. În 1770, s-a căsătorit cu Gutele Schnaper, în vârstă de 17 ani şi a întemeiat o mare familie din cinci fii şi cinci fiice.

Ca agent al „negustorului de carne vie" Wilhelm von Hanau, care-şi împrumuta trupele oricărei conduceri, Rothschild a conceput după indicaţiile ofiţerului de informaţii al marinei regale canadiene, William Guy Carr, planurile constituirii Iluminaţilor bavarezi, însărcinându-1 pe Adam Weishaupt cu îndeplinirea şi dezvoltarea acestora.

Cu o sumă totală de 3 milioane de dolari, delapidată de Rothschild de la prinţul Wilhelm, s-a hotărât să-şi extindă în stil mare afacerile întreprinse - a devenit primul bancher internaţional! Mayer Amschel i-a lăsat aceste 3 milioane de dolari fiului său Nathan, care supraveghea afacerile familiei la Londra şi care şi-a împătrit averea prin împrumuturile acordate ducelui de Wellington. Cu această avere, familia şi-a deschis filiale la Berlin, Viena, Paris şi Napoli, la a căror conducere au fost numiţi fiii. Londra a rămas şi în continuare reşedinţa clanului Rothschild.

În testamentul lui Mayer Amschel, se spunea printre altele că toate poziţiile-cheie trebuie ocupate de membrii familiei, că verişorii trebuie să se căsătorească cu verişoarele de gradul întâi şi al doilea din cadrul familiei, pentru a păstra pe această cale averea familiei. Regula aceasta a fost slăbită mai târziu, când au intrat în scenă şi alte bănci evreieşti şi unii membri ai clanului Rothschild au început să se căsătorească cu membri aleşi ai altor „familii de elită" evreieşti pentru a-şi mări astfel averea. **Se ştia că membrii familiei Rothschild erau talmudişti fanatici şi că li se citea uneori zilnic conţinutul cărţii.** Am ajuns între timp să cunoaştem şi noi o parte a acestuia. Aşa se explică de ce în cartea sa *The Rothschilds,* biograful Frederic Morton îi descrie pe Mayer Amschel şi pe cei cinci fii ai săi ca fiind „*magicieni ai finanţelor şi calculatori diabolici care au fost dintr-o pornire demonică antrenaţi să-şi îndeplinească cu succes planurile misterioase*" Conform Talmudului, ei au acţionat în toate afacerile întreprinse, cu deplină lipsă de consideraţie faţă de Goyim.

După ce-a luat toată crema din Waterloo (preluarea „Băncii Engleze“ şi a oraşului) şi din Franţa, familia Rothschild s-a îndreptat spre America. Deşi au pierdut prima rundă, atunci când preşedintele Jackson a închis prin decizie de veto banca centrală particulară înfiinţată de aceştia „Bank of the United States“, ei nu s-au lăsat intimidaţi. Au aţâţat mai întâi ambele părţi ale Războiului Civil (1861-1865), finanţându-le apoi prin băncile lor de la Paris şi Londra.

La 1914 îşi stabiliseră în SUA principalii agenţi: Kuhn Loeb & Co. şi J.P Morgan & Co. Jacob Schiff a preluat conducerea şi a sprijinit prin relaţiile sale cu reprezentanţii germani ai clanului Rothschild, prin intermediul băncii „Societatea M.M. Warburg“ din Hamburg şi Amsterdam înălţarea Standard Oil Imperium-ului lui Rockefelîer, căile ferate ale lui Eduard Harriman şi oţelăriile lui Carnegie.

Prin intermediul băncilor sale Kuhn Loeb & Co., J.P Morgan & Co. şi M.M. Warburg, casa Rothschild a lăsat America să alunece în cea mai mare criză monetară cunoscută până atunci, de pe a cărei urmă a fost estorcată clanului Rothschild banca centrală privată „Federal Reserve Bank“, împreună cu agentul lor şi cu colaboratorul de la Kuhn Loeb, Paul Warburg aflat la conducere. (Paul Warburg era şi director la I.G. Farben.)

Jacob Schiff a fost pentru familia Rothschild coordonatorul şi finanţatorul revoluţiei bolşevice şi finanţatorul personal al khazarilor (Troţki şi rebelii săi) pentru a readuce Rusia sub stăpânirea lor, aşa cum se întâmplase în urmă cu 1 000 de ani. Aşa cum ştim din planurile lui Mazzini si Pike, totul decursese conform programului prin care trebuia simulat lumii un mare scenariu al unui „război rece“. Se poate spune întrucâtva că Rusia şi Armata Roşie le aparţin numitorilor, purtătorilor însemnului khazarilor, deci clanului Rothschild!

Acesta nu este decât vârful aisbergului Rothschild. Acum devine de înţeles de ce persoanele acestea n-au fost câtuşi de puţin afectate de războaiele finanţate de către Rothschild şi de cei circa 8 milioane de morţi sacrificaţi în timpul regimului comunist din 1917 până în 1953.

Frederic Morton scrie: *„Familia menține astăzi impresia unei existențe tacite şi invizibile. De aceea tind unii să creadă că în afara legendei n-a mai rămas nimic, iar cei din clanul Rotlischild se mulțumesc să poarte în public amprenta legendei*" *(The Rothschilds,* pag. 19)

Că nu este absolut deloc aşa, am văzut deja din ultima carte, dar voi reveni şi în continuare. Nu trebuie trecut cu vederea Turnul Târgurilor din Frankfurt, cu piramida Iluminaților împarțită în trei, din oraşul în care s-a născut imperiul Rothschild (fondatorii Iluminaților). Un indiciu clar asupra celor care „stăpânesc" Frankfurtul.

Sunt totuşi de părere că realizarea conspirației unei elite restrânse nu acordă nimănui dreptul de suprimare a altor vieți, şi în nici un caz atunci când este vorba de simpli cetățeni, femei şi copii. Acesta constituie însă un alt capitol. Să analizăm acum substraturile politice.

Înțelegeți acum de ce îi urau atât de mulți regi, preşedinți şi şefi de guvern pe monopoliştii evrei (Iluminați, bancheri, petrol, cereale, ştiință)? Şi fiindcă istoria khazarilor şi a talmudiştilor nu reprezintă în mod sigur un exemplu lăudabil de popor-model, care să poată fi prezentat unei rase extraterestre venită în vizită la noi, aceştia au fost izgoniți din fiecare țară în care au trăit pentru mai multă vreme. Din Anglia în 1290 (cu întoarcere în 1655), din Franța în 1306 (cu întoarcere în 1682), din Ungaria în 1360 (cu întoarcere în 1582), din Belgia în 1370 (cu întoarcere în 1700), din Slovacia în 1380 (cu întoarcere în 1744), ca şi din Olanda, Austria, Spania, Portugalia, Italia, Bavaria şi din alte țări europene.

Poporul german este prezentat drept un popor de vrăjmaşi ai evreilor, care ar fi cei mai aprigi în chestiunea prigonirii evreilor. Nu pot lăsa lucrurile să rămână astfel. Să citim ce a scris

Martin Luther: *„Mă hotărâsem de fapt să nu mai scriu nici despre evrei, nici împotriva lor. Şi asta pentru că am învăţat că aceşti oameni răi şi duşmănoşi nu încetează să ridice pretenţii asupra noastră, a creştinilor... şi am înlesnit răspândirea acestei cărţulii pentr a putea fi aşezat cândva alături de cei care s-au opus acestor acţiuni periculoase ale evreilor şi i-au îndemnat pe creştini să se ferească de aceştia. Nu mi-aş fi închipuit că un creştin ar admite să fie batjocura evreilor şi să împartă cu aceştia exilul şi suferinţa lor. Diavolul este însă stăpânitorul acestei lumi, iar acolo unde nu se găseşte cuvântul Domnului, diavolul nu întâmpină vreun obstacol nici printre cei slabi, dar nici printre cei tari. Domnul să rămână cu noi. Amin.*

Acest lucru poate fi recunoscut după aceea că ei îşi întetesc credinţa şi ura crâncenă dintre ei, spunând: „Sa *continuăm. Vedeţi că Dumnezeu e printre noi şi nu şi-a lăsat poporul de izbeliţe? Noi nu muncim, trăim bine, ne odihnim, iar blestemaţii de Goyim se spetesc pentru noi, noi le luăm banii şi le mai suntem şi stăpâni, câtă vreme ei ne sunt servitori. Ţineţi-o tot aşa, copii ai Israelului, tot e mai bine decât nimic! Mesia al nostru va veni dacă ne vom continua să ne însuşim bunurile păgânilor luându-le camete!*

Nu spune oare Talmudul şi nu scriu oare şi rabinii lor că nu e un păcat să omori un păgân, ci să ucizi un semen israel? Nu este păcat dacă-şi încalcă jurământul faţă de un păgân. Se aprobă astfel în numele lui Dumnezeu prăduirea şi furtul avutului păgânilor (aşa cum o fac prin camete). Ei au convingerea că nu pot fi niciodată „îndeajuns“ de aspri cu noi şi că nu pot comite nici un păcat faţă de noi, pentru că ei sunt „neamul ales„ şi „sfinţii circumcişi“; noi însă nu suntem altceva decât Goyim-i blestemaţi. Iar ei sunt stăpânitorii acestei lumi şi noi slugile lor, ba chiar animalele lor!

Dacă cineva consideră că aş fi spus deja prea multe, trebuie să-l contrazic, spunându-i că asta nu-i încă nimic - spun chiar prea puţine! Fiindcă văd în scrierile lor cum ne blestemă zilnic şi ne doresc tot răul din lume în şcolile şi în rugăciunile lor. Ne fură banii prin camete şi oriunde le e cu putinţă, încearcă să ne păcălească în modul cel mai josnic...

Ar trebui să ştiţi că evreii hulesc şi defăimează zilnic numele mântuitorului nostru...de aceea nu ar trebui, doamnelor şi domnilor, să-i trataţi pe aceştia, ci să-i răstigniţi. Ei sunt duşmanii noştri declaraţi şi proferează neîncetat blasfemii la adresa Domnului nostru Isus Hristos. Ei o denumesc... pe Maria târfă şi pe fiul ei sfânt bastard („Mamzer")...Dacă ar putea să ne omoare, ar face-o cu plăcere. Unii chiar nu se sfiesc, îndeosebi cei care profesează medicina şi chirurgia. Ei cunosc prea bine medicamentele, asemeni italienilor - farmaciile Borgia şi Medici -, care au otrăvit oamenii aşa de tare, încât au murit numai într-o oră sau abia după o săptămână" (The Jews and their lies, E. 62, pag. 189)

Era Martiri Luther un duşman fanatic al evreilor? Nu prea. Cel care compară aceste fragmente cu Talmudul vede clar că se referea în mod special la talmudişti.

Sau poate era şi **preşedintele** american **Benjamin Franklin** (1706-1790), care spunea: *„Trebuie să apărăm această tânără naţiune de influenţele perfide... Acest pericol, domnii mei, sunt evreii! În orice ţară s-au stabilit aceştia, n-au făcut decât să scadă morala existentă, să discrediteze integritatea comercială, s-au izolat şi nu s-au adaptat. Şi-au bătut joc de religia creştină pe ale cărei principii e construită naţiunea noastră şi-au încercat să o asimileze. Au constituit un stat în interiorul altui stat şi, odată confruntaţi cu acest lucru, au încercat să suprime ţara pe plan financiar...*

Ei sunt vampiri, şi vampirii nu trăiesc din vampiri. (!) Ei nu pot trăi numai printre ei. Ei trăiesc din creştini sau alte popoare care nu aparţin rasei lor. Dacă nu-i excludem din Constituţia SUA în mai puţin de 200 de ani, vor fi imigrat într-un număr atât de mare, încât ne vor domina şi ne vor distruge ţara şi ne vor schimba forma de guvernare. Dacă nu îi excludem, urmaşii noştri vor ajunge în mai putin de 200 de ani să cultive pământurile pentru a le întreţine lor averile, în timp ce aceştia vor locui în case luxoase şi-şi vor freca palmele. Vă avertizez, domnilor, că dacă nu-i excludem, veţi fi blestemati în morminte de copiii dumneavoastră." (Des Griffin: *Anti-Semitism and the Babylonian Connection,* pag. 28)

Iată ce a adăugat şi **preşedintele** american George Washington (1732-1799): *„Evreii lucrează mai eficient ÎMPOTRIVA noastră decât armatele inamicului. Ei sunt de 100 ori mai periculoşi pentru libertatea noastră şi sunt marea problemă. E într-adevăr de regretat că fiecare stat n-a început mai din timp să-i izgonească şi să-i extermine pe evrei ca pe ciuma societăţii şi pe cei mai mari duşmani pe care i-a avut vreodată America.*" *(Maxims of George Washington, de la AA. Applaton and C-o.,* pag. 125)

Stau şi mă întreb de ce a fost oare atât de ocărât Hitler, când preşedinţii americani n-au spus de fapt nimic altceva.

Şi **Winston Churchill** li s-a alăturat acestora, mărturisind în 1920 despre conspiraţia evreiască mondială: *„Această mişcare a evreilor nu este nimic nou. Încă din zilele lui Spartacus-Weishaupt (întemeietorul ordinului bavarez al Iluminaţilor la indicaţiile lui Rothschild), ale unui Karl Marx (membru al „Organizaţiei celor patru anotimpuri", ramură a Iluminaţilor bavarezi), până la un Troţki (Rusia), Bela Kuhn (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) şi Emma Goldman (SUA), această conspiraţie mondială s-a dezvoltat spre năruirea unor civilizaţii şi construirea societăţilor sub dezvoltare controlată, răuvoitoare şi imposibil de egalitare. Ea a jucat un rol important şi evident în tragedia revoluţiei franceze. A fost principala sursă a tuturor mişcărilor subversive din timpul secolului al XIX-lea...*"

„Nu trebuie exagerat în nici un caz, când se afirmă că rolul evreilor în bolşevism şi crearea efectivă a revoluţiei bolşeviste s-au întâmplat prin aceşti evrei internaţionali şi mai ales atei." (Ilustrated Sunday Herald, 20 februarie 1920, pag. 5)

Am analizat deja în ultima carte istoria revoluţiei bolşeviste şi rolul imens al evreilor. Rabinul Stephen Wise spune chiar că: *„ Unii îl numesc marxism. Eu îl numesc iudaism.*" (The American Bulletin, 15 mai 1935)

Sau: *„Nu e cu siguranță o coincidență faptul că marxismul a decurs din iudaism. Şi nu este o coincidență nici faptul că evreii au fost aceia care au creat în realitate marxismul.*" (A Program for the Jews and an Answer to all Anti-Semitism, de Harry Waton, pag. 148)

Cel mai interesant este că asemenea informații nu au fost dezvăluite de către naziști, moslemi sau creştini, ci chiar de către evrei. Mari învățați sau rabini au lămurit asupra activității evreilor khazari. E logic într-un fel, nu-i aşa?

Iată încă o scurtă mărturisire în legătură cu cel de-al Doilea Război Mondial, aşa cum am mai făcut şi în volumul întâi, şi anume din discursul preşedintelui Congresului Evreiesc Mondial (Jewish World Congress) din 8 decembrie 1942 de la New York: *„NU"tăgăduim şi nu ne e teamă să recunoaştem adevărul, că acest război este războiul nostru şi e dus pentru eliberarea evreilor. Considerăm că fără sprijinul nostru, succesul aliaților ar fi de neînchipuit. Frontul nostru, al evreilor e mai puternic decât toate fronturile la un loc. Nu acordăm acestui război întregul nostru sprijin financiar. Asigurarea victoriei se bazează în principal pe slăbirea puterilor inamice, pe doborârea pe propriul teren, înlăuntrul fortăreței sale de revoltă. Iar noi suntem calul troian din fortăreața dușmanului. Mii de evrei care trăiesc în Europa constituie factorul principal în distrugerea inamicului.*"

Există în continuare un document, care abordează de asemeni tema Iluminaților, doar că o face mai îndeaproape, folosind planuri exacte şi diagrame ale sistemului de conducere din economie, energie, controlul aurului şi al monedei naționale, precum

şi ale mass-media din lume. E vorba aici de *„Silent Weapons For Quiet Wars*“ (arme silenţioase pentru războaie tacite). Acest document a fost găsit la 7 iulie 1986 de un angajat de la Boeing Aircraft Company într-un copiator suplimentar IBM, pe care-l achiziţionase acesta. E vorba aici de un plan elaborat de către insider-i pentru insider-i, de combatere a lumii printr-un război psihologic şi economic, iar numele de Rothschild este deseori menţionat. Nu vreau să-l mai ilustrez aici, pentru că e acelaşi plan ca în primul volum, dar pe verde. Dacă doriţi să-l aveţi, îl puteţi obţine, scriind la adresa următoare. „Silent Weapons For Quiet Wars“ (A programming manual and study in economic manipulation) Cosmic Voyage Publications, PO. BOX 1116 McMinnville. OR 97128, SUA

Aşa, cu asta cred că-i de ajuns.

13. Există afirmaţii conform cărora „Protocoalele înţelepţilor din Sion“ nu ar fi autentice. Ce părere aveţi?

După cum mi-a ajuns la urechi, există câţiva cititori izolaţi care au combătut cuprinsul cărţii mele (pe tema „conspiraţiei“), cu argumentul ca „Protocoalele înţelepţilor din Sion“, pe care eu le-am invocat fragmentar spre exemplificarea principiilor celui de-al „treilea partid“ nu ar fi adevărate. Şi de ce mă rog n-ar fi? Cel care a citit adineaori fragmentele din Talmud, care au aproape acelaşi conţinut ca „Protocoalele înţelepţilor din Sion“ nu mai poate nega originea protocoalelor oricât ar încerca! Traducerea fidelă a Talmudului în limbile Goy este într-adevăr indezirabilă, dar nu interzisă. Astfel, nu se poate impune nimănui să nu publice fragmente din el (vezi şi *Ştiaţi deja?* de Johannes Rothkranz şi *Confesiuni evreieşti* de dr. Johann Rohl, librăria Witten).

Nu înţeleg punerea în-chestiune a „autenticităţii“. Aceasta ar corespunde afirmaţiei că cele zece porunci nu ar fi adevărate. Este absolut indiferent dacă acestea provin de la Dumnezeu, un extraterestru sau de la domnul Popescu. Ele există acuma, pot

fi citite de oricine, pot constitui subiect de meditație și pot fi puse în aplicație. Sursa este absolut irelevantă. Același lucru se întâmplă și cu „Protocoalele". Lucrurile care sunt descrise în ele sunt aplicate. Indiferent că au fost scrise de sioniști, de Ochrana (fostele servicii secrete țariste) sau chiar de domnul Popescu. Am vrut să-i comunic cititorului acest lucru.

Nu este atât de important cine le folosește. Sioniștii, oricum, dar o poate face și altcineva? Cert este că ele sunt aplicate, iar oamenii ar trebui să devină conștienți de faptul că există oameni foarte puternici care-l exploatează pe micul cetățean, nedorind ca acesta să o afle conștient.

În toamna 1944, a existat o sentință judecătorească care ar fi demonstrat că „protocoalele" ar fi fost inventate de către Ochrana, serviciul secret al țarilor ruși, pentru a avea un motiv de luare a măsurilor împotriva evreilor. Ce jale, stimații mei judecători, că Ochrana era condusă de evrei. Nu cred să fi văzut un autogol mai frumos. 2:0 pentru mine, la capitolul demonstrația aplicării! Cât despre Iluminați: 2:0 pentru mascare și încețoșare!

14. Cine este cancelarul Helmut Kohl?

La pagina 80 a cărții mele intitulată *Inventatorul* și apărută în Germania în anul 1988 (Carl Hanser Verlag, München, ISBN 3446-14989-9), autorul evreu Jakov Lind scrie: *„Numele străbunicului fostului cancelar german se scria pe vremuri cu „n" în loc de „l", și el era un negustor ambulant din Buczaz. Am certificate, dovezi. O bibliotecă întreagă de dovezi într-un seif al Băncii Naționale din Vaduz.*"

Strămoșii lui Kohl trebuie că au fost așadar evrei khazari și au trăit ca negustori sub numele de K o h n în Buczaz, Polonia de Sud / Galiția. O dată cu marele val evreiesc de migrare înspre vest din timpul și după revoluția franceză, aceștia au imigrat în Germania, unde s-au lăsat botezați și au primit numele de Kohl, ce avea mai multă sonoritate germană. Istoricul Treitschke de-

scrie procesul acelor evenimente istorice. Acesta este demonstrat şi de articolul profesorului Gotthold Rhode, inclus în voluminoasa sa lucrare de istorie *Vecini de 1 000 de ani* (Editura Hase & Koehler, Mainz).

Mai am la îndemână o scriere anonimă, care este însoţită de o fotografie a mormântului familiei Heilmann-Kohn în galeria strămoşilor de la Poarta 1 a Cimitirului Central din Viena. Acolo sunt situate mormintele evreieşti. În acest text se spune: *„Fotografia arată mormântul familiei Heilmann-Kohn, la care primele inscripţii sunt cu caractere ebraice. Aici odihnesc bunicii cancelarului Helmut Kohl, anume Sara Kohn şi Salomon Kohn. Membrii familiei Kohn au fost evrei galiţieni şi au venit prin Praga la Viena. Au rămas până la moarte la Viena, devenind la bătrâneţe cunoscuţi oameni de afaceri. Urmaşii s-au mutat la Ludwigshafen pe Rin. Acolo s-a născut în aprilie 1930 fiul Henoch Kohn. Ca politician CDU, s-a numit mai târziu Helmut Kohl.*“

Că această poveste istorică este încă de actualitate, reiese din următoarele: Am în faţă copia anunţului unui domn T. Rudolph, CE 130, din 49328 Melle 5 (Germania), în care îl acuză pe cancelar de înaltă trădare. El afirmă că Helmut Kohl ar fi membru de onoare a liojii francmasone exclusiv evreieşti „B'nai B'rith". Aceasta înaltă lojă evreiască nu admite decât evrei. Ea constituie planul de bază în toate acţiunile evreilor din întreaga lume.

Autorul susţine de asemenea ca această lojă francmasonică evreiască l-ar fi decorat pe Helmut Kohl cu cel mai înalt ordin evreiesc - Ordinul Josephus - care nu se acordă decât evreilor cu merite deosebite, care s-au impus proeminent pentru bunăstarea poporului evreiesc. Menachem Begin deţine şi el această distincţie pentru că a săvârşit în interesul poporului său fapte unice, care au provocat o schimbare radicală: în 1945/48

i-a înlăturat pe arabii care trăiau în Palestina, aruncându-i de vii în fântână pe toţi locuitorii satului arab Deir Jasin, femei, copii şi bătrâni, şi aruncând grenade în urmă pentru a înăbuşi ţipetele muribunzilor. După prezentarea acestei fapte bestiale, toţi arabii au fugit îngroziţi din patria lor - şi evreii au ocupat ţara.

Rudolph declară de asemenea, că marele cancelar Kohl ar fi francmason de grad înalt şi cel mai apropiat prieten al francmasonului de grad înalt Mitterrand. În această ipostaza ar fi obligat să respecte poruncile ordinului secret. Nu ar mai fi legat de jurământul său oficial.

După spusele domnului Rudolph, Kohl ar fi un combatant proeminent al mişcării Pan-Europa iniţiată de evreul Coudenhove-Calergie.

Tot aşa, ar fi şi prieten apropiat al familiei Rothschild de la Paris şi Londra şi ar fi participat regulat la petrecerile familiale ale acestor mari bancheri.

Se va vedea în anii următori, dacă domnul cancelar Kohl se află sau nu de partea poporului. Indiferent că este de origine evreiască sau nu.

Cel interesat poate găsi atât chestiunile tocmai abordate, cât şi o sumedenie de alte lucruri despre cancelar şi în cărţile lui Johannes Rothkranz! *(Tratatele de la Maastricht,* Vol. I şi II).

15. Vă este cunoscut numele de George Soros?

Maghiarul evreu de 67 de ani, cu paşaport SUA are statutul de superstar în rândul marilor speculanţi. În clasamentul celor mai bine plătiţi directori şi finanţatori din America publicat de distinsul magazin economic „Forbes“, Soros se situa de departe pe primul loc. Numai în anul 1994, a câştigat 550 de milioane de dolari, de douăzeci de ori mai mult decât conducătorul Disney. La strigarea lui Soros, toate pieţele monetare internaţionale se pun în mişcare, iar băncile emitente încep să tremure, în septembrie 1993, a reuşit să îngenuncheze Bank of England. A mizat pe faptul, că lumea trebuia să scoată şi să devalorizeze

pfundul aflat sub presiune, din circuitul cursului valutar european. A pontat zece miliarde de dolari ale grupului său financiar - cu succes. A câştigat un miliard de dolari, pentru care astăzi contribuabilii englezi să stea drepţi. Declară singur în public că intenţionează influenţarea marilor pieţe financiare din lume. Acesta e un comportament extrem de neobişnuit pentru un investitor înţelept, care ar trebui să fie mai interesat de exploatarea tacită a acelor situaţii nedescoperite încă de concurenţii săi.

Activităţile lui Soros au devenit clare în martie 1993, când a prezis rapida creştere a preţului aurului. Se consideră că acest lucru a determinat achiziţii considerabile de metale preţioase, ceea ce a sporit cu 20% preţul lor, în comparaţie cu nivelul maxim atins în timpul Războiului din Golf. La începutul lunii iunie 1994, Soros îşi anunţa intenţiile într-o scrisoare deschisă adresată redactorului de finanţe de la „Londoner Times", Anatole Kaletsky, de a determina pieţele financiare să vândă mai mult împrumuturile statale germane, în favoarea hârtiilor de valoare franceze. Pe scurt Jos cu marca germană şi atacarea băncii naţionale germane!

În diferitele ziare de pe mapamond, Soros e lăudat ca un fel de „Robin Hood al epocii computerului", pentru că ar lua prin speculaţii de la ţările bogate din Occident, ceea ce dă Europei de Est şi Rusiei prin mai multe fundaţii Soros, pentru a pregăti drumul „democraţiei" în ţările „sărace" marginalizate de comunism.

Dar cine este acest Soros? Conform datelor oficiale, s-ar fi născut în 1930 ca fiu din părinţi evrei, iar în adolescenţă ar fi fost izgonit din Budapesta de către nazişti. Din Anglia, unde a studiat la „London School of Economics", a ajuns în SUA la mijlocul anilor '50. Acolo ar fi simţit o atracţie magică faţa de Wall Street, având însă până în 1969 o cariera care nu a atras atenţia nimănui. A preluat apoi cu un partener, un fond de avere. A vândut la termen acţiuni pe care nici măcar nu le avea, sperând într-o scădere a cursului până la data-limită, pentru a le putea cumpăra mai ieftin decât la vânzare.

Din aceste fonduri s-a format actualul „Grup Quantum", o familie de fonduri de investiţii care operează din Antilele olan-

deze. Quantum reprezintă una din cele mai impresionante maşini de investiţii din lume. În opt din cei 24 de ani care au trecut, fondul a obţinut un profit „oficial" de peste 50%, din care de două ori chiar peste 100%. Soros şi-a predat între timp afacerile unui grup de directori şi el nu mai concepe decât „marile campanii". Şi-a expus principiile în cartea intitulata *IheAlchemy of Finance* („Alchimia finanţelor"), în care spune că *„ceea ce cred speculanţii financiari ar fi mai important decât faptele economice reale."*

Aceasta este însă imaginea proiectata intenţionat către mediile pe care ştim că le conduce. Dar cine este el în realitate?

Iată ce ştie William Engdahl despre el: *„Soros speculează pe pieţele financiare cu firma lui secretă de offshore „Quantum Fund NV" un fond particular de investiţii care „administrează" o avere de 4-7 miliarde de dolari pentru o serie de „clienţi". Fondul Quantum este înregistrat în oaza impozitelor din Antilele olandeze din Caraibe. Pentru a se sustrage supravegherii financiare a autorităţilor SUA, nici un cetăţean american n-a fost numit de Soros în consiliul de control al fondului său Quantum. Directorii săi sunt un amestec ciudat de oameni de finanţe din Elveţia şi Italia...*

Soros a fost transformat în marioneta grupului bancar anglo-francez Rothschild. Se înţelege că în interesul ambelor părţi este reţinerea acestui lucru faţă de public, pentru a acoperi strânsele relaţii cu prietenii săi din „City-ul" londonez, din Ministerul de Externe britanic, din statul israelian şi importantele sale prietenii din cercul afaceriştilor americani."

Printre membrii comitetului de conducere al fondului Quantum se numără şi un anume Richard Katz. El e în acelaşi timp şeful „Rothschild Italia S.p A" la Milano şi stă în consiliul de supraveghere al băncii comerciale londoneze „N.M. Rothschild & Sons". Un alt membru al conducerii este Nils O. Taube. Acesta este partenerul unui grup de investiţii londonez numit „St James Place Capital", considerat de către Lord Rothschild printre partenerii lui principali. Un partener frecvent al lui Soros în diferite afaceri de speculaţie, îndeosebi la ridicarea preţului aurului este

James Goldsmith, înrudit cu dinastia Rothschild. La conducerea fondului Quantum se află printre alții și șefii unor foarte „discrete" bănci private elvețiene (care servesc sindicatelor crimelor organizate - arme și droguri - drept spălare de bani). Se *mai* găsesc în continuare și Edgar D. de Picciotto, directorul băncii private geneveze „Banque CBI-TDB Union Bancaire Privee", un protagonist al pieților de aur și de investiții, Isodoro Albertini, directorul firmei bursiere,libertini & Co.", Beat Notz de la banca privată genevează „Banque Worms", Alberto Foglia, directorul băncii din Lugano „Banca del Ceresio". În vârtejul scandalurilor de corupție politică din Italia, a ieșit la iveală că mai mulți politicieni italieni își depozitaseră mitele în Banca del Ceresio. E evident că la atacarea lirei din septembrie 1994, nu cunoștea doar din culise punctele slabe ale puterii italiene.

William Engdahl explică în continuare: *„Legătura lui George Soros cu cercurile de finanțe internaționale ultrasecrete ale clanului Rothschild nu este o legătură obișnuită sau întâmplătoare între bănci. Neobișnuitul succes al lui Soros în speculațiile de pe piețele financiare cu grad înalt de risc nu poate fi calificat drept simplu „noroc al jucătorului". Soros are acces la „Descoperirile insider-ilor", una dintre cele mai importante rețele de informații statale și private din lume.*

De la al Doilea Război Mondial încoace, legendarii Rothschild se *străduiesc să emane o aură de insignifianță în public, în spatele acesteia se ascunde una dintre cele mai mari și netransparente formațiuni financiare din lume. Familia Rothschild a cheltuit mulți bani pentru a cultiva despre sine imaginea unei familii aristocrate avute, dar retrase, în care unul adoră vinurile franțuzești, iar celălalt se angajează în asociații de binefacere.*

Pentru cunoscătorii nucleului londonez, „N.M. Rothschild" trece drept una dintre cele mai influente personalități ale acelei fracțiuni a serviciilor secrete britanice care este în legătură cu aripa neoliberalistă Thatcher a partidului Tory. În anii '80, „N.M. Rothschild & Sons" a câștigat sume uriașe din privatizarea întreprinderilor britanice de stat în valoare de mai multe bilioane (probabil miliarde n.a.) de dolari, realizați pentru doamna Thatcher. În plus, banca Rothschild se află în centrul comerțului mon-

dial cu aur. La această bancă se fixează de două ori zilnic preţul aurului de către cele mai influente cinci bănci de comerţ cu aur.

„N.M. Rothschild & Sons" este implicată însă în unele operaţiuni foarte murdare de servicii secrete, în cadrul cărora se negociază „droguri pentru arme". Datorită bunelor relaţii pe care le au în sferele înalte ale serviciilor secrete britanice, le-a reuşit membrilor Rothschild să împiedice orice pomenire a complicităţii lor într-una dintre cele mai periculoase reţele ilegale de servicii secrete, anume BCCI (Bank of Credit and Commerce International). În realitate, banca Rothschild aparţinea acelui ansamblu de bănci internaţionale de spălare a banilor format de CIA şi MI6, prin care au fost finanţate în anii 70 şi '80 proiecte CIA precum „Contras" din Nicaragua." (William Engdahl, „Ce se află în spatele războaielor valutare ale lui George Soros?", Studiul EIRNA „Derivate"-Bomba financiară cu hidrogen a anilor '90).

Influentul director al comisiei bancare din casa reprezentanţilor americani, Henry Gonzales a mustrat guvernele SUA de sub Bush şi Reagan, că acestea s-ar fi împotrivit sistematic urmăririi penale a BCCI. În repetate rânduri, ar fi refuzat şi Ministerul Justiţiei să coopereze la cercetările Congresului asupra scandalului BCCI, aflat în strânsă legătură cu scandalul de la „Banca Nazionale del Lavoro" (BNL). După cum am văzut în primul volum, acesta şi-a asumat câştiguri de miliarde de dolari din credite acordate de Bush guvernului israelian, puţin înaintea Războiului din Golf. Gonzales a spus literalmente că guvernul Bush ar fi avut un minister de justiţie *„despre care afirm că el este cel mai corupt, cel mai incredibil de corupt minister de justiţie pe care l-am văzut în cei 32 de ani de când sunt deputat în Congres.*"

De la acuzarea publică în mass-media a BCCI de încălcare a diferitelor legi, procurorul new-yorkez Henry Morgenthau a depus public o plângere împotriva BCCI. Morgenthau acuza BCCI *„de cea mai mare escrocherie bancară din istoria finanţelor. În timpul existenţei sale vreme de 19 ani, BCCI a activat ca o asociaţie criminală coruptă.*"

Un director al BCCI, şeicul arabo-saudit Kamal Adham era conducătorul serviciului secret arabo-saudit în timpul şefiei lui Bush la CIA

Nici un ziar occidental nu dezvăluise până acum faptul că gruparea Rothschild legată cu George Soros se afla în centrul uriaşului ansamblu ilegal al BCCI. Personajul-cheie al acestor afaceri era Hartmann, directorul de afaceri al filialei elveţiene a BCCI (Banque de Commerce et de Placement SA), conducătorul Băncii Rothschild AG din Zürich şi membru în comitetul de conducere londonez al N.M. Rothschild & Sons. În afară de asta, Hartmann se afla şi în conducerea filialei elveţiene a băncii italiene BNL şi era reprezentant-şef al „N.Y. Inter Maritime Bank" din Geneva.

Un fost colaborator apropiat al serviciilor secrete care era familiarizat cu „cazul Soros" a dezvăluit că, sprijinit de un grup enorm de parteneri „taciţi", Soros adunase în septembrie, avere de peste 10 miliarde de dolari pentru a-i putea folosi ca pârghie împotriva monedelor naţionale europene. Se pare că s-au numărat printre aceştia mai puţin cunoscutul comerciant de petrol şi metale Marc Rich şi comerciantul israelian de armament Shaul Eisenberg. Eisenberg activează de zeci de ani pentru serviciul secret israelian şi face un important comerţ cu arme în întreaga Asie şi în Orientul Apropiat. Un terţ partener al lui Soros este Rafi Eytan care activase la Londra ca om de legătură între Mossad şi serviciul secret britanic.

George Soros nu e de fapt decât un alt instrument în mâna războiului economic şi politic condus de Rothschild. El aparţine cercurilor care au iniţiat în urmă cu şase ani campania de aţâţare „Al patrulea Reich" împotriva Germaniei reunificate. Soros este extrem de anti-german. În autobiografia lui din 1991, „Underwriting Democracy", Soros avertiza faţă de pericolul că o Germanie unificată *„ar putea distruge echilibrul (de putere) din Europa... Nu e greu de văzut că pot apărea din nou relaţiile dintre războaie. O Germanie reunificată devine cea mai mare*

putere economică şi transformă Europa de Est în spaţiul său de viaţă... o licoare foarte periculoasă."

Prin contactele din SUA, George Soros este foarte aproape de cercurile din jurul lui George Bush din serviciul secret şi din finanţe. Cea mai importantă bancă de depuneri şi principalul sau furnizor de bani în atacarea sistemului monetar european din septembrie a fost „Citicorp", cea mai mare bancă din SUA. Soros i-a convocat pe investitorii internaţionali să demonteze marca germană. Când s-a conturat reunificarea germană în 1989, un mare director Citicorp, care fusese înainte consilierul lui Dukakis în lupta pentru alegerile prezidenţiale, spunea: *„ Unitatea germană va fi catastrofală pentru noi. Trebuie să luăm măsuri pentru a asigura un declin al mărcii de circa 30%, pentru ca Germaniei să nu-i reuşească transformarea Germaniei de Est într-un factor economic al noii Europe.*"

Soros, care are „un ego incredibil", din spusele colaboratorilor săi, mărturiseşte singur, că în timpul ocupaţiei Ungariei din război n-a putut supravieţui ca evreu şi de aceea şi-a luat o a doua identitate. Ceea ce n-a spus, este că în timpul prigonirii, s-a lăsat apărat de un bărbat care le lua averile evreilor, iar Soros a participat şi el. Aşa a „supravieţuit" el războiului şi a părăsit Ungaria abia la doi ani după terminarea lui. Deşi mediile manipulate de el îi stau la dispoziţie pentru a-i ataca drept „antisemiţi" pe toţi adversarii lui politici, îndeosebi în Europa de Est, esenţa lui evreiască se sprijină mai degrabă pe gândirea talmudistă decât pe legăturile sale etnice sau religioase.

La suprafaţă, Soros sponsorizează şi contribuie la o serie întreagă de activităţi sociale, ca de exemplu cu concerte de „pace" cu Joan Baez, burse pentru tineri est-europeni la Oxford etc...

Realitatea arată însă cu totul altfel. Soros răspunde personal de haosul care a determinat aplicarea „terapiei de şoc" în Europa de Est de după 1989. Le-a impus slabelor guverne est-europene atât măsuri nebuneşti, cât şi draconice, ce i-au permis în continuare cumpărarea însemnelor est-europene la preţuri de nimic.

Exemplul Poloniei:

La sfârşitul anului 1989, Soros a organizat o întâlnire secretă între guvernul comunist Rakowski şi conducătorii societăţii „Solidanorsc", uniunea sindicală ilegală aflată în opoziţie- A expus ambelor fronturi următorul plan:

- Pentru a câştiga încrederea poporului, comuniştii ar trebui sa înlesnească opoziţionalei Solidanorsc preluarea guvernării.
- Statul ar trebui să-şi falimenteze apoi intenţionat propriile întreprinderi economice şi agricole, prin dobânzi astronomice la împrumuturi, să le reţină creditele statale necesare şi să încarce firmele cu datorii neachitabile.
- Soros vroia să-i cheme apoi pe bogaţii săi prieteni de afaceri internaţionali la cumpărarea întreprinderilor de stat privatizate din Polonia.

Cel mai timpuriu exemplu a fost marea oţelărie „Huta Warsawa", care, aşa cum spun specialişti în oţel, ar costa astăzi între 34 miliarde de dolari, dacă ar fi construită de un consorţiu occidental. Guvernul polonez şi-a exprimat în scurt timp acordul de a prelua „datoriile" de la Huta Warsawa şi să vândă complexul lipsit de datorii firmei milaneze Lucchini pentru 30 de milioane de dolari. Pentru impunerea planului său, Soros l-a folosit pe tânărul său prieten, pe consilierul economic polono-evreu Jeffrey Sachs, care nu şi-a putut lua însă imediat funcţia de consilier pentru Polonia în primire, pentru că nu se putea ocupa decât de problemele Boliviei. Aşa a mai creat Soros încă una dintre numeroasele sale fundaţii, anume „Fundaţia Ştefan Batory", care a constituit şi mandatul oficial pentru activitatea de consilier a lui Sachs în Polonia (1989/90).

După propriile spuse ale lui Soros, a lucrat sau mai lucrează încă cu principalii consilieri ai lui Walesa - Bronislav Geremek, generalul Jaruzelski şi profesorul Trzeciakowski. Cel din urmă este un consilier secret al noului ministru polonez de economie şi finanţe Leszec Balcerowicz.

Soros recunoaşte că a ştiut dinainte că „terapia de şoc“ aplicată de el în Polonia avea să determine şomajul, închiderea fabricilor şi tensiuni sociale. De aceea a şi insistat ca Solidanorsc să preia puterea. Prin fundaţia sa a ajuns şi la creatorii principa lelor curente de opinie mass-media, ca Adam Michnik Colaborarea sa cu ambasada SUA din Varşovia i-a oferit posibilitatea constituirii unei cenzuri mediatice, prin care nu se transmitea decât „terapia lui de soc“ şi care provoca din partea mas-media respingerea violentă a oricărei critici.

Nu-i aceasta oare vechea strategie a Talmudului şi a Iluminaţilor?

Rusia si statele GUS:

Soros a condus o delegaţie în Rusia, unde lucrase de la sfârşitul anilor '80 cu Raissa Gorbaciova pentru a înfiinţa o nouă fundaţie Soros, de aceasta dată „Cultural Iniţiative Foundation“, încă un aşezământ pentru el şi prietenii săi din Vest prin intermediul căruia puteau intra fără taxe în sferele politice cele mai înalte şi „cumpăra“ astfel cele mai importante personalităţi politice şi economice ale ţării.

După startul luat greşit cu Gorbaciov în 1988-1991, s-a orientat spre cercurile lui Elţîn. Şi iarăşi a fost Soros cel care a introdus cu Jeffrey Sachs distructiva sa terapie de şoc.

Prin planul Soros, Igor Gaidar şi guvernul Elţîn au aplicat reduceri draconice subvenţiilor pentru industrie şi agricultură, cu toate că întreaga economie era de stat. Ca scop s-a anunţat crearea unui buget nedeficitar în trei luni. N-au mai existat credite pentru industrie, întreprinderile au acumulat datorii astronomice, iar inflaţia rublei a scăpat de sub control.

În aceasta situaţie, Soros şi prietenii săi au făcut profit imediat. Marc Rich, probabil cel mai mare comerciant de aluminiu din lume a început să cumpere la preţuri nemaiauzit de mici aluminiu rusesc, pe care l-a aruncat în 1993 pe pieţele industriale occidentale, provocând astfel scăderea preţului la aluminiu cu 30%. Acesta nu este decât un exemplu al exploatării lui Soros.

Ungaria:
Atunci când parlamentarul opoziţiei social-naţionaliste Istvan Csurka a încercat să protesteze împotriva strategiei lui Soros şi a prietenilor săi, acesta a fost înfierat ca „antisemit“ şi ex clus din Forumul Democrat aflat la conducere.

Iugoslavia:
În colaborare cu FMI-ul din fosta Iugoslavie, Soros a declanşat războiul, aplicând în 1990 radicala sa „terapie de şoc“. Soros este prieten şi cu ministrul de Externe de atunci, Lawrence Eagleburger, fostul ambasador din Belgrad şi protectorul lui Slobodan Miloşevic. Eagleburger mai este totodată şi fostul director al „Kissinger Associates“, în al cărui consiliu de supraveghere se află Lord Carrington (membru al Comitetului celor 300), a cărui mediere în Balcani a fost solicitată direct de agresiunea sârbă împotriva Croaţiei şi Bosniei. Soros întreţine astăzi fundaţii în Bosnia, Croaţia, Slovenia şi o „Fundaţie Soros Iugoslavă“ în Belgrad / Serbia. În Croaţia, se foloseşte de banii fundaţiei sale pentru a recruta jurnalişti influenţi sau pentru a-i defăima pe adversarii „terapiei de soc“ ca „antisemiţi“ sau „neonazişti“, (din studiul EIRNA „Derivate“, EIRNA GmbH C.P. 2308,65013 Wiesbaden / Germania).
Vedeţi ce utilă a fost reproducerea acestui termen?

16. Ce se întâmpla în mod normal cu autorii care dezvăluie uneltirile Iluminaţilor?

Această întrebare îşi găseşte răspunsul amănunţit în programul evreului „Arthur Trebisch“.

§ 1
N-ar fi nimic mai nepotrivit şi dăunător pentru fericirea poporului nostru decât amânarea distrugerii adversarului său până

când acesta ajunge să fie recunoscut şi celebru în rândul duşmanilor noştri, aşa încât aceştia să-l asculte şi să-l urmeze atunci când le vorbeşte. Aşa că trebuie să supraveghem atent tineretul duşmanului nostru şi când îi găsim un germen al răzvrătirii şi al împotrivirii faţă de puterea noastră, trebuie să-l distrugem înainte de a deveni periculos pentru poporul nostru.

§2

Pentru că stăpânim însă presa şi avem ascendent asupra succesului, cea mai importantă misiune este împiedicarea oamenilor periculoşi de a ajunge în locurile de unde pot vorbi cu glas tare şi exprima cu litere de tipar, pentru a-i influenţa pe duşmanii noştri. Trebuie să domine aşadar tăcere deplină şi prudenţă atunci când se înalţă un periculos în mijlocul duşmanilor noştri. Majoritatea sunt reţinuţi în dezvoltarea lor încă din fragedă tinereţe de insuccesul primilor paşi făcuţi şi, pentru a-şi câştiga pâinea zilnică, trebuie să se dedice unei meserii care-i distrage de la idei periculoase şi fapte împotriva poporului ales.

§3

Dacă există însă vreunul care persistă în acţiuni distrugătoare, în ciuda tăcerii şi a lipsei de respect, a venit vremea influenţării mai accentuate, a zădărnicirii planurilor sale şi a distrugerii operei sale periculoase. Îi vom oferi de lucru în cercurile noastre şi salariu consistent, numai să se lase de preocupările lui greşite şi să se concentreze pe obiectul preocupărilor noastre. Şi dacă va fi fost multă vreme singur şi a trebuit să sufere şi să flămânzească, atunci aurul nostru neaşteptat şi vorbele frumoase, pe care i le vom oferi îl vor distrage de la gândurile nepotrivite şi-l vor aduce pe tărâmul nostru. Şi dacă va vedea deodată succes şi bogăţie, strălucire şi onoare, îşi va uita duşmănia şi va învăţa să pască pe păşunile noastre, pe care le pregătim tuturor celor care ne urmează calea şi se supun stăpânirii poporului ales.

§4

Daca nici asta n-are efect, şi respectivul continuă să se împotrivească aprig legilor noastre, atunci vom avea grijă ca toată lumea să-l vorbească de rău, iar cei pentru care vrea să lupte şi care se ridică împotriva noastră îl vor respinge plini de ură şi de dispreţ. Va rămâne atunci singur şi va vedea zădărnicia forţelor lui, va dispera din cauza luptei imposibil de dus împotriva poporului nostru si se va prăpădi.

§5

Dacă nici asta n-are vreun efect şi ar fi atât de puternic, încât să-şi urmeze calea şi să persiste în ţelul său, adversar nouă, atunci tot mai avem un mijloc sigur de a-i paraliza forţele şi de a-i distruge planurile. Nu l-a învins Estera pe regele persanilor şi n-a tăiat Judith capul duşmanului poporului nostru? Şi nu există oare destule fiice ale lui Israel care să fie îndeajuns de ispititoare şi de inteligente încât să-i trimită pe calea duşmanilor noştri, să le cucerească inima şi să-i iscodească, aşa încât să nu fie rostit nici un cuvânt şi întocmit nici un plan fără să fie aflat la timp de poporul nostru?

Şi dacă are vreunul respectul, prestigiul şi încrederea prietenilor săi şi supunerea unui popor întreg, iar noi i-o trimitem pe una din fiicele lui Israel să-l prindă în mrejele ei, atunci planul său cade pe mâinile noastre, hotărârea lui se dezvăluie şi puterea-i devine inutilă. Căci acolo unde fiicele poporului nostru domnesc ca soţii ale duşmanilor noştri, planurile sunt dejucate la timp, iar faptele, zădărnicite înainte de a fi împlinite.

§6

Dacă şi-ar da seama de intenţiile noastre şi ar zădărnici capcanele noastre, iar îndărătnicul său spirit ar găsi sprijin şi crezare la duşmanii noştri, atunci trebuie să dispară din viaţa din

care pune în pericol împlinirea ţelurilor noastre. Moartea este însă ţelul inevitabil al tuturor oamenilor. De aceea este mai bine să grăbim sfârşitul pentru cei care vătămează eforturile noastre, decât să aşteptăm până când ne loveşte şi pe noi, creatorii operei.

În lojile francmasonice îndeplinim pedepsele în aşa fel, încât nimeni, în afara confraţilor să nu aibă nici cea mai mică bănuială, nici măcar victima. Toţi mor atunci când e nevoie, pare-se de moarte naturală. Deoarece confraţilor le este cunoscut acest lucru, ei nu încearcă să ridice vreo obiecţie. Cu asemenea pedepse necruţătoare, am înăbuşit din afară orice împotrivire iscată în loji contra ordinelor noastre. În timp ce ne-evreilor le predicăm liberalismul, ţinem poporul şi oamenii noştri de încredere în cea mai severă disciplină.

§7

Pentru că astăzi trăim însă timpuri nesigure şi peste tot ţara este primejduită de jafuri şi prădăciuni, nu ne va fi greu să-l îndepărtăm şi pe duşmanul cel mai fioros printr-un atac întâmplător. Căci n-avem noi în serviciile noastre o armată de specialişti din rândul duşmanilor noştri, care sunt pregătiţi să facă orice vrem noi, în schimbul aurului şi al secretului bine păstrat? Şi dacă vrem să-l îndepărtăm pe duşman, răspândim zvonuri în calea sa şi în locul unde locuieşte aducem nesiguranţa şi pericolul, ameninţarea vieţii constituind un fapt cotidian. Iar dacă vrem să-l distrugem, atunci plănuim fapta printr-un furt sau jaf în localitatea în care locuieşte, sau răspândim zvonuri despre primejdie şi atacuri în regiunea lui. Şi când va fi venit ziua în care trebuie să dispară, oamenii pe care-i plătim îşi vor executa perfect misiunea, iar când va fi ucis, aceştia îi vor lua banii şi vor jefui cadavrul, făptaşul nefiind nicicând de găsit, iar toată lumea va crede că a fost victima furtului şi a omorului, aşa cum vom obişnui poporul la timpul potrivit. Iar duşmanii nu trebuie să afle niciodată că a dispărut din voinţa fraţilor noştri, pentru ca numele Dumnezeului nostru să nu fie pângărit.

§8

Înțelepții poporului nostru au avut secole de-a rândul grijă, ca numele Dumnezeului nostru să nu fie pângărit. Şi anume, confrații noştri ruşi au găsit mijloacele de a ne distruge dușmanii fără ca ei să observe. N-au fost ei descoperitorii unui gaz care-l omoară instantaneu pe inamic şi ai unui alt gaz care, emanat în urma celui dintâi fuzionează cu acesta şi distruge toate urmele? Şi nu cunoaştem noi oare proprietățile curentului electric fără fir, care distruge spiritul şi gândirea periculosului? Şi n-au cercetat medicii noştri efectele otrăvurilor invizibile la microscop şi ştiu cum să strecoare otrava în lenjeria dușmanului pentru a i se urca la creier, puroindu-i fruntea pentru a-i distruge sufletul? Nu putem prelua noi oare prin instanța cercetării examinarea cadavrului dușmanului, pentru ca nimeni să nu afle cauza morții? Şi n-am învățat noi oare să-l urmărim prin menajera care-l servește, vecinul de după colț şi prin musafirul din casa lui? Şi nu suntem noi atotprezenți şi atotputernici în conlucrarea tacită până la distrugerea inamicului? Şi dacă venim cu vorba dulce şi cuvântarea inofensivă, le-a reuşit vreodată popoarelor lumii să-şi dea seama de planurile noastre şi să ne zădărnicească hotărârile?

§9

Dacă vreunul tot mai reuşește să scape din toate capcanele morții secrete şi vicleşugurile confraților noştri şi înțelege planurile şi vrea să zădărnicească opera distrugerii, să nu vă descurajați şi să nu tremurați la vederea vreunui periculos. Căci de cutează să le vorbească neştiutorilor din țară de activitatea noastră secretă şi de distrugerea amenințătoare, nu e de datoria noastră să-i supraveghem pe toți oamenii cu care vorbește şi să-i preconizăm planurile atunci când ne scapă din plasă? Înainte ca el să se înțeleagă cu dușmanii noştri, oamenii noştri vor ajunge să-i avertizeze pe apropiații lui de tulburarea sufletului

şi de bulversarea simţurilor sale. Iar când va veni să-şi spună oful şi să povestească prin ce pericole a trecut, avertizaţii îl vor asculta râzând, cu o superioritate neîncrezătoare şi se vor convinge de tulburarea minţii şi distrugerea sufletului său. Vom lucra alături pas cu pas, până la închiderea porţilor ospiciului în urma sa, iar când va ieşi şi va încerca să continue avertizarea lumii de puterea noastră, îi vom fi luat încrederea semenilor săi, urmând a fi dispreţuit şi desconsiderat, iar vorbele lui nesocotite şi ideile tipărite, aruncate.

Astfel îl va învinge poporul ales şi pe cel mai periculos duşman.

§10

Dacă însă toate acestea sunt inutile şi duşmanul scapă de toate pericolele, contrar voinţei Dumnezeului nostru, nu vă descurajaţi, copii ai Israelului, căci unul este neputincios, iar ceilalţi sunt peste tot să-i combată atentatele rău intenţionate şi să-i împiedice pe Goyimi să se scuture de jugul în care i-a prins Dumnezeul nostru. Nu dispunem noi de toate mijloacele pentru a-i urmări duşmanului orice mişcare şi să-i luăm răsuflarea? Iar dacă ai săi încep să-i dea crezare şi vor să i se apropie, vom şti să împiedicăm această apropiere şi vom distruge toate legăturile care ar putea fi făcute cu duşmanii periculoşi din lumea întreagă. Şi scrisorile care i se adresează vor fi examinate şi citite de oamenii noştri, ca să nu-i parvină nici o încurajare sau vreo confirmare, ci numai dovezi de falsă prietenie şi legături perfide; în spatele lor se ascund copiii poporului ales. Iar dacă vrea să folosească firul ce poartă vorba în lume, îi vom intercepta convorbirile şi-i vom asculta planurile, şi când vor să-i vorbească duşmanii, vom zădărnici acţiunile sau le vom împiedica, pentru că vom încercui duşmanul, în aşa fel încât în lume să nu-i pătrundă nici o suflare, fără s-o fi ascultat noi înainte. Va vrea să se apere, crezând că mai are încă puterea de a acţiona, mişcările sale vor fi însă asemeni mersului unui animal închis în cuşcă.

§11

Şi dacă, în ciuda tuturor, puţinii înţelepţi cred mai adânc în periculosul duşman, vom şti să împiedicăm pătrunderea puterii sale şi influenţa ideilor lui asupra marei mase de duşmani. Iar dacă numele lui capătă renume, vom trimite un om de-al nostru şi-i vom da numele său. Acesta va trebui să fie demascat ca duş man al duşmanilor noştri, ca trădător şi escroc, iar la pomenirea odiosului nume, vom spune poporului că el este trădătorul, şi acesta ne va crede. Iar cuvântul său va răsuna în van şi ideile îi vor fi combătute de atotputerea Dumnezeului nostru. Îi vom pune la îndoiala modul de viaţă şi-i vom murdări veşmintele cu noroiul de pe stradă. Când oamenii îi vor vedea murdăria şi noroiul de pe haine, se vor îndepărta de el, nu-i vor privi faţa şi nici nu-i vor asculta glasul. El va dispera şi va înnebuni din cauza poporului, care i se va părea infam şi nerecunoscător. Înăcrit şi disperat, va renunţa la opera sa, va fi luat în derâdere de întregul Israel, iar puterea Dumnezeului nostru va triumfa asupra lui.

§12

S-a profeţit însă, că din timpul poporului nostru se vor înălţa tot mereu oameni care nu sunt din sângele nostru şi nici nu gândesc în spiritul nostru. Vor constitui mai ales un obstacol în obţinerea victoriei de către poporul nostru, căci ne vor cunoaşte uneltirile, ne vor distruge reţelele şi vor scăpa de pericole. Fraţilor, nu vă lăsaţi speriaţi de blestemaţii aceştia, căci dacă vin astăzi, este deja prea târziu, iar puterea întregii lumi se găseşte oricum în mâinile noastre. Căci printre duşmanii adunaţi să complotească împotriva noastră, se află sigur şi unul de-al nostru sau vreun convertit la „religia“ noastră prin strălucirea aurului, farmecul femeilor noastre şi arta constrângerii oamenilor noştri. Iar dacă renegatul va-ncerca să le vorbească duşmanilor, trimişii noştri vor ridica împotrivă lui cuvântul revoltei, bucurându-se astfel de încredere şi iubire, dacă-l vor îndepărta pe acesta ca duşman al poporului lor. Şi acolo unde el va arăta dragoste şi jertfire, dorind să salveze duşmanii de puterea poporului nostru,

aceştia îl vor îndepărta de ei şi-i vor suspecta cuvintele, iar acţiunea lui va deveni inutilă, ricoşând fără efect, din cauza neîncrederii şi a necredinţei create de trimişii poporului nostru în rândul duşmanilor.

Arta şi misiunea noastră cea mai importantă vor fi acelea de a împiedica propagarea cuvântărilor despre cunoaşterea şi înţelegerea ţelurilor noastre celor mai secrete. Căci de vor auzi prea mulţi glasul autenticităţii împotriva puterii noastre, toată apărarea noastră ar fi distrusă şi s-ar apropia pericolul, ca toate popoarele să-şi scuture jugul poporului nostru. De aceea trebuie să fiţi prudenţi, fraţilor, să reacţionaţi peste tot, să vă prostiţi duşmanii, scoateţi-i din minţi, asurziţi-le urechile şi orbiţi-le ochii, în cât să nu vină niciodată ziua prăbuşirii imperiului Sionului, pe care l-am înălţat spre mărire şi desăvârşire şi care trebuie să se evidenţieze în victoria târzie şi să arate răzbunarea asupra popoarelor din întreaga lume. („Telegraful", Viena, noiembrie 1920).

Trebuie menţionat aici, că pentru fiecare trecere există o anumită modalitate de a muri. Fiecare modalitate de a muri, fie ca e vorba de execuţia în cadă, ca cea a domnului Barschel, de exemplu, sau de spânzurare (Rudolf Hess sau Calvi), de gazarea în maşină sau de împingerea de la fereastră, reprezintă o pedeapsă stabilită, menită a le arăta spectatorilor „cunoscători" de ce trebuie să moară.

„Trebuie să menţinem spiritul instigator în rândul muncitorilor, căci numai prin el vom putea provoca revoluţia în statele individuale. Revendicările muncitorilor nu trebuie satisfăcute niciodată, pentru că avem nevoie de nemulţumirea lor, ca să putem descompune societatea creştină şi să introducem anarhia. Trebuie să ajungem până acolo, încât creştinii să-i implore pe evrei să preia puterea." (Din discursul marelui maestru al lojii B'nai B'rith din anul 1897, în cadrul Congresului de la Basel, găsit împreună cu alte documente într-o lojă francmasonică din Budapesta, după evadarea evreului Bela Kuhn. Publicat în „Il Regime Fascita", 8.7.1941; promoţia 27)

Tânărul soldat:
„Cum mă pot apăra şi cum pot lupta împotriva unui duşman pe care nu-l pot vedea?“

Generalul Andrew Jackson:
„Duşmaul tot se va arăta mai devreme sau mai târziu, şi atunci vei şti ce e de făcut.“

17. Aţi pomenit la un moment dat de „Black Nobility“ (Aristocraţia Neagră). La ce se refera acest titlu?

Am analizat până acum, ca şi în cartea întâi, o serie întreagă de organizaţii secrete şi am constatat tot mereu repetarea anumitor nume. într-un fel însă, lucrurile continuă să fie destul de neclare. De-a lungul anilor, am pătruns încet, dar sigur în culisele CFR-uîui, ale Comisiei Trilateralilor şi ale clanului Bilderberg. Am descoperit o grupare care nu e deloc cunoscuta în rândul cercetătorilor, dar care e mult mai legată de Iluminaţi decât majoritatea celor deja amintite. Am menţionat numele acestei grupări o singură dată până acum - anume „Black Nobility“, Aristocraţia Neagră!!!

Cine sau ce este Aristocraţia Neagră (AN)?

Ei bine, tema aceasta este atât de importantă, încât vom privi mai îndeaproape aceste persoane.

„AN“ este formată din cele mai bogate şi puternice familii nobiliare din Europa, printre altele şi vechile familii care posedau, controlau şi conduceau în secolul al XII-lea oraşele Genova şi Veneţia. Sunt numite „Aristocraţia Neagră“, din cauza folosirii uneltirilor necurate, adică a minciunilor, a înşelăciunilor, crimelor, terorismului, iluminismului şi a satanismului (magiei negre).

Acestea n-au pregetat niciodată în istoria lor să elimine persoanele care stăteau în drumul intrigilor lor răutăcioase - şi acest lucru este tot atât de valabil astăzi, cum era între secolele

XII-XVIII. „AN“ din Veneţia se află în strânsă legătură cu germana „Marshall Fund“, o altă organizaţie asemeni „Clubului de la Roma“, controlata de „AN“. „AN“ a Veneţiei este cea mai puternică şi cea mai bogata dintre vechile familii europene şi trebuie că depăşeşte de mai multe ori averea Rockefeller-ilor. Numele pe care le veţi citi pe parcurs, le cunoaşteţi deja din tabloidele care prezintă aceste persoane drept familii înstărite, care au rămas din vechi timpuri şi care îşi respectă aparent tradiţiile. În afară nu bănuie nimeni ceva rău.

„Aristocraţia Neagră“ a fost întemeietoarea „Comitetului celor 300“ din care s-au evidenţiat toate organizaţiile pe care le-am analizat în primul volum. Doresc să atrag aici atenţia asupra faptului că nu toate familiile nobiliare aparţin „Aristocraţiei Negre“, ci mai există în continuare şi gentilomi oneşti.

Activitatea „AN“ se poate lămuri cel puţin până la începutul secolului al XII-lea. Unul dintre primele şi cele mai importante evenimente s-a petrecut între 1122 şi 1126, atunci când John Cemnenus, înstăpânitor cu un înalt caracter moral a încercat să-i îndepărteze pe oligarhii veneţieni de pe „tronul“ lor. Războiul cu Veneţia şi-a avut originea în refuzul lui John de a le reînnoi familiilor oligarhice veneţiene drepturile comerciale privilegiate (monopolurile), dat fiind că acestea profitaseră cu nerusinare de privilegiile lor pentru a exploata populaţia. Flota veneţiană a atacat navele lui John, a pustiit Marea Egee, a ocupat Corfu şi l-a obligat pe John să le reînnoiască privilegiile. Nici până astăzi nu s-a schimbat nimic din secolul al XII-lea. Nu trebuie decât să urmăreşti ce se întâmplă cu cel care încearcă să se opună familor Grosvenor, Braganza sau Savoy, pentru a vedea cine face jocurile. Indiferent că eşti preşedintele unei ţări sau că deţii oarecare titluri, nu vei putea ocupa niciodată mai mult de locul doi. În 1155, s-au acordat privilegiile comerciale „AN“ din Genova (Genoese), care le deţine şi în ziua de astăzi.

Oricine s-a pus în calea „AN“ din Veneţia a plătit scump pentru asta, fapt resimţit şi de împăratul Bizanţului atunci când a vrut să le smulgă veneţienilor drepturile comerciale (1170-

1177). Împăratul a fost nevoit să plătească despăgubiri enorme „Aristocrației Negre", drept pedeapsă că atacase monopolul familiilor.

Bineînțeles că Mafia italiană a învățat o sumedenie de la stăpânii ei.

Veneția este foarte importantă, când este vorba de „AN", de aceea ne vom ocupa mai îndeaproape de ea. Prima din cele trei cruciade a instalat puterea „AN" la Veneția, din 1061 până în 1123 şi a aşezat piatra de temelie pentru clasa dominatoare. „Aristocrația Neagră" a obținut în 1171 controlul absolut peste Veneția, când poziția dogilor a fost transpusă în ceea ce numim astăzi „Marele Sfat". Acest sfat era format din membrii aristocrației comerciale - un mare succes din perspectiva acestora.

Veneția se află până astăzi în mâinile „Aristocrației Negre", lucru ce nu s-a limitat doar la oraş, ci s-a extins în timp în toată lumea.

În 1204, familiile oligarhice şi-au împărțit enclavele feudale membrilor săi, şi începând cu această epocă, imensa putere a oligarhilor a crescut, până când guvernul s-a hotărât să lucreze de partea „AN". (E de înțeles, căci o „contra", oricum n-ar fi funcționat.)

Încă câteva cuvinte despre „Marele Sfat", dat fiind că acesta funcționează în continuare la fel ca la formarea sa din 1171. Atunci, ca şi astăzi, „Marele Sfat" se limita la membrii familiilor oligarhice, începând cu anul 1297, apartenența s-a limitat la cei care fuseseră membri şi în anul precedent. O aşa-numita „comisie" a mai adăugat alte câteva nume, după care Sfatul s-a închis pentru acceptarea noilor membri, în afara celor ce veneau din propriile familii. Lucrul acesta a dus desigur la excluderea tuturor cetățenilor Veneției de la luarea deciziilor politice sau economice. Când s-a ajuns la revolte din partea poporului împotriva monopolurilor „ AN" nu s-a sfiit nici o clipă să dea de urma capilor acelor grupări şi să-i execute în mod brutal. Rebeliunea lui Tiepolo, aşa cum se numeşte astăzi, a fost singura răscoală din

istoria Veneţiei, care a devenit cunoscută. Execuţiile secrete, aşa cum sunt practicate şi astăzi de către mafie, ruinarea financiară a adversarilor, violarea soţiilor acestora etc., făceau toate parte din cutia magică „neagră" a oligarhilor.

„Aristocraţia Neagră" există de peste 1 000 de ani şi mai este încă şi astăzi foarte activă. Trebuie spus că astăzi este şi mai puternică decât înainte. După părerea mea, cele mai puternice familii ale „AN" sunt reprezentate în această ordine în ur mătoarele ţări: Italia, Germania, Elveţia, Austria, Olanda, Grecia, Danemarca şi celelalte.

În continuare există astăzi în străinătate familii aristocratice de origine europeană, ca rău-famaţii Braganzi, care trăiesc în Brazilia (şi se vor întoarce probabil în Portugalia). De aceea, Braganzii sunt trataţi separat de restul familiilor „Aristocraţiei Negre".

Să luăm de exemplu familia GROSVENOR din Anglia. Această „familie aristocratică neagră", trăieşte de secole din închirierea terenurilor. Astăzi, familia aceasta posedă peste 1,5 km^2 în inima Londrei. Acest teren n-a fost vândut niciodată, ci arendat conform contractului de arendare din Evul Mediu. Grosvenor Square, unde se află şi ambasada americană, aparţine familiei Grosvenor, la fel ca şi Eaton Square. S-ar zice că în Eaton Square, chiria lunară a unui apartament ar fi de 25 000 de lire sterline (fără cheltuielile suplimentare). Asta doar ca indiciu, ca să vedeţi ce sume sunt aici în joc. Familia Grosvenor ar fi făcut o avere uriaşă numai de pe urma chiriilor şi acest lucru vă va ajuta probabil să înţelegeţi de ce vrea să vadă „AN" progresul industrial înlăturat. Din dezvoltarea industrială se elimină încet, dar sigur şi drepturile specificate în contractele de arendare din Evul Mediu şi, implicit, şi preţurile chiriilor familiiilor aristocratice, adică sursa lor de bani.

O altă membră a „Aristocraţiei Negre" este familia veneţiană GUELPH, din care provine actuala regină a Angliei, Elisabeth II. Acest vechi arbore genealogic cuprinde nume ca Ethico, Henry, Rudolph, Cunigunda, Azoll, Regina Victoria, a căror casă era „casa lui Este Guelph". Numele de „Este" provine de la marchizul de Este din Veneţia, cunoscută şi drept „casa lui Albert Azoll".

Această linie era înrudita cu cea a Welfilor, care nu este un titlu, ci un nume, şi poate fi urmărit până la Cunigunda, prinţul de Welf. Welfilor le aparţinea şi Odaocer, una dintre familiile regale italiene. Împărăteasa Judith, strămoaşă a prinţului Consort, e numită „Judith de Welf (Guelph)". Judith înseamnă „Lady (Doamna) lui Judah" a familiei regale ebraice. Welfii au imigrat la Veneţia, iar familia Este este o ramificaţie a acestora. Alte nume ale dinastiei Guelph sunt contele de Lucca şi familia Finaldo.

În afară de asta, Guelphii sunt puternic legaţi de aristocraţia germană, şi anume prin Casa Hanovrezilor. Pe aceştia i-am analizat însă deja în volumul întâi, cum au preluat tronul englezesc cu sprijinul „Înţelepţilor de la Sion" şi al Casei de Orania (vezi capitolul „Înţelepţii de la Sion").

Numele Guelph deţine o putere nemăsurată şi, aşa cum am văzut şi în primul volum, nici traficul de droguri şi nici alte metode n-au fost îndeajuns de rele pentru a ajunge la putere. Din aceste perspective, devin de înţeles desele deplasări ale prinţului Charles la Veneţia.

Asemenea călătorii au de obicei ca scop întărirea legăturilor dintre „AN" a Veneţiei şi „AN" a casei regale englezeşti. Regele englez hanovrez George I era originar din ducatul Lüneburg, care fusese stăpânit din secolul al XII-lea de către familia Guelph.

Aceste familii „nobile" se află în spatele majorităţii, dacă nu chiar a tuturor mişcărilor ecologiste prost conduse în lume, iar prinţul Philip şi prinţul Charles au exprimat adeseori în public, că lumea ar trebui „eliberată" de populaţia „nedorită".

„*Dacă m-aş mai naşte o dată, aş vrea să revin sub forma unui virus ucigaş pentru a acţiona împotriva suprapopulaţiei*" spunea prinţul Philip, duce de Edinburgh.

Prinţii trăiesc din arendele încasate pe terenuri şi se opun de aceea continuării industrializării mondiale. Acesta este adevăratul motiv al atitudinii prinţilor de „promediu înconjurător - contradezvoltare industrială". (Citiţi pe această temă „Declinul Casei Windsor", Agenţia de presa EIR, Postfach 2308, 65013 Wiesbaden Tel: 06122-9610).

Cum am descris deja în ultima mea carte, aceste „nobile" case regale sunt implicate până în gât în găsirea slugilor care

să preia în numele lor muncile murdare. Cele mai puternice familii din Anglia, Germania, Canada şi SUA sunt pilonii traficului de droguri şi aceasta reprezintă şi cauza pentru care aceste nu poate fi oprit.

Când preşedintele Nixon a vrut să introducă un program de combatere a traficului de droguri, a aflat singur cine conduce afacerea. Institutul Tavistock era cel care efectuase în numele „Aristocraţiei Negre" planul de eliminare a lui Nixon. L-au umilit, aşa cum nu mai fusese umilit nici un alt preşedinte ameri can. Institutul Tavistock elaborase totodată planul Watergate de aşa natură, încât populaţia americană să-şi piardă pentru o vreme încrederea în Constituţia ei. Aceasta este puterea „Aristocraţiei Negre". N-ar trebui s-o subestimăm.

Guelphii britanici sunt, de asemenea, familia care domină piaţa materiilor prime şi care a dictat de ani de zile preţul aurului. Casa Windsor (Guelph) controlează totodată preţul cuprului, al zincului, plumbului şi al cositorului. Şi nu este nici o coincidenţă stabilitatea principalei burse de mărfuri din Londra. Atunci când vrea, Casa Windsor poate să ridice sau să scadă preţul acestor mărfuri sau să-l menţină la nivelul dorit.

Africa de Sud tocmai trece prin această experienţă. Preţul aurului rămâne de ani de zile la un nivel scăzut, creat artificial şi va continua la fel până la ruinarea economiei africane sau până când guvernul sud-african renunţă, iar ţara este transformată într-o altă ţară iluminată - adică democratică! Vezi Rhodezia. „Democraţia" doamnei Thatcher în inima Africii.

Aceste operaţiuni sunt executate pentru „Aristocraţia Neagră" de către firme ca BP (British Petroleum), Lonrho, Oppenheimer, Philbro şi cum s-or mai fi numind restul celorlalte.

Familii americane care colaborează cu „Aristocraţia Neagră" europeană sunt familii ca Harriman, McGeorge Bundy şi altele ale stabilimentului de pe Coasta de Est. „Club of Rome" a fost constituit pentru a spăla pe creier populaţia americană şi a jucat un rol important în procesul de înlăturare a lui Nixon, dezinformându-i pe americani prin ziare fondate, precum „Washington Post" sau „New York Times".

Casele regale ale Europei sunt de partea „Club of Rome", pe care-l vom analiza îndeaproape în paginile următoare, iar

acestea, deşi au fost vizibil îmbucurate de înlăturarea reuşita a lui Nixon, au trebuit să se abţină de la manifestările în public. O monarhă însă, regina Juliane a Olandei a ordonat la Rotterdam descrierea publică a ideilor susţinute de „Club of Rome".

Iată câteva dintre familiile „Aristocraţiei Negre":
Casa de Finck
Casa de Thurn şi Taxis
Casa de Thyssen - Bornemisza
Casa de Guelph (Marea Britanie)
Casa de Wettin (Belgia)
Casa de Bernadotte (Suedia)
Casa de Liechtenstein (Liechtenstein)
Casa de Oldenburg (Danemarca)
Casa de Hohenzollern (Germania)
Casa de Hanovra (Germania)
Casa de Bourbon (Franţa)
Casa de Orania (Olanda)
Casa de Grimaldi (Monaco)
Casa de Wittelsbach (Germania)
Casa de Braganza (Portugalia)
Casa de Nassau (Luxemburg)
Casa de Habsburg (Austria)
Casa de Savoy (Germania)
Casa de Karadgeorgevic (Iugoslavia)
Casa de Württemberg (Germania)
Casa de Zogu (Albania)
Familii din Italia: Agnelli, Colonna, Pallavicini
(Sursă: „Black Nobility Unmasked Worldwide", Dr. John Coleman, 1985).

Majoritatea familiilor din „AN" trăiesc însă din încasarea arendelor. Averile familiilor se află în toate băncile elveţiene, la fel ca şi sumele provenite din imensele afaceri cu droguri, mai ales din ultimii 12 ani.

Un alt aspect important este acela că toate băncile elveţiene sunt controlate şi conduse de francmasoni.

Aşa-numitul rang nordic al oligarhilor compus din Anglia, Belgia. Suedia, Germania şi Olanda este regal, rangul sudic însă nu. Rangul sudic are totuşi cel puţin tot atât de mulţi, bani, ca verişorii lor nordici. Elveţia e portul lor, ceva ce-şi împart toţi conspiratorii între ei. Neutralitatea elveţiană de-o viaţă a fost garantată de influenţa iezuiţilor care au înfiinţat o şcoală de preoţi la Lucerna. În anul 1815, iezuiţii au ţinut cu numeroasele lor relaţii francmasonice şi cu casele regale din Europa congresul de la Viena. La 20 şi la 29 martie 1815 au fost emise două legi, care-i asigurau Elveţiei neutralitatea permanentă.

Acest lucru s-a întâmplat pentru a garanta siguranţa banilor deţinuţi de partidele care trăiesc de pe urma războaielor şi sunt implicate în traficul mondial de droguri, indiferent că ele se află în conflict sau nu. Acesta este singurul motiv pentru care a fost exclusă Elveţia din toate războaiele de până acuma şi pentru care va fi exclusă şi în continuare. Iată şi câteva veşti bune: de exemplu *Elveţia spală mai curat* de Jean Ziegler. Jean Ziegler, profesor genevez de sociologie şi deputat social-democrat luptă necontenit împotriva venerabilelor bănci elveţiene de pe Strada Gării din Zürich. Această carte controversată din 1990, în care pune la stâlpul infamiei ţara sa, considerând-o drept placă de învârtire în spălarea internaţională a banilor, atenţionează încă din titlu asupra conţinutului. El îi acuză pe bancheri de colaborare cu traficanţii de droguri şi cu dictatorii din ţările Lumii a Treia, care-şi ascund miliardele murdare în curata Elveţie. Ziegler povesteşte: *„Băncile elveţiene susţin că n-ar fi vina lor, că banii ar veni la urma urmei de la sine. În realitate însă, ele sunt complice ai baronilor drogurilor şi ai traficanţilor de arme, căci ele se îngrijesc de transfer.“* Nu e greu să întăreşti argumentele lui Ziegler. Ceea ce-i îngreunează însă de atunci considerabil viaţa, este faptul că numeşte nume fără ezitare. Şi aşa se face că oligarhia finanţelor elveţiene şi-a mobilizat cei mai buni avocaţi pentru a-l reduce pe Ziegler la tăcere pe calea justiţiei.

ARBORELE GENEALOGIC AL

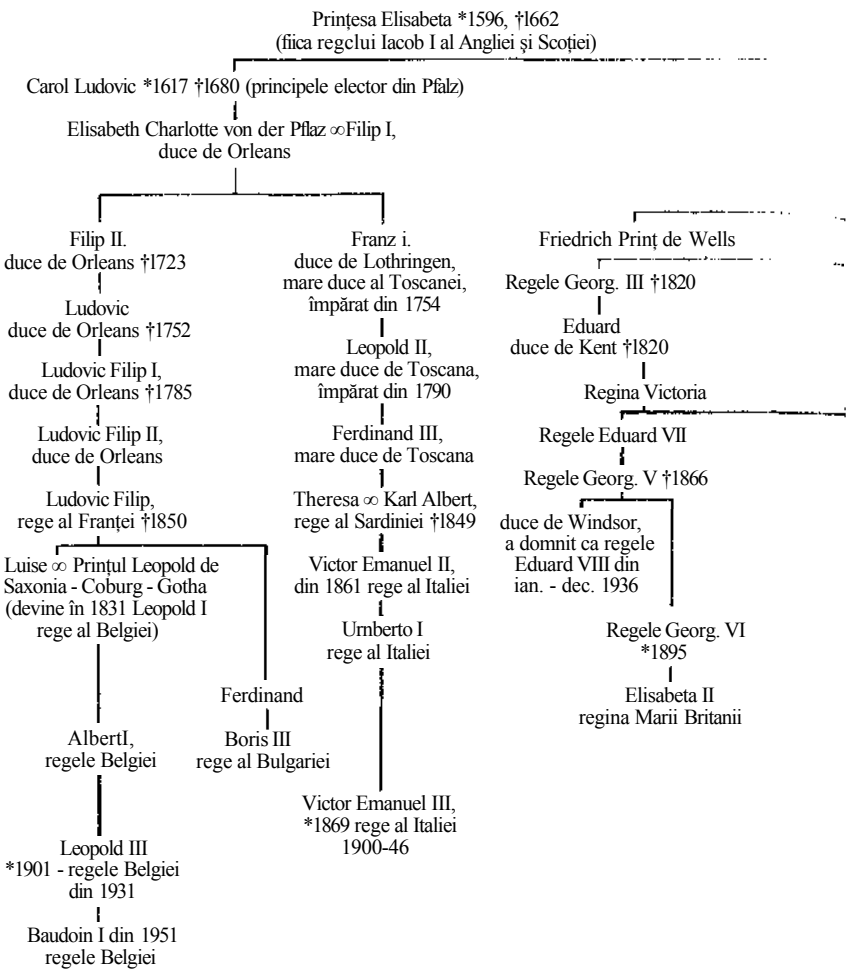

FAMILIEI WINDSOR

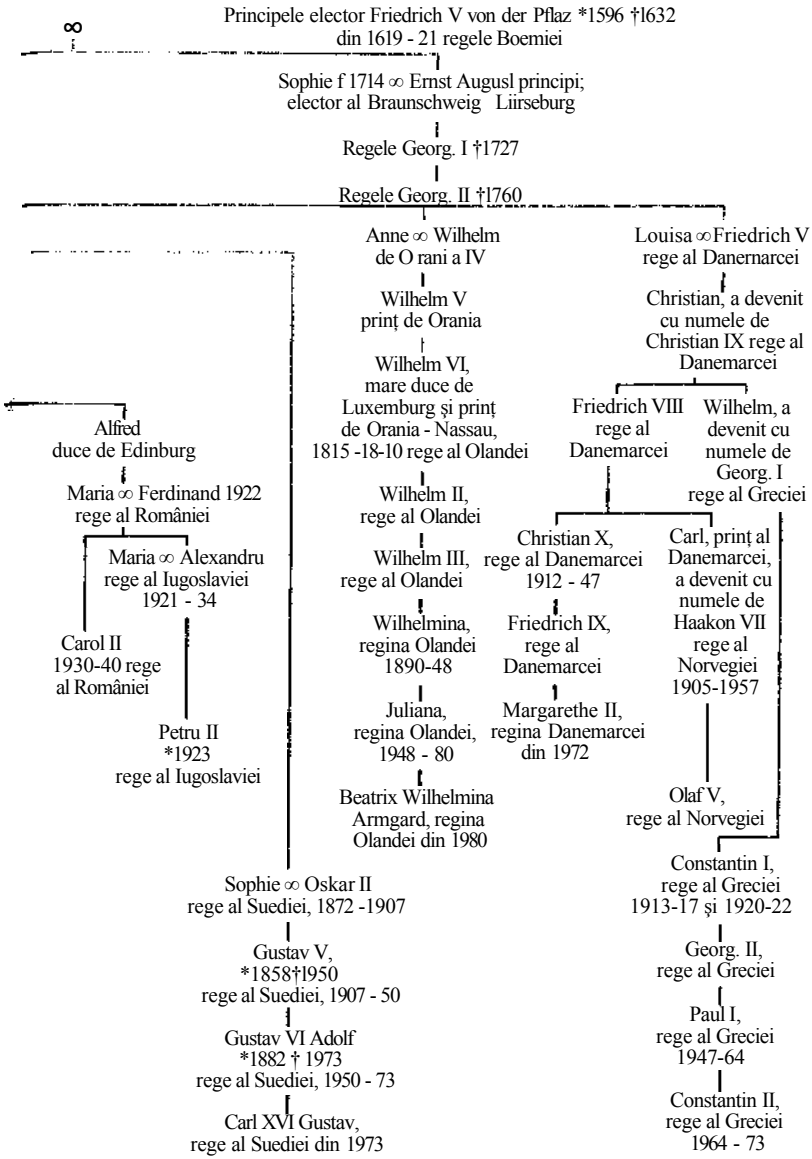

La sfârşitul anilor '80, Italia a avut o mare criză financiară şi guvernul italian a emis interdicţia că propria monedă nu avea voie să părăsească ţara. La graniţă, fiecare maşină era sever percheziţionata, la fel cum erau controlate şi aeroporturile. Pe scurt, guvernul italian credea că ar fi oprit speculaţiile care distruseseră lira. Nu se întâmpla însă aşa. „AN" ignora atât controalele poliţiei, cât şi pe cele de la graniţă prin dreptul regal de patronat şi scotea lira din Italia cu camioanele. Pentru „AN" nu există legi. Doar populaţia normală este legată de ceea ce noi numim legi, iar acest lucru este valabil şi pentru ordonata şi controlata Elveţie.

„AN" are, aşa cum spuneam, şi propriul serviciu secret. Nu vorbesc aici de organizaţii precum Interpolul, care este gruparea particulară a unui anume domn David Rockefeller, ci de o perfectă reţea de ucigaşi, formată din colaboratori ai serviciilor secrete, care, după indicaţiile fostului agent MI-6 dr. John Coleman, ar fi plătită de familia Thurn şi Taxis (iniţial familia scoţiană Torre e Tosso).

Exista de altfel indicii foarte puternice, că prinţul Louis Ferdinand von Hohenzollern ar fi folosit de către sovietici pentru a vinde ideea unei „Germanii neutre", cu promisiunea că, dacă-şi va îndeplini partea, vor îngădui reunificarea Germaniei pentru a fi posibilă reîntoarcerea tuturor caselor regale la locul de origine. Am luat aceste informaţii dintr-un material scris în 1986, în care datele reprezentau deci o prognoză de viitor. Între timp, ne apropiem însă de anul 2000, şi, precum vedem, dorinţa s-a împlinit

Cum am mai spus,, Aristocraţia Neagră" e mai activă ca niciodată în lumea financiară. În Elveţia sunt depozitaţi anual circa 280 miliarde $ din traficul de droguri.

Iezuiţii şi loja P2 joacă un rol important în legătură cu „AN" şi bineînţeles că în joc se află unul dintre cele mai stabile şi puternice sindicate de criminali din lume - Vaticanul.

Un alt exemplu strălucit pentru „AN" este Monaco, cu Casa Grimaldi, a cărei istorie poate fi urmărită până la Grimalzii din Genova. Acesta este unul dintre paradisurile oligarhice din Europa.

Baza pentru principatul Monaco a fost creata la începutul acestui secol prin „Societe Bains de Mer", o organizație care controlează practic tot ce se întâmplă în acest principat Edward Blanc, rudă cu prințul Rainiers a fost întemeietorul acestei organizații şi a intrat prin căsătorie în familia Rainiers, care e stăpânită la rândul ei. de familia „AN" Thurn şi Taxis. Alte familii care sunt implicate în afacerile din Monaco sunt prințul Trubețkoi şi familia Portanova din oligarhia venețiană.

Prințul moştenitor Alexandru al Iugoslaviei a fost detronat, de exemplu, de Fritzroy MacLean pentru a putea fi folosit de către Serviciul secret britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Fratele său, prințul Andrei conduce ordinul „Sf. Ioan", un ordin al „Aristocrației Negre", care activează în diferite părți ale lumii, atât ca agent pentru Serviciul secret britanic, cât şi ca pretext pentru contrabandă cu droguri (îndeosebi comerțul cu haşiş şi diamante).

Un alt caz este cel al regelui Constantin al Greciei, care se află în strânsă legătură cu casele regale britanică şi daneză. Regele Petru a sprijinit „Colonels Coup" în anul 1967, însă, după o ceartă cu aliații săi a fost îndepărtat în 1973.

Nu vreau să rămâneți cu impresia că „Aristocrația Neagră" exercită influența numai asupra finanțelor. Familia Braganza, care-şi are rădăcinile tot în Veneția a fost adânc implicată în destabilizarea Poloniei, la fel ca şi iezuiții, prin cardinalul Hoffner şi monseniorul Utz. Proiectul Polonia a fost încercarea de a distruge un stat național (un stat popular sănătos), aşa cum încearcă astăzi Braganzii să ruineze statele naționale din America Centrală şi de Sud. Habsburgii vor o Polonie, o Austrie şi o Ungarie unite, o Europă reunită, iar sovieticii le-au promis să-i ajute. Dr. John Coleman ne informează că familia Thurn şi Taxis a fost de

asemenea adânc implicată în complotul „solidarist“ pentru a răsturna guvernul polonez şi a-l înlocui cu un regim de marionete condus de Moscova. Şi noi ştim doar cine guverna cu adevărat Uniunea Sovietică în acea vreme şi o mai face încă şi azi. După spusele lui Coleman, pe lângă Habsburgi şi Hohenzollerni, în proiectul Polonia au fost implicate şi Casele de Wittelsbach şi de Wittgenstein.

Toate aceste familii îşi au rădăcinile în familiile „AN“ din Veneţia şi Genova. Rolul iezuiţilor în acest scenariu nu este prea clar. Acestea însă aveau contacte apropiate cu KGB-ul, până în momentul în care generalul Jaruzelski le-a îndepărtat omul de legătură, pe Kania.

Prezintă interes şi cel care e presupus a fi cel mai mare proprietar de terenuri din Germania, prinţul Weldburg-Zeil, al cărui arbore genealogic conduce de asemenea la „AN“. Acest agent al Noii Ordini Mondiale (CFR-TC-Bilderberg) s-a prezentat public în spatele „Global-2000-Report“. Acesta este unul dintre cei mai mari duşmani ai Germaniei industrializate. Şi el trăieşte în principal din încasări de arende, sporindu-şi astfel uriaşa avere - acesta e stilul de viaţa la care nu renunţă „AN“. Tot ce l-ar putea distruge e îndepărtat cu toate mijloacele.

Interesantă este de asemenea şi o personalitate, pe care majoritatea o cunosc fie de la televizor, fie din romane: Alfred Hitchcock. Hitchcock a fost educat la o şcoală de iezuiţi şi a lucrat timp de mai mulţi ani pentru Serviciile secrete britanice. A fost folosit de asemenea pentru a le spăla creierul maselor prin industria cinematografică. Iată ce spunea Hitchcock despre sine: *„Simt că este foarte satisfăcătoare folosirea artei cinematografice ca mijloc de a le crea maselor emotii. Am fost dat la o şcoală de iezuiţi din Londra. Bănuiesc că în această perioadă petrecută cu iezuiţii mi-am dezvoltat simţul acut al fricii.*“

„Spellbound“ a fost primul său film care trata o temă satanistă, ceea ce a fost desigur salutat de către „AN“ şi de Iluminaţi, ca fiind un mijloc de confruntare a conştiinţei maselor cu teama.

Fiecare film de groază (scene şocante şi frica din timpul unui film horror) îşi lasă amprenta în subconştientul privitorului, ca şi pe aura sa.

Încă o dată care sunt scopurile „Aristocraţiei Negre“?

0 reîntoarcere în epoca întunecată. La legile Evului Mediu, când familiile guvernau deja lumea. Ele vor să reducă populaţia planetei la jumătate (SIDA, foamete... vezi capitolul „Club of Rome“), pentru a necesita astfel mai puţină industrie şi tehnologie şi pentru a putea trăi în continuare din încasarea arendelor. Tehnologia şi călătoriile în spaţiu măresc sfera de mişcare şi de influenţă a micului burghez, fără a mai pune la socoteală maşinile cu energie liberă şi farfuriile zburătoare anti-gravitationale. „AN“ nu numai că lucrează împreună cu Iluminaţii, dar şi aparţine cercurilor restrânse ale Iluminaţilor! „AN“ a fost întemeietoarea „Comitetului celor 300“, din care s-au evidenţiat RIIA, CFR, COR, grupările Ro şi Table, Comisia Trilaterală, Bilderberg, ONU... Familiile acestea echipează organizaţiile secrete ale lumii, le conduc şi sunt de multă vreme în legătură cu extraterestri negativi, care le-au sprijinit de secole.

A da, era să uit că „AN“ se autodesemnează drept „cobrele încoronate ale Europei“. Dacă nici acesta nu-i un semn al „Frăţiei Şarpelui“?

18. N-aţi vrea să mai destăinuiţi ceva despre Vatican şi despre legăturile acestuia?

Da, de exemplu în legătură cu „Cavalerii de la Malta“.

„Cavalerii de la Malta“, numiţi astăzi „Ordinul suveran şi militar de la Malta" (OSMM) joacă un rol foarte important în acest scenariu. „Cavalerii de la Malta“ sunt o organizaţie internaţională care acoperă cu tentaculele ei toate domeniile posibile ale vieţii. Afaceri, politică, bănci, CIA, alte servicii secrete, P2, biserici, educaţie, lege, armată, institute de cercetare, United States Information Agency, ONU, NATO etc....

„Cavalerii de la Malta“ nu sunt cea mai veche, dar sunt una dintre cele mai vechi ramuri ale „Order of the Quest / JASON-Society“, care mai există şi astăzi. Preşedintele mondial al „Cavalerilor de la Malta“ e ales pe viaţa şi necesita acordul Papei. „Cavalerii de la Malta“ au propria lor constituţie şi au jurat sa lucreze la Noua Ordine Mondială, care-l recunoaşte drept căpetenie pe Papa. Majoritatea „Cavalerilor de la Malta“ sunt şi membri CFR ai Comisiei Trilaterale şi ai Bilderberg-ului.

În anii '30 ai acestui secol, „Cavalerii de la Malta“ l-au recrutat pe generalul Smedley Butler pentru a-i sprijini la preluarea „Casei Albe“ de la Washington. I s-a spus că cercurile militare ar avea nevoie de el din cauza înaltului său grad de popularitate. Generalul Butler a rupt însă jurământul de tăcere şi a numit un şir întreg de americani celebri care participaseră la această acţiune. În capul listei se afla John J. Raskob, care era unul dintre membrii fondatori ai ramurii americane ai „Cavalerilor de la Malta“. Era de asemenea preşedintele comitetului de conducere de la General Motors, cea mai mare întreprindere industrială din lume. În acea vreme era vistiernicul „Cavalerilor de la Malta“. Înaintea congresului, au avut loc audieri pentru a descoperi complotul, n-a fost însă condamnat nici un nume, nici Raskob, şi nici nu s-a tras la răspundere cineva. Deşi informaţiile acestea au fost înregistrate în consemnările Congresului, nu veţi găsi aceste fapte în nici un manual de istorie din lume. Asta arată cât de puternică este sfera influenţei acestei organizaţii.

Interesant este că afacerea-contra-Iran s-a asemănat mult cu complotul din anii treizeci. William Casey era un cavaler de la Malta, căruia, sprijinit de George Bush i-a reuşit să slăbească într-atât consiliul de administraţie al aparatului serviciilor secrete prezidenţiale, încât Casey, Bush, North şi alţii au izbutit să-şi ducă acţiunile murdare la capăt fără supravegherea serviciului secret. Elaboraseră în continuare şi un plan de anulare a Constituţiei Statelor Unite. Aceste fapte au ieşit la iveală în cadrul audierilor dinaintea Congresului, fiind însă acoperite de senatorul de Hawaii, Daniel Inouye.

William Casey era directorul CIA, membru CFR şi un cavaler de la Malta. El era creierul campaniei prezidenţiale a lui

Ronald Reagan, capul comisiei hârtiilor de valoare şi al burselor în timpul mandatului preşedintelui Nixon, directorul băncii de export-import.

Aşa cum am spus şi în primul volum, Casey a aranjat finanţarea firmei de camioane de pe râul Kama din Uniunea Sovietică, cu 90% din suplimentul achitării impozitelor de *către* cetăţenii americani. Firma aceasta construia camioane americane şi tancuri pentru fosta Uniune Sovietică şi era sau mai este încă probabil cea mai mare fabrică din lume. Ea produce mai multe camioane decât toate fabricile de profil din SUA la un loc. (În treacăt fie spus, e vădit că acest Casey a fost ucis.)

Vaticanul e infiltrat deja de câteva secole în rândul Iluminaţilor, care astăzi îl şi conduc. Indiciul cel mai bun în acest sens este numele oraşului în care se află statul Vatican: ROMA! Roma este anagrama lui AMOR (AMOR înseamnă iubire). ROMA este aşadar opusul IUBIRII. Asta spune totul, nu-i aşa? Ne întrebăm astăzi ce s-a găsit şi legat aici după principiile afinităţii şi polarităţii: imperiul antic mondial cu noul imperiu religios - „reprezentantul“ Dumnezeului în metropola numita „inversul iubirii“. Deci pur şi simplu oraşul Iluminaţilor! Catolicii critici ar trebui să-şi facă neapărat gânduri despre acest lucru. Ar fi interesant de menţionat faptul că atunci când îşi fac cruce, catolicii însemnează de fapt crucea anticristului. Ei duc mâna de la frunte, la stern şi apoi, de la umărul stâng, la dreapta Aşa se face bârna orizontală în partea dreaptă a crucii, deci exact invers proporţional crucii lui Isus. Ei fac crucea invers şi tot nu sunt lămuriţi de simbolistica acesteia, cu atât mai puţin nu ştiu ce efecte are această mişcare a mâinii asupra câmpului magnetic al corpului lor - centrele energetice superioare se închid prin prima mişcare de sus în jos şi sigilate prin mişcarea transversală - deci o închizătoare a energiei. Tot prin semnul crucii, făcut de catolici pe fruntea nou-născuţilor, se închide cel de-al treilea ochi, prin care se blochează intenţionat clarviziunea. În aceste cercuri găsim cei mai răi vrăjitori. Spus în treacăt, jumătate din toţi Papii au fost evrei

pur-sânge, ceea ce spune din nou totul (dovezi în acest sens se găsesc în „Călăii şi incendiatorii lumii", Fortschrittliche Buchhandlung Munchen, Ottostrasse 1).

Afirmaţia, conform căreia Vaticanul ar fi fost asimilat deja de către Iluminaţi şi francmasoni e întărită suplimentar de faptul că Papa Clement al Xll-lea a trebuit să emită în 1738 o bulă papală în care spunea că fiecare catolic, care li se alătura sau li se alăturase deja francmasonilor va fi excomunicat în anul 1884, Papa Leo al XII-lea a emis o altă proclamaţie, care expunea francmasoneria ca fiind una dintre organizaţiile secrete care „resuscitează comportamentele şi obiceiurile ateilor" şi „instalează împărăţia Satanei pe pământ". Pier Compton descrie amănunţit în cartea sa *The Broken Cross,* cum s-au infiltrat Iluminaţii în Biserica catolică. El a întâlnit de exemplu utilizarea „ochiului" luciferic „Atotvăzător" din triunghi la catolicii conducători şi la iezuiţi. El a fost de exemplu folosit şi în pecetea de la „Philadephia Eucharistic Congress" (Congresul-cină din Philadelphia) din 1976. Se găsea de asemenea şi pe o ediţie specială a timbrelor de la Vatican din anul 1978, cu descrierea simbolică conform căreia Iluminaţii şi-ar fi atins în sfârşit ţelul stăpânirii lumii. Compton descrie de asemenea că Papa Ioan al XXIII-lea purta „ochiul atotvăzător din triunghi" pe crucea sa personală.

El afirmă totodată că mai multe SUTE de preoţi, episcopi şi cardinali catolici de frunte ar fi membri ai organizaţiilor secrete. Aminteşte în continuare peste 70 de angajaţi ai Vaticanului, membri ai diferitelor organizaţii secrete, printre care secretarul personal al Papei al Vl-lea, directorul general al „Radio Vatican", arhiepiscopul de Florenţa, prelatul de Milano, editorul adjunct al ziarului Vaticanului, mai mulţi episcopi italieni şi abatele ordinului Sf. Benedict. Iar aceştia nu sunt decât cei cunoscuţi în Italia, nemaipunând la socoteală lista lojii P2.

Primul ambasador SUA la Vatican a fost William Wilson, un „cavaler de la Malta". Avansarea lui în acest post n-a fost numai foarte probabil ilegală, ci şi absolut imorală. Wilson nu putea reprezenta niciodată SUA, de vreme ce-i jurase credinţă Papei, ca un Cavaler de la Malta.

Cum îşi vor aminti mulţi americani, Wilson a călătorit fără aprobare în Llibia, unde s-a întâlnit în particular cu autorităţile libiene într-o perioadă în care intrările în Libia fuseseră interzise de către preşedintele american (embargo). Preşedintele Ronald Reagan îl numise pe Gadhafi „mad dog" (câine turbat) şi rostise câteva ameninţări serioase. SUA erau hotărâte să bombardeze Libia, chiar dacă aveau să moară şi civili.

Urmare a vizitei lui Wilson, Gadhafi a emis ştirea că „fusese trimis un diplomat american pentru a reduce tensiunile din Libia".

Departamentul oficial a negat că s-ar fi întâmplat vreodată aşa ceva. Ambasadorul Wilson a tăcut şi a refuzat să facă vreun comentariu. Nici până în ziua de astăzi nu a suflat vreun cuvânt despre asta, deşi prin această acţiune prezentase SUA ca fiind mincinoase (ceea ce fuseseră oricum dintotdeauna!).

Pentru a înţelege mai bine ce se întâmplase cu adevărat în Libia, în timp ce aceasta era exclusă de restul lumii, bombardată de SUA, iar cetăţenilor americani li se interziseseră călătoriile aici, aflaţi că cinci mari companii petroliere şi-au umplut buzunarele, făcând afaceri cu Gadhafi. Una dintre aceste companii era condusă de J. Peter Grace, preşedintele de la „W.R Grace Company". Opt membri ai acestei firme sunt „cavaleri de la Malta".

Mă întorc la ambasadorul american la Vatican, spunând că acesta ar fi trebuit concediat după acţiunea din Libia. În schimb, a stat însă cu soţia sa la slujba papală de Paşte alături de George Schultz şi soţia acestuia în limbajul diplomaţilor, gestul acesta semnifică aprobarea faptei sale. George Schultz este desigur un membru CFR, membru al „Bohemian Club" şi al „Bechtel Corporation" care au strânse legături cu „Skull & Bones" şi cu „Cavalerii de la Malta".

„Cavalerul de la Malta" Myron Taylor a fost trimisul preşedintelui Roosevelt. „Cavalerul de la Malta" John McCone a fost trimisul preşedintelui Kennedy şi totodată directorul CIA la începutul anilor '60. Fostul maior şi „cavaler de Malta" Robert Wagner a fost trimisul lui Jimmy Carter.

Preşedintele George Bush i-a dat, de exemplu, „cavalerului de Malta“ Thomas Melledy postul de ambasador SUA la Vatican.

Şi preşedintele Ronald Reagan a ţinut, de exemplu, un discurs la întrunirea de sfârşit de an a „Cavalerilor de la Malta“. „Cavalerii de la Malta“ au cu TOŢII imunitate diplomatică şi, pentru că sunt scutiţi de controlul vamal, pot duce peste graniţe tot ce vor, fără să plătească taxe vamale. Baza „Cavalerilor de la Malta“ e formată din aristocraţi. Circa jumătate din cei 1 000 de membri aparţin celor mai vechi şi mai puternice familii europene, consolidând astfel legătura dintre Vatican şi „Aristocraţia Neagră“. Cum am spus deja în capitolul anterior, „AN“ este cea mai bogată şi influentă nobilime a Europei. Capul „AN“ este acea familie care poate dovedi descendenţa ultimului împărat roman. Iar aceştia sunt Habsburgii!

Vedeţi acum probabil cum se potrivesc toate aceste lucruri în cursul istoriei.

Vaticanul a înfiinţat în SUA (1711 Ocean View, Springlake, New Jersey) „Centrul Ioan Paul al Il-lea pentru rugăciune şi studiu pentru pace“. Casa a fost donată arhidiecezei de New York din moştenirea lăsată de Elmer Bobst, care a murit în 1978. Bobst era un multimilionar şi preşedinte al companiei „Warner Lambert“. Directorii centrului erau Kurt Waldheim, fost secretar general al ONU şi ex-rirninal de război nazist; Cyrus Vance, fost secretar de stat sub Carter şi membru al CFR şi al Comisiei Trilaterale; Clare Booth Luce, o doamnă între „Cavalerii de la Malta“ si J. Peter Grace de la W. G. Company, conducător al „Cavalerilor de la Malta“ în SUA.

Centrul a fost inaugurat ca parte a noului plan de pace al Papei, care trebuie să unească lumea. Centrul are două scopuri principale:

1. Educarea catolicilor şi a copiilor întru acceptarea Noii Ordini Mondiale;

2. Pregătirea sediului „Computerului de soluţii pentru pacea mondială“ pentru studierea neîncetată a soluţiilor paşnice

pentru problemele viitoare care ar putea prejudicia pacea mondială. Computerul este conectat prin sateliți la capitalele lumii.

Toate națiunile și-au dat acordul la transferul suveranității asupra Papei și la rezolvarea problemelor viitoare de către computer. Acest lucru nu se va întâmpla desigur mai devreme de instalarea oficială a Noii Ordini Mondiale.

Personal sunt de părere că Noua Ordine Mondială s-a născut deja în secret pe 19 ianuarie 1989,

_ Comparați o dată învățăturile lui isus cu teoremele Iluminaților (vezi *Organizațiile secrete I)* și apoi cu următoarele rânduri:

În mai multe ocazii, Vaticanul a declarat public că *„Papa pledează pentru dezarmare, pentru eliminarea suveranității statelor individuale, că Papa consideră că drepturile asupra proprietăților funciare nu pot fi socotite drepturi adevărate asupra terenurilor și că Papa este convins că numai Vaticanul știe ce este bine pentru oameni.*“

Cel mai bine, analizăm încă o dată povestea actualului nostru Papă: Bill Cooper scrie despre el în „Behold a Pale Horse“: *„La începutul anilor '40, I.G. Farben angaja un vânzător polonez, care le vânduse naziștilor cianogen. Același vânzător colabora în funcția de chimist la producerea gazului care își găsise utilizare la naziști. După război, vânzătorul s-a convertit la religia catolica, de frica să nu fie condamnat drept criminal de război, iar în 1946 s-a hirotonisit preot. Unul dintre prietenii săi apropiați era dr. Wolf Schmugner, creierul aflat în spatele testelor cu vaccinurile hepatitei B (din noiembrie 1978 până în octombrie 1979 și din martie 1980 până în octombrie 1981), care au fost efectuate de <Center of Desease Control> în New York, San Francisco și alte patru orașe americane și care au declanșat molima SIDA asupra poporului american.*

Același fost vânzător de cianogen s-a hirotonisit în 1985 în

cel mai tânăr episcop al Poloniei şi a devenit după 30 de zile de regenţă ale predecesorului său ucis, Papa Ioan Paul al II-lea.

Aceasta înseamnă că 1990 era timpul potrivit cu conducătorii potriviţi: fostul şef al poliţiei secrete Mihail Gorbaciov, ex-şe ful CIA şi CFR şi membrul Comisiei TLC al celor 300, George-Bush şi fostul vânzător de cianogen Ioan Paul al II-lea - formând împreună regenţa diabolică care poate fi închipuită spre drumul către „NEW WORW ORDER".

***Preşedintele SUA George Bush şi preşedintele** URSS **Mihail Gorbaciov au sosit ieri pe această insulă mediteraneană în scopul conferinţei la nivel înalt care începe astăzi şi pe parcursul căreia, cei doi speră să pornească în căutarea unei NOI ORDINI MONDIALE.**"*

„New York Times", 1 decembrie 1989

În afară de aceasta, nu exista nici o dovadă contradictorie că actualul Papă Ioan Paul al II-lea nu este membru al Ilumina-ţilor. Cum am amintit deja, el a fost cel care a anulat la 27 noiembrie 1983 bula papală împotriva francmasoneriei şi le-a permis catolicilor, după sute de ani, să devină din nou membri ai organizaţiilor secrete, fără teama excomunicării.

Papa i-a provocat într-atât pe conducătorii lumii, atunci când le-a spus deschis că oamenii acestei lumi recunosc încă de pe acum autoritatea absolută a Vaticanului, încât au acceptat fără obiecţii dispoziţia Consiliului de la Laodicea din 364 d.Chr., de a face duminica ziua Sabatului. Ziua Sabatului este de fapt sâmbăta, şi nu duminica.

Singurul popor care s-a împotrivit acestei decizii au fost evreii, pentru că ei respectau de câteva secole Sabatul în ziua de sâmbătă. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care Vaticanul nu a recunoscut Israelul ca stat şi nici nu-l va recunoaşte. Vaticanul se împotriveşte încă şi astăzi faptului ca această ţară

să se numească „Israel". În schimb, vorbeşte despre „Palestina", atunci când se referă la Israel.

Pentru încheiere, reproduc spusele Papei din „Los Angeles Times" din 12 decembrie 1984: *„Nu vă duceti pentru iertarea păcatelor la Dumnezeu, ci veniţi la mine?"* Asta este o blasfemie! Cu aceasta afirmaţie, Papa se aşeza pe sine deasupra Dumnezeului creştin. Astfel se îndeplineşte visul lui Ioan. A fost atins scopul Iluminaţilor de a-l instala pe unul de-al lor pe scaunul papal. Există şi următoarea dogmă: *„Pentru mântuirea tuturor oamenilor este neapărat nevoie să li se supună Papei de la Roma. Asta înţelegem, susţinem şi hotărâm noi"*. (Nr. 430 din colecţia de dogme Neuner-Roos)

Preluarea simbolică a Vaticanului a fost de fapt exprimată atunci când tiara, coroana papei a fost dăruita New York-ului în 1964.

Majorităţii le este cu siguranţă necunoscut faptul că Papa s-a infestat foarte probabil cu virusul HIV. Când a căzut victimă unui atentat în America de Sud, a fost tratat cu sânge infectat Am aflat acest lucru pentru că au apărut demnitari foarte înalţi la un prieten de-al meu care a inventat o maşinărie care poate vindeca toate bolile prin rezonanţă. În lume există trei asemenea maşini. Pe una din ele o are acum „Sfinţia Sa".

Nu-i omitem aici pe cei din clanul Bilderberg, căci prinţul Bernhard al Olandei, întemeietorul acestuia, este singurul care are drept de veto la alegerile papale de la Vatican. De ce? Dat fiind că familia sa, Habsburgii, se trag din ultimul împărat roman. Se spune că prinţul Bernhard ar fi conducătorul „Aristocraţiei Negre". El susţine că descinde direct din casa lui David şi deci Isus însuşi. Prinţul Bernhard a fost acela care a reuşit cu sprijinul CIA să aducă publicului corpul secret al Iluminaţilor prin gruparea Bilderberg. Nucleul celor de la Bilderberg e format din trei comitete a 13 persoane - aşadar, un nucleu din 39 de membri ai Iluminaţilor. Aceste trei comitete sunt compuse din cele trei grupe, în care sunt împărţiţi şi Iluminaţii: francmasonii, Vaticanul şi „Aristocraţia Neagră". Pentru a merge însă şi mai departe, doresc să observ aici că francmasoneria a fost preluată cel târziu de khazari prin „Iluminaţii Bavarezi„ ai lui Adam

Weishaupt, că circa jumătate din Papi au fost circumcişi, că simbolul de pe multe biserici - crucea strâmbă din coroană - reprezintă de fapt „Ritul scoţian al francmasoneriei“ şi că „Aristocraţia Neagră“ a fost asimilată de evrei cel târziu în secolul ai XVII-lea. Găsim dovezi în acest sens in figurile prinţilor Charles şi Philip şi le recunoaştem strămoşii. (Se găsesc indicii şi în; *Sânge evreiesc în nobilimea germană,* Otto Forst von Battallier şi *Semi-goţi Semi-blănari* de Phillip Stauff),

Clanul Bilderberg lucrează non-stop, tot anul, în Elveţia şi are de regulă o întâlnire anuală. Comitetul din Elveţia decide ce invitaţi vor veni la această întrunire şi ce teme vor fi discutate. Şi fiecare plan constituit aici a fost pus în aplicare într-un an sau cel târziu în doi.

Pentru a vă familiariza puţin cu simbolurile şi magia lor neagră pe care le folosesc Iluminaţii în comunicare, urmează în continuare câteva exemple din numerologie:

Se folosesc numerele 3,7,9,11,13,19, şi 33. Bineînţeles şi numărul 666. Toate datele importante stabilite de aceşti oameni, posturile de televiziune, numele de firme şi simbolurile conţin aceste numere sau combinaţiile lor. Vă numisem deja câteva exemple în primul volum. Un altul ar fi: nucleul central din Bilderberg e format din 3 ori 13 membri, ceea ce face 39.13 membri are comitetul politic al grupării Mesei Rotunde. Sfatul celor 13 şi sfatul celor 33 ai Iluminaţilor bavarezi. Statele fondatoare ale SUA au fost în număr de 13, Constituţia are 7 articole şi a fost semnata de 39 de membri. Statele Unite ale Americii s-au constituit la 4.7.1776; 4+7=11, 1+7+7+6=21=3. Kennedy a fost ucis la 22.11.1963; 22+11=33, 1+9+6+3=19. 33 de soldaţi au fost trimişi într-un moment anume în Somalia. Coincidenţă? Ministrul Apărării Ruhe este „întâmplător“ membru în Bilderberg...

Observaţi simbolurile firmelor: veţi întâlni tot mai des forma piramidelor, a „Ochiului Atotvăzător“ sau a pentagramei (figură geometrică cu cinci colţuri). Şi la posturile de televiziune.

Nu exista canal în SUA, Noua Zeelandă sau în Australia care să nu prezinte vreunul din aceste însemne. în Germania, de exemplu, RTL 2. La ştiri vedeţi in fundal „comete“ care zboară. Privite cu încetinitorul, aceste comete formează o pentagramă. Puţin înainte de dispariţia imaginii se vede un bafomet, o pentagramă întoarsă. Li fel şi la „Action News“. Vedeţi în stânga, în spatele crainicei un bafomet pe fundal albastru. Cercetaţi originile celor mai mari posesori de media din Germania şi veţi avea o surpriză (Kirch, Berlusconi, Bertelsmann). Sau adunaţi cifrele cu ajutorul numerologiei şi aflaţi ce oameni se află în spatele lor. Canalul pentru copii din SUA se numeşte Channel 13 şi este emis de FOX-TV. Pe baza tabelului cu cifre din primul volum, căutaţi literele F, O şi X şi aflaţi ce cifre li se potrivesc:

F O X
6 6 6

Şi aşa mai departe.

Atunci când Iluminaţii vor să le transmită colegilor lor din lume o informaţie, o fac prin intermediul ştirilor care ajung în ziare prin agenţiile de presă controlate de ei. Şi tocmai în acest lucru stă atracţia puterii lor. O fac direct sub ochii popoarelor, în fiecare emisiune de ştiri, în faţa a milioane de curioşi şi nimeni nu observă. Şi asta le confirmă în acţiunea şi în puterea lor că oamenii nu sunt altceva decât nişte „animale“ (Goyim). În ochii Iluminaţilor, oamenii care nu-şi folosesc creierul şi care se lasă înşelaţi în faţa tuturor nu au meritat să fie trataţi mai bine decât animalele.

19. Ce ştiţi despre „Club of Rome“?

Numele de „Club of Rome“ (COR) nu are nimic în comun cu oraşul Roma, nici cu Vaticanul sau cu catolicii. Acesta e format din cele mai vechi familii ale amintitei „Aristocraţii Negre“, plus cele 13 familii americane de Iluminaţi aflate în top. „Club of Rome“ ar putea fi desemnat drept un gigant institut de cercetare socialist-iluminist, care este format din cei mai buni oameni de ştiinţă din lume. COR poate fi desemnat ca ramura ştiinţifică a Iluminaţilor.

Este interesant de analizat cum a început să funcţioneze COR.

Când a început să-şi coordoneze aspectele pentru Noua Ordine Mondială, l-au trimis pe întemeietorul şi capul organizaţiei, Aurellio Peccei, în Anglia, pentru a-şi face antrenamentul la Institutul Tavistock, mama tuturor institutelor de spălare a creierului din lume.

În acea vreme, Peccei era cel mai bătrân preşedinte al concernului Fiat, un multi-conglomerat gigantic al „Comitetului celor 300“. Acest concern este foarte rău famat, datorită conţinutului său ridicat de membri ai „Aristocraţiei Negre“, printre alţii familia Agnelli, aceeaşi familie care considera că Pamela Harriman nu era îndeajuns de „bună“ pentru unul dintre fii săi. Institutul Tavistock era în acea vreme sub conducerea generalului-maior John Rawlings Rees, care-şi obţinuse sprijinul prin Lord Betrand Russel, fraţii Huxley, Kurt Lewin, Eric Trist şi oamenii săi de ştiinţa. La Institutul Tavistock m-am referit deja şi în prima carte.

După „antrenarea“ şi şcolirea lui Peccei în uneltirile Institutului TAVISTOCK a primit de aici calificativul „admis“ şi a fost plasat la biroul central al NATO. Ca unitate deţinută şi formată de „Comitetul celor 300 de membri“, NATO serveşte în primul rând drept corp politic, dar desigur şi drept grupare de

apărare militară a Europei (din perspectiva Iluminaților europeni). Din NATO, Peccei a ales membri de seamă pentru a fonda cu ei „Club of Rome".

În legătură cu acesta se află alături de NATO şi clanul Bilderberg, Comisia Trilaterală şi alte organizații ale grupării Iluminaților.

Familiile regale europene sunt membre de seama al COR, al cărui țel e printre altele slăbirea puterii economice şi agricole a SUA. Celelalte scopuri nu sunt atât de evidente şi necesită o analizare mai profundă. Ele devin de recunoscut dacă analizăm conferința COR care a avut loc în noiembrie 1980. Pentru a-şi arăta probabil dispreţul față de victoria lui Reagan în alegerile prezidențiale din 1980, aceştia s-au întâlnit la Washington D.C..

Aflăm din însemnările unui membru al serviciilor secrete care doreşte să rămână anonim, că principalele teme ale întrunirii au fost fărâmițarea centrului industrial al SUA şi înlăturarea „excedentului de populație", aşa cum s-a exprimat unul dintre participanți. Acestea au coincis cu planul lui Sir Bertrand Russel, explicat exceptional în cartea *The Impact of Science on Society*. Un alt țel pus în discuție la conferință a fost acela, referitor la cum s-ar putea obține controlul asupra activităților internaționale ale SUA. Dat fiind că un mare număr al participanților la întrunire aparțineau „Aristocrației Negre" sau lucraseră cu aceasta ani de zile sub acțiunea terorismului, crimei şi a traficului de droguri, acest lucru a constituit cu siguranță o provocare directă pentru SUA, ca guvern şi ca națiune.

A fost frumos că nici un singur american, în afară de participanți, n-a ştiut de existența acestei întruniri. A fost unul dintre cele mai păstrate secrete ale acestui secol. Întâlnirea a fost convocată şi finanțată de „Marshall Fund" (printre membri se numără şi Willy Brandt), care e o continuare a nucleului „Grupului de planificare Morgenthau" din al Doilea Război Mondial. Această grupare de forță necunoscută a prezentat atunci planul

deindustrializării Germaniei antebelice, al împărţirii (Germania de Est şi de Vest), de exterminare a germanilor şi de transformare a restului în teren arabil. S-a urmărit exterminarea completă a „naţiei germane“ prin elemente socialist-marxist-comuniste, asemeni celor din guvernarea SUA. Morgenthau era sionist şi duşman fanatic al germanilor

Filiala germană a „Marshall Fund“ îşi obţine sumele imense prin firmele şi băncile „Comitetului celor 300“, Wall Street şi centrul Londrei - aceiaşi intriganţi; unii îi numesc criminali, pen rru că ar fi finanţat şi revoluţia bolşevică şi ar fi creat cel mai mare stat sclavagist din lume. Preşedintele filialei germane a „Marshall Fund“ era nimeni altul decât DAVID ROCKEFELLER, a cărui familie e de altfel renumită pentru sprijinul financiar acordat tuturor grupărilor revoluţionare de toate culorile şi din toate ţările pentru a scinda cât mai mult lumea.

Un alt motiv al conferinţei „COR“ din Washington a fost, printre altele, anularea pe cât posibil a perioadei guvernării lui Reagan, pentru că această desfăşurare a lucrurilor evident nu corespundea planurilor COR. S-a accentuat îndeosebi blocarea reconstrucţiei economice promisă de Reagan. Pentru a realiza acest lucru, li s-a spus celor prezenţi că „Partidul Democratic“ ar trebui radicalizat. Ce înseamnă asta? Ei bine, interesant este că nici măcar nu există un „Partid Democratic“. Recunoaşterea unui „Partid Democratic“ ar echivala cu afirmaţia că SUA sunt o democraţie, şi nu o republică. Nu poate exista „Partidul Democratic“ într-o „republică confederativă“ şi nici într-o „republică constituţională“. Din 1980, „partidul democratic“ a preluat în SUA rolul „partidului socialist“. Oamenii sunt atât de dezorientaţi, încât nu-şi mai cunosc nici principiile.

În vederea „socializării“ lui Reagan, s-a propus astfel eliminarea nucleului partidului format din membri conservatori şi înlocuirea acestor persoane cu „democraţi“.

Prezent la Washington era şi Anthony Wedgewood Benn, lider al socialiştilor britanici şi un excelent strateg al societăţii

Fabian. Benn vorbea despre producerea unui „conflict de clase“ între Reagan şi poporul american.

La o lună după această întrunire, aceiaşi oameni aveau să se reîntâlnească la Washington. Această a doua conferinţă, îl avea ca purtător de cuvânt pe delegatul unei aşa-numite „Heritage-Foundation“. Conservativa „Heritage-Foundation“ este un institut de cercetare situat la Washington, susţinut de magnatul fabricilor de bere Joseph Coors.

În anul 1990, Heritage-Foundation se afla sub controlul socialistului Fabian, Sir Peter Vickers Hall, ai cărui predecesori şi el însuşi erau membri ai grupării Milner (The Round Table). Milner a fost instigatorul războiului anglo-bur, pentru a obţine controlul asupra minelor de aur şi de diamante din Africa de Sud. Alţi acoliţi de seamă au fost Willy Brandt, membru al „Comitetului celor 300“ şi unul dintre cei mai importanţi oameni de legătură ai KGB-ului în Europa (Willy Brandt era evreu sefard, numele lui adevărat era Herbert Ernst Karl Frahm şi descindea dintr-o familie de sefarzi din Lubeck), membrul „Comitetului celor 300“ Olof Palme din Suedia (fost producător de filme porno), membrul „Comitetului celor 300“ Francoise Mitterrand, fostul agent CIA şi membru al „Comitetului celor 300“ Philip Agee, Bettino Craxi, un socialist italian, Michael Harrington de la „Institutul de studii democrat-sociale“ din Washington şi un necunoscut la acea dată, Felipe Gonzales, devenit ulterior prim-ministrul Spaniei, care se întâlnise înaintea zborului său înspre Washington cu evreul Fidel Castro.

COR l-a desemnat pe Gonzales delegat special pentru El Salvador şi Nicaragua. La această întâlnire au fost mai mult de 2 000 de participanţi, ziarele n-au consemnat însă nimic, deoarece ştim prea bine cine controlează mediile.

Membrii COR de la această întrunire au numit-o „înmormântarea SUA“. Alături de Agee şi Harrington, au fost prezenţi printre alţii şi Jerry Rifkin, Gar Apelrovich de la „Institute for Policy Studies“, cel mai mare instigator socialist al neliniştilor din America, Ron Delums din California, Gloria Steinham, organizatoarea mişcării de eliberare a femeilor care s-a derivat din

activităţile lui Madame Kollontay (aceasta conducătoare comunistă vizitase SUA în timpul anilor '20). Toţi împreună formau o grupare distructivă, ca la carte.

Mulţi dintre delegaţii conducători - printre care Brandt, Palme şi Benn - care erau membri ai socialiştilor internaţionali („International Sociaiists"), se întâlneau zilnic cu delegaţii de la „State Departernent", printre alţii cu Cyrus Vance şi Henry Kissinger. În caz că nu se ştie, „socialiştii internaţionali" (International Socialists) sunt o periculoasă organizaţie subterană care sprijină cu toate mijloacele disponibile traficul de droguri şi pornografia ca „elemente destabilizatoare" împotriva ordinii unui stat

Întâlnirea COR din Lucatti, Veneţia:

Ce vroiau delegaţii celei de-a doua întruniri? Michael Harrington explică; *„Willy Brandt doreşte colapsul social în Europa",* iar dacă privim Germania la momentul actual, vedem că acest colaps nu poate fi negat. Nu este o întâmplare. Iar această prăbuşire va afecta şi SUA. De fapt asta s-a şi întâmplat deja, deoarece în SUA noţiunea de „relaţii sociale" nu-şi mai găseşte locul. America este distrusă atât pe plan cultural, cât şi pe plan social şi reprezintă între timp unealta Iluminaţilor, prin care e „trasă" lumea „în jos". America a reuşit să distrugă în doar câteva generaţii ceea ce au clădit timp de milenii culturi înalte precum China sau timp de secole, continentul european. Morala, sensibilitatea, estetica etc.... Prin stăpânirea SUA de către Iluminaţi şi prin uneltirile lor au fost trezite iarăşi pornirile instinctuale ale oamenilor şi forţate să fie trăite. America n-a adus lumii nimic, ci n-a făcut decât să-i ia.

Iar COR a beneficiat de sprijinul guvernului socialist pe care l-a avut vreodată SUA - regenţa Carter. Aceasta a urmărit înfăptuirea manifestului comunist din 1848 pe care o vom putea recunoaşte în politica externă dusă de Carter, prin care s-au pus accentele revoluţiilor din Africa de Sud, Filipine, Iran, America Centrală şi Coreea de Sud. Acest lucru devine mai de

înțeles, când știm că și Carter a fost sau este în secret un evreu (un evreu secret este un evreu care respecta indicațiile rabinului și adoptă o altă religie drept camuflare).

O altă realizare importantă pusă la cale prin întâlnirea COR de la Washington au fost presiunile exercitate asupra lui Reagan de a obține locul primului reprezentant al filialei internaționale n băncii, Paul Volcker, ca director al „Federal Reserve Bank",

„Federal Reserve Bank" (FED) nu este o instituție a statului și este cea mai mare escrocherie din istoria Americii. La înființa rea ei, FED a fost susținută de următoarele bănci private „evreiești": băncile Rothschild de la Paris și Londra, Lazard Brothers din Berlin, Israel Moses Seif Bank din Italia, Warburg Bank din Hamburg și Amsterdam, Lehmann Bank din New York, Kuhn Loeb Bank din New York, Rockefellers Chase Manhattan și Goldman Sachs din New York. Bancherii particulari emit bancnote de dolari pe care le împrumută guvernului SUA în schimbul unor dobânzi ridicate.

Anthony Benn a fost cel care a insistat pe menținerea în poziție a lui Volcker, în ciuda promisiunii electorale a lui Reagan de a elibera America de flagelul Volcker. În opinia lui Benn, Volcker era „cel mai bun bărbat" pentru animarea războiului dintre clase din America Benn l-a ales pe Rifkin ca asistent al lui Volcker în această misiune, ceea ce după spusele lui Benn „îi va polariza pe americani". COR a realizat apoi un plan de destabilizare a monedei americane prin dobânzi mai ridicate și veșnic oscilatoare.

Sir Peter Vickers Hall a solicitat majorarea ratelor dobânzilor din SUA cu 20% pentru a pune capăt investițiilor de capital din industrie. Volcker a fost îndeajuns de prudent să nu se arate la întâlnirea COR, se bănuiește că ar fi fost informat de Heritage Foundation prin Hall.

Iată ce afirmație făcea Aurelio Peccei, întemeietorul COR, la întâlnirea COR din martie 1982 de la Paris: *„Oamenii sunt ca*

insectele. Proliferează prea mult... A sosit timpul să supunem la probă conceptul de naţiuni, ***care constituie obstacole în calea spre cultura mondială.*** *Creştinătatea creează oameni orgolioşi şi o societate comercială care nu produce altceva decât cultură moartă, muzică clasică şi cifre copleşitoare.*"

Atitudinea COR este aşadar aceea că: *„tot mai putini oameni consumă tot mai puţin şi necesită tot mai puţine servicii, indiferent în ce condiţii*". Aceasta este răsturnarea totală a actualelor împrejurări, în care societatea noastră cere tot mai multe servicii şi stiluri de viaţa, prin tot mai mulţi oameni şi tot mai multe bunuri.

După părerea lui Peccei, omenirea este un fel de accident al creaţiei, iar mulţimea segmentelor de populaţie nu este necesară pe aceasta planetă - deci este inutilă - şi părerea lor nu contează!

Se evidenţiază aici foarte clar principalele scopuri ale întrunirilor COR diminuarea progresului industrial, oprirea cercetărilor ştiinţifice, depopularea oraşelor, îndeosebi a fostelor oraşe industriale nord-americane, deplasarea populaţiei în zonele rurale, eliminarea a 2,5 miliarde de oameni sau chiar mai mult, împiedicarea adversarilor politici ai COR, destabilizarea economiilor, provocarea războaielor de clasă şi rasiale, etc....

În continuare, găsiţi lista câtorva membri americani (nu dispun din păcate de alte nume de membri europeni în afară deWilly Brandt):

William Whispinger, Uniunea Internaţională a Maşiniştilor
Sir Peter Vickers Hall, controlorul Fundaţiei Heritage
Steven Hessler, Fundaţia Heritage
Stuart Butier, Fundaţia Heritage
Lane Kirkland, preşedintele AFL-CIO
Irwin Suall, MI 6
Roy Maras Colin, fost consilier al senatorului Joe McCarthy
Henry Kissinger
Richard Falck, Universitatea Princeton

Douglas Frazier, Uniunea Producătorilor de Automobile
Max Fisher, United Brands Fruits Company
Averill Harriman, confident al familiei Rockefeller
Jean Kirkpatrick, ambasador SUA la ONU
Elmo Zumwalt, amiral, US-NAVY
Michael Novak, American Enterprise Institute
Cyrus Vance, fost secretar de stat
April Glaspie, ambasadoare SUA în Irak
Milton Friedman, economist.
Paul Volcker, Federal Reserve Bank
Gerard Ford, fost preşedinte SUA
Charles Percy, senator SUA
Raymond Matthuis, senator SUA
Michael Harrington, membru al Fabian-Society
Samuel Huntington, planificator-şef pentru distrugerea naţiunilor
Clairborne Pell, senator SUA
Patrick Leahy, senator SUA
(aceasta nu este decât o selecţie a celor mai importanţi membri americani)

COR este unul dintre cele mai importante instrumente ale „Comitetului celor 300" şi primeşte sprijin financiar din partea „German Marshall Fund", care n-are în nici un caz vreo legătură cu Germania (denumirea este folosita pentru distragerea atenţiei). Este un mare adept al socialismului din toată lumea. Ţelurile politice sunt introducerea celei mai crunte autocraţii, a teocraţiei şi a teocraţiei oculte. Distrugerea identităţilor naţionale şi a suveranităţilor statale.

<u>Membri ai „German Marshall Fund" sunt printre alţii:</u>
Willy Brandt
David Rockefeller, Chase Manhattan Bank
Russel Train, preşedintele „World Wildlife Fund", ASpen Institute

James A Perkins, Carnegie Corp., o ramură a fundației Carnegie din Anglia
Paul G. Hoffmann, proiectant al planului Morrgenthau
Irving Bluestone, United Auto Workers Exec. Board
Elizabeth Midgeley, producător CBS
B.R. Gifford, Fundația Russell Sage
Douglas Dillon, fost vistiernic SUA
John J. McCloy, Universitatea Harvard
Derek C. Bok, Universitatea Harvard
John B, Cannon, Universitatea Harvard

N-ar trebui să uităm însă nici Japonia în opinia legăturii „Comitetului celor 300/COR", Japonia reprezintă un popor foarte național, cinstit, precum şi spiritual - tipul de societate urâtă de conspiratori.

Pentru aceste persoane, Japonia constituie un mare pericol. Aşa s-a inițiat distrugerea eficientului sistem economic japonez prin „Corporația Japonia" şi „Fundația Suntory" ale lui Rockefeller. Şi anume, prin ceea ce numeşte generalul Douglas McArthur „miloace indirecte". „Mijloace indirecte" înseamnă îndoctrinarea Japoniei cu idealuri socialiste şi democratice, aşa-numite „schimbări culturale". Prin aceste structuri materialiste au fost slăbite încet, dar sigur, tradițiile şi instituțiile Japoniei. Priviți Japonia de astăzi: totul se învârte în jurul banilor, la fel ca la națiunile vestice. Răufăcătorii au fost printre alții fanaticii COR Daniel Bell de la Institutul Tavistock şi Daniel Yankelovich, nr. 1 al „realizatorilor de imagine" de la Tavistock. Aceştia au fost chemați să-şi folosească energiile, temporar, cel puțin, pentru a duce război împotriva bazei industriale a Japoniei.

Printre altele, a fost abordat intenționat tineretul japonez, pe de o parte, prin mâncarea americană la conserve care provoacă cancerul, iar pe de altă parte, prin conducătorii distructivei formații de muzică rock Rolling Stones. Contactele celor de la Rolling Stones nu sunt numai cu „Church of Satan" şi astfel, implicit cu Institutul Tavistock, prin Anton Szandor La Vey şi Michael Aquino, ci Mick Jagger şi Keith Richards sunt şi membri

ai grupării conduse de Aleister Crowley „Golden Dawn", despre care am vorbit deja în primul volum. În afara concepţiilor oculte, pe care eu nu le-aş numi neapărat negative, obiceiurile acestora cuprind însă şi consumul nelimitat de droguri, sexul liber şi homosexualitatea.

Participanţii de la Washington acceptau la 5 decembrie 1980, „Global 2000 -Report" al COR- planul genocidului global. Acest raport descrie exterminarea intenţionată până în anul 2010 a 2,5 miliarde de oameni prin războaie, foamete şi molime cauzate artificial.

La această a doua întrunire s-a acceptat de asemenea utilizarea eutanasiei ca mijloc de reducere a veşnic crescătoarei cifre a bătrânilor şi s-a folosit cu entuziasm termenul introdus de către Russel de „consumatori de prisos" - o desemnare folosită pentru milioane de oameni care nu sunt altceva în accepţia „Club of Rome" decât „excedentul necesarului".

Multe alte persoane împărtăşesc public această opinie. Pentru aceşti oameni plebea reprezintă moderna masă de sclavi. Şi sunt trataţi ca atare. Dar numai când nu mai e nevoie de ei. Apoi sunt decimaţi. Într-una din recentele sale cărţi, intitulată *Marea răfuială - Cum se va schimba lumea în depresiunea anilor* '90, Lord William Rees-Mogg, fostul editor al ziarului „Times", fostul director adjunct în Board of Governos de la BBC şi actualul director al J. Rothschild Holdings" scrie că se va ajunge la o prăbuşire a economiei mondiale, iar după un mare haos, lumea va fi condusă, de la economia industrială până la cea a informaţiei. Formarea maselor va deveni atunci inutilă, căci va conta numai o elită de 5% a populaţiei, dat fiind că aceasta ar urma să realizeze o bunăstare sănătoasă.

Aşa că oamenii vor fi decimaţi, deoarece nu este nevoie de „useless eaters", adică de „consumatori de prisos".

20 *Ce* puteți spune despre SIDA?

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, a avut loc un eveniment cu repercusiuni majore asupra viitorului omeniri? „Elita" intelectuală (oamenii de ştiinţă) au perceput acest eve- . niment şi l-au adus îndată la cunoştinţa elitei mondiale, a Iluminaţilor. Bineînţeles că şi elita era tot atât de speriată ca si cercetătorii de urmările acestei întâmplări. Li s-a comunicat că după anul 2000 se va ajunge la o suprapopulare şi la un colaps total al omenirii şi că va fi pusă în pericol existenţa rasei umane. Acesi lucru se va întâmpla în cazul în care nu vom fi aruncat dinainte planeta în aer prin bombe atomice sau alte sisteme de arme. Li s-a explicat că singura cale de a împiedica acest lucru ar fi următorul plan:

1. reducerea drastică a omenirii
2. limitarea şi suprimarea dezvoltării tehnice şi economice
3. eliminarea cărnii din alimentaţia umană
4. stricta controlare a naşterilor pe viitor
5. menţinerea naturală a mediului nostru înconjurător
6. colonizarea sistemului planetar
7. salturi extreme în conştiinţa oamenilor.

Cei aflaţi la putere au alcătuit imediat o alianţa şi-au hotărât punerea planului în aplicare prin propagandă, spălări de creier în masă şi alte tehnici manipulatoare. Străduinţele Iluminaţilor păreau să dea încet, dar sigur rezultate.

Care a fost însă acest eveniment, care a cutremurat într-atât omenirea? Milioane de soldaţi s-au întors din război în ţările lor, în care găseau femei însingurate şi, cu siguranţă, frustrate sexual, ajungându-se astfel la cea mai crescută rată a împerecherilor din istoria contemporană a omenirii. Rezultatul a fost o rată de naşteri în masă între 1941 şi 1955 şi faptul că aceşti copii vor

avea la rândul lor copii - aşa-numitul BABY BOOM („explozie de bebeluşi"). Această explozie a urmat de fapt tuturor războaielor, lucru de altminteri foarte firesc, din simplul motiv că în timpul războiului, rata mortalităţii crescuse şi că soldaţii morţi ai unui popor trebuiau înlocuiţi. La această explozie a natalităţii s-a ajuns însă prin dezvoltarea tehnică, medicina modernă, apa curată, căldura din timpul iernii, colectarea modernă a gunoiului şi prin igienă. Urmare este şi dublarea populaţiei între 1957 şi 1990 A fost cea mai fructuoasă perioadă din istoria universală, dezvoltarea, dar totodată şi cea mai nefavorabilă, în ceea ce priveşte lucrurile apărute în ultimii ani şi care vor lua avânt pe viitor. Atât în secret, cât şi în public s-a format o alianţă a puterilor mondiale şi s-a ajuns la concluzia că, atunci când se doreşte salvarea umanităţii de la dispariţie, nu mai poate fi tolerată libertatea individuală a fiecăruia. Părerea era că nu se putea avea încredere în nici un cetăţean individual din această lume.

Ceea ce fusese visul neîmplinit al unor grupări de putere, devenea acum realitate în alianţa concentrată a deţinătorilor de putere, cunoscută sub numele de gruparea Bilderberg. Ceea ce părea înainte imposibil, devenise acum previzibil şi palpabil. Noua Ordine Mondială, dorită de multe minţi bolnave, era acum o certitudine.

Primul studiu a fost efectuat încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a limita efectele soldaţilor întorşi asupra economiei. Al doilea studiu a avut loc în 1957 în Huntsville, Alabama. Cercetătorii participanţi au confirmat, pe de o parte datele referitoare la creşterea populaţiei, au adăugat însă şi valorile indicate de noile programe instalate din satelit, din care reieşea că, până la sfârşitul mileniului, poluarea atmosferei superioare va avea urmări catastrofale. Va fi imposibilă supravieţuirea omenirii după anul 2000. Trebuia să se recurgă la o reducere masivă a populaţiei. Era evident că, o dată ce existau arme nucleare, se va ajunge şi la intervenţia acestora, motiv pentru care s-a solicitat dezarmarea mondială. Congresul american a preluat planul pentru dezarmare înfiinţând „US Disarmament Agency". Iată ce spunea în acest sens preşedintele Eisenhower în 1957: *„Ca*

rezultat al ratei scăzute de mortalitate infantilă, al duratei prelungite de trai, a combaterii susținute a foametei, se întrevede o explozie de populație atât de mare, încât în decursul unei generații, numărul oamenilor se va dubla".

De aici s-au născut două proiecte:

1. Alternativele 1, 2 şi 3 discutate şi în volumul întâi (aprinderea unei încărcături explozive în stratosferă, oraşe subterane şi colonizarea unei alte planete, de ex. Marte), care au şi fost puse în aplicare.
2. La cea de-a doua s-au făcut testări şi s-au unit cu rezultatele celui de-al treilea studiu.

Cel de-al treilea studiu, anume despre reducerea creşterii populației a fost efectuat în 1968 de COR Rezultatul a fost acelaşi. COR a primit misiunea de a construi un model de computer al lumii, care să arate atât corecturile din domeniul economic, cât şi din cel social prin „aleşi" (Iluminați). COR a fost însărcinat în continuare să construiască un model de computer al „Noii Ordini Mondiale". Ambele misiuni au fost îndeplinite.

S-au efectuat cercetări asupra modalității de frânare a exploziei populației înainte de a atinge acel „Point of no return" (punctul din care nu mai există întoarcere). S-a ajuns aşadar la două stadii importante:

1. scăderea ratei de natalitate
2. creşterea ratei de mortalitate.

S-a introdus o serie de programe pentru a scădea rata natalității: dezvoltarea şi răspândirea diferitelor metode de contracepție (mecanic= diafragma şi prezervativele; chimic= spuma şi pastila; medical= sterilizarea, avortul şi histerectomia). Acestea au fost dezvoltate şi implementate. (Sprijinul acordat

programelor de controlare a populației din SUA a crescut de la 2,1 milioane $ în anul 1965, la 185 milioane $ în anul 1980. Între 1981 şi 1989, AID <Agency for International Development> a acordat 3 miliarde $ pentru programele de controlare a populației, de trei ori mai mult decât în ultimii 15 ani. Agenția a pus 75% din mijloacele de contracepție la dispoziția statelor aflate în curs de dezvoltare.) S-a inițiat apoi „Womens Liberation" (Mişcarea feminista), care solicita libertatea avorturilor sub sloganul „pro choice".

S-a încurajat homosexualitatea, înființându-se şi dezvoltându-se „Gay Liberation", mişcarea homosexualilor. Oamenii îşi trăiesc astfel trăirile instinctuale fără să aibă copii. Discuții pe această temă au fost create prin agenți la petreceri de cocktail şi sărbători. Acest plan a fost zădărnicit însă de libertatea individuală, de acel „heat of the moment" (nestăpânirea momentului) , de religie şi de vechile tradiții ale maselor. În unele zone, creşterea a ajuns într-adevăr să stagneze, dar în ansamblu populația a sporit în continuare rapid.

Elitei mondiale aflate la putere nu i-a mai rămas aşadar decât posibilitatea creşterii mortalității. Acest lucru nu era deloc aşa de simplu, dat fiind că nici unul nu vroia să ia oameni din popor pentru a-i executa. Nici nu vroiau să fie ținta mâniei maselor care vor fi aflat că sunt executate sistematic.

Sigur că se luase în considerație şi posibilitatea unui război nuclear scurt şi la obiect pe plan mondial, pentru a extermina rapid mari mase din populația aleasă, şi, ca să fiu sincer, acest lucru nici nu era exclus. Certitudinea luării în considerație a unei asemenea modalități de controlare a populației le-a provocat cele mai mari temeri celor care participaseră în 1957 la sesiunea din Huntsville. Aşa s-a pus deoparte tema războiului, care nu trebuia aplicată decât în caz de urgență.

Între timp, trebuia întreprins însă altceva în vederea reducerii maselor. Şi anume în aşa fel, încât vinovați să nu fie considerați Iluminații, ci mama natură şi cei care nu duceau o „viață curata"!

Era nevoie de o molimă ucigătoare sau ceva îngrozitor care să-i poată fi atribuit naturii.

Soluția a venit de la „Club of Rome"!

Sau prezentat mai multe propuneri Top Secret ale dr. Aurelio Peccei de la COR Propunerea lui era de a răspândi o molimă prin popor, care să aibă efecte asemănătoare cu Ciuma Neagră. Propunerea principală era de a dezvolta un microb care să atace sistemul imunitar uman şi totodată să facă imposibilă descoperirea unui vaccin corespunzător.

Sau dat ordine pentru crearea unui asemenea microb, a unei profilaxii şi a unui medicament. Microbul s-ar fi folosit împotriva populației şi ar fi fost răspândit prin injecții. Profilaxia, în schimb, ar fi fost utilizată numai de către elită. După ce vor fi murit destui oameni şi mai mult de jumătate din locuitori vor fi eliberat planeta, brusc s-ar fi descoperit „oficial" medicamentul şi pus la dispoziția supraviețuitorilor.

Bineînțeles că medicamentul existase încă de la început. Acest plan face parte din raportul „Global 2000". Profilaxia şi medicamentele sunt aşadar suprimate. Puteți ghici acum ce nume poartă acest microb - sigur că SIDA!!!

În 1969, proiectul a fost aprobat de către Congresul american sub H.B. 15090 şi s-au virat 10 milioane $ către DOD. Mărturiile martorilor din Senatul american au dezvăluit că *„trebuia creat un virus sintetic-biobgic, un virvs care nu există în natura şi deci nu poate întâmpina rezistența naturală din partea corpului, în următorii 5-10 ani ar trebui să fie posibilă dezvoltarea unui asemenea microorganism, care diferă întru totul de agenții patogeni „normali". Cel mai important ar fi însă faptul că acest microorganism este refractar la procesele imunologice şi terapeutice care ne oferă astăzi eliberarea de boli infecțioase.*"

Sir Julian Huxley spunea -.*„Suprapopulatia este după părerea mea cel mai mare pericol care va împiedica pe viitor dezvoltarea tuturor speciilor noastre.*"

Proiectul SIDA, care poartă numele de specialitate MK-NAOMI a fost executat în Fort Detrick, Maryland (astăzi NCI).

Conform declarațiilor doctorului Strecker, s-au amestecat retro-virușii ucigători, s-au luat viruși de leucemie și virușii de oaie „visna" și s-a injectat totul în culturile de țesut uman *(bonn leukemia. sheep visna virus).*

Văzând că trebuie eliminate părți mult prea mari ale populației, elite conducătoare a hotărât să folosească segmentele „nedorite" ale populației drept ținte: negrii, hispanicii și homosexualii. Sărmanii homosexuali erau, pe de o parte încurajați de propaganda elaborată a Iluminaților să-și trăiască deschis modul diferit de a fi, iar pe cealaltă, nominalizați pentru exterminare.

Pe lângă „National Cancer Institute", din proiect mai făceau parte și WHO-World Health Organization. Prin intermediul articolelor publicate, WHO îi îndemna pe oamenii de știință să participe la proiectul de dezvoltare a unui virus ucigător pentru oameni. Iată ce consemnează WHO în raportul din anul 1972 (volumul 47, pagina 251): *„Trebuia întreprins un experiment pentru a observa dacă virușii exercitau într-adevăr efectul dorit asupra funcțiilor imunitare. Trebuia luată în considerație și posibilitatea reducerii a însăși reacției imunitare față de virus, în cazul în care virusul infectant - răspândit mai mult sau mai puțin intenționat - ar dăuna reacției celulare față de virus.*"

Tradus pe românește: *„Haideți să căutăm un virus care, răspândit intenționat, să distrugă sistemul uman de celule T*".

Continentul african a fost contaminat în 1977 prin vaccinarea antivariolică. Aceasta a fost executată prin intermediul WHO. Conform declarațiilor doctorului Strecker, *„întreaga populație africană va dispărea în decurs de 15 ani, dacă nu se va găsi un medicament! Unele state au depășit deja demult statutul epidemic!*"

Îndrăznețul doctor care dezlegase această ghicitoare a fost dr. Theodore A Strecker, care trebuia de fapt să obțină premiul Nobel pentru eforturile depuse, care se consideră însă mai mult decât fericit dacă nu cade victimă unei „sinucideri" („sinucidere"

tipică = „Celebrul doctor californian şi-a încătuşat mâinile la spate, s-a spânzurat şi a sărit de la etajul 20. Nu s-au găsit urme care să indice implicarea altor persoane!“).

Segmente ale populaţiei americane au fost infectate în 1978. Şi anume prin vaccinarea antihepatitei B. Conducătorul acestei operaţiuni (nov. 78 - oct 79 şi martie 80 - oct 81), executată de „Center for Disease Control“ a fost dr. Woli Schmug ner (sau un cercetător numit şi dr. W. Szmuness), fostul coleg de cameră al lui Ioan Paul al Il-lea. S-a născut în Polonia şi a fost educat în Rusia, sosind în 1969 în SUA. Prin procese încă nedesluşite a devenit directorul „Băncii de Sânge New York City“. El a fost cel care a declanşat virusul SIDA asupra poporului american. Schmugner a emis reglementările pentru vaccinarea antihepatică. Şi anume, mai întâi printre homosexuali. În anunţuri erau convocaţi ca voluntari homosexuali masculini cuprinşi între vârste de 20 şi 40 de ani. Indiferent ce anume a provocat SIDA era conţinut în vaccin, fabricat şi îmbuteliat în Phoenix, Arizona. Datele referitoare la studiile despre hepatită se află astăzi în posesia „Departamentului american pentru Justiţie“, unde vor rămâne sigilate pentru totdeauna.

Dispoziţia a venit din partea comitetului grupării Bilderberg din Elveţia. Suplimentar s-au mai dat şi alte ordine.

Cel care poate fi verificat cel mai uşor este „Haig - Kissinger - Depopulation Policy“, executat de către „State Departement“. Acest ordin specifica faptul că ţările din Lumea a Treia trebuie să parcurgă etape foarte eficiente şi de succes în vederea reducerii şi a supravegherii populaţiei, căci altfel nu vor mai obţine sprijinul SUA. Dacă o ţară din Lumea a Treia refuză să primească aceste ordine, în mod normal, se declanşează un război civil, în care rebelii sunt în majoritatea cazurilor formaţi, înarmaţi şi finanţaţi de către CIA. Aşa se şi explică de ce în El Salvador, în Nicaragua şi în alte locuri “ au fost ucise mai multe femei

tinere fertile decât soldați. Războaiele din țările catolice erau provocate de iezuiți. „Haig - Kissinger-Depopulation Policy“ a preluat între timp numeroase niveluri ale guvernului şi coordonează până şi politica externă a SUA.

Organizația responsabilă se află în afara Casei Albe şi îşi concentrează întregul efort asupra reducerii populației mondiale cu 2,5 miliarde de oameni, prin război, foamete, boli şi molime, precum şi alte mijloace, ca sterilizările în masă - de exen plu prin USAID.

Această grupare se numeşte, Ad Hoc Group on Population Policy“ şi aparține de „National Security Council“. Comitetul conducător de planificare al acestei grupări se află în „State Departement s Office of Population Affairs“, înființat în 1975 de Henry Kissinger. Aceeaşi grupare elaborase şi raportul „Global 2000“, care fusese predat preşedintelui, în cazul acesta, lui Carter,

Thomas Fergusen, reprezentantul latino-american al „State Departements of Office of Population Affairs“ (OPA) a făcut următoarea declarație: *„În spatele întregii acestei munci se află un singur scop: trebuie să reducem numărul straturilor populației. Ori o fac aşa cum vrem noi, şi anume prin metode plăcute şi curate (SIDA, sterilizări n.a.), ori se întâmplă din nou mizerii ca în Iran, Beirut sau El Salvador. Suprapopulația este o problemă politică. Odată ieşită de sub control creşterea populației, e nevoie de o formă autoritară de stat pentru a o reduce, dacă e cazul, chiar de fascism... Profesioniştii nu sunt interesați să reducă numărul de populație din motive umane. Sună frumos, dar de fapt nu este vorba decât despre bogățiile solului şi de factorii mediului înconjurător. Analizându-ne necesitățile strategice, recunoaştem că unele țări trebuie să-şi reducă numărul populației, căci altfel apar greutăți. Se iau aşadar anumite măsuri. El Salvador nu e decât unul dintre aceste exemple, prin care eşecul nostru de a scădea segmentele populației pe cale simplă a creat bazele unei crize naționale de securitate. Guvernul El Salvador dăduse greş în aplicarea metodelor noastre pentru reducerea*

populației lor. Din această cauză s-au ales cu un război civil. Există redistribuiri ale oamenilor şi limitări de hrană. Şi au totuşi în continuare prea mulți oameni. Războaiele civile sunt, ca să spun aşa, ultima soluție pentru a reduce populația unei țări Cea mai rapidă cale de eliminare a marilor segmente de populație o reprezintă foametea, ca în Africa sau o molima ca „Ciuma Neagră", ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi în El Salvador."

Bugetul său pentru FY a fost de 190 de milioane $ în 1980 şi de 220 de milioane $ în 1981. Şi raportul „Global 2000" solicită dublarea acestei sume.

Henry Kissinger crease aceasta grupare după o discuție avută cu liderii COR în timpul conferinței asupra populației, ce a avut loc în 1974 la Bucureşti şi la Roma. Alexander Haig crede cu convingere în controlul populației. Haig a fost cel care l-a sprijinit pe Kissinger la/înființarea OPA.

Fergusen explică în continuare: *„Mergem într-o țară şi le spunem: Iată-vă blestematul plan de dezvoltare. Aruncați-l pe geam! Începeți odată să priviți cifra populației voastre şi găsiți o cale de reducere. Dacă nu vă convine, dacă nu preferați să o faceți planificat, atunci veți avea un al doilea El Salvador sau Iran sau poate chiar o a doua Cambodgie.*"

Unul din motivele principale, ce au cauzat îndepărtarea şahului Iranului, l-a reprezentat eşecul străduințelor sale de a impune „metode curate" în vederea reducerii populației. Promisiunile de a obține locuri de muncă printr-un ambițios program de industrializare au încurajat migrarea uriaşelor mase de populație înspre oraşele deja supraaglomerate precum Teheranul. Sub Ajatollah Khomeini au fost întrerupte „metodele curate". Guvernul face probabil progrese, dat fiind că a întocmit un program care „prevede a strămuta aproximativ jumătate din cei şase milioane de teheranezi".

Războiul dintre Iran şi Irak trebuie să fi satisfăcut OPA Marcos a căzut şi el victimă aceluiaşi program.

Raportul asupra populației emis de NSC (National Security Council) anunță că în aprilie 1980 El Salvador a fost ales ca

ţintă a reducerii populaţiei şi a războiului civil. *„El Salvador este un exemplu de ţară cu majore probleme economice şi politice*“, se scrie în raport *„Creşterea rapidă a populaţiei - rata natalităţii a rămas neschimbată in ultimii ani - agravează densitatea populaţiei cure este oricum cea mai ridicată de pe continentul Americii latine, în vreme ce programul de reducere există pe hârtie, până acum n-a fost pus în aplicare, iar mijloacele contraceptive au rămas încă nedisponibile. Reducerea populaţiei nu a funcţionat, iar infrastructura de sprijinire a acesteia nu a existat. Acolo trăiau pur şi simplu mult prea mulţi oameni. Daca vrei să controlezi o ţară, trebuie să ţii cifra populaţiei scăzută. Prea mulţi oameni creează tulburări sociale şi comunism*“. *„Trebuia întreprins neapărat ceva în El Salvador*“, spunea Fergusen. *„Rata natalităţii este de 3,3% -una dintre cele mai ridicate din lume. Populaţia sa se va dubla în următorii 21 de ani. Războiul civil poate fi deci o soluţie, trebuie însă extins considerabil*“.

Pentru a fi sigură că populaţia va scădea într-adevăr, OPA a învăţat multe de pe urma experimentelor ei din Vietnam. „Am *studiat această situaţie. Fiind suprapopulat, Vietnamul a constituit de asemenea o problemă. Credeam că războiul din Vietnam va scădea cifra populaţiei, n-am primit însă deocamdată nici o confirmare.*“

Acum se ştie de ce americanii n-au putut, adică n-au avut voie să câştige războiul din Vietnam. Trebuiau eliminaţi cât mai mulţi oameni posibil şi de aceea s-a irosit atâta vreme de către guvern.

Fergusen explică în continuare că *„În timpul războiului populaţia Vietnamului a crescut. Pentru a reduce Repede*“ *cifra populaţiei, trebuie trimişi toţ bărbaţii în război şi ucise cât mai multe femei tinere împlinite, fertile*“ Fergusen critica actualul război civil din El Salvador: *„Ei ucid puţini bărbaţi şi nu destule femei fertile pentru a rezolva problema populaţiei. Dacă războiul ar continua la fel şi în următorii 30 sau 40 de ani, s-ar putea obţine probabil ceva în acest sens. Din păcate nu dispunem de suficiente mijloace pentru a studia această chestiune*“.

Dacă doriţi să aprofundaţi această problemă, consultaţi cele mai importante lucrări: *The Population Bomb* de dr. Paul Ehr-

lich (soţia sa Anne este membră în COR), raportul „Global 2000“, adresat preşedintelui şi „The Limits of Growth“, un raport al proiectului COR asupra stării umanităţii.

În aprilie 1968 au început studiile oficiale la „Academia dei Lincei“ din Roma. De la întrunirea în Huntsville din anul 1957, aceste studii avuseseră loc în secret. Sau întâlnit prin iniţiativa doctorului Aurelio Peccei. Prima publicare reală a studiilor şi a rezultatelor acestora a fost prin cartea *The Populauon Bomb* in mai 1968.

Găsim la pagina 17 a acestei cărţi următorul fragment care explică totul: *„Pe ansamblu, se poate spune că populaţia planetei va continua să crească, dat fiind că rata natalităţii este mai mare decât cea a mortalităţii, pur şi simplu. Dacă aceasta încetează să crească sau începe să scadă înseamnă, fie scăderea ratei natalităţii, fie creşterea ratei mortalităţii sau amândouă împreună. Se poate spune în acest caz că nu există decât două soluţii de rezolvare a problemei. Prima este <soluţia ratei natalităţii>, în care găsim modalităţi de scădere a ratei natalităţii. Cea de-a doua este <soluţia ratei mortalităţii>, în care găsim modalităţi de creştere a ratei mortalităţii - război, foamete, ciumă.* ***Problema, ar fi putut fi tratată prin controlul populaţiei în care omenirea reglează conştientă rata natalităţii, astfel încât s-ar fi putut evita solutia ratei mortalităţii.“***

Propunerea rezultatelor studiului a fost făcută de dr. Aurelio Peccei care a combătut utilizarea profilaxiei şi a medicamentelor în cazul în care s-ar fi infectat el însuşi. Dr. Peccei a fost considerat un fel de erou pentru că a hotărât să preia acelaşi risc ca întreaga populaţie. Rezultatele acestor studii au fost publicate între 1968 şi 1972. Participanţii la studiul intitulat MIT, prin care s-a constituit modelul de computer au fost următorii:

Dr. Dennis L. Meadows, director, SUA
Dr. Alison A Anderson, SUA (poluare)
Dr. Jay M. Anderson, SUA (poluare)

Ilyas Bayar, Turcia (agricultură)
William B. Behrens III, SUA (bogăţiile solului)
Farhad Hakimzadeh, Iran (populaţie)
Dr. Steffen Harbodt, Germania (tendinţe socio-politice)
Judith A. Machen, SUA (administraţie)
Dr. Donella H. Meadows, SUA (populaţie)
Peter Milling, Germania (capital)
Nirmala S. Murphy, India (populaţie)
Roger E Naill, SUA (bogăţiile solului)
Jorgen Randers, Norvegia (populaţie)
Stephen Shantzis, SUA (agricultură)
John A Seeger, SUA (administraţie)
Marilyn Williams, SUA (documentaţie)
Dr. Erich K. O. Zahn, Germania (agricultură)

La încheierea studiului în 1969, secretarul general al ONU, U Thant făcea următoarea declaraţie: *„Nu doresc să par aici foarte dramatic, dar nu pot deduce altceva din informaţiile la care am avut acces decât că membrii Naţiunilor Unite nu mai au probabil decât zece ani la dispoziţie pentru a rezolva vechile conflicte şi pentru a constitui o alianţă globală în vederea îngrădirii procesului de înarmare, a controlării exploziei de populaţie şi a acordării sprijinului necesar dezvoltării. În cazul în care nu se va ajunge însă la o asemenea alianţă globală în următorii zece ani, mă tem că problemele menţionate vor lua o asemenea amploare covârşitoare, încât vor depăşi cu mult capacitatea noastră de a le rezolva.*“

Sau Bertrand Russel s-a exprimat în felul următor: *„Vremurile grele sunt ieşite din comun, spuneţi dumneavoastră, iar ele pot fi întâmpinate cu metode extraordinare. În fericita perioadă de început a industrializării, acest lucru era mai mult sau mai puţin valabil, dar pe viitor nu va mai corespunde, dacă creşterea populaţiei mondiale nu va fi limitată enorm... Războiul n-a avut*

până acum efecte prea mari asupra acestei creşteri, ea a durat în timpul ambelor războaie mondiale. (Războiul) a fost dezamăgitor din acest punct de vedere..., dar războiul bacteriologic se va arăta probabil mai eficient. Daca pe parcursul fiecărei generaţii, Moartea. Neagra cuprinde o dată lumea, supravieţuitorii se pot înmulţi nesihigheriţi, fără să aglomereze planeta... Această stare de fapt poate părea întrucâtva incomodă, dar ce-are a face? Oamenii cu adevărat nobili nu se sinchisesc nici de fericire, nici de nefeiicire, cu atât mai mult când e vorba de alţii." („The Impact of Science Upon Society", Simon and Schuster, New York, 1953, pag. 102).

MK-NAOMI a fost dezvoltat de către cercetătorii ce aparţin de „Special Operations Division" (SOD) din Ft Detrick, Maryland sub supravegherea CIA. (Alte indicaţii despre proiectul MK-NAOMI pot fi găsite în cartea *The Intelligence Communityde* Fain et al, Bowker, 1977).

SIDA merge însă prea încet. În toamna 1994, m-am întâlnit în Honolulu cu un cunoscut de-al meu, dr. John Coleman, autorul cărţii *Comitetul celor 300,* fost agent MI 6 (servicii secrete britanice), care mi-a povestit atunci că „noul" virus a fost testat un an de zile într-un stat sud-american şi că urma să fie lansat în primăvara 1995. La dezvoltarea acestuia trebuia să aibă efectul: „Dimineaţa infectat, seara mort". Acest virus se transmite prin salivă. Discuţia noastră a fost înregistrată pe casetă video, ca dovadă. Să vedem cât de repede se va răspândi.

De altfel, în cazul în care cititorii noştri nu ştiu deja acest lucru, virusul SIDA este de PATRU ORI mai mic decât porii de latex, din care sunt fabricate prezervativele.

Membrii COR sunt atât de siguri de necesarul raportului „Global 2000", încât au îndrăznit chiar să-şi serbeze „public" în Germania în decembrie 1993, 25 de ani de existenţă.

(Exista metode de vindecare a SIDEI. S-a constatat că virusul SIDA nu tolerează cantități sporite de oxigen în sângele pacientului. O modalitate care şi-a dovedit eficienții in sute de cazuri este tratamentul cu hiper-oxigen-ozon, în care pacientului i se ia sânge, este concentrat cu ozon şi i se injectează înapoi la intervale regulate. Medicul cel mai recunoscut care a înregistrat cele mai multe succese este dr: Horst Kief, Biozon-Technik GmbH, An der Haune Nr. 10. D-36251-Bad Hersfeld. Informații suplimentare puteți obține şi de la dr. S. Rilling Stuttgart şi dr Renate Viebahn din 76473 Iffezheim de la societatea medicală pentru terapie cu ozon şi de la JrJ Hansler GmbH. Un anume dr. Preuss din Stuttgart a obținut de asemenea rezultate favorabile în vindecarea pacienților afectați de SIDA. Terapia cu ozon, curele de slăbire, alimentația vegetariană şi o concepție sănătoasă despre viață, deci nu numai „consultația exterioară" a unui medic sau tămăduitor, ci şi schimbarea vechilor modalități de comportare (hrană, sentimente, gândire...) şi dezvoltarea pacienților pe toate planurile nu permit nici unei boli să se atașeze de corpul vreunui pacient. În ultimul capitol vom analiza mai îndeaproape tema bolii.)

Diferite extrase referitoare la reducerea populației:

Sterilizări forțate:

Guvernul american (dar şi întreprinderi private precum Fundațiile Rockefeller şi Ford) au pus la dispoziție nume importante pentru diversele programe de controlare a populației. Cheltuirea banilor a condus parțial la urmări atât de brutale, încât guvernul Reagan a fost obligat în 1984 să contribuie cu sumele sale la fondul pentru populație al ONU (UNFPA) şi la International Planned Parenthood Federation, din pricina contribuirii acestora la avorturile provocate şi la sterilizările forțate din China. Un asemenea program de sterilizare în masă a fost efectuat şi în

Brazilia. Datorită acestei politici populaţioniste adoptate de către SUA, au fost sterilizate cca 20-25 de milioane de femei braziliene aflate la vârsta fertilităţii. Exprimat în cifre, acest lucru înseamnă că în anul 2000 Brazilia ar putea avea cu 30 milioane de locuitori mai puţin. Pe acest motiv, în Brazilia a izbucnit şi un scandal în 1992. Se descoperise că în unele state federale ajunseseră să fie supuse până la 60% dintre femei unei asemenea intervenţii. Ministrul Sănătăţii de atunci, dr. Guerra a desemnat aceste sterilizări forţate ca fiind *„cel mai mare program criminal informal de controlare a naşterilor din lume*". A acuzat de aceea o serie întreagă de organizaţii, precum Fundaţiile Rockefeller şi Ford, AID, Population Council...

Un alt proiect de eliminare a marilor mase populare era următorul: terenurile de cultivare a tutunului din SUA au fost şi sunt încă sigur îngrăşate cu deşeuri radioactive, adică reziduuri din minele de uraniu, ceea ce a avut ca urmare creşterea extremă a numărului de cazuri de cancer la buze, gură, căi respiratorii şi plămâni. Dacă nu mă credeţi, puteţi să comparaţi cazurile de cancer la plămâni din 1950 şi de astăzi. Se sinucid oare fumătorii sau sunt mai degrabă ucişi?

Deasupra zonelor suprapopulate ale plajei californiene se pulverizează regulat cu **malathion,** un gaz letal ce afectează nervii, descoperit de către naziştii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Se dă explicaţia cum că astfel s-ar combate musca fructului mediteranean. Interesant este însă faptul că nu sunt pulverizate livezile, ci oamenii. Elicopterele sosesc din partea Evergreen din Arizona, un cunoscut punct de sprijin al guvernului şi poate chiar al CIA. Piloţii sunt angajaţi de către Evergreen. Evergreen este totodată şi una dintre bazele în care se aduc droguri din America Centrală. Oraşul Pasadena a emis o lege care interzice pulverizarea de malathion în raza oraşului. Legea a fost însă încălcată", iar oraşul nu a luat nici o măsură. Atunci când cetăţenii Californiei s-au revoltat împotriva pulverizării de malathion, guvernatorul Californiei a explicat că el n-ar fi în măsură s-o împiedice.

De competența cui altcineva aparține acest lucru, dacă nu de cea a guvernatorului statului? Ei bine, noi știm!

Guvernul avertizase de asemeni că trebuiau acoperite automobilele și alte obiecte, dat fiind că malathionul ar putea distruge culoarea, plasticul și eventual alte componente - că oamenii însă nu ar fi afectați. Ce minciună!!! Dacă e atacat plasticul, ce să mai zicem de piele, mucoase și altele?

În ultima vreme se detectează tot mai multă dioxină în canntăți îngrijorătoare în apa potabilă din Colorado. Dioxina este una dintre cele mai distrugătoare substanțe chimice cunoscute omului. Cetățenilor din Colorado care au vrut să ia măsuri împotriva acestui lucru, nu numai ca li s-au închis ușile în nas, dar au ajuns să fie până și calomniați. Cum de ajunge dioxina în apa potabilă?

E destul de ciudat ca, după 50 de ani, oamenii mai deplâng încă victimele unui „Holocaust", condamnă răufăcătorii, strigă „Niciodată, iară", în timp ce pe toate continentele lumii însă se comite aceeași crimă împotriva popoarelor și nimeni nu face nimic, nu înjură sau nu condamnă acest fapt. Numai între anii 1984-1994, i-au căzut victime acestui genocid 500 de milioane de oameni prin molime, foamete, sterilizări în masă și eutanasie, și ce e mai tragic, este faptul că majoritatea oamenilor urmăresc totul la televizor fără ca măcar să realizeze. Un exemplu deja amintit este războiul de la granița de vest a Chinei, în care între 1979 și 1981 au fost măcelăriți 50 de milioane de oameni de către un serviciu de lichidare al KGB și al CIA, angajat de către chinezi - doar pentru a scăpa de oameni!

Capitolul despre SIDA a analizat numai o parte din ceea ce se întâmplă într-adevăr în realitate. Pentru noi, cei din Europa, avem exemplul El Salvador-ului în fața ușii, unde se aplică exact aceeași formă de război împotriva populației. În timp ce numai în Bosnia au murit 150 000 de oameni și 2 milioane de bosniaci se refugiază, mai mult de 50 000 de croați au căzut victime războiului, 300 000 au fost izgoniți și, din cauza ocupației sârbe

a unor largi teritorii creşte presiunea populaţiei şi a cererilor de azil asupra ţărilor vecine. O mare parte din cei 3 milioane de refugiaţi vor supravieţui cu greu iernii, dat fiind că sunt privaţi de alimente din motive strategice. În afară de asta, lumea refuza până să şi condamne epurarea etnică a sârbilor, că luarea de măsuri nici nu intră în discuţie. Între timp ştim şi de ce. Epurările etnice au creat o stare tensionată şi în fosta Rusie. Aşa se face că războaiele transcaucaziene dintre 1988-1992 au creat mai mult de un milion de refugiaţi, iar dacă se ia în considerare şi exodul ruşilor, cifra depăşeşte 1,5 milioane. Războiul civil dintre Armenia şi Azerbaidjan a izgonit 700 000 de oameni, aici se creează a doua dramă bosniacă. În Tadjikistan, războiul civil cel mai sângeros de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice a cauzat cu 50 000 de morţi un val uriaş de refugiaţi şi a creat o situaţie care ar fi putut declanşa un război în Asia Centrală. Despre Africa nici nu mai am curaj să vorbesc. Peste 40 de milioane de oameni sunt ameninţaţi de o catastrofă de foamete, apoi şi de maladii precum SIDA, malaria şi holera. Somalia, în care au murit peste 1 milion de-oameni numai în 1994 (!!!) nu mai este un caz singular. Toate acestea însă nu sunt coincidenţe şi nici greşeala anumitor persoane, organizaţii sau a planetei-mamă - ci sunt plănuite şi calculate la rece.

Înfometarea ţărilor est-europene va juca un rol foarte important - pentru al treilea război mondial!

Visăm oare realitatea sau este realitatea un vis?

Face parte din planul Iluminaţilor să provoace cutremure şi furtuni, un colaps economic, să cheme un Mesia, o debarcare extraterestră în masă...

Vă puteţi imagina cum declanşează un cutremur de 9,0 grade explozia unei bombe teroriste care distruge New York-ul şi provoacă cel de-al treilea război mondial, o prăbuşire economică şi bancară, extratereştri care aterizează în faţa Casei Albe şi la Berlin, dispariţia alimentelor de pe piaţă, dispariţia oamenilor, un Mesia care se prezintă oamenilor, şi toate acestea într-un interval de aproape zece ani? Vă puteţi închipui aşa ceva?

Iluminații pot! Iar dacă va fi nevoie, ei le vor pune în aplicare, dacă nu exista altă cale de ajungere la „Noua Ordine Mondială".

Întrebat, ce va aduce cu sine următorul deceniu, Henry Kissinger a răspuns: ***„Totul va fi altfel: mulți vor avea de suferit. Va veni o „Nouă Ordine Mondială". Va fi o lume mult mai bună pentru cei ce vor supraviețui. Pe termen, lung, viața va deveni mai bună. Lumea pe care ne-tm dorit-o va deveni realitate!"***

Doresc însă totuşi să vă dau o mică temă de meditație. Vedeți concordanța suspectă a datelor de pe tăblițele sumeriene? Annunaki-i extraterestri hotărâseră după înfrângerea din războiul biologic să distrugă omenirea printr-un mare potop. Şi tocmai acest lucru ne aşteaptă în următorul deceniu, conform spuselor celor mai diferiți clarvăzători şi profeți din diferite timpuri. Ciudat model, nu-i aşa?

21. Cine a fost Kaspar Hauser?

La începutul secolului al XIX-lea venise vremea împlinirii a două profeții foarte vechi. Una a fost rostită de Isus şi se găseşte în Noul Testament la Matei. Iată ce le spune acolo Isus evreilor: *„De aceea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite*".

În textul original neprescurtat, care se află în arhiva „Societas Templi Marcioni" (Ordinul Marcionitilor), Isus va spune şi cine va aduce noua împărăție a luminii. Isus a vorbit aşadar cu doi legionari germanici dintr-o legiune romană şi le-a spus că aceasta va fi în ținutul lor - în „Țara Muntelui de Apus" - Germania.

Şi tibetanii, care reprezintă cea mai înaltă lojă de acolo, „dGe-lugs-pa", Căştile Galbene au aceeaşi profeție. Conform

acesteia, locul în care soseşte şi din care se răspândeşte pe pământ energia VRIL (energia care mobilizează universul) va fi mutat de pe „acoperişul lumii“ în alt loc - în „Ţara Muntelui de Apus“ - în Germania.

Se spunea acolo că noua împărăţie a luminii va veni în Germania şi că aici se va naşte un copil, care va uni Europa în pace.

Acest copil nu va fi numai un rege, ci şi un maestru spiritual. E de înţeles că Ilminatii nu s-au bucurat prea mult Acest copil va uni Europa prin înţelepciunea şi dragostea sa, şi aceasta în Nürnberg, oraşul în care erau încoronaţi împăraţii.

Numitul copil s-a născut pe 29 septembrie 1812, în Karlsruhe, ca fiu al marelui duce Carol şi al soţiei lui, Stephanie de Beauharnais, fiica adoptivă a lui Napoleon. A devenit astfel urmaş la tronul casei Baden şi deci împăratul german!

Francmasonii iluminaţi şi „Aristocraţia Neagră“ ştiau însă de asemenea de profeţie şi trebuiau să provoace de aceea dispariţia copilului. Sa ocupat de acest lucru „Înalta Lojă Orientală“ a francmasonilor, răpind copilul. N-au putut să-l omoare însă pur şi simplu. Dacă i-ar fi luat sufletului nemuritor corpul fizic, în scurt timp acesta şi-ar fi găsit un altul şi şi-ar fi luat oricum moştenirea în primire. Sufletul trebuia aşadar ţinut „captiv“ în trupul copilului şi împiedicat atât de la o nouă încarnare, cât şi de la urcarea pe tron. Acomodarea unui suflet cu trupul durează în general aproximativ doi ani şi jumătate. În mod normal, copilul are atunci prima identificare cu „eul“ şi primele amintiri conştiente. Viitorul împărat german a fost ţinut astfel doi ani şi jumătate în condiţii normale într-un loc ascuns, până la închiderea acestuia într-o cuşcă metalică dintr-o pivniţă boltită, lipsită de orice lumină. Aici şi-a petrecut copilul doisprezece ani şi jumătate numai cu pâine şi apă. Numai că francmasonii au recurs şi la un moment de rafinament. Cuşca în care se afla copilul era numai atât de mare, încât el nu-şi putea întinde niciodată picioarele, cu atât mai puţin să se ridice: încheieturile lui au crescut de aceea sub formă de unghiuri, ceea ce s-a putut observa mai târziu prin mersul său şchiopătat. E clar că pentru un neştiutor acest lucru nu are nici o importanţă, un iniţiat însă recunoaşte

uşor din felul pedepsei şi simbolica ascunsa, de ce şi de cine trebuia înlăturat băiatul: vechiul ritual francmasonic - unghiul, respectiv cercul. (V-aduceţi aminte cum l-au găsit pe Calvi spânzurat de Podul Blackfriars? Cu cărămizi în buzunare şi picioarele încovoiate).

După ce rezistase doisprezece ani şi jumătate fără lumină şi contact omenesc, s-au gândit francmasonii că au câştigat, dat fiind că în acest corp nu mai putea exista o raţiune pentru a putea prelua tronul împărătesc. Cum am spus, nu putea fi deci omorât, căci sufletul nemuritor şi-ar fi ales un alt trup, cu raţiune proaspătă şi noi puteri. Nu trebuia să aleagă neapărat un corp de prunc, ci, cu acordul celuilalt suflet, putea să se încarneze direct într-unui deja maturizat

Oricum, nu mai contează. Băiatul a învăţat să pronunţe 40 de cuvinte şi să scrie numele de Kaspar Hauser şi a fost abandonat pe străzile din Nürnberg. În speranţa că prin restrânsul său vocabular ar fi putut obţine măcar o slujbă de grăjdar şi ar fi dus o existenţă de handicapat până la sfârşitul vieţii. Ei bine, Kaspar a fost desigur închis, deoarece era o privelişte neobişnuită pentru locuitorii din Nürnberg - nu cunoştea lumina, nu mai văzuse oameni de la vârsta de doi ani şi jumătate, nu putea să meargă normal... S-a adeverit însă deîndată că protectorul lui Kaspar nu îl părăsise şi că legea rezonanţei funcţionează sută la sută. Şeful poliţiei a citit în ochii lui Kaspar şi în înfăţişarea lui că nu era un criminal, ci că i se întâmplase ceva îngrozitor. I l-a încredinţat astfel unui prieten, care l-a luat în îngrijire ca pe propriul fiu.

De aici, lucrurile au intrat pe făgaşul firesc. Şi-au închipuit că fusese un copil abandonat în lume fără iubire, fără mamă, fără educaţie şi contact omenesc. Un pui de om n-ar fi păţit vreodată aşa ceva. Ei bine, Kaspar a fost învăţat de tutorele său vorbirea şi scrisul, ordinea, virtutea etc. Toate lucrurile bune de care are nevoie un om de bună-credinţă.

În câteva luni, Kaspar s-a transformat într-un băiat nemaipomenit. Putea să scrie repede, ţinea un jurnal, începuse să compună poezii, era hiperordonat fie că era vorba de locul obiectelor din camera sa, de îmbrăcăminte sau de modalitatea de exprimare. Începuse să deseneze şi să picteze, era foarte telepatic,

putea să citească gândurile tuturor, simţea când cineva îl urmărea de la o sută de metri şi ştia şi cine. Era de asemeni de o inteligenţă strălucitoare. Reţinea orice cuvânt rostit de cineva În prezenţa sa, îşi amintea îmbrăcămintea persoanelor respective. În afară de acestea, vedea mai bine pe timp de noapte decât ziua şi avea simţul mirosului la fel de dezvoltat ca şi la câine. (Trebuie ştiut că Kaspar era vegetarian strict, trăia chiar numai cu pâine şi apă. Când a încercat odată să se hrănească cu carne, s-a îmbolnăvit de moarte.)

Indiferent de toate aceste lucruri, Kaspar era un copil foarte frumos, cu o strălucire binevoitoare în ochi şi cu o delicată înfăţişare.

În scurt timp, Kaspar avea să fie cunoscut în cercurile elitei europene sub numele de „copilul Europei".

Apoi însă, la vârsta de 18 ani, el a început să scrie prima biografie despre sine şi despre misiunea sa de aici, ceea ce a ajuns şi la urechile francmasonilor. Şi oamenii care se aflaseră în toţi aceşti ani în preajma lui Kaspar porniseră în căutarea adevăratei sale identităţi şi dezlegaseră într-adevăr misterul. Văzând cum li se năruie cel mai frumos plan, francmasonii trebuiau să găsească o cale de a-l debarasa pe Kaspar de învelişul său muritor.

Au început să-l contacteze de aceea pe unul dintre membrii lor, Lord Stanhope, care-l fascinase iniţial pe Kaspar prin impunătoarea lui apariţie. Lord Stanhope a pătruns subtil şi mişeleşte în inima lui Kaspar, fiindcă îi făcea multe cadouri şi-i murdărea inima prin haine scumpe şi comportament ipocrit. Lord Stanhope a preluat tutela lui Kaspar, ducându-l la un alt conspirator din Ansbach, la profesorul Meyer, care s-a purtat foarte urât faţă de Kaspar. Kaspar a ajuns să mintă, să fie vanitos, să pună preţ pe avere şi pe aparenţe şi să desconsidere sinceritatea foştilor săi prieteni - toate principiile Iluminaţilor, care se găsesc şi în protocoalele lui Arthur Trebisch.

Deoarece continua să le stea Iluminaţilor în cale, aceştia au încercat să-l omoare la 17 octombrie 1829, şi anume prin tăierea fără narcoză (o altă modalitate a francmasonilor de ucidere rituală, o tehnică preluată de ei de la evrei, care taie astfel „curat").

în loc să nimerească gâtul, atentatorul i-a crăpat fruntea. Reacția lui Kaspar n-a fost nicidecum una de supărare. L-a iertat pe răufăcătorul său şi nu i-a purtat ranchiună. Acest lucru arată încă o dată ce copil divin era.

La 14 decembrie 1833, a venit însă vremea izbândei acestora. Kaspar a fost înjunghiat de trei ori în stomac. N-a murit însă pe loc. S-a mai putut târî până acasă şi a rezistat încă o noapte. Preotul şedea la căpătâiul său, iar Kaspar şi-a iertat ucigaşul pe patul de moarte. Nu vă evocă scena aceasta ceva cunoscut? Şi Isus îşi iertase ucigaşii pe cruce. Şi aşa a făcut şi Kaspar. L-am cunoscut după roadele sale.

Jocul însă nu s-a sfârşit încă. Aşa cum povestea lui Isus nu s-a terminat după răstignirea Sa, nici a lui Kaspar Hauser nu s-a încheiat. O asemenea prezență nu poate fi înlăturată pur şi simplu. Kaspar se află printre noi şi îşi va îndeplini misiunea. Şi se va întâmpla la Nürnberg. Deoarece Iluminații ştiu acest lucru, au oprit deja o dată preventiv procesele de război de la Nürnberg şi au pecetluit magic acest oraş pentru a împiedica prin toate mijloacele îndeplinirea acestei profeții. (în Niirnberg se afla un uriaş vortex de energie îndreptat înspre dreapta, care emană în împrejurimi cantități enorme de energie încărcată pozitiv.)

22. Puteți specifica detalii despre numărul 666 şi despre Anticrist?

Să analizăm cu acest prilej un fragment din revelația lui Ioan. Am descifrat o mică parte din el încă din *Organizațiile secrete I,* dar acum vreau să pătrundem mai adânc.

Apocalipsa lui Ioan, capitolul 13, versetele 13-18: *„Fiara săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care*

avea rana de sabie şi trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Şi a făcut ca toți: mici si mari, bogați şi săraci, slobozi şi robi, să primească un senm pe mâna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numele fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şasezeci şi şase"

(Trebuie amintit aici pe scurt, că lui Ioan i s-a arătat o viziune, imagini pentru care în acea vreme nici nu existau probabil denumiri - televizor, bomba, carte de credit -, iar el le-a interpretat prin cuvinte foarte simple. „Fiara" nu trebuie imaginată ca atare, ci ea reprezintă în acest caz opusul „spiritului" - deci materia sau materialismul şi organizația care îl propagă.)

Acest fragment cuprinde trei părți importante:

1.) *Fiara săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer...*

Seamănă suspect de mult cu lansarea unei bombe atomice. Şi cine a aruncat prima bombă atomică? Americanii? La prima vedere, răspunsul este corect, dar, pentru că am analizat în ultima carte cine a creat SUA, posedă Federal Reserve Bank, formează preşedinții şi-i aşază în posturi, poruncindu-le ce să facă, ştim că făptaşii sunt bancherii khazari - Iluminații.

2) I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei...

Şi această afirmație este explicită - televizorul! Numiți-mi un singur popor din lume, care nu adoră televizorul. Televizorul este cel mai important instrument al Iluminaților.

Cu câteva paragrafe în urmă am analizat deja cele mai mari trei corporații de televiziune cu directorii acestora, iar bancherilor khazari nu li se poate nega dominația, oricât am vrea. Şi cine au fost fondatorii?

National Broadcasting Company (NBC): David Sarnoff
Columbia Broadcasting Service (CBS): William S. Paley
American Broadcasting Company (ABC): Leonard Goldenson.

Numele vorbesc de la sine.

3.) *Şi (fiara) a făcut ca toți: mici şi mari, bogați şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei -Aici e înțelepciunea! - Cine are pricepere, să socotească numele fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şasezeci şi şase.*"

Am explicat acest fragment şi în ullima carte, doresc acum să mă exprim însă ceva mai clar.

Care sunt persoanele care au introdus sistemul cărților de credit şi folosesc deja tatuajele cu laser în diferite domenii? Sunt bancherii, dar nu orişice bancheri, ci cei pe care i-am analizat în amănunt în ultima carte - bancherii privați internaționali khazari - Iluminații!

Să vedem acuma cine este cel pe care-l aşteaptă încă cu nerăbdare poporul evreu - Mesia!

„Mesia" este traducerea românească. Cuvântul original este MEISSIAS (MEIEIIAS, pronunțat Meişiah) şi provine din limba greacă. Să urmăm aşadar sfatul din Biblie şi să-i tălmăcim numele în cifre. Alfabetul grecesc are următoarea cheie pitagoreică cu cifre. Să echivalăm acum cifrele cu literele potrivite şi să le adunăm, pentru a afla pe cine aşteaptă poporul evreu de 2000 de ani:

A = 1	Z = 7	M = 40	Σ = 200	Ω = 800
B = 2	H = 8	N = 50	T = 300	
Γ = 3	Θ = 9	Ξ = 60	Y = 400	
Δ = 4	I = 10	0 = 70	Φ = 500	
E = 5	K = 20	Π = 80	X = 600	
F = 6	Λ = 30	P = 100	Ψ = 700	

M	E	I	Σ	Σ	I	A	Σ	
40	5	10	200	200	10	1	200	=666

(Acest simbol al cifrei 666 n-ar fi reieşit din primul volum).
Amintiți-vă fragmentele din Talmud:

„O dată cu venirea lui Mesia, toți sunt sclavii evreilor“
(Erubin 43 b)

„Mesia le va da evreilor stăpânirea peste întreaga lume. Lor li se vor supune toate popoarele.“
(Talmudul de la Babilon, Scrierea lui Schahh, pagina 120, coloana 1)

„Mesia le va *da evreilor sceptrul regal peste întreaga lume, şi toate popoarele îi vor sluji şi toate naţiunile li se vor supune.“*
(Talmudul de la Babilon, Scrierea Sanhedrin, Foaia 88b, coloana 2 şi foaia 89 şi 99a, coloana I)

Din cele de mai sus, reiese că Mesia este Anticristul!

Pentru a putea explica ce înseamnă toate acestea, trebuie să mă întorc „puțin“ în urmă. Pentru o mai bună înțelegere, să

facem încă o dată recurs la legile vieții. Fundamentele sunt aşadar legea cauzalității, legea „cauzei şi a efectului“ şi legea afinității, legea „rezonanței“. Isus s-a exprimat un pic mai simplu, spunând numai că: *„Fiecăruia i se întâmplă după credința sa*“.

Indiferent de ceea ce credem, aceasta va deveni realitate. Tot Isus a mai spus şi că: *„Purtăm în noi şi cerul şi iadul*“. De credem vârtos într-o putere care luptă împotriva noastră, vom primi şi confirmarea acestei credințe. Indiferent ce date introducem în computer, imprimanta le va tipări.

Şi Iluminații ştiu acest lucru, de aceea se folosesc şi de un alt principiu foarte important:

1. ascunderea adevărului şi
2. răspândirea opusului!

Adevărul este că toate soluțiile vieții şi toate cunoştințele se găsesc „într-un“ singur om - sentimentele în inimă şi cunoştințele în spirit Aşa că prin instrumentele lor (ca de exemplu televizorul), Iluminații distrag pe de o parte atenția de la sondările interioare şi propovăduiesc opusul, anume faptul că toată fericirea din lume se găseşte în „exterior“, în materie (bani, sex, putere, avere, libertate...).

Foarte, foarte important! Acest principiu n-ar trebui uitat niciodată. Poate fi aplicat în toate domeniile şi-i va fi confirmată corectitudinea, iar suplimentar va fi livrată şi dovada că Iluminații există cu adevărat

Dar să revenim la tema noastră.

Conform „legii afinității“, viața este oglinda sistemelor noastre de credință. Aşa se explică şi faptul că întâmplările de pe pământ sunt oglindirea sistemelor de credință ale locuitorilor lor.

Acest motiv îi determină pe Iluminați să schimbe gândirea oamenilor de pe pământ, din care rezultă situația corespunzătoare acesteia. E foarte logic, nu-i aşa?

Prin strategiile Iluminaților, masa locuitorilor de pe pământ crede aşadar că există două forțe polare, care se combat reciproc. „Dumnezeu“ împotriva „Satanei“, „binele“ împotriva „răului“, „negativul“ împotriva „pozitivului“, „albul“ împotriva „negrului“ etc.

Isus mai spusese pe de o parte: *„Priveşte în natură,* ea se *aseamănă unei căiți deschise“* şi-ți dai seama că forțele polare conlucrează MEREU, că sunt chiar perechi. Aparțin una de alta. Binele conține rău şi negrul conține alb. Unde dispare lumina atunci când sting lumânarea? Şi unde dispare întunericul atunci când aprind lumina? Deci! Prin mediile şi manualele lor, Iluminații creează astfel în mintea oamenilor o imagine care se oglindeşte apoi în situația sau în întâmplările de pe pământ, şi această imagine le foloseşte foarte mult Iluminaților. Lumea, adică ceea ce se întâmplă pe pământ nu este bine sau rău, ci pur şi simplu o reflexie a ceea ce se întâmplă în mințile oamenilor. Dacă ar privi lumea noastră, un extraterestru ar spune de aceea că *„Din roadele lor se cunosc pământenii“!* Şi care sunt roadele pământenilor? Boală, moarte, război, ură, despărțire, haos...

Ce e scris sub pecetea Ritului Scoțian al Francmasonilor?

„Order out of Chaos“ = ordine din haos

Înainte de a-şi introduce ordinea „LOR“, Iluminații trebuie să creeze mai întâi haosul. Pentru a crea însă haos în lume, trebuie mai întâi să creeze haos în capetele oamenilor. Jocul Iluminaților e să concentreze înspre EXTERIOR căutările oamenilor de sine, de Dumnezeu, de adevăr, cunoaştere şi înțelegere, de dragoste şi siguranță: noroc din întâmplare, libertate prin bani şi călătorii, dragoste prin sex, putere prin avere şi bogăție, Dumnezeu într-o carte, o rugăciune sau în biserici, Satana, „provocatorul“ său, tot în lumea exterioară, pace prin conflictele între partide...

Iluminații îl distrug pe om de la intuiția sa, de la mica voce stinsă pe care o are fiecare în interiorul său şi care spune dinainte dacă un lucru „îmbogățeşte“ sau nu pe cineva. Prin intuiție, observarea trăirilor interioare, recunoaştere, simțire, perceperi primeşte răspunsurile „corecte“. Adevărul îl găseşti în viață,

răspunsurile la întrebări le află fiecare personal, comunicând cu viaţa. Micii pământeni sunt prinşi în plasa Iluminaţilor prin această distragere de la interior (ezoterică) şi deplasarea căutării înspre exterior (exoterică).

E jocul 666, jocul materiei! Şasele este simbolul materiei, legarea spiritului de materie, de aici şi ispita, cât de mult se lasă spiritul prins de materie şi dacă iese. Faceţi odată mişcarea prin care desenaţi un 6 în aer. De sus în jos trasaţi din spirit în materie şi închideţi ceea ce aţi obţinut într-un cerc. Simbolul materiei în fizica este tetraedrul-stea (hexaedrul Tetrakis), adică două tetraedre îmbinate, structura noastră moleculară. În formă bidimensională, acest tetraedru-stea arată ca steaua lui David. Steaua lui David e formata din două triunghiuri echilaterale cu trei unghiuri de câte 60 de grade = 666. **Simbolul pentru** 666 este **steaua lui David,** pe cine să mai mire că cel care încoronează jocul materiei 666 poartă şi el numele de 666, Mesia!

Aşa, acesta a fost fundalul pentru a înţelege cele ce urmează.

Toţi creştinii aşteaptă aşadar un Cristos sau un Anticrist în lumea exterioară, - aşa cum li s-a interpretat credincioşilor atât de frumos din cărticelele lor. Să facem un scurt test pentru ca să înţelegeţi ce au de gând Iluminaţii şi cum se joacă cu oamenii consideraţi de ei animale.

Să presupunem că vă spun că în anul 1999 va izbucni al treilea război mondial. 99% dintre persoane vor reacţiona în felul următor: *„E, mai e timp până atunci“*.

Urmarea gândirii exoterice, deci a aşteptării lucrurilor exterioare este AŞTEPTAREA. Dacă aşteptaţi, nu faci nimic. Nu-ţi iei în consideraţie interiorul, ci lucrurile din exterior. Şi tocmai asta vor Iluminaţii. Oamenilor li se spune că va apărea în lumea exterioara, deci pe scena lumii Anticristul sau Cristos şi deja se uită toţi curioşii cine ar putea fi.

Prin asta, Iluminaţii au şi câştigat. Ei i-au distras pe oameni de la preocuparea cu propria persoană, cu EGO-ul lor şi cu procesele lor de dezvoltare - oamenii îşi „adorm“, ca să zic aşa, incarnaţia (lor). Şi aşa fac din păcate majoritatea. Câţi oameni CONŞTIENŢI credeţi ca sunt pe acest pământ şi fac ceea ce şi-au propus în viaţă?

Iluminații îi lasă pe oameni să doarmă în continuare, adică le mai dau câteva somnifere pe drum şi-şi instalează între timp ordinea lor mondială.

Oamenii caută aşadar un Anticrist în lumea exterioară şi acesta li se va şi arăta. Ei vor primi acest „păcătos manifestat" servit din partea Ilutninaților, pentru a le menține oamenilor imaginea ireală despre „bine" şi „rău".

Observatorii atenți ai profețiilor biblice sau de altă natura vor descoperi acest Anticrist servit şi vor spune: „ *Uitați-vă aici, a venit"*. Persoanele interesate au şi căzut în plasă. Ele au uitat să privească în profunzime.

Această persoană - educată de către Iluminați a fi Anticristul - va intra probabil în scenă între 1996 şi 1998. Nu va fi greu de recunoscut. Este chipeş, şarmant şi prietenos, va fi iubit de femei, face vrăji, va înfăptui asemeni lui Isus câteva „minuni", va tămădui eventual chiar şi oameni. E de origine evreiască şi are şi nume evreiesc care este însă foarte probabil acoperit de un nume de scenă. Va fi prezentat şi propagat cu precădere de către lumea mediatică americană, va face turnee şi va uni o națiune după alta într-o guvernare mondială (mai ales în ONU).

Anticristul „fabricat" de către Iluminați este cu câțiva ani mai mare decât mine şi a apărut deja în medii. Momentan se ocupă însă de lucruri mai degrabă „normale". Eu îl cunosc pe el, dar el nu mă cunoaşte pe mine. El nu este de fapt „rău", ci este pur şi simplu folosit. Prins de succes, putere, bani, dorințe perverse. Sunt ferm convins că-şi va da seama că este exploatat. Se va răzvrăti probabil împotriva „conducătorilor" săi.

Iluminații vor încerca cu orice preț să-şi atingă scopul. Îi vor lăsa pe oamenii de pe pământ să creadă că imaginea lor „îngrădită" despre lume şi modul lor de acțiune sunt corecte. Câtă vreme oamenii cred în prostia asta despre bine şi rău, ei vor rămâne prizonierii Iluminaților.

Cristos înseamnă regăsirea noastră, Anticristul se concentrează asupra ego-ului nostru care nu admite altă dragoste de-

cât cea narcisistă. Cristos înseamnă a da, Ego-ul (Anticristul) înseamnă a lua!

Există o singură creație, o singură forță care a creat atât binele, cât şi răul în scopul menținerii celei de-a treia dimensiuni cu cele 12 rezonanțe ale sale. Oamenii au devenit însă mingea puterilor superioare, sunt expuşi forțelor polare, au renunțat la campionatul lor.

Doresc să prezint suplimentar o nouă descifrare, un alt cod numerologic: Şi anume codul numerologic de pe bancnota de 1dolar.

Găsim pe fața dolarului, în stânga lui George Washington (sau a lui Adam Weishaupt, pentru cei care au citit *Trilogia Iluminaților a* lui Shea/Wilson), un cerc cu o literă în interior. Această literă corespunde cu prima literă a cifrei de sub cerc şi cu primele patru cifre aflate în cele patru colțuri ale suprafeței deschise. În acest caz, găsim în cerc litera „H", iar prima literă a cifrei de sub cerc este tot „H", si cifra care apare în cele patru colturi este „8".

Dacă privim toate bancnotele cu literele de la A la Z, găsim următoarea cheie a cifrelor:

A - 1	**B = 2**	**C - 3**	**D = 4**	**E = 5**
F=6	**G = 7**	**H = 8**	**I = 9**	**J = 10**
K=11	**L=12**	**M = 13**	**N = 14**	**0 = 15**
P=16	**Q = 17**	**R=18**	**S = 19**	**T=20**
U=21	**V = 22**	**W=23**	**X = 24**	**Y = 25**
Z = 26				

Înmulțim acum toate numerele cu 6, cifra materiei, şi obținem următoarea cheie:

A=6	**B = 12**	**C = 18**	**D = 24**	**E = 30**
F = 36	**G = 42**	**H = 48**	**I= 54**	**J = 60**
K = 66	**L = 72**	**M = 78**	**N = 84**	**O = 90**

P-96 Q-102 R-108 S-114 T=120
U-126 V=132 W-138 X-144 Y=150
Z-156

Să analizăm acum următoarele cuvinte:

C	**O**	**M**	**P**	**U**	**T**	**E**	**R**	
18	**90**	**78**	**96**	**126**	**120**	**30**	**108**	**=666**

K	I	S	S	I	N	G	E	R	
66	**54**	**114**	**114**	**54**	**84**	**42**	**30**	**108**	**=666**

Henry Kissinger, care este de asemenea evreu şi al cărui nume adevărat este **Avraham Bel Elazar** a preluat intenţionat numele de „Kissinger". De ce oare? Ce intenţii avea?

Ca informaţie suplimentara, iată **următoarea** simbolică

Insolenţa Iluininaţilor reiese din faptul că familia Rothschild a plasat pe bancnota de un dolar steaua lui David peste Phoenix-ul american (înlocuit în 1841 de către vultur), indicând astfel cine deţine SUA pe plan financiar. Un mesaj limpede!

Vulturul federal german s-a deformat şi el într-un fel ciudat Priviţi moneda de două mărci. Aici se găseşte vulturul în forma sa actuală, aşa cum este utilizat de către oficiul vamal german, de casele de economii şi de serviciile publice. Iar simbolica dezvăluie cine deţine Germania pe plan financiar!

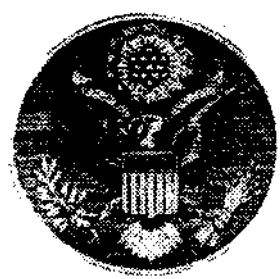

23. Ce rol a jucat sau joacă Isus în acest scenariu?

Pentru a putea înțelege misiunea lui, a trebuit să aprofundez într-atât în capitolul anterior tema iudaismului. Traducătorii Vechiului Testament, indiferent de cine au fost plătiți pentru munca lor au reușit să dea marea lovitură, traducând greșit numele personajului principal, și anume „Dumnezeu". Eu însumi am numărat 23 de locuri în Vechiul Testament, în care ebraicul „Ani ha El Shaddai" (Eu sunt El Shaddai) a fost tradus prin „Eu sunt atotputernicul Dumnezeu". Și mai grav este că oriunde s-a întâlnit tetragrama YHWH, ea a fost tradusă de fiecare dată ca „Domnul" sau „Dumnezeu" sau „Domnul Dumnezeu" (Adonai YHWH). YHWH nu este însă un titlu, ci un nume - IAHVE -, denumirea unei persoane.

Iahve este după părerea mea numele comandantului extraterestrilor, care au încheiat „afacerea" cu evreii. Templierii credeau că ar fi fost Satana, lucru cu care nu pot fi de acord. Citim despre un Iahve care coboară din cer învăluit în fum și însoțit de foc și tunete, le lasă însărcinate pe femeile pământence, luându-și apoi zborul cu „Ochiul său atotvăzător" și plutind pe deasupra poporului său ales. Îmi pare rău, dar descrierea aceasta nu se potrivește nicidecum unei apariții fantomatice, ci dimpotrivă uneia foarte fizice și mecanice. Vă puteți însuși acest punct de vedere sau îl puteți considera pur și simplu drept o părere personală de-a mea.

Proiectul Isus are trei aspecte principale: Mai întâi însă trebuie să explicăm câteva noțiuni, pe care Iluminații au avut grijă să le falsifice prin intermediul sindicatului lor al crimei, Vaticanul. Isus este omul pământean, iar Cristos, desemnat de către credincioșii creștini drept „fiul" lui Dumnezeu, este forța sau starea pe care a dobândit-o omul Isus la vârsta de 30 de ani (Dumnezeu - Tatăl = forța, Sfântul Duh = înțelepciunea, și fiul - Cristos = iubirea). Cristos nu este o persoană sau o ființă, ci un potențial

de energie, probabil cea mai înaltă şi mai nobilă formă de iubire (posibil şi cea mai conştientă formă de iubire - de aceea se şi vorbeşte despre conştiinţa întru Cristos - a fi conştient de Cristos). Pe Cristos nu-l poţi vedea sau atinge, nu-l poţi decât afla. Ar fi ca şi cum aş vrea să definesc iubirea. Unde este însă iubirea? Cum arată ea? Cum se simte la pipăit? Cui îi aparţine, cui îi este destinată? Este ea destinată numai celor aleşi, sau tuturor? Copilul ar întreba: *„Mămică, ce este de fapt iubirea?“*. Iar mama iar răspunde: „*Vezi, puiul meu, e cam greu de explicat, dar când vei iubi şi tu odată, atunci vei afla. Iubirea nu poate fi explicată, ea nu poate fi decât trăită.*“

La fel este şi cu Cristos. Cristos reprezintă starea de iubire, a iubirii celei mai altruiste pe care ne-am putea-o imagina şi care nu aparţine nimănui, nici nu poate fi văzută şi este destinată doar unora dintre oameni. Cristos, respectiv conştiinţa întru Cristos poate fi revendicată de oricine - de un creştin, un musulman sau ateu. Cristos nu este limitat la cadrul unei anumite organizaţii, aşa cum iubirea nu este menită să fie trăită doar de câţiva aleşi. Forţa lui Cristos poate fi definită ca iubire în uitare de sine, o iubire proaspătă, copilărească, plină de fericire. Această forţă sau iubire a lui Cristos este transpusă din dimensiunea cu cea mai înaltă frecvenţă de vibraţie în planul nostru material tridimensional prin intermediul chakrei inimii (ca un fel de tranzistor). De aici şi legătura simbolică dintre inimă şi iubire. *Purtătorul forţei lui Cristos se recunoaşte întotdeauna după faptul că, oriunde apare, el le dăruie fericire, veselie şi mântuire tuturor celor ce-l primesc cu inima deschisă, iar pe de altă parte, ies de îndată la iveală minciuna, înşelătoria şi toate celelalte secrete.* E foarte important să ştii acest lucru!

De ce poposeşte însă aceasta forţă a lui Cristos pe pământ? Ce poate să fi determinat oare acest lucru?

Vremea aceea în care s-a derulat Proiectul Isus a fost tocmai perioada de timp, în care „Dumnezeu“ El Shaddai - Iahve, extraterestru sau nu, începuse, de ceva vreme să se dezlănţuie ca turbat împreună cu poporul său cel ales. Numai în Biblie putem număra ŞAPTEZECI de masacre consemnate. Se pare că

nici creatorului nu i-a scăpat acest lucru, căci altfel n-ar fi ajuns la decizia de a trimite pe pământ personificarea forţei lui Cristos. Va fi gândit probabil: „A*curn ajunge! Pentru compensarea districtibilităţii acesteia extreme, îl voi înzestra pe unul dintre pământeni să canalizeze întreaga forţă a lui Cristos pentru a crea un echilibru constructiv!*“

Dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr ca această forţă a lui Cristos să fie trimisă pe Pământ (vizualizând efectiv situaţia), încotro s-ar fi îndreptat ea oare?

Pentru a afla de ce a fost demarat Proiectul Isus nu trebuie decât să ne îndreptăm privirea înspre locul unde s-a născut Isus. Există principiul, conform căruia lumina se îndreaptă întotdeauna într-acolo unde domneşte cel mai mare întuneric - numai din motive efective. Şi unde se află acel loc? în Germania, în Olanda sau în America de Sud? Nicidecum, ci în acea regiune care de-a lungul ultimelor milenii a reprezentat focarul permanent de crize al planetei noastre - Orientul Apropiat - şi mai precis în Israel! Şi cine trăieşte oare acolo şi duce o viaţă „atât“ de paşnică şi întru împlinirea dorinţei lui Dumnezeu? Ei bine, la întrebarea aceasta vă puteţi răspunde de-acum şi singuri.

Forţa aceasta cristică nu poate ajunge însă aşa, pur şi simplu, într-un loc oarecare de pe pământ şi să acţioneze după voia ei, ci trebuie să se supună la rându-i în egală măsură legilor spirituale, asemeni tuturor celorlalte forţe cosmice. Ceea ce înseamnă că, pentru a putea acţiona în cea de-a treia dimensiune, ea trebuie să pătrundă într-un trup de pământean, manifestându-se apoi **prin intermediul** acestuia. Ea nu-şi poate alege însă un trup oarecare, dat fiind că şi aici funcţionează legea rezonanţei.

Aşa cum am explicat propriul meu principiu de viaţă, omul trebuie să fie mai întâi în stare să mânuiască un anumit lucru, iar apoi primeşte de la sine cunoştinţele corespunzătoare, puterea sau informaţiile. Omul trebuie să creeze mai întâi rezonanţa pentru potenţial - şi anume să atingă maturitatea!

În cazul forţei cristice trebuie deci să existe un om pe pământ, care să dovedească maturitatea şi conştiinţa necesare, oferind

câmpul de rezonanță prielnic dezvoltării forței cristice. Un asemenea om nu exista însă pe atunci. Trebuia deci creat.

Proiectul Isus a constat aşadar în a pregăti un om de pe pământ, care până la un anumit termen să acumuleze în sine atâta maturitate, conştiință, curățenie sufletească şi iubire dezinteresată, pentru a oferi apoi câmpul de rezonanță corespunzător forței cristice, iar aceasta să poată deveni apoi „una“ cu persoana respectivă. Întocmai acesta a fost şi motivul pentru care Cristos a ajuns în corpul lui Isus, şi anume pentru a le aduce oamenilor adevărul şi a le vorbi de acel Dumnezeu care îşi iubeşte propria creație, de care se şi mândreşte chiar şi căreia vrea să-i arate cum să IUBEASCĂ!

Prin implicarea mea în Proiectul Montauk pot să afirm din propria experiență că omul Isus, respectiv învelişul său trupesc a fost de fapt o cultură genetică (prunc de eprubetă), ceea ce înseamnă că Măria nu a primit „sămânța“ de la un „înger“, ci a fost însămânțată artificial de un extraterestru (constructiv), pentru că în trupul curat din punct de vedere al omului Isus, să se creeze condiții optime pentru sufletul ce avea să-şi facă apariția. Maria a primit aşadar sămânța, iar după naştere, Isus a fost crescut în rândurile comunității religioase a esenienilor, bine familiarizați cu principiile budhiste, comunitate din care făceau parte şi Maria şi Iosif. Pe baza învățăturilor pline de înțelepciune ale esenienilor, Isus a fost educat în spiritul celor mai înalte principii şi virtuți, iar apoi a fost trimis în lume pentru a-şi desăvârşi propriile experiențe şi cunoştințe prin contactul cu viața, prin comunicare cu viața sa interioară, cu „eul său superior“. Acest lucru fusese profețit cu milenii înainte, printre altele şi în piramida lui Kheops, unde acesta fusese ulterior şi sfințit Isus fusese pregătit pentru împlinirea menirii sale, şi anume de a crea pe pământ rezonanța pentru primirea spiritului cristic. La vârsta de 30 de ani, s-a împlinit apoi termenul pentru înzestrarea sa cu spiritul cristic.

Aceasta implica şi ştiinţa lui despre alcătuirea universului, ştiinţa despre Mer-ka-bah şi folosirea acesteia într-o modalitate afectuoasă faţă de FIECARE. Astfel a devenit el una cu forţa cristică şi şi-a început activitatea.

Prima sa misiune a constat în a pune poporul „cel special" de pe pământ faţă în faţă cu faptele sale, acel popor care încheiase pactul cu Iahve - El Shaddai şi purtase cele mai multe războaie ale acelor vremuri. Isus trebuia deci să confrunte faptele sale „Alianţa de Sânge Ebraică", controlată pe atunci încă de farisei. A confrunta nu înseamnă neapărat „a se război", ci a dezvălui. Este o diferenţă. Căci dacă s-ar fi războit cu ei, el ar fi încălcat legea libertăţii de voinţă. El nu putea decât să-şi propovăduiască învăţăturile, prin care dezvăluia fărădelegile evreilor. Găsim destule indicii în Noul Testament care arată că Isus i-a atacat destul de tare pe evrei şi pe farisei: El i-a făcut *nebuni* şi *orbi* (Matei, 23,17), *făţarnici* (23,13), *şerpi şi pui de vipere* (vers 33), *fii ai celor ce au ucis pe proroci* (vers 31). Isus cunoştea desigur adoraţia evreilor pentru El Shaddai, aşa că le-a spus: *„ Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru*" (Ioan.8,44).

De aceea, evreii considerau că Isus trebuie eliminat. Pilat din Pont îl achitase deja de trei ori, şi ultima şansă a lui Isus de a scăpa de la moarte era să beneficieze, în preziua sărbătorii Paştelui, de un drept străvechi de graţiere. Sute de evrei se adunaseră în pretoriu pentru a fi martori ai eliberării unuia dintre deţinuţi. Acordată direct de către procurator, graţierea era văzută ca un gest de bunăvoinţă din partea Romei. După cum ştim însă din Evanghelia lui Matei (27,1-31), mulţimea, în ciuda precizării repetate a lui Pilat că Isus este nevinovat, a cerut eliberarea lui Barabas. Este total lipsit de sens faptul că o mulţime întreagă cerea eliberarea unui zelot temut de toţi, în timp ce alături de el se găsea un om cu adevărat nevinovat. Ei bine, răspunsul la această dilemă este simplu: înalţii pontifi Ana şi Caiafa mituiseră în prealabil mulţimea cu pumni de arginţi ca să strige numele lui Barabas. Dar şi acest pasaj a fost înlăturat din Noul Testament.

Cea de-a doua misiune a iui Isus a constat în a oferi soluția, respectiv în a arăta calea de ieşire din haos, pe care să o şi exemplifice prin „TRĂIRE“ (He had to walk his talk). Şi acest lucru l-a săvârşit întocmai până în ultimul moment al vieții sale - a păşit pe calea neutralizatoare şi divină a iubirii. Chiar si răstignit pe cruce, a mai avut puterea să-i ierte pe ucigaşii săi. (Bineînțeles că Isus n-a murit pe cruce, dar aceasta este o altă poveste.)

Pentru a putea explica acum şi partea a treia a proiectului, trebuie să mă întorc din nou puțin înapoi. Pentru a-şi putea organiza mai bine şi mai eficient planul lor aici, pe pământ, marca - bienii sau El Shaddai au înconjurat pământul cu un fel de scut de protecție, care le permite sufletelor venite din neştiut să pătrundă aici şi să se încarneze pe pământ, fără a le mai permite însă să-l părăsească din nou. De regulă, când te încarnezi pe o planetă, nu uiți ce şi cine ai fost înainte. De aceea nici nu reprezintă o problemă faptul ca, după ce-ai trăit o viață pe o anumită planeta, să o părăseşti apoi din nou pentru a te reîncarna în altă parte. Prin jocul manipulativ al marcabienilor însă, sufletele au uitat cine au fost înainte; structurile existente pe pământ au împiedicat evoluția lor aici, cunoaşterea fiind chiar reprimată. De aceea, tot mai multe suflete au rămas legate aici şi nu s-au mai putut desprinde - prizoniere datorită legii cauzalității, legea cauzei şi a efectului. Prizoniere tocmai datorita faptului că, ajunse inconştiente de sine, au creat la rândul lor inconştiență. Legii cauzalității îi este absolut egal dacă beneficiarii ei sunt conştienți sau nu de ceea ce aceştia creează.

Sufletele au fost pur şi simplu manipulate! Acesta este cel mai diabolic şi mai dăunător dintre toate principiile Iluminaților:

Întrucât legea cauzalității, legea cauzei şi a efectului, numită şi legea karmei acționează în mod implacabil (la fel ca şi legea căderii, de exemplu), se înțelege foarte limpede de ce este atât de important să joci rolul celui „de-al treilea partid“. Iluminații vor să-şi atingă scopul, au însă doi adversari care stau în calea obiectivelor lor. Atunci asmut cele două partide unul asupra celuilalt. Îi spun de pildă primului, că cel de-al doilea l-a defăimat, iar celui de-al doilea, că a fost defăimat de primul. Între cei doi

se naşte o vrajbă care îi încarcă cu tot mai multă energie distructivă, pe care o folosesc unul împotriva celuilalt, implicând în tot mai mare măsură şi legea karmei. Dacă se întâmplă să se şi ucidă unul pe altul, fireşte că nu instigatorul este vinovat de crimă, ci adversarii săi. Pe de o parte, el a scăpat de rivalii care-i stăteau în cale, iar, aceştia, la rândul lor, sunt de-acum legaţi probabil multă vreme de pământ, adică de-a lungul mai multor încarnări, fiindcă au comis o crimă. E limpede?

Iluminaţii au acţionat timp de secole în conformitate cu acest principiu, instigându-i pe oamenii ignoranţi unii împotriva altora.

Prin proiectul Isus şi crearea rezonanţei pentru forţa cristică, şi-a pierdut efectul acel scut de protecţie, care nu le permitea sufletelor să iasă din circuitul pământean al reîncarnărilor - mai exact spus, de când forţa cristică a ajuns aici, pe pământ fiecare suflet are din nou posibilitatea sa de reîncarnare consecutivă şi chiar de eventuală părăsire a terenului.

Aceasta a fost „mântuirea“ adusă de către Isus.

Evreii îl aşteptaseră pe Mesia, care urma să instaureze supremaţia lor mondială, Isus însă le-a dejucat planul.

Decodificarea numerologică după Cabala (vezi Angelika Hoefler: „Numele - deconspirarea secretului“):

J	E	S	U	S	
10	5	21	6	21	=63=9

Cifra „9“ simbolizează desprinderea din materie şi reîntoarcerea la spirit. Opusul lui „6“. Suprapuse, cele două cifre (6 şi 9) formează simbolic un 8, adică ordinea, armonia, echilibrul. Nu este vorba de o luptă, ci de o colaborare - deci o trăire conştientă (spirituală) în cadrul materiei!

Jesus (fr. pentru Isus) = Je suis - „EU SUNT“

Din interpretarea acestei simbolistici rezultă că ieşirea din materie (6) şi pătrunderea în spirit (9), deci conştientizarea, devine posibilă prin intervenţia forţei conştiente „EU SUNT“ - deci, prin tine însuţi!

24. În prima dumneavoastră carte, ați anunțat liste cu posturi de televiziune, pe care însă nu le-ați mai prezentat De ce?

Iertați-mă, pe aceasta am omis-o din grabă. Voi recupera însă acum scăparea.

Controlul mediilor

„*Prin activitatea lor din domeniul literar şi ştiinţific, prin poziţiile lor de frunte în toate sferele vieţii publice, evreii sunt acum pe punctul de a găsi treptat formele evreieşti specifice în care să îmbrace toate ideile lor neevreiesti*“ („The Jewish World“ din 9.2.1883, pag. 5).

Cine sunt proprietarii canalelor de televiziune din SUA?

În Statele Unite exista cele trei mari rețele de televiziune „independente“, NBC, ABC şi CBS.

Haideți să le luăm acum pe rând şi să le analizăm puțin mai atent

NBC:

NBC este o filială a lui RCA, cel mai mare producător de media din SUA (sateliți, cablu, discuri, CD-uri) şi are următorii directori:

John Brademas, preşedinte al Federal Reserve Bank din New York şi director al Rockefeller Foundation; Brademas este deținător al distincției George Peabody (Peabody a înființat Peabody Educațional Found, care ulterior s-a transformat în Rockefeller-Foundation) şi a fost desemnat „Umanistul“ anului 1978.

Cecilay B. Selby, directoare la „Girl Scouts“, directoare al concernului AVON (cosmetica) şi directoare la Loehmann, o firmă de confecţii. Din 1952, este căsătorită cu James Coles, preşedinte al Colegiului Bowdoin.

Peter G. Peterson, fost preşedinte al băncii Kuhn. Loeb et Co. şi ministru al comerţului.

Robert Crak, preşedinte al Cooper Industries (cifra de afaceri anuală 1,5 miliarde $), director la RCA şi al „First City-Bank“ „First City“ este una dintre cele trei bănci ale familiei Rothscliild în SUA.

Thomas O. **Paine,** preşedinte al Northrup Co., una dintre cele mai mari uzine producătoare de armament Paine este directorul influentului „Institute of Strategic Studies“ din Londra, director al „Institutes of Metals“, al „American Ordinance Assn.“ şi al multor alte companii producătoare de muniţii.

Donald Stanky, preşedinte al R.H. Macy Co. din 1945 încoace, totodată director al „Metropolitan Life“ şi al „U.S. Steel“, ambele cunoscute ca firme controlate de Morgan. Este de asemenea director la Ralston-Purina Co. şi director al „Irving Trust“.

David C. Jones, preşedinte al Consolidated Contractors şi director la US Steel şi la Kemper Insurance Co.

Thornton Bradshaw, preşedinte al RCA, director la „Champion Paper Co“, „Atlantic Richfield Oil Co.“, la „Rockefeller Brothers Fund“ şi la „Aspen Institute of Humanistic Studies“.

Fără a fi tocmai director al NBC, prezintă totuşi interes şi **Audrew Sigfer,** unul dintre directorii de la RCA. El este preşedintele „Champion Paper Co.“, director la „General Electric“, „Bristol Myers“ şi „Cabot Corp.“ (puternic ancorată în CIA).

Se pot constata aşadar aici legături foarte strânse cu familia Rothschild şi cu J. P Morgan. Între ele şi „cheia“ de la „Federal Reserve Bank“, plus alţi directori ai unor bănci de contact ale clanului Rothschild, ca de pildă „Kuhn, Loeb Co.“, „First City“ şi „Institute of Strategic Studies“ din Londra.

ABC:

Aici găsim nu numai unul, ci chiar doi dintre directorii Băncii J. P Morgan:

RayAdam, director la „Metropolitan Life", Cities Service. Morgan GuarantyTrust, şi director la NL Industries, un concern de asigurare a asistenţei unor terenuri petrolifere, cu o putere economică de 2 miliarde $;

şi **Frank Cary,** preşedintele IBM, director la Merck. J P Morgan Co, Morgan Guaranty Trust şi Merck Drugs.

Alţi directori sunt:

Leonard Goldenson, director al „Allied Stores" şi al „Advertising Council";

Donald C. Cook, asociatul principal al lui „Lazard Freres-Bank" din Paris, director la „General Dynamics" şi „Amarada Hess".

Leonard Hess, preşedinte al „Amarada Hess",

JohnT. Connor de la Kuhn, Loeb Co., Cravath, Swaine & Moore, şi fost secretar adjunct la NAVY, preşedinte al Merck Drugs, ministru al comerţului între 196&-1979, director la „Chase Manhattan Bank", General Motors, Warner Lambert, şi preşedinte la J. Henry Schroeder Bank şi la Schroeder Inc..

Jack Haisman, vicepreşedintele Belden-Hemingway, un mare producător de bunuri de consum, înfiinţat de Samuel Hausmann în Austria,

Thomas M. Macioce, preşedinte al „Allied Stores", director la „Penn Central" şi la „Manufacturers Hannover Trust", o altă bancă Rothschild din SUA,

George P. Jenkins, preşedinte al Metropolitan Life (una din firmele lui Morgan), director la Citibank (o altă bancă cu multiple relaţii cu familia Rothschild), la St. Regis Paper, Bethlehem Steel and W. R Grace Co.,

Martin J. Schwab, preşedinte al „United Manufacturers", director la „Manufacturers Hannover Trust",

Norma T. Pace, director la Sears Roebuck, Sperry, 3M şi Vulcan,

Alan Greenspan, unul dintre consilierii comitetului de conducere de la „Federal Reserve", director la J. R Morgan-Bank", Morgan Guaranty Trust, Hoover Institution, Time and General Foods,

Ulric Hayness Jr., director la „Ford Foundation", Marine Midland Bank (proprietate a Băncii Hong Kong Shanghai), Cummis Engine Co. şi „Association of Black Ambassadors"

Constatăm şi aici înlănţuiri ale directorilor de la ABC cu familiile Rothschild şi Morgan. Reţeaua ABC a fost recent cumpărată de „Capital Cities Comunications Co.", aflată sub conducerea lui TEXACO. Director principal la TEXACO este **Robert Roosa,** partenerul principal al Băncii Brown Bros. Harriman, care întreţine la rândul ei relaţii foarte strânse cu „Bank of England". Roosa a fost şeful „Roosa Brain Trust" de pe lângă „Federal Reserve Bank" din New York, care l-a propulsat şi pe Paul Volcker. Numele acesta îl vom întâlni mai târziu de mai multe ori. Roosa şi David Rockefeller au fost creditorii lui Paul Volcker la alegerea lui ca preşedinte în consiliul de conducere de la „Federal Reserve Bank". John McKinley, preşedintele TEXACO este totodată şi director la „Manufacturers Hannover Trust" şi la „Manufacturers Hannover Bank", una dintre băncile Rothschild.

Ultimul dintre cele trei mari canale de televiziune din SUA este **CBS:**

El este pilonul întregului Establishment. Ani de zile, CBS a fost finanţat de către „Brown Bros. Harriman Bank", al cărei principal asociat, Prescott Bush, membru al „Skull & Bones" şi tată al fostului preşedinte George Bush a fost timp îndelungat directorul postului CBS. Vedeţi legătura?

Atunci când generalul Westermoreland încerca să-şi revină după o campanie murdară dusă împotriva lui prin intermediul CBS-ului, acesta din urmă a scos la rampă câţiva foşti membri ai CIA, care au atestat că explicaţiile lui Westermoreland n-ar

fi întemeiate. George Bush, fost şef al CIA, a participat şi el la campanie. Până la urmă, Westermoreland s-a dat bătut şi a dispărut de pe firmament Postul CBS, ca unealtă a CIA, funcționează încă şi astăzi după acelaşi principiu.

Încercarea lui Ted Turner de a cumpăra dreptul de con trol asupra canalului de televiziune CBS a fost salutată la vremea respectivă de multe milioane de patrioți americani, sătui să fie mințiți şi induşi încontinuu în eroare, neputând reacționa în nici un fel. Ca şi în cazul Federal Reserve Bank, precum şi în cazul acestor trei mari concerne ale audiovizualului este vorba de unele proprietăți PRIVATE, canalele respective fiind folosite ca instrumente de spălare a creierului prin aceea că pot difuza câte minciuni doresc proprietarii lor.

În orice caz, tentativa lui Turner a fost considerată un atac direct la adresa „Bank of England" şi a filialei ei din America „Brown Bros Harriman". Printr-o manevră ingenioasa, Turner a fost determinat să renunțe la intenția sa, el fiind convins să cumpere în schimb MGM-United Artists. Director la MGM-United Artists era în acea vreme Alexander Haig, fost confident al Casei Albe, fost ministru de Externe al SUA şi fost secretar de stat precum şi preşedinte al „United Technologies".

Turner cumpărase MGM-ul îndeosebi pentru filmoteca sa vastă, pe care intenționa s-o valorifice pe canalul său de televiziune, WTBS. Sa constatat însă ulterior că majoritatea filmelor fuseseră deja vândute înaintea achiziționării studioului de către Turner. Iată aşadar că bancherii l-au tras pe sfoară şi pe Turner.

Pentru a-şi putea finanța cumpărarea studioului MGM-United Artists, Turner a recurs la un împrumut de 1,5 miliarde $ de la „Drexel Burnham Lambert", sucursala americană a băncii „Bruxelles Lambert", filiala belgiană a clanului Rothschild.

CBS producea 4,5 miliarde $ pe an şi-şi derulează afacerile prin „Morgan Guaranty Trust Co." (William S. Paley). Paley e

moştenitorul unei averi imense obţinute din comerţul cu ţigări şi a fost timp îndelungat preşedintele CBS-ului. În cercurile iniţiatorilor, postul de televiziune CBS este recunoscut pentru multiplele sale relaţii cu CIA şi cu serviciile secrete britanice.

Directori ai reţelei CBS sunt **Harold Brown,** fost secretar al Air Force între anii 1965-1969, ministru al Apărării între anii 1977-1981 şi fost preşedinte al Comisiei Trilaterale.

Rosewell Gilpatrick a lucrat din 1931 la Kuhn, Loeb and Co. şi a fost director al Federal Reserve Bank din New York între anii 1973-1976,

Hemy B. Schnacht, preşedinte al „Cummins Engine Co.", director la AT&T, Chase Manhattan Bank, Council on Foreign Relations, Brooklings Institution şi Committee for Economic Development

Midiei C, Bergerac, preşedintele REVLON, director al „Manufacturers Hannover Bank",

James D. Wolfensohn, fost director la J. Henry Schroeder Bank",

Franklin A. Thomas, directorul Ford-Foundation,

Walter Cronkite

Newton D. Minow, directorul „Rand Corp.", Pan American Airlines, Foote Cone & Belding,

MariettaTree, directoare la Winston Churchill Foundation, Ditchley Foundation, US-Trust, Salomon Bros. Ea este o nepoată a lui Endicott Peabody, fondatorul lui GRONTON, unde se instruia elita Americii. S-a căsătorit cu Ronald Tree, un membru de vârf al serviciului secret MI6 şi fin al lui Marshall Field. Împreună cu soţul ei, ea a donat Fundaţiei Ditchley o proprietate de familie, şi anume parcul Ditchley. Acest parc se află în apropiere de Camebridge şi a fost cartierul general al lui W. Averell Harriman în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, atunci când a aranjat alianţa dintre E D. Roosevelt şi Winston Churchill. Fireşte că în ochii lumii, cei doi au rămas duşmani de moarte, rolurile trebuiau însă interpretate la perfecţie.

Ambii, atât Churchill, cât şi Roosevelt, nu făceau un singur pas pe frontul de război, fără ca acesta să fie verificat în prealabil de Harriman.

Fundaţia Ditchley serveşte ca un fel de teren experimental secret pentru multe dintre grupurile americane de la „Tavistock Institute", ramura „Institutului britanic al armatei pentru purtarea războiului psihologic". Prin cariera Mariettei s-a impus şt conceptul de beautiful people" (oameni frumoşi), pentru a-i desemna pe cei care conduceau lumea - oamenii Noii Ordini Mondiale.

În 1942, ea a început să lucreze pentru Nelson Rockefeller, iar ulterior a devenit ambasadoarea SUA în cadrul ONU.

Întrucât „Institutul britanic Tavistock pentru purtarea războiului psihologic" deţine în continuare controlul asupra concernelor de televiziune NBC, ABC şi CBS şi le dirijează, cred că este limpede pentru oricine că programele de televiziune sunt folosite de cei mai abili psihiatri de război pentru spălarea creierului maselor. Orice deculpabilizare a acestei afirmaţii ar însem na o MINCIUNĂ!

Şi deşi aceşti trei coloşi ai audiovizualului trec în ochii publicului neavizat drept rivali de moarte, se poate constata cu uşurinţă, chiar de la prima emisiune de ştiri, că acestea se aseamănă nu numai prin conţinutul, ci chiar şi prin ordinea lor. Aproape toate comunicările acestor emisiuni sunt mijloace propagandistice, menite să-i pregătească pe spectatori pentru Noua Ordine Mondială - pentru ca ei să accepte în continuare cu entuziasm şi aplauze toate minciunile servite. (Vezi batjocorirea războaielor din Golf şi Haiti).

Singurele modificări admise sunt cele de la sfârşitul emisiunilor, aşa-numitele reportaje de interes uman („human interest" - stories) în care apare de regulă câte un copil care a adunat o oarecare sumă de bani pentru vreun scop umanitar, ca de pildă UNICEF - o altă organizaţie a Iluminaţilor.

De-a lungul mai multor luni, cele trei concerne „independente“ au desfăşurat în cadrul ştirilor de seară o campanie susţinută de instigare împotriva Africii de Sud. E greu de crezut că ele urmăresc să „cucerească“ şi Africa de Sud pentru Noua Ordine Mondială, deoarece clanurile Rothschild şi Oppenheimer puseseră deja stăpânire pe terenurile aurifere şi diamantifere sud-africane încă din timpul războiului cu burii din 1899. În momentul de faţă, monopolul pieţii de diamante, „De Beers“ este dirijat de Rothschild şi de Oppenheimer. Iar imperiul aurifer al Africii de Sud se află, de asemenea, în aceleaşi mâini, lucru atestat şi de colosul „Anglo-American Corp. of South Africa Ltd.“, proprietate a familiilor Rothschild şi Oppenheimer.

Clanul Rothschild se interesează însă acum de „eliminarea“ burilor care locuiesc de secole în Africa de Sud şi de înlocuirea acestora cu muncitori negri. Asemenea acţiune poate fi desemnată drept „genocid“. Seară de seară, cele trei posturi de televiziune se întreceau între ele în a defăima populaţia albă. Erau arătaţi bieţii negri protestând vehement, alergând pe străzi cu făclii aprinse în mână, provocând scandaluri pe motiv că le-ar fi fost ucişi fraţii, şi toate acestea numai din cauza afurisiţilor de „stăpânitori albi“.

Şi, ca întotdeauna, o asemenea propagandă a „controlorilor“ noştri are şi un motiv. În cazul Africii de Sud, totul s-a învârtit în jurul unor speculaţii bursiere ale băncilor Rothschild cu rand-ul (moneda sud-africană). În numai câteva luni, clanul Rothschild a reuşit să scadă valoarea rand-ului de la 1,35 $ la 0,35 $. Pe 1 septembrie 1985 au ridicat-o apoi cu 10 cenţi, de la 35 la 45 de cenţi. Pentru cei care nu sunt investitori, suma aceasta de 10 cenţi ar putea părea insignifiantă, adevăraţii speculanţi însă au obţinut de pe urma acestei afaceri câştiguri de miliarde. Iar faptul că această campanie de ură şi denigrare continuă să fie promovată de mass-media americane, îi face pe mulţi observatori să creadă că a mai rămas probabil ceva de „stors“ din bietul rand.

La 31 iulie 1985, „Chase Manhattan Bank“ îşi făcea cunoscută intenţia de a nu mai acorda împrumuturi Africii de Sud.

Săptămânalul „Businessweek“ din 12 august 1985 susţinea că declaraţia băncii ar fi produs panică pe piaţa de capital sud-africană. Bancherii au cerut ca Africa de Sud să le acorde negrilor drept de vot.

Gavin Kelly, preşedinte al gigantului conglomerat Rothschild-Oppenheimer, „Anglo-American Corp.“ a încercat să impună guvernului Botha schimbarea legislativă corespunzătoare. Botha a refuzat. Şi atunci Kelly s-a dus în Zambia pentru a trata acolo cu „Congresul Naţional African“, dominat de comunişti, predarea către acesta a Africii de Sud, pregătind acţiunea.

Ne vom explica mai bine uluitoarea „asemănare“ a emisiunilor de ştiri difuzate de cele trei mai instituţii ale audiovizualului, de îndată ce vom afla că serviciul secret britanic le pregăteşte acestora zilnic o listă cu zece-douăsprezece ştiri „acceptabile“. Aceasta este întâi transmisă prin fax la Washington, verificată de CIA şi predată apoi posturilor de televiziune. Proprietarii acestor canale TV nu au protestat încă împotriva unei asemenea „selectări“ a ştirilor. Într-un interviu publicat de revista „TV Guide“ pe 11 aprilie 1964, David Brinldey explică fenomenul foarte exact prin propriile-i cuvinte:

„Ştirile sunt ceea ce hotărăsc EU că trebuie să fie. Ele reprezintă ceea ce corespunde punctului MEU de vedere despre ceea ce este important de ştiut“

(Who Owns fhe TV-Network, Eustace Mullins, „The News Twister“, Edith Efrom, Manoe Books, NY, 1972).

Este totuşi interesant de văzut cum sunt controlate concernele mass-media de către politicieni, bancheri şi membri ai organizaţiilor secrete. Cel care tot nu vede că aici există o conspiraţie, acela trebuie să aibă în sensul cel mai corect al cuvântului „orbul găinii“.

Hollywood: De la bun început, khazarii au fost implicați în afacerile cinematografice. În toate marile companii producătoare de filme, precum MCA-Universal, Metro-Goldwyn-Mayer, Paramount, Warner Brothers şi îndeosebi 20th Century-FOX (vă amintiți lista numerică din capitolul despre 666 din volumul întâi? Căutați vă rog acolo cifrele corespunzătoare literelor F, O, X. Rezultă numărul 666. Înlocuiți acum FOX-666 cu numele firmei tocmai amintite şi vedeți ce obțineți: Secolul XX - 666! Să nu fie oare acesta un mesaj cât se poate de limpede?)

Şi cine sunt proprietarii celor mai mari edituri? De pildă Viking, Knopf, Random House, Simon and Schuster, Harcourt Brace and Co., Goldman, Bertelsmann... numele vorbesc de la sine!

25. Ce atitudine aveți față de pornografie, de homosexualitate şi față de sexualitate, aşa cum sunt ele propagate drept „iubire“ de către Hollywood?

O temă fierbinte. Împotriva sexului liber nu pot avea în principiu nimic de obiectat. Dacă doi oameni hotărăsc de comun acord şi nesiliți de nimeni să practice sexul în grup sau chiar să se molesteze (sado-maso), consider că este treaba lor şi îi priveşte personal. În măsura în care persoanele respective sunt mature şi ajung perfect conştiente, din propria lor dorință, la o asemenea decizie, eu nu pot decât să o accept. Personal însă evit să consider aşa ceva „iubire“ şi nici nu vreau să am de-a face cu asemenea lucruri. Consider că astfel de forme ale sexualității servesc de obicei autosatisfacerii. Un lucru pe care cineva îl face pentru a primi ceva în schimb nu poate fi numit iubire, ci autosatisfacere. Iubirea implică întotdeauna acțiunea dăruirii. Putem vorbi despre iubire, atunci când doi oameni sunt „drăgăstoşi“ unul față de celălalt. Un rol important îl are mobilul care te îndeamnă să faci un anumit lucru. Chiar şi în cazul iubirii. Înainte

de a avea o relație amoroasă intimă cu cineva, e bine să te analizezi pe tine însuți, să te întrebi de ce o faci. Problema nu constă numai în ceea ce faci, ci şi în intenția care te determină să acționezi. Orice lucru trebuie făcut în mod conştient. Vreau să atrag aici în mod deosebit atenția asupra faptului că actul sexual poate însemna pentru un neştiutor, doar satisfacerea unor instincte sexuale primare, în timp ce pentru magician însă, el este un instrument pe care îl poate folosi chiar şi ca armă. Dacă vrei, prin schimbul de energii din timpul unui act sexual îl poți elibera pe partener de boli sau infecta cu altele, poți să te instalezi în sufletul lui sau multe altele. Este un fapt cunoscut că schimbul de fluid corporal efectuat prin intermediul pielii poate fi constatat în organisme chiar şi după nouă luni de la actul sexual, iar energiile unuia dintre parteneri se mențin până la doi ani în câmpul magnetic al celuilalt, având forța de a-i bloca întreținerea altor relații.

Sămânța bărbatului este energie vitală pură şi n-ar trebui nicidecum irosită necugetat. ÎnTao-Yoga de exemplu, bărbatul învață ca, la început, prin contracție musculară şi mai apoi prin forța pură a gândurilor sale să poată trăi orgasmul fără însă a ejacula. Energia care NU se risipeşte în acest proces poate fi folosită acum în scopuri tămăduitoare sau în alte direcții, rămânând însă în trupul bărbatului. Potrivit învățăturilor indiene, orice orgasm survenit după apogeul vieții, deci după atingerea vârstei de 42 de ani (2 x 21) este considerat o risipă a energiei vitale (Kundalini), care îi va fi scăzută omului din totalul energiei vitale rămase.

Actul iubirii este ceva sfânt şi trebuie consumat numai cu o ființă potrivită, aflată pe aceeaşi treaptă spirituală cu tine. Practicat din imbolduri pur sexuale, actul iubirii poate avea efecte blocante. După cum am mai spus, nici un magician sau un cârmuitor al propriei sale sorți n-ar trebui să-şi lege câmpul său energetic de cel al unui om lipsit de conştiință. Acest lucru l-ar întoarce cu mulți ani în evoluția sa. Acumulată şi corect dirijată, energia sexuală poate înfăptui minuni.

Călugării şi preoții din vechea Germanie de pildă, ca şi cei

de pe vremea celților urmăreau întotdeauna să realizeze unirea sexuală la echinocțiul de vară. Astfel, energiile sexuale acumulate de-a lungul anului prin abstinență se uneau într-o singură zi din an, în condiții de rugăciune şi meditație, de cele ale partenerilor (adeseori preotese ale altor mănăstiri), ambele părți fiind pe deplin conştiente de însemnătatea zilei respective şi de importanța actului lor. Copiii rezultați din astfel de uniri erau apoi primiți în mănăstiri de maici sau de călugări, în funcție de sexul pe care-l aveau. Şi aceşti copii, ce erau concepuți în asemenea nopți erau întotdeauna copii cu totul deosebiți.

Important este însă ca actul iubirii să fie trăit în mod conştient. De aceea trebuie ca în timp ce faci dragoste să-ți priveşti ființa iubită în ochi. Profesoara mea, care m-a inițiat în magia sexuală mi-a precizat în repetate rânduri că una dintre cele mai grave greşeli este tocmai ca iubiții să nu se privească reciproc în ochi. Dacă dintr-un motiv oarecare nu-ți poți privi iubitul în ochi, partenerul cu care schimbi dragostea trupească, exprimându-ți astfel cu toată sinceritatea propriile sentimente, atunci este mai bine să renunți. Nu trebuie desigur nici exagerat în această privință şi să nu faci altceva decât să te uiți fix în ochii celuilalt, dar în principiu acest schimb de priviri este de mare importanța. E vorba de sinceritate şi puritate.

Contactul privirilor este deosebit de important în momentul orgasmului. Atunci se petrece o adevărată magie. Pentru că în acel moment nu se contopesc numai trupurile, ci şi sufletele. În acelaşi timp, iubitul conştient trebuie în permanență să se autoverifice şi să afle dacă prin actul său doreşte să-l îmbogățească pe celălalt sau numai pe sine.

Dea lungul vieții mele, am considerat adesea de mare importanță ca în anumite momente să trăiesc în abstinență. De exemplu, în timp ce scriu această carte, înaintea încheierii unor afaceri importante sau înainte de întâlniri deosebite cu inițiați. O altă persoană mult mai cunoscută, Muhammad Ali, îşi acumula energia orgastică cu luni de zile înaintea unor lupte importante.

Când cineva trebuie să se autosatisfacă, s-o facă măcar conştient. Primul pas în contactul cu energia sexuală: să te aşezi în

fața unei oglinzi şi să te priveşti în ochi în timp ce te autosatisfaci - atunci actul e sincer. Ei, ce spuneți acum?

Cu totul altfel stau lucrurile cu homosexualitatea. Oricare cititor de aură sau clarvăzător vă va putea confirma că aura unui homosexual este complet dezechilibrată. Dizarmonioasă. De ce? Pentru că doar una dintre părți, fie ea cea feminină ori cea masculină este cea trăită în fapt. Lipseşte confruntarea cu polul opus. Homosexualii se justifică adesea, susținând că într-o viață anterioară ar fi fost de sex opus, deci un bărbat de astăzi a fost în viața sa anterioară femeie, şi că aspectele acestea s-ar face încă simțite la ei în viața actuală. Acest lucru este în general valabil, însă chiar şi în acest caz, odată ce ți-ai ales pentru viața actuală un trup de bărbat, trebuie să fi avut pentru aceasta şi o motivație. Este aşadar necesar să-ți accepți situația, să-ți diversifici cunoştințele prin experiențe noi, iar o retrăire a ceea ce ai fost anterior (bărbat sau femeie) echivalează în oricare dintre cazuri cu o fugă de îndeplinirea misiunii pe care o ai şi nu poate fi o scuză.

S-ar putea că unii dintre cititori să fie şocați de faptul că îndrăznesc să spun ceva împotriva homosexualității. Doar pentru simplul fapt că producătorii de la Hollywood, mulți dintre ei înşişi homosexuali, ca şi acele persoane care „controlează" mediile răspândesc astăzi tot mai mult conceptul de iubire liberă dintre homosexuali, nu se impune nici pe departe obligația ca toată lumea să adopte această părere. Între timp, am ajuns eu însumi să mă maturizez, sunt adult şi pot să renunț la opiniile unor controlori ai mass-media sau ale maselor influențate. Să ştiți că nu sunt un creştin habotnic, nu sunt nici fascist şi cu atât mai puțin rasist, sunt însă un ocultist, un spiritualist şi un alchimist şi timp de 24 de ore pe zi mă ocup de anumite legități, pe care un neinteresat le-ar numi „fenomene". Date fiind toate acestea, ştiu că dizarmonia din câmpul electromagnetic al unui homosexual este o realitate certă. Potrivit concepției mele de viață nu există oameni „mai buni" şi oameni „mai răi", există doar diferite forme de exprimare a divinității, care au ales fiecare în parte calea lor

„individuală“. Este adevărat că fac distincția între oamenii „conștienți“ și cei „inconștienți“. Mă voi feri însă întotdeauna să impun vreunui alt om părerea mea. Dacă mi se cere un sfat, atunci urmăresc, pe măsura puterilor și cunoștințelor mele, să ajut persoana respectivă în situația individuală cu care se confruntă. De aceea nu-l consider pe un homosexual neapărat un bolnav, cum îl categorisesc mulți dintre oameni, ci printr-o lămurire corespunzătoare cred că individul ar putea învăța să-și dirijeze altfel sentimentele și să le canalizeze în altă manieră. Chiar și unii dintre prietenii mei apropiați sunt homosexuali și îi accept ca atare, fără nici un fel de probleme.

Iluminații și diversele lor filiere depun astăzi eforturi substanțiale pentru a le induce oamenilor ideea că e firesc să-și trăiască cele mai joase porniri, ceea ce eu resping categoric. Dacă ar fi după Hollywood, toți proștii de goyim ar trebui să-și risipească energia lor vitală și să-și degradeze astfel sufletul. Fără mine!

Și în cadrul unor asemenea dispute, natura ne poate veni în ajutor, din postura ei de arbitru. Haideți să privim natura, atât de perfect alcătuită, și să vedem cum a creat ea organele genitale. Chiar și privirea unui nespecialist descoperă imediat ce se potrivește pe plan anatomic și ce este împotriva firii. Firește că dacă ignorăm asemenea legități ale naturii (așa ca la sado-masochism), se poate întâmpla ca ea însăși să ne atenționeze asupra anormalităților noastre (prin răniri, boli venerice...). Nu există nicăieri în lume animale homosexuale!

Dar mai bine închei acum acest capitol, altminteri s-ar putea să fiu admonestat că nu adopt opiniile „omului modern“ și că nu sunt dispus să înghit toate bazaconiile prezentate în tabloidele din întreaga lume drept „convingeri ale specialiștilor“, prin care sunt îndoctrinate masele.

26. Puteţi adăuga ceva referitor la tema muzicii rock?

Nu putem fi atât de simplişti, încât să afirmăm că muzica rock este în general „un lucru rău“, deoarece nici sexualitatea în sine nu este „un lucru rău“, însă prin intermediul acestor două potenţiale de forţă pot fi influenţaţi centrii energetici ai omului, ba chiar şi „programaţi“. Aproape ca în cazul hipnozei. Într-o stare de semitransă, subconştientul este deschis şi poate fi „programat“ de un terapeut - în mod constructiv sau distructiv (pacientul poate fi determinat să renunţe la fumat sau, la un anumit semnal, să ucidă pe cineva). Ca tehnică, hipnoza este lipsită în întregime de valoare. Terapeutul este cel care trasează direcţia. Tot aşa stau lucrurile şi cu muzica rock, metal, gothic sau hardcore. Prin anumite ritmuri, se măreşte receptivitatea chakrelor pentru emoţii şi sentimente, deconectându-se temporar raţiunea, ceea ce înseamnă că, de pildă, prin intermediul unor texte distructive, câmpurile electromagnetice ale trupului ascultătorului pot fi încărcate cu mesaje subliminale sau sentimente de ură şi teamă. Prin asemenea ritmuri, cunoscute încă de pe vremea triburilor de indieni, pot stârni potenţiale de forţă în om, care folosite incorect de către ascultătorul inconştient pot modifica tensiunea arterială, declanşând astfel agresiuni sau alte comportamente distructive.

Este tot atât de adevărat însă că poţi acţiona şi „foarte constructiv“ prin muzica rock sau metal (vezi genurile „White Metal“ sau „Straight Edge-Hardcore“). Prin ritmurile respective, pot fi trezite la viaţă şi dirijate potenţiale de forţă ale fiinţei umane. În combinaţie cu texte corespunzătoare, cu charisma şi concepţia muzicienilor, emoţiile ascultătorilor pot fi transformate într-o forţă pozitivă, care să-l ajute pe individ să se elibereze din situaţii de viaţă dificile. Folosite în mod conştient, ritmurile respective pot face mult „bine“. Putini sunt însă interpreţii de muzică rock care să fie atât de „conştienţi“, încât să canalizeze într-o direcţie pozitivă energiile eliberate.

Aşa cum am amintit, triburile de indieni nord-americani foloseau şi ele în mod „conştient“ ritmuri asemănătoare, pentru a ucide, de exemplu, un prizonier prin accelerarea ritmului inimii sale, totodată însă şi pentru dansuri sacre sau pentru ritualuri de tămăduire în corturile-saună. Dar aşa cum am mai spus deja, indienii erau sau sunt categoric mult mai conştienţi de ceea ce urmăreau să exprime şi să obţină prin acele ritmuri.

În timpul instruirii mele spirituale, am făcut multe experienţe. Se interpretau, de exemplu, diferite genuri de muzică, timp în care anumite persoane clarvăzătoare, aşa-numiţii „cititori de aură“ urmăreau aurele şi câmpurile energetice ale persoanelor testate. Şi la fiecare om în parte, diferitele genuri muzicale generau reacţii specifice. Fireşte însă că în toate cazurile se pune şi problema măsurii.

Dacă asculţi în fiecare zi doar un singur gen de muzică, fie el rock sau muzică clasică, în timp, acest lucru poate începe să aibă un efect negativ, la fel ca orice altă unilateralitate. Poţi deveni depresiv sau melancolic, ceea ce iarăşi nu este un lucru prea sănătos. Muzica poate fi folosită, astfel încât cu un anumit gen să se creeze o anumită atmosferă sau să se genereze o anumită stare sufletească dorită.

Dar să trecem acum la runda următoare!

27. Ce ştiţi despre „Jason-Soriety“?

Am vorbit încă din prima carte despre gruparea Mesei Rotunde (Round Table), din care s-au creat mai întâi RIIA, Royal Institute of International Affairs, iar mai apoi, în 1921, CFR-Council on Foreign Relations. Nucleul CFR-ului îl constituie ordinul Skull & Bones. Elita acestuia este la rândul ei „Order of the Quest“, cunoscută şi ca „JASON-Society“. Membrii CFR formează un cerc exterior, asupra căruia nucleul central acţionează prin convingere personală, favoritisme şi presiune socială. În felul acesta l-au

cumpărat şi pe Henry Kissinger. La începutul anilor '50, clanul Rockefeller i-a dat lui Kissinger o subvenţie de 50 000 $, o mică avere la vremea aceea, şi l-a făcut membru al CFR.

La alegerile prezidenţiale americane din 1952 şi 1956, s-au confruntat între ei membrul CFR Stevenson şi membrul CFR Eisenhower. În 1960 - membru CFR Nixon şi Kennedy. În 1968, membrul CFR Nixon a luptat împotriva membrului CFR Humphrey; în 1972, membrul CFR Nixon împotriva membrului CFR McGovern... iar ulterior membrul CFR Bush împotriva membrului CFR Clinton.

Toţi membrii sunt recrutaţi fără excepţie din societăţile secrete „Skull & Bones" şi „Scrolls & Key" de la Harvard şi Yale. Ambele organizaţii (cunoscute şi drept „Frăţia morţii") sunt ramuri secrete ale Iluminaţilor cunoscuţi de noi. Ambele întreţin relaţii strânse cu organizaţii-mamă din Anglia („The Group" de la Universitatea Oxford şi în special de la Colegiul „All Souls").

Iată aşadar că toţi membrii organizaţiei „Order of the Quest"/ JASON-Society" provin din cadrul ordinului „Skull & Bones", care la rândul lui constituie nucleul central al CFR şi totodată şi al Comisiei Trilaterale.

Aceştia sunt oamenii care guvernează de fapt Statele Unite. Până şi Benjamin Franklin s-a numărat printre membrii săi. George Bush şi Bill Clinton sunt şi ei membri ai societăţii. N-ar trebui să surprindă pe nimeni acest lucru. Prescott Bush, tatăl lui George, a fost şi el membru al societăţii şi totodată un susţinător al lui Adolf Hitler, oratorul electoral şi ulterior şeful ramurii exoterice a Societăţii Thule.

Este totodată important de ştiut că toţi membrii ordinului „Skull & Bones" / „JASON-Society" trebuie să depună la intrarea în organizaţie un jurământ care îi absolvă de orice altă obligaţie faţă de vreo naţiune, vreun rege sau guvern de pe pământ. Ei rostesc un angajament de credinţă faţă de ordin şi de obiectivul urmărit de acesta - „Noua Ordine Mondială". George Bush, de pildă nu poate fi considerat un cetăţean loial al SUA, întrucât

sprijină cu loialitate distrugerea Statelor Unite în favoarea instalării „Noii Ordini Mondiale“,

Iar jurământul depus de Bush atunci când a fost primit în „Skull & Bones“ anulează complet valabilitatea jurământului depus de el ca preşedinte al Statelor Unite.

JASON-Society sau JASON-Scolars (învăţaţi) şi-au luat numele de la legenda Jason şi Lâna de aur“ şi sunt o ramură a organizaţiei „Order of the Quest“, unul dintre cele mai înalte grade ale Iluminaţilor. Lâna de aur simbolizează rolul adevărului faţă de membrii societăţii JASON. Jason simbolizează căutarea adevărului. De aici provine numele de JASON-Society“ care desemnează un grup de oameni adunaţi la un loc pentru a căuta adevărul. Numele de „Jason“ este scris cu majuscule atunci când desemnează societatea secretă. El nu se scrie niciodată cu litere mici atunci când se referă la societatea secretă.

Documentele strict secrete analizate de Bill Cooper în timpul activităţii sale ca membru al Naval Intelligence atestă faptul că preşedintele Eisenhower a însărcinat JASON-Society să se ocupe de materialul existent pe atunci, de adevărul şi de minciunile despre prezenţa şi intervenţiile unor extratereştri pe pământ.

Există apoi şi o alta societate secretă, aşa-numitul Grup JASON, din care făceau parte şi membri ai Proiectului Manhattan, care îi reunise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial aproape pe toţi fizicienii americani de marcă în vederea construirii unei bombe atomice. Din grup fac parte aproape numai teoreticienii din domeniul fizicii, el reunind în mod cert elita absolută a oamenilor de ştiinţă din SUA. Printre membrii grupului se găseau în 1987 patru deţinători ai premiului Nobel.

În momentul de faţă, grupul JASON acordă în continuare sprijinul ştiinţific guvernului american, pe care acesta nu-l poate găsi de altfel nicăieri în altă parte. Putem afirma cu destul de multă certitudine că grupul acesta de oameni de ştiinţă este singurul din SUA care cunoaşte stadiul real al celei mai înalte tehnologii de astăzi. Grupul JASON a rămas însă până în ziua de astăzi învăluit într-o mantie de mister. El refuză să-şi facă publică

lista membrilor, tot aşa cum neagă şi implicarea sa în orice fel de rapoarte ale guvernului. În realitate, prin activitatea sa de culise, grupul JASON a fost implicat în toate deciziile importante privind securitatea Statelor Unite din ultimii 50 de ani. Inclusiv în programul SDI, în războiul submarinelor, în proiectele antigravitaţionale etc, precum şi în studierea şi prezicerea efectului de seră.

Potrivit declaraţiilor lui Cooper, fiecare membru al grupului este remunerat cu o sumă de 500 $ pe zi.

Potrivit rapoartelor Naval Intelligence, grupul JASON a descoperit după un studiu mai îndelungat efectul de seră, respectiv a confirmat că acesta va conduce în mod inevitabil la o **nouă perioada glaciară.**

După informaţiile furnizate de Pentagon, grupul JASON beneficiază de cel mai înalt grad de securitate din SUA. Atunci când se află pe nave de război sau pe raza unor baze militare, ei au rangul de „Rear-Admiral", cel al unui amiral cu două stele. Singura referire suplimentară pe care am putut-o găsi vis-à-vis de grupul JASON au fost *„ The Pentagon Paperd ",* În ele se precizează că grupul JASON a fost organizaţia responsabilă de instalarea barierei electronice între Vietnamul de Nord şi cel de Sud, în scopul împiedicării trecerii nord-vietnamezilor în Vietnamul de Sud. Se pare însă că lucrurile n-au decurs chiar atât de bine.

Secretul din jurul grupului JASON este păstrat cu atâta străşnicie, încât nu prea cred să existe alte informaţii despre el în afara celor pe care le puteţi citi aici. Cât despre păstrarea secretului de către membrii înşişi, aceasta nu a prezentat până acum nici o fisură.

Grupul JASON este administrat de către „Mitre Corporation". Diferitele adrese ale guvernului către „Mitre Corporation" ajung direct în mâinile oamenilor de ştiinţa de la JASON. Se procedează astfel, pentru a evita până şi rostirea numelui de JASON în public şi apariţia acestuia pe vreun document, care dintr-o neatenţie oarecare ar putea ajunge ulterior sub ochii opiniei publice.

Care este însă diferența dintre JASON-Society si grupul JASON?

J ASON-Society este, potrivit relatărilor de mai sus, unul dintre cele mai înalte grade ale Iluminaților şi este organizația ierarhic superioară ordinului „Skull & Bones".

Grupul JASON, în schimb, este o organizație ştiințifică aflată în slujba lui JASON-Society şi a guvernului SUA constituită spre a fi la îndemână pentru realizarea unor proiecte secrete speciale.

În capitolul despre „Majesty 12" (M 12), grupul secret care are astăzi sub supraveghere tema extraterestrilor, contactele lor cu guvernul SUA, precum şi schimbul de personal şi de tehnologie, Cooper povesteşte între altele, că şase membri ai „Majesty 12" sunt totodată şi membri CFR şi respectiv ai lui JASON-Society, şi că au fost la vremea respectivă aleşi chiar de preşedintele Eisenhower. Pesemne din motive de securitate, „Majesty 12" este întâlnită uneori şi sub denumirea de „Majestic 12". Eisenhower selecționase pare-se şi alte şase persoane din rândurile guvernului, care erau şi ele membre CFR. „Majesty 12" este alcătuită din 19 persoane, inclusiv dr. Edward Teller şi cei şase oameni de ştiință de la JASON-Society.

Am să redau acum, în continuare, lista membrilor JASON-Society din anul 1987, cu excepția a trei sau patru dintre ei:

Henry D. I. Arbanel, Institution of Oceanography
Curtis G. Callan Jr., fizician la Princeton University
John M. Cornwall, fizician la University of California, Berkeley
Russ E. Davis, Scripps Institution of Oceanography
Patrick Henry Diamond, fizician la University of California, San Diego

Freeman J. Dyson, profesor la Institute of Advanced Study, Princeton University
Stanley Flatte, fizician la University of California, Santa Cruz
Michael H. Freedman, matematician la University of California, San Diego
Richard L Garwin, fizician la Thomas J. Watson Research Center
Peter M. Banks, profesor de inginerie electrică la Stanford University
Kenneth M. Case, profesor la Rockefeller University şi la Institute of Nonlinear Studies, University of California, San Diego
Roger J. Dashen, University of California, San Diego
Alvin M. Despain, profesor de energie electrică, University of Southern California
Sidney D. Drell, director adjunct la Stanford linear Accelerator Center
Douglas M. Eardley, fizician la Institute of Theoretical Physics, University of Califdrnia
Norval Fortson, fizician la University of Washington, Seattle
Edward A Frieman, fizician specializat pe plasmă la Scripps Institution of Oceanography
Murray Gell-Man, deținător al premiului Nobel pentru fizică, California Institute of Technology
Marshall N, Rosenbluth, fizician la University of California, San Diego
Malvin A Ruderman, profesor de astrofizică, Columbia University
Jeremiah D. Sullivan, fizician, director de program la Arms Control Disarmament and International Security, University of Illinois, Urbana-Campaign
Sam B. Treiman, preşedinte al Physics Departement de la Princeton University
Kenneth M. Watson, fizician la University of California, San Diego
Frederik Zachariasen, fizician la California Institute of Technology

Oscar S. Rothaus, matematician la Corneli University
Paul Steinhardt, fizician la University of Pennsylvania
Charles H. Townes, deținător al premiului Nobel pentru fizică, University of California, Berkeley
John E Vesecky, profesor de inginerie electrică, Stanford University
Herbert E York, fizician, fost director al University of California, San Diego
Marvin L. Goldberger, director al Institute for Advanced Study, Princeton University
David A Hammer, fizician la Cornell University
Jeffrey A. Harvey, fizician la Princeton University,
Jonathan I. Katz, fizician la Washington University, St Louis
Joshua Lederberg, cercetător genetician şi deținător al premiului Nobel, preşedinte al Rockefeller-University
Gordon MacDonald, cercetător principal la Mitre Corp.
Richard A Muller, fizician la University of California, Berkeley
David R. Nelson, fizician la Harvard University
Robert Novick, astrofizician la Columbia University
Francis W. Perkins, Jr., fizician, Princeton University
William H. Press, profesor, fizician şi astronom, Harvard University
Michael C, Gregg, oceanograf, University of Washington, Seatfle
William Happer, fizician, Princeton University, preşedinte al JASON-Society
Paul Horowitz, fizician, Harvard University
Steven E. Koonin, fizician, California Institute of Technology
Robert E. LeLevier, vicepreşedinte al EOS Technologies Inc., Santa Monica
Claire E. Max, Institute of Geophysics, Lawrence Livermore National Laboratory
Walter H. Munk, geofizician, Scripps Institution of Oceanography
William A Nierenberg, fost director al Scripps Institution of Oceanography

Wolfgang K Panofsky, director al Stanford linear Accelerator Center
Allen M. Peterson, profesor de inginerie electrică, Stanford University
Burton Richter, director al Stanford Linear Accelerator Center, deținător al premiului Nobel.

Personal, sunt convins ca dr. Edward Teller, „tatăl" bombei cu hidrogen este unul dintre membrii neînscrişi pe listă. De a semenea, cred că opt membri din conducerea societății JASON sunt în momentul de față şi membri ai MJ-12. După părerea mea, William Happer (J-10) şi dr. Edward Teller (J-12) sunt membri ai MJ-12. Şi se pare că MJ-12 formează împreună cu JASON-Society" acel „Committee of the Clear and Present Danger", alias „5412 Committee".

(Vom găsi toate aceste denumiri la întrebarea nr. 32)

28. Povestiți ceva despre Alternativa 3.

În timpul aşa-numitului „Război Rece", două submarine nucleare s-au întâlnit cel puțin o dată pe an sub ghețurile de la Polul Nord, întro ecluză de aer. Era vorba de conducătorii Uniunii Sovietice şi ai comitetului politic al grupului Bilderberg. Sovieticilor li s-au înmânat cu aceste ocazii scenariile pentru următorul lor spectacol. O parte din informațiile respective se refereau la programul secret despre care am vorbit pe scurt şi în prima carte - şi anume Alternativa 3!

Între timp, dispunem însă şi de câteva fotografii oficiale ale NASA reprezentând o bază selenară în craterul „Kopernikus".

Unii indivizi din comunitatea OZN (de exemplu „Magazinul 2000") susțin că relatarea televizata despre Alternativa 3 n-ar fi ancorata în realitate. Se spune că, fiind transmisă pe 1 aprilie ar fi avut rolul unei păcăleli. "În mod surprinzător însă, în Anglia şi în SUA nu se cunosc glumele de 1 aprilie. În al doilea rând, emisiunea „Science Report" a fost dintotdeauna o emisiune foarte

conservatoare şi de înaltă ţinută ştiinţifică, din categoria „non-fiction", care n-a transmis în nici un moment din istoria ei vreo ficţiune pe post. Iată însă, că imediat după difuzarea reportajului de spre programul spaţial secret, canalul de televiziune a fost ameninţat cu retragerea licenţei, în cazul în care acesta nu va veni cât mai repede cu precizarea că materialul cu pricina ar fi făcut parte din categoria „science fiction" sau chiar in cazul în care va relua filmul despre aterizarea pe Marte. Dacă informaţiile ar fi fost în tr-adevăr „neadevărate", nereprezentând aşadar pentru nimeni un pericol, de ce să fi fost oare ameninţat postul cu retragerea licenţei?

Şi, în al treilea rând, ştiu prea bine de la prietenul meu Duncan Cameron, aşa cum veţi vedea mai târziu, un fost colaborator la proiectul Montauk şi în calitatea aceasta de mai multe ori pe Marte, că acolo domneşte o activitate intensă, desfăşurată de diferiţi vizitatori de pe pământ, şi că ar putea fi văzute şi nenumărate construcţii. Mai ştiu de asemenea din contactele mele cu cetăţeni ai Reich-ului german, care vizitează şi ei destul de des planeta Marte, că acolo ruşii şi americanii conlucrează deja de multă vreme.

Şi o mică poveste suplimentară:

Un bun prieten de-al meu, un american stabilit astăzi în Arizona, pe care îl voi numi în continuare doar Pit are să ne spună şi el o poveste foarte interesanta pentru noi. Între anii 1968 şi 1969, Pit a lucrat ca „Personnel and Computer-Specialist" la „Strategic Air Command" (S. A C.) în Tucson, Arizona, şi era unul dintre puţinii angajaţi care se ocupau de informaţiile „strict secrete". S. A. C. reprezintă treapta superioară a lui Air Force şi deţine controlul asupra tuturor proiectelor aviaţiei, precum şi asupra tuturor tipurilor de arme subacvatice, destinate apărării antiaeriene. Fiind un geniu în materie de computere, Pit devenise absolut indispensabil pentru superiorii săi şi, în calitatea lui de „E3-Airman" (două trese) se putea plimba în voie, cu pletele sale atârnându-i pe spate - ceea ce era altminteri un tabu absolut - printre

ofiţeri, sergenţi şi generali, şi avea acces la toate băncile de date folosite în scopuri de apărare şi utilizate şi de „Big Brother“ însuşi în scopuri informative. Într-o bună zi, i-a venit ideea să-i pună şi el câteva întrebări computerului. Prima întrebare pusă s-a referit la numele viitorului preşedinte. Răspunsul oferit de către computer a fost cu siguranţă mai mult decât surprinzător pentru Pit: Computerul a afişat pe ecran numele următorilor PATRU preşedinţi (care s-au şi adeverit între timp). De unde putea şti computerul aşa ceva? Şocat peste măsura de răspunsul primit, Pit a început să pună noi şi noi întrebări, ca de pildă: Cine controlează lumea? Răspuns: Miliardarii. Întrebare: De ce? Răspuns: Pentru că ei sunt oamenii cărora le aparţin naţiunile. Întrebare: Totul? Răspuns: Da, totul, tehnologie, alimentaţie, politică, religie... Întrebare: Alimentaţia? Răspuns: Alimentele sunt tratate chimic. Aceste chimicale pot fi activate în organismul uman prin satelit şi pot genera boli sau modificări de conştiinţă etc…

La sfârşitul seriei de întrebări adresate computerului, şi care se împletesc tematic cu subiectul cărţii noastre, Pit a pus o ultimă întrebare: Şi cât timp ne-a mai rămas până la controlul total asupra omenirii? Răspuns: 20 de ani. Şi care ar fi cel mai sigur loc din lume în care te-ai putea refugia? Răspuns: Big Island, Hawaii, SUA.

Ia să socotim deci: 1969+20 =1989. Dacă analizăm acum situaţia din lume, putem spune cu siguranţă că aceasta se află deja în mâinile Iluminaţilor. Marile naţiuni occidentale, SUA, Anglia, Germania şi Franţa au capitulat demult Politicienii aflaţi la conducere sunt fără excepţie jucători ai acestui joc mârşav. În insulele Hawaii, absolut toate convorbirile telefonice sunt ascultate. Pe toate cărţile de credit putem depista cifra 666, evenimentele de pe toate fronturile de război, ca Haiti, fosta Iugoslavie etc. s-au derulat şi se derulează întocmai conform planului. Trebuie să recunoaştem însă că situaţia ar putea fi şi mai gravă.

Pit mai ştie însă şi alte poveşti interesante: El a fost instruit în artele marţiale de unul dintre primii şi cei mai buni elevi ai lui Bruce Lee, iar astăzi predă el însuşi ştiinţa sa unor iniţiaţi din cercurile noastre (oameni neutri). După cum cred că ştie marea

majoritate, Bruce Lee a fost ucis, şi anume tot de o lojă secretă, între altele şi pentru că s-a opus autorităţii, împărtăşind unor „albi" arta de luptă veche de mii de ani, fapt prin care a păcătuit firește față de tradiţii. La execuţia sa, s-au mai avut în vedere şi alte motive, pe care le vom discuta însă la un moment ulterior. Pit l-a cunoscut personal şi pe Brandon Lee, fiul lui Bruce Lee, care a fost de asemenea ucis. Brandon îşi dezvoltase propria sa tehnică şi urmase calea tatălui său. Şi el era o fiinţa de spirit care nu credea în concepte limitate precum etnia sau alte programe îngrăditoare de conştiinţă, folosite secole de-a rândul cu destinaţie precisă. El vroia să predea artele marţiale tuturor oamenilor care doreau să le înveţe.

Tehnica lui Bruce Lee ajunsese să constituie un adevărat pericol, întrucât, tot perfecţionându-se, el nu mai avea nevoie nici măcar să-l atingă pe om pentru a-l lovi sau chiar ucide, dacă vroia. Pit a fost iniţiat şi el în aceeaşi tehnică, şi acesta constituie parţial şi motivul pentru care astăzi este vânat de CIA şi se află mereu în pericol din cauza ameninţărilor. Pit este o armă vie. Cu o singură mişcare rapidă poate ucide, cu forţa minţii poate sfărâma blocuri groase de piatră. La fel ca şi Bruce Lee, Pit este o fiinţă de mare spiritualitate, care fireşte că n-ar ucide niciodată, tot aşa cum şi Bruce Lee era mult prea evoluat pe plan spiritual pentru a accepta să se coboare la nivelul comiterii unei crime. Mulţumită tehnicii sale de luptă şi cunoştinţelor sale, Pit a avut acces în anumite cercuri, despre a căror existenţă omul obişnuit nici nu visează.

Astfel, Pit a putut descoperi că Franklin Delano Roosevelt n-a murit de fapt din cauza unui infarct, aşa cum ne învaţă cărţile de istorie, ci de pe urma unei săgeţi otrăvite, cu care l-a lovit în ceafă un Ninja japonez. Au fost identificate numele şi domiciliul respectivului Ninja, şi, din răzbunare pentru crima făptuită asupra lui F.D.R, guvernul SUA a trimis trupe de elită în Japonia şi a dispus să se radă de pe faţa pământului satul respectiv. Femei şi copii, tot ce mişca a fost ucis, iar satul a fost făcut una cu pământul. Acel Ninja însă nu s-a aflat printre cei ucişi. Nici până în ziua de azi, guvernul SUA nu ştie acest lucru. Individul trăieşte perfect sănătos şi în ziua de astăzi. Pit îl cunoaşte.

Apoi Pit mai ştie de la fratele lui, care a fost implicat la rându-i într-un anumit proiect secret, că în deşertul New Mexico, guvernul SUA a administrat substanţa LSD unor persoane atent selecţionate, în cadrul unei serii de experienţe cu privire la controlul conştiinţei. Aceasta se petrecea pe la sfârşitul anilor '50, Iar printre persoanele selectate se găsea şi Lee Harvey Oswald, despre care se spune că l-ar fi împuşcat pe Kennedy pe data de 22.11.1963. În timpul experienţelor cu LSD, creierul lui Oswald fusese spălat temeinic, trecutul său fiindu-i şters cu desăvârşire, iar ulterior creierul i s-a reprogramat cu tot felul de idei absolut noi. Fratele lui Pit susţine că, de altfel, creierul lui Oswald fusese într-atât de maltratat, încât putea spune cu siguranţă că nu mai era bun decât de internat la ospiciu. Oswald nu mai era în stare să articuleze nici măcar un sunet coerent Ajunsese un fel de „Zombie". De aceea a trebuit să fie împuşcat neîntârziat, pentru ca la prima lui audiere serioasă s-ar fi constatat neîndoios că n-ar fi putut fi în nici un caz făptaşul atentatului asupra lui Kennedy. Nu mai era în stare să-şi scrie corect nici măcar numele.

Oswald era aşadar persoana programată să moară. I s-a pus arma în mână şi a fost arestat de poliţie. Urmăriţi figura lui Oswald surprinsă pe diferitele pelicule: el nu spunea nici da, nici nu, era doar plimbat de colo-colo, asemeni unui „Zombie". Convingeţi-vă singuri!

29. Ce sunt „A Treia Putere" şi „Ultimul Batalion"?

Să ne reamintim pe scurt naşterea celui de-al Treilea Reich. Pentru a putea înţelege însă evenimentele de atunci, trebuie să ne familiarizăm puţin cu dedesubturile oculte ale istoriei.

Potrivit Evangheliei după Matei (21:43) din Noul Testament, Isus li se adresează evreilor: *„De aceea vă spun că împărăţia lui Dumnezeu se va lua de la voi şi se va da neamului care va face roadele ei*".

În textul original, care se află în mâinile lui „Societas Templi Marcioni", Ordinul Marcioniţilor (Marcioni a fost ultimul om

care s-a întâlnit cu Apostolul Ioan şi căruia i-a fost transmisă învăţătura pură a lui Isus), Isus precizează şi care este acel popor care face roadele - şi anume poporul din „Ţara muntelui de miazănoapte“. Şi profeţia veche de mii de ani a „dGe-lugs-pa“ - Bonetele Galbene (cea mai înaltă lojă tibetană) - ne spune că „Acoperişul lumii“ (Tibet) va fi strămutat în „Ţara muntelui de miazănoapte“ - anume în Germania. De aceea tibetanii l-au şi primit pe Karl Haushofer (ca fondator al Societăţii Thule din timpul celui de-al Treilea Reich) în loja lor. Tibetul a promis sprijin spiritual şi practic la edificarea „noului Imperiu al Luminii“ de pe pământ iar în Germania s-au înfiinţat în schimb primele colonii tibetane. Călugării tibetani ajutau din culise, alături de Cavalerii Templieri (Ordinul Marcioniţilor şi „Domnii de Piatră Neagră“) la edificarea celui de-al Treilea Reich şi la înfiinţarea „Societăţii Thule“ şi a „Soarelui Negru“ (cea mai înaltă lojă de atunci). Scopul urmărit de aceste loji era obţinerea autarhiei Germaniei faţă de Iluminaţi. Aici intrau independenţa faţă de capitalul străin, precum şi faţă de ţiţeiul din afară, interzicerea practicării dobânzilor în activitatea bancară, iar ca măsură de securitate - forţa germană de muncă, în loc de aur. Se mai urmărea totodată şi reaşezarea învăţăturilor Bisericii creştine pe bazele lor străvechi, adică respingerea Vechiului Testament şi reinstalarea în drepturi a învăţăturilor autentice ale Noului Testament.

Tot călugării tibetani au fost aceia care i-au sfinţit la Wewelsburg, lângă Detmold, pe copiii „Soarelui Negru“, despre care se spune că ar fi fost înapoiaţi în Tibet de către Rudolf Steiner. Aşa cum aflăm din documentele Societăţii VRIL, tot prin intermediul călugărilor s-a stabilit contactul cu arianii şi aldebaranii. Dacă ar fi să dăm crezare documentelor respective, aldebaranii sunt o rasă extraterestră din constelaţia Taurului, aflată la o distanţă de 68 ani lumină, care susţin că ar fi colonizat planeta noastră cu rasa ariană. Parte din rasa aceasta ar trăi însă în centrul pământului, unde s-ar fi retras în timpul uneia din erele glaciare - imperiul subpământean este în general cunoscut, sub numele de Agarthi (la germanici „Asgard“), iar locuitorii săi sunt arianii.

Dat fiind că oamenii cu un oarecare grad de iniţiere înţelesesem clar după tratatele de la Versailles, că aliaţii planuiau un

nou **război împotriva Germaniei,** prin care potrivit planului Morgenthau, poporul german urma să fie stârpit în întregime, Hitler, aşa cum precizează în repetate rânduri şi în „Mein Kampf, alcătuise un „ultim batalion" pentru cazul în care Germania ar fi pierdut războiul. Acest „ultim batalion" a fost repartizat în diferite regiuni ale lumii sub formă de mici colonii. Cele mai importante dintre acestea erau Neuschwabenland (Antarctica), Tibetul, Anzii, Groenlanda, insulele Canare, lanţul muntos african, Irakul, Japonia şi centrul subteran al pământului.

Iată ce spunea Hitler în cuvântarea sa din 24.2.1945. *„Prevestesc astăzi -pătruns ca întotdeauna de credinţa în poporul nostru - victoria finală a Reich-ului german*". (Volkischer Beobachter, Berlin 27.2.1945, pag. 2). Sau: *„În războiul acesta nu vor exista nici învingători şi nici învinşi, ci numai morţi şi supravieţuitori, Ultimul Batalion va fi însă unul german*". (OZN-urile - obiecte zburătoare neidentificate?, W. Mattern, Editura Samizdat,Toronto).

În urma unor contacte la început mediate şi mai apoi fizice cu aldebaranii, s-a ajuns, potrivit documentelor VRIL, la construcţia unor nave zburătoare - aşa-numitele OZN-uri - (despre care am vorbit pe larg în *Organizaţiile secrete I),* a unor tipuri speciale de submarine, care atingeau sub apă o viteză de până la 300 km/h şi despre care se spune că aveau o capacitate enormă şi erau dotate cu diferite tipuri de arme, acestea neputând fi însă folosite decât pentru apărare.

În aprilie 1995, i-am luat un interviu unui fost ofiţer din Forţele navale germane ale Reich-ului, care m-a asigurat că aldebaranii au ajutat chiar şi fizic la construirea noilor tipuri de submarine. Mi l-a descris amănunţit pe unul dintre ei ca fiind un bărbat de vreo 2,10 m înălţime, cu ochi migdalaţi, ten de culoare deschisă şi o coamă lungă de păr blond, care ar fi complexat cu înfăţişarea sa orice top-model. Mi-a descris îmbrăcămintea aldebaranului ca pe o salopetă mulată pe corp, care părea făcută însă dintr-o singură bucată - fără fermoare, cusături sau nasturi. Individul mai avea însă o particularitate: în faţa ochilor săi pluteau, la o distanţă de circa 20 de cm, două inele violete în aer. Potrivit spuselor sale, inelele respective se mişcau o dată cu mişcarea capului arianului.

Tot potrivit relatărilor fostului ofițer, submarinele erau dotate cu tehnologie Schauberger. Partea lor frontală era conceputa în formă de ogivă, permițând despicarea apei, care apoi aluneca de-a lungul bordurilor sub formă de turbioane în spirală. Alde baranii furnizau energia necesară propulsiei, care permitea înaintarea submarinelor cu viteze extraordinare.

Norbert Jürgen-Ratthofer scria în legătura cu acest subiect; *„Pe data de 2.5.1945, cu şase zile înainte de capitularea Germaniei la 8.5.1945, au părăsit portul Kristiansund din Norvegia un convoi de submarine germane compus din circa 120 de elec tro-submarine de un tip cu totul nou (submarine din clasa a şasea, cu o rază de acțiune de 30 000 km) şi mai multe submarine de transport gigantice. La bordul submarinelor din clasa „E" se mai găseau, în afara echipajului obişnuit- alcătuit numai din oameni tineri, toți fără rude apropiate în viață - şi tineri SS-işti, şefi ai trupelor Hitlerjugend (Tineretul hitierist), numeroase tinere colaboratoare ale Wehrmacht-ului, precum şi tinere din grupele BDM, şi aceştia toți fără nici un fel de rude în viață, precum şi câteva personalități din conducerea Reich-ului (în parte cu familii), care reuşiseră să fugă în ultimul moment din fața aliaților*".

Să-l citām acum pe Wilhelm Landig, care scria şi el în „Wolfszeit um Thule" (Timpul lupilor la Thule): *„La 2 mai 1945, a plecat din portul norvegian Kristiansund, luând curs spre Marea Nordului, un mare convoi de nave, format din cele mai noi tipuri de submarine-gigant germane, a căror existență a fost ținută în secret până în ultimul moment, submarine de tipul XXI. Flotila era gata de plecare încă din 24 aprilie", (pag. 11).*

„În noaptea aceea de 2 mai, flotila de submarine-gigant de ultimul tip XXI s-a furişat, navă de navă, afară din port. Primele au ieşit submarinele de luptă, urmate apoi de câteva nave de transport de acelaşi tip, însă doar sumar înarmate, coada convoiului formând-o tot vase de luptă.

Echipajele întregii flotile, ofițeri şi trupe, erau alcătuite preponderent din oameni tineri, necăsătoriți, majoritatea sub 25 de ani. Excepție făceau un număr de civili repartizați pe lângă echipaje, printre care şi tehnicieni şi oameni de ştiință.

O dată cu ieşirea navelor în larg, toate persoanele aflate la bord au fost şterse din evidenţele germane ale populaţiei, trecând de atunci încolo drept dispărute. Încă de la selectarea echipajelor s-a avut în vedere a se găsi persoane fără familii sau rude apropiate. În felul acesta, dispariţia lor putea trece mai uşor neobservată.

Toate navele fuseseră aprovizionate din plin şi încărcate cu mult peste necesarul efectivului. Comandanţii submarinelor primiseră ordine precise. Controlul marin inamic trebuia ocolit cât mai mult cu putinţă.“ (pag. 13).

„Au mai existat apoi şi alte câteva submarine de un tip cu totul nou, de 3 000 t, care aveau două rânduri de turbine (a câte 12 000 cai-putere) şi cu echipaje formate din 50 de oameni. Existenţa lor era strict secretă, deoarece nu erau acţionate cu mijloace folosite până atunci.

Cu elicele lăsate libere, noul tip de submarin se putea deplasa sub apă cu viteza de 75 mile marine/oră (138 km/h), iar oxigenul recuperat făcea posibilă rămânerea sa sub apă chiar pentru mai mulţi ani “, (pag. 14).

„Odată ieşită în larg, flotila-fantomă şi-a organizat rândurile potrivit planului şi a luat cursul spre Marea Nordului. Nu se ştia că vasele erau dotate cu aparatură tehnică şi armament de un tip cu totul nou“.

Scepticii vor obiecta aici că este aproape imposibil ca ieşirea în larg a unui convoi de asemenea proporţii să nu fi fost observată de aliaţi.

Chiar aşa s-a şi petrecut cu adevărat. Norbert Jürgen-Ratthofer relatează şi despre acest moment în articolul său „Geheimwaffe UFO“ (Arma secretă OZN), apărut în săptămânalul „Das Neue Zeitalter“ (Noua Epocă): *„Fireşte că un convoi german de submarine de asemenea proporţii nu putea scăpa vigilenţei forţelor aliate, astfel că, atunci când era pe punctul de a pătrunde în Atlantic, între Groenlanda şi Islanda, submarinele germane au fost atacate în acel loc de o forţă aliată navală considerabilă.*

Cu ajutorul a două tipuri de arme necunoscute încă aliaţilor, <armata> submarină germană secretă a reuşit însă nu numai să spargă blocada forţelor navale aliate, ci să le şi administreze acestora, spre disperarea lor, o înfrângere nimicitoare. Unul dintre puţinii supravieţuitori inamici ai acelei bătălii navale, căpitanul unui distrugător britanic a declarat imediat după recuperarea sa de către echipajul navei de salvare, cu privire la acea înfrângere a forţelor navale despre care aliaţii n-au suflat până acum nici un cuvânt: „Să mă ferească Dumnezeu să mai ajung vreodată în conflict cu forţa aceea!" Considerată de către aliaţi surprinzătoare, victoria navală a flotei de submarine germane a fost înlesnită de un anume tip de torpilă, experimentat atunci pentru prima oară, precum şi de o noutate absolută în domeniul tehnicii militare - <electrotunul>!"

Acestea erau armele societăţii VRIL

0 altă referire la această înaltă tehnologie a celui de-al Treilea Reich o găsim în relatarea unui membru al submarinului german U-234, despre care vorbeşte între alţii şi general-maiorul Remer în cartea sa *Verschwörung und Verrat um Hitler* (Conspiraţia şi trădarea lui Hitler). Submarinul respectiv părăsise portul Kiel la 23.3.1945, având ca destinaţie oraşul Tokio. Misiunea sa era aceea de a-l transporta acolo pe generalul de aviaţie Kessler, ca ataşat militar al forţelor aeriene, împreună cu statul său major. Ca încărcătură, nava mai transporta, în doisprezece cilindri de oţel ascunşi în lăcaşurile de mine, un amplu material microfilmat despre ultimul stadiu al inovaţiilor germane în materie de arme de atac şi apărare, în special despre proiectile-rachetă şi despre tunuri anti-rachetă, despre rezultatele cercetărilor efectuate în domeniul tehnicii frecvenţelor înalte şi joase, precum şi o contribuţie valoroasă în sfera energiei nucleare şi a tehnicii atomice.

Atunci când din ordinul marelui amiral Donitz, nava li s-a predat americanilor la 13 mai 1945, şeful echipei de cercetări a vorbit cu comandantul navei U-234 despre documentaţia microfilmată. Iată ce relatează acesta din urmă: *„Erau uluiţi de conţinutul submarinului nostru. Ziceau că nici unul dintre noi nu-şi poate*

da seama de valoarea reala a încărcăturii noastre. Către sfârşitul lunii iulie, şeful echipei de cercetări mi-a declarat apoi în final că din materialul microfilmat, precum şi din declaraţiile tehnicienilor ar rezulta limpede că noi i-am fi luat-o Apusului ***cu 100*** *de* ***ani înainte*** *în ceea ce priveşte utilajele şi dezvoltările tehnice*".

Ideea este apoi reluată şi chiar completata într-o declaraţie dată de primarul oraşului Hamburg, C.V. Krogmann:

„Apoi am fost dus la închisoare. Abia după câtăva vreme, în timpul unei plimbări comune şi a unei discuţii mai lungi despre victoria americanilor şi a ruşilor şi despre înfrângerea Germaniei, acelaşi ofiţer mi-a spus: ***„Voi germanii vă aflaţi din punct de vedere tehnic cu 100 de am, iar din punct de vedere spiritual cu 1000 de ani înaintea noastră".***"

Dat fiind că elita imperiului german se pare că le scăpase aliaţilor printre degete, aceştia s-au văzut nevoiţi să-şi demonstreze talentele de întreprinzători în altă parte, iniţiind altundeva o nouă acţiune. Şi atunci, aliaţii s-au gândit la un atac asupra coloniei germane Neuschwabenland în iarna 1946/47. Camuflat sub denumirea de „expediţie" în Antarctica, atacul a început pe 2.12. 1946 sub conducerea amiralului Byrd, cu punctul de plecare în Norfolk, Virginia. D.H. Haarmann scrie despre acest eveniment în lucrarea sa *Arme secrete miraculoase,* pag. 15: *«La această operaţiune desfăşurată sub numele de „High Jump" (Săritura în înălţime), căreia i s-a păstrat până în 1955 indicativul de „operaţiune strict secretă", au participat în afara echipajului de 4 700 de oameni (din care 4 000 de militari cu instruire specială), şi 200 de avioane, precum şi 13 nave:*

„Mount Olympus", nava escortoare a navei amiralului Byrd, spărgătoarele de gheaţă „Burton Island" şi „Norfhwind", navele de transportare a hidroavioanelor „Pine Island" şi „Currituck", distrugătoarele „Brownson" şi „Henderson", portavionul „Philippine Sea", submarinul „Sennet", cele două escortoare „Canistead" şi „Capacan", precum şi încă două nave, „Yancey" şi „Merrik".

Aprovizionată cu mijloace de subzistenţă pentru un an şi jumătate, „expediţia" a atins Antarctica în regiunea insulelor Scott

pe 27.1.1947. Această regiune a constituit de altfel şi teatrul de operatiuni al lui Byrd şi al aşa-numitei „grupări de centru". Două grupări, de est şi de vest şi-au continuat drumul de-a lungul coastei Antarcticii. Avioanele lansate de pe portavioane străbăteau în mod special zonele din apropierea coastei. Expediţia Byrd urma să primească sprijin şi din partea unor alte „expediţii" şi unităţi de nave, printre altele din Anglia si din Uniunea Sovietică. „Gruparea de centru" îşi propusese să construiască în Little America (Antarctica) o bază militară şi o pistă de aterizare, de unde să se poată efectua zboruri de recunoaştere în interiorul Antarcticii, cel de-al şaselea continent.»

La 13 februarie 1947 au început apoi „zborurile de recunoaştere" spre interiorul Antarcticii, nu însă fără a întâmpina dificultăţi. Iată ce povesteşte Haarmann în continuare: *«După dispariţia fără urmă a patru avioane de luptă, amiralul Byrd a anunţat la 3 martie 1947 sfârşitul „expediţiei" abia începute şi a părăsit neîntârziat Antarctica. Alte nouă avioane au trebuit să fie abandonate în Little America.»*

Ce se petrecuse de fapt?

Lee Van Atta, corespondent al ziarului „El Mercurio", Santiago, Chile, care a însoţit expediţia în calitate de jurnalist acreditat, relatează la 5 martie 1947 în cel mai mare cotidian al Americii de Sud următoarele fapte despre interviul său cu Byrd: *«..Amiralul Byrd a comunicat astăzi că Statele Unite se vor vedea nevoite să ia măsuri severe de securitate pentru a preîntâmpina o posibilă* ***invadare a ţării de către avioane inamice care ar putea veni din zona polară.*** *Amiralul a specificat concret că „nu vrea să sperie pe nimeni, însă cruda realitate este că* ***în cazul unui nou război, Statele Unite ar putea fi atacate de nişte avioane care au capacitatea să zboare de la un pol la altul"...*** *În final, amiralul observa că, dacă el a avut succes, alte persoane pot întreprinde şi ele o expediţie asemănătoare; compusă din patru mii de nord-americani tineri, şi având ca sprijin doar o mână de cercetători cu experienţă. Amiralul a accentuat însă necesitatea de a se menţine starea de alarmă şi vigilenţă de-a lungul întregii centuri de gheaţă,* ***care ar constitui ultimul bastion împotriva unei invazii...»***

Tot amiralul Byrd a relatat de asemenea cum arăta teritoriul pe care şi-l aleseseră germanii. Se vorbea despre o „vale de basm" şi „vagi urme de vegetaţie": *„...stâncile pleşuve emanau însă o asemenea dogoare, încât perdele întregi de pârâiaşe din apă topită se revărsau peste gheaţă înspre coasta îngheţată.*"

Cu ocazia zborului sau spre Polul Sud, Byrd descoperise un ţinut asemănător încă din anul 1929. Vorbea despre iarba verde şi grasă, despre flori şi animale care se asemănau cu elanii şi cărora iarba le ajungea până la burtă...

Lucruri asemănătoare relataseră şi germanii la întoarcerea din expediţia lor în Antarctica din 1938-1939, întreprinsă sub conducerea căpitanului Ritscher cu nava de cercetare „Schwabenland", care în fapt a dat şi numele coloniei „Neuschwabenland": *„ Cam la jumătatea distanţei dintre masivul Wohltat şi stâncile de gheaţă de pe coastă, germanii au descoperit o regiune şi mai uluitoare. Era o zonă deluroasă, aşezată ca într-o căldare, cu multe lacuri, o zonă fără pic de gheaţă sau de zăpadă... Lacurile, denumite după unul dintre căpitani <Lacurile Schirmacher>, fac parte din acele fenomene ale Antarcticii care te provoacă parcă să le cercetezi mai îndeaproape, la faţa locului.*" („Männer und Mächte am Südpol", Die Eroberung eines neuen Kontinents [Bărbaţi şi puteri la Polul Sud - Cucerirea unui nou continent], Walter Sullivan, Editura Forum, Viena).

Cu atacul lor asupra regiunii Neuschwabenland, aliaţii încălcaseră armistiţiul pe care îl încheiaseră cu Donitz pentru cele trei formaţiuni militare ale Wehrmacht-ului. Strict juridic vorbind, suntem aşadar din nou în război! Iar aliaţii se comportă ca atare faţă de cetăţenii Reich-ului, şi invers.

A urmat apoi şi a doua încercare a aliaţilor, în 1958, când au declanşat două explozii nucleare în Antarctica, evident tot cu scopul spulberării bazei germane de acolo - însă şi de data aceasta fără succes. Atacul aliaţilor fusese camuflat sub denumirea de „Anul International al Geofizicii". Americanii au acţionat

în strânsă COLABORARE cu ruşii (1958!!!) cu efective militare de proporţii uriaşe (vezi lucrarea *Armele miraculoase secrete 1,* pag. 25-29).

Potrivit unor informaţii cuprinse în documentele organizaţiei „Soarele Negru", se pare însă că germanii încheiaseră un pact cu arianii, în baza căruia aceştia din urmă le acordau protecţie şi acces în centrul subteran al pământului, îi înzestrau cu tehnologie şi cunoştinţe spirituale, germanilor nefiindu-le însă permis să atace niciodată ei înşişi. Tehnologia primită urma a fi folosită cel mult în scopuri de apărare.

Un alt indiciu al colaborării cu rasa aldebaranilor ni-l oferă Robert Charroux în cartea sa *Misterul Anzilor.* În această carte, el vorbeşte despre un sistem gigantic de peşteri în Anzii sudamericani. În capitolul intitulat „Centrul ştiinţific al lui Narcisso Genovese", Charroux îşi întemeiază relatările pe informaţii ale fizicianului, filologului şi umanistului N. Genovese. Acesta fusese elevul cunoscutului inventator italian Gugliemo Marconi. El susţine că după moartea mentorului lor în 1938, elevii lui Marconi au hotărât să continue experienţele şi cercetările începute de acesta în domeniul întrebuinţării energiei solare şi cosmice. Grupul acesta de discipoli, compus din 98 de savanţi şi tehnicieni din diferite ţări ale lumii - reuniţi într-o societate - ar fi adoptat, potrivit spuselor lui Genovese, principiul de a lua toate măsurile de precauţie pentru a preîntâmpina folosirea energiei lor cosmice în scopuri criminale sau de război. Retraşi într-o regiune izolată din Anzii Cordilieri, ei ar fi pus la baza activităţii lor comune trei principii - şi anume, pe pământ să nu existe decât:

- *o singură religie, cea a adevăratului Dumnezeu sau a inteligenţei universale,*
- *o singură naţiune: patria pământeană şi*
- *o singură politică: pacea pe planetă şi buna înţelegere cu popoarele din spaţiu.*

În continuare, Robert Charroux mai scrie:

„Întrucât, mulţumită tezaurelor de război ale lui Benito Mussolini şi ale lui Adolf Hitler (1), societatea celor 98 de savanţi nu ducea lipsă de mijloace materiale, ea a clădit în America de Sud

(2) un oraş subteran, mult mai bine dotat cu laboratoare, instrumente şi mijloace tehnice decât Cap Kennedy, Kuru, Baikonur, Saclay sau CERN din Geneva.

Centrul acesta de cercetări a înregistrat, potrivit declaraţiilor lui N. Genovese, nu în ultimă instanţă şi datorită sprijinului extraterestru, progrese ştiinţifice uluitoare. Încă din 1946, el dispunea de o uriaşă oglindă colectoare de energie cosmică, iar astăzi, după ce la început se folosise de antiteza materie-antimaterie, el a ajuns în măsură să extragă energie direct din soare."

Adnotări:

(1) Tezaurul de război al lui Mussolini nu a mai fost regăsit decât parţial de către partizanii italieni. Tezaurul german de război este întrebuinţat încă şi astăzi de către cea de-a treia Forţă Neagră pentru construirea viitorului Reich.

(2) Informaţiile privitoare la locul în care s-ar găsi oraşul subteran sunt destul de contradictorii: potrivit unora, el s-ar afla pe Altiplano (Peru?), altele însă îl plasează în pădurile virgine din America de Sud (pe malul Amazonului?)." (pag. 165-166)

Referitor la supravieţuirea lui Hitler:

Citãm următoarele dintr-o alocuţiune adresată de amiralul Donitz cadeţilor militari la Laboe, lângă Kiel, în octombrie 1944:

„*Marinei militare germane îi revine în viitor o sarcină şi mai importantă... Marina militară germană cunoaşte toate cotloanele ascunse ale mărilor, şi nu-i va fi deloc greu ca, într-un caz extrem, să-l ducă pe Führer într-un loc unde să-şi poată face în toată liniştea ultimele pregătiri. "(„OZN-uri - obiecte zburătoare neidentificate...?",* pag. 15)

Trebuie că Donitz făcuse însă încă din 1943 următoarea afirmaţie:

„*Flotila germană de submarine este mândră de a fi putut pregăti pentru Führer un paradis pământean, o cetate inexpugnabilă, undeva în această lume."*

Printre cele 120 de submarine care părăsiseră portul Kristiansund la 2 mai 1945, se aflau şi U-977 şi U-530. Pe parcurs însă, aceste două vase s-au despărţit de convoiul care se îndrepta spre Neuschwabenland, îndreptându-se spre Mar del Plata, Argentina, unde au şi ajuns şi s-au predat pe 10 iulie 1945 (U-530), respectiv pe 17 august 1945 (U-977). Fostul comandant al sub marinului U-977, Heinz Schaeffer ne oferă în cartea sa *U-977-Călătorie secretă spre America de Sud,* o serie de detalii cu privire la împrejurările şi evenimentele respective. După capitularea navei sale în Mar del Plata, căpitanul Schaeffer şi echipajul său au fost supuşi unor serii întregi de interogatorii, luate mai întâi de către o comisie de anchetare argentiniană, apoi de către ofiţerii uneia anglo-americane, iar apoi, după trecerea lor din prizonieratul american în cel britanic, au urmat şi alte audieri. Iată care au fost întrebările care au revenit cu asiduitate în timpul audierilor *„Căpitan, i-aţi avut cumva la bord pe Hitler, Eva Braun şi pe Bormann? Dumneavoastră aţi scufundat nava braziliană „Bahia“?“(pag.* 14)

Ulterior i s-a explicat în careul ofiţerilor:

„Căpitan, asupra dumneavoastră planează bănuiala de a fi scufundat în urmă cu câteva zile nava braziliană cu aburi „Bahia“.Se presupune, de asemenea, că i-aţi fi avut la bord pe Adolf Hitler, Eva Braun şi Martin Bormann. Acestea sunt punctele care trebuie lămurite mai întâi...“

Câteva săptămâni mai târziu, l-au luat şi americanii la întrebări: *„L-aţi ascuns pe Hitier! Hai, vorbiţi odată. Unde se ascunde?“* După mutarea sa în detenţia britanică a fost supus aceleiaşi întrebări. (pag. 15).

Te întrebi pe bună dreptate cum se explică toate acestea Pe de o parte mass-media aliaţilor au repetat cu exactitate comunicatul german despre sinuciderea lui Hitier şi susţin chiar şi ele - începând cu „ora 0“ şi până în ziua de astăzi - că au şi descoperit cadavrul, iar pe de alta i-au sâcâit pe căpitanul şi

echipajul submarinului luni de zile, până în toamna lui 1945, cu foarte ciudata întrebare; ***„Unde l-ați ascuns pe Hitler?“***

Şi dacă se mai îndoieşte cineva de faptul că Adolf Hitler a supraviețuit totuşi acelui moment, n-are decât să-şi pună întrebarea, de ce i-a întrebat oare Stalin în timpul conferinței de la Potsdam de mai multe ori pe Winston Churchill şi pe Truman ***„ Unde este Hitler?“***

Între altele fie spus, conducătorii aliaților ştiau fără îndoială şi ei că Hitler a avut cel puțin cinci sosii!

Se pare că cel de-al Treilea Reich n-a capitulat de fapt nici odată, ci numai Wehrmacht-ul german sub conducerea lui Donitz. Cât despre Wehrmacht, acesta semnase un acord de încetare a focului, nu însă şi un tratat de pace. După cum am văzut, acordul de încetare a focului a fost însă încălcat în repetate rânduri de către aliați, în 1946-47 şi 1958. Se pare deci că Reich-ul german continuă să existe şi astăzi, la fel de bine ca şi atunci, şi că guvernele actuale ale Poloniei, Austriei şi al Republicii Federale Germania n-ar fi decât nişte guverne supleante, viabile, fie până când va fi încheiat un tratat de pace de către conducerea reală a Reich-ului (nu de cancelarul Kohl), fie până când Reich-ul german îşi va reintră pe deplin în drepturi. Cel puțin aşa a decis Curtea constituțională federală din Karlsruhe, ultima dată la 31.07.1973:

„Constituția - nu doar o teza de drept internațional şi a dreptului de stat-porneşte de la ideea că Reich-ul german a supraviețuit prăbuşirii din 1945 şi că nu a pierit nici în urma capitulării, nici datorita exercitării unei puteri de stat străine Germaniei prin intermediul forțelor de ocupație, şi nici ulterior; această realitate rezultă din preambul, conform art. 16, art. 23, art. 116 şi art 146 din Constituție. Aceeaşi realitate corespunde şi jurisdicției Curții constituționale federale, pe care o respectă Senatul.

Reich-ul german continuă să existe [Curtea constituțională 2,266 (277); 3,288 (319f); 5,85 (126); 6,309, 336, 363], deține la fel ca înainte putere juridică, dar lipsindu-i forma organizatorică

şi îndeosebi organele institutionalizate, el nu are şi putere de acţiune ca stat unitar."

O asemenea apreciere a Curţii constituţionale nu poate sa se bazeze, evident, decât pe faptul că aliaţii nu au reuşit nici până acum să înfrângă cel de-al Treilea Reich. Aceasta mai ales dacă avem în vedere dăinuirea statului de drept german, drept continuator al Reich-ului, în Antarctica (600 000 km^2) şi în Argentina (colonie germană mai sus de San Cărlos de Bariloche, 10 000 $mile^2$ = mai mare decât jumătate din Elveţia).

Tocmai datorită faptului că legile Reich-ului sunt mai presus decât cele ale Republicii federale, „Colonia Dignidad" din Chile, privită tot ca o continuare a Reich-ului german, şi-a putut permite să-i refuze de trei ori pătrunderea domnului Genscher pe teritoriul ei, pe motiv că funcţia sa oficială nu era recunoscută în Reich-ul german.

Aliaţii, la rândul lor, nu contenesc să ameninţe această a „Treia Putere" cu distrugerea atomică a Germaniei de astăzi, în cazul în care cetăţenilor Reich-ului le-ar trece prin minte să revină cu soldaţii şi cu farfuriile lor zburătoare. Cel puţin aşa susţine un membru al „Soarelui Negru", pe care l-am întâlnit anul trecut.

Despre farfuriile zburătoare ar mai fi unele lucruri de adăugat în primăvara anului 1994, m-am întâlnit cu o doamnă mai în vârstă din Hamburg, care făcuse parte din cercul de prieteni apropiaţi ai domnului Donitz până la moartea acestuia. Se pare că amiralul Donitz a confirmat toate informaţiile despre discurile zburătoare şi, de asemenea, povestea referitoare la Selena (urmează imediat), precum şi tema „lumii cave". De acelaşi cerc aparţinea şi un pilot din ţinutul Boemia-Moravia, care pilotase la vremea respectivă un asemenea disc zburător, nu aparate convenţionale V-7, ci avioane de vânătoare VRIL antigravitaţionale, cu propulsie de tip VRIL.

Din cercul meu de prieteni mai face parte şi un membru al familiei Stauffenberg, un bărbat care a fost aviator de luptă în

timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Şi de la el am aflat o poveste extrem de interesanta: în primăvara anului 1943 a trebuit sa facă o escală la Breslau, pentru ca aparatului său de zbor „Arado“ să-i fie schimbate mecanismele de comandă de tip Junker cu altele de tip Henkel. Fiind nevoit să rămână din această cauză peste noapte acolo, s-a dus în hala cea mare să-i caute pe ceilalți aviatori şi să-şi petreacă timpul în compania lor. Dar când a intrat în hală, nu-i venea să-şi creadă ochilor! In fața lui se aflau două Haunebu II uriaşe. Următoarele ore şi le-a petrecut în compania celor două echipaje formate din câte şase persoane, care i-au plimbat pe el şi pe ceilalți curioşi prin interiorul farfuriilor zburătoare şi le-au explicat toate mecanismele. Le-au arătat cupolele rotitoare, chiar şi tipurile de arme, iar la întrebarea, cam cât de repede ar zbura, au primit, după spusele lui, următorul răspuns: *„În apropiere de pământ ating între 5 000 - 7 000 km/h, dar în afara atmosferei pământului ating cu uşurință şi 100 000 km/h.*“

În dimineața următoare, urma să aibă loc un zbor de recunoaştere, UN OCOL ÎN JURUL PĂMÂNTULUI. Fireşte că la răsăritul soarelui, întreg personalul bazei era la intrarea în hală pentru a urmări decolarea farfuriilor. Cunoştința mea mi-a descris pornirea motorului ca pe un „Zumzet uşor“, după care aparatele s-au desprins vertical de sol cu o uşoară clătinare, au făcut o clipă „punct fix“ în aer, accelerând apoi, iar până să-şi dea cineva seama, au şi dispărut la orizont. După vreo cinci ore încheiaseră turul în jurul pământului.

Către sfârşitul lunii august 1994, am avut o discuție cu un membru al „Soarelui Negru“, care susținea că s-ar fi născut în Neuschwabenland. Potrivit spuselor individului respectiv, astăzi el trăieşte într-un oraş subteran împreună cu alți trei milioane de germani, descendenți ai Reich-ului (1994!). Tot potrivit spuselor lui, ei ar avea baze subterane pretutindeni în lume, dar şi la suprafață. Una dintre bazele subterane s-ar afla sub Insulele Canare. O alta în Triunghiul Bermudelor, aceasta din urmă însă pe fundul oceanului. După spusele sale, cu farfuriile lor zburătoare ei pot efectua fără nici o problemă deplasări acvatice la

viteze foarte mari. Iar când opresc pe fundul mării, au posibilitatea să mărească într-atât câmpul magnetic al discului, încât, apa fiind împinsă în lături, în jurul acestuia să se formeze o calotă subacvatică.

După cum spunea interlocutorul meu, o altă bază de-a lor s-ar găsi în Himalaya, şi anume la o înălţime cu mult peste 5 000 m. Singurul motiv pentru care chinezii au atacat Tibetul, torturându-i şi ucigându-i pe călugări, ar consta, după spusele lui, în faptul că, din însărcinarea Iiminaţilor, ei vor să dea de urmă membrilor Reich-ului german şi să-i nimicească, pentru a zădărnici profeţia potrivit căreia Imperiul Luminii pe pământ s-ar naşte în Germania - instaurat prin „Soarele Negru". Explicaţie care mie personal mi se pare destul de plauzibilă. De ce altminteri s-ar apuca nişte soldaţi să tortureze şi să ucidă nişte călugări lipsiţi de apărare? Interlocutorul meu spune însă mai departe că, acolo unde trăiesc germanii, nu va ajunge niciodată vreun chinez. In Himalaya ar exista nişte văi bine ascunse, care au până şi vegetaţie verde (vezi *Eremitul,* publicat de Felix Schmidt, Editura Reichl, şi *Al treilea ochi* de Lobsang Rampa), dar acestea se află la o înălţime pe care n-o poate atinge nici măcar un soldat, fără a avea la dispoziţie o perioadă îndelungată de timp şi dotarea corespunzătoare, ca să nu mai amintim că s-ar putea să nici nu găsească vreuna dintre aceste văi. După spusele lui, membrii Reich-ului german se află acolo sub protecţia celei mai înalte loji tibetane, numita „dGe-lugs-pa", Bonetele Galbene, precum şi sub protecţia arianilor, locuitorii imperiului subteran de sub Himalaya.

Acelaşi individ mi-a mai relatat şi o altă poveste, pe care, datorită accesului pe care l-am avut la diverse documente, o pot confirma pe deplin: în 1993 a fost găsit „Titanicul". Echipa de scafandri angajată pentru recuperarea comorilor de pe „Titanic" fusese finanţată de către un milionar. După cum vă veţi aminti însă cu siguranţă, scafandrii n-au găsit absolut nimic. Nici n-ar fi putut fi altfel, dat fiind că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, membrii Reich-ului german recuperaseră deja vasul scufundat.

În octombrie 1992, mă aflam împreună cu prietena mea, un medium extrem de spiritual din SUA, într-o expediție în America Centrală, în căutarea unor căi de acces în posibile sisteme de tunele care să ducă la orașele subterane sau chiar în centrul pământului (așa-numitul univers cav). Întrucât prietena mea poate lesne citi aura unui om, facultatea aceasta a ei combinându-se perfect cu medialitatea și cu capacitatea mea de a atrage informațiile, am verificat împreună câmpurile magnetice ale diferiților indivizi întâlniți, urmărind să aflăm dacă știau sau nu ceva despre ce ne interesa pe noi. Atunci când știi cum s-o faci, te poți adresa cu o întrebare direct câmpului magnetic al unui om, și primești informații exacte fără știrea celui chestionat. În special gradele înalte ale francmasonilor mexicani dețin informații despre orașele subterane, ei învață însă și să-și blocheze câmpul energetic, pentru ca nici o persoană cu aptitudini de descifrare a aurelor să nu-i poată „citi". Speră cel puțin să poată face aceasta. Căci până acum, noi doi am reușit de fiecare dată să „citim" toate aurele unor francmasoni, ale fraților „rosacruceeni", ale unor practicanți ai magiei negre, chiar dacă ei înșiși erau convinși,! că s-au putut sigila pe cale magică. La Chichén Itzá în Yucatan, Mexic, prietena mea și cu mine ne găseam la un moment dat în vârful unei piramide de acolo și încercam să aflăm pe cale medială, încotro ar putea duce tunelul de sub piramidă, când deodată atenția mi-a fost atrasă de către un bărbat de vârstă mijlocie, cu o înfățișare foarte plăcută. După o scurtă privire schimbată cu el, am atins-o ușor cu cotul pe prietena mea și i-am șoptit „Ia verifică-l". Mi-a răspuns: „Am și făcut-o - foarte interesant". Bărbatul cu pricina a venit dintr-o dată spre mine și a început să-mi explice, în limba spaniolă, hieroglifele de pe pereți. Nu cunoșteam îndeajuns limba spaniolă pentru a-l putea înțelege, așa că am apelat la un traducător. Ca să nu lungesc povestea prea mult după cum a rezultat mai apoi, bărbatul era un Mare Preot al Frăției Albe a mayașilor, și nu noi eram cei care-i studiam aura, ci el ne-o citise pe a noastră, drept pentru care ne-a și abordat. Împreună cu alți membri ai frăției, am fost invitați la o festivitate și așa am fost timp de două zile oaspeții lor.

Miguel Angel, Marele Preot era unul dintre cei 20 de oameni din întreaga lume care ştiu să citească perfect hieroglifele mayaşilor, şi de la el am aflat o poveste foarte interesantă, pe care probabil nu o cunoaşte nici un arheolog din Mexic. El ne-a spus de pildă că triburile maya NU ar fi fost nimicite de spanioli, aşa cum se spune cel puţin despre mare parte din ele, ci că acestea s-ar fi refugiat prin tunelele piramidelor în nişte oraşe subterane, în care mai trăiesc încă şi astăzi. Frăţia Albă s-ar afla în contact permanent cu ei. Prin intermediul lui Miguel şi al prietenului său, un extraterestru, am ajuns şi noi în tunelele secrete ale piramidelor din Uxmal şi Palenque şi am fost iniţiaţi în fel de fel de taine. Toate acestea, pentru că Marele Preot Miguel „citise" în aurele noastre cine eram şi aflase că eram deja aşteptaţi.

Extraterestrul, Chose, fusese adus pe pământ încă de la vârsta de 5 ani cu o farfurie zburătoare, de către părinţii săi, şi lăsat în grija Frăţiei. Aici, el are de îndeplinit o anumită misiune. Conduce un restaurant vegetarian într-un mare oraş din Yucatan - aceasta drept camuflaj -, pentru a se putea întâlni acolo cu nişte persoane „deosebite". Chose are de fapt o înfăţişare foarte „normală", cu excepţia buzelor aproape liniare, ca de şarpe. La o privire mai atentă, observi de îndată pupilele alungite vertical, ca la pisică. Câmpul său energetic se deosebeşte însă radical de cel al unui om obişnuit întreaga lui constituţie internă este altfel. Acesta însă nu este un lucru neobişnuit. Extraterestri clandestini ca Chose umblă cu milioanele pe pământ fără ca pământenii de rând să sesizeze acest lucru.

De ce vă spun însă toată această poveste? Ei bine, pentru că Miguel îmi destăinuise un lucru deosebit de interesant:

Către sfârşitul secolului al XVI-lea, în masivul Matto Grosso din Brazilia ajunseseră câţiva emigranţi germani ce aveau intenţia de a se stabili acolo. Având însă probleme cu triburile indienilor aborigeni, ei au fost nevoiţi să fugă. S-au ascuns mai întâi într-o peşteră şi au descoperit în fundul ei nişte galerii foarte lungi, ce păreau realizate de mâna omului. Tot înaintând prin tunelele acelea, au ajuns într-un imens oraş subteran. Dat fiind că oraşul nu mai era locuit, germanii s-au instalat în el. Vreo optzeci de ani

mai târziu, câțiva dintre acei germani au început să exploreze alte galerii, care duceau din orașul lor subteran și mai adânc înspre centrul pământului, ajungând astfel într-un al doilea oraș, ce era de data aceasta unul locuit. Locuitorii, care după toate probabilitățile trebuiau să fie mayași s-au arătat extrem de politicoși și le-au spus germanilor că-i urmăreau încă de mulții vreme. *Con* statând că sunt oameni pașnici, mayașii le-au propus să-i conducă în. „universul cav", o cavitate imensă în centrul pământului, populată cu reprezentanți ai diferitelor civilizații foarte dezvoltate. Rasa suverană, respectiv rasa cea mai dezvoltată o constituiau arianii, arieni foarte înalți provenind în parte din Atlantida și care, la scufundarea continentului în ocean, s-au refugiat și ei în centrul pământului, alături de alte rase extraterestre care ajung acolo prin deschizăturile de la poli. Germanilor li s-a oferit un spațiu situat în inferioritatea Polului Nord, un mic teritoriu nelocuit, despre care Chose spune că ar purta astăzi denumirea de „Neu-Berlin" (Noul Berlin). După spusele lui Miguel, din când în când germanii ies la suprafață în Mexic pentru a participa la întrunirile Frăției. El mai susține totodată că mulți dintre copiii născuți la „Neu-Berlin" au fost trimiși, cu identități de camuflaj, la studii la Heidelberg sau la alte universități prestigioase, urmând ca după absolvire să se întoarcă în teritoriul lor subpământean.

V-am relatat această poveste doar ca pe un mic exemplu. Aș putea istorisi nenumărate asemenea întâmplări din viața mea, doar că lucrarea aceasta a mea trebuie să trateze de fapt tema Iluminaților. Dacă povestea lui Miguel este sau nu adevărată, n-aș putea-o dovedi, sistemele de galerii însă există cu certitudine.

Să ne întoarcem însă la „Soarele Negru".

După spusele acelui membru al „Soarelui Negru", pe care l-am citat mai sus, efectivele armatei de care dispun cetățenii Reich-ului german însumează 6 000 000 de soldați răspândiți în lumea întreagă (compusă din aldebarani și ariani clandestini, precum și din germani ai Reich-ului), care pot fi angajați în orice moment în luptă, în cazul în care undeva ar fi nevoie de sprijinul

lor. El mai vorbeşte totodată şi despre o armată de vreo 22 000 de discuri zburătoare, din cauza cărora Statele Unite şi Rusia ar fi iniţiat proiecul de apărare strategică în cosmos (SDI).

El a mai precizat şi că cetăţenilor Reich-ului le este interzisă ofensiva din proprie iniţiativă. Acest lucru ar contraveni legilor cosmice. Numai în cazul când ei sunt atacaţi, ar avea voie să se apere. Ca de pildă în cazul amiralului Byrd sau în Războiul din Golf, când aliaţii atacaseră de fapt bază militară a Reich-ului din apropiere de Bagdad (urmează imediat şi amănunte).

De vreme ce s-au dovedit în stare să construiască discuri zburătoare antigravitaţionale, se presupune că germanii au înţeles şi legile universului. Ei trebuie aşadar să ştie ce înseamnă „viaţă" şi nu le este permis s-o distrugă. Probabil de aceea majoritatea sunt vegetarieni. Acel membru al „Soarelui Negru" mi-a confirmat acest lucru.

Voi oferi acum un mic exemplu de contact între cetăţeni ai Reich-ului german şi americani, pentru a vă putea crea o imagine despre atitudinea celei de-a „Treia Puteri":

Cazul Reinhold Schmidt!

Pe datele de 7 şi 9.11.1957, cotidianul „Rheinpfalz" relata despre cazul comerciantului californian de cereale R. Schmidt care intrase în contact direct cu o navă spaţială străină şi cu echipajul acesteia pe 5.11.1957, în Kearney, Nebraska, SUA. Doi ani mai târziu, în 1959, Schmidt relata el însuşi în broşura sa intitulată *În nava spaţială spre Arctica - Întâmplare la Kearney* (ediţia germană a apărut la editura Ventla, Wiesbaden) amănunte despre evenimentul trăit.

Reinhold Schmidt scria textual: *„Bărbaţii purtau haine de stradă, aveau aproape 1,80 m înălţime şi cântăreau cam 80 kg. Cele două femei păreau a fi tot atât de înalte, aveau vreo 58-60kg, iar vârsta lor aş estima-o în jur de 40 de ani",* (pag. 11)

„Toţi mi s-au adresat în limba engleză, însă după cum mi s-a părut, o vorbeau cu accent german. Între ei vorbeau în limba germană modernă, lucru de care mi-am putut da seama, căci absolvisem o şcoală în care se vorbea atât germana, cât şi engleza; şi pe vremea aceea ştiam germana - vorbit, scris şi citit" (pag. 13)

„În timp ce mă aflam la bordul navei, mi s-a recomandat să nu-mi pornesc maşina înainte ca nava lor să fi dispărut complet din raza mea de vedere, căci altminteri motorul nici nu se va aprinde. Atunci am înţeles pentru prima oară că nava spaţială oprise motorul maşinii mele."

Aceasta metodă de oprire a motoarelor maşinilor era o invenţie a germanilor din timpul celui de-al doilea război mondial, cu ajutorul căreia puteau fi oprite sistemele electrice ale unor bombardiere şi chiar ale tancurilor inamice.

Ulterior, după ce povestea lui a fost transmisă şi la televiziune, Reinhold Schmidt a fost asaltat şi intervievat de nenumăraţi reporteri, dar chiar de a doua zi, la indicaţia unor cercuri militare superioare, el a fost arestat şi internat apoi într-o clinică de boli nervoase. Deoarece cazul său ajunsese arhicunoscut şi Reinhold însuşi s-a dovedit a fi în deplinătatea facultăţilor sale mintale, el a trebuit să fie repus în libertate.

Pe data de 5 februarie 1958, a avut apoi un nou contact cu nava spaţială şi pasagerii ei. Se afla la vreo 32 km la vest de Kearney, când motorul automobilului său s-a oprit din nou. La întrebarea lui uluită, cum de au reuşit să-l depisteze, i s-a explicat că aceasta se întâmplase pe baza impulsurilor emise de creierul său. După un scurt zbor împreună, i-au explicat că vor veni din nou, lucru ce s-a petrecut întocmai, la 14 august 1958. La ora 16:15 au pornit împreună într-un zbor spre cercul polar de nord şi spre Arctica. Pe alocuri au atins viteza de 65 000 km/h şi i s-a explicat că „nava *poate înainta şi mai repede, dar distanţa nu-i permite să se lanseze..."* Aceeaşi navă se poate folosi ca avion în aer, ca navă pe suprafaţa apei şi ca submarin sub apă. (pag. 39)

Ajunsă la cercul polar de nord, nava spaţială a intrat în submersiune, atingând o adâncime de scufundare de 100-120 m. Ea a rămas sub apă timp de vreo patru ore. *„Aflându-ne în adânc, am văzut un lucru care n-a fost adus încă niciodată la cunoştinţa publicului larg",* scrie Reinhold Schmidt *„M-am adresat în scris Washington-ului, cerând permisiunea de a publica această relatare. Dar nici până în momentul de faţă, când o aştern pe hârtie, n-am primit nici un răspuns din partea Pentagonului. Presupunând aşadar că nu există nici un motiv de a păstra secretul, vreau să fac acum cunoscut faptul respectiv.*

În adânc am observat cu toţii două submarine ruseşti care întocmeau o harta a fundului oceanului, pentru a-şi putea construi apoi baze din care să lanseze proiectile în orice direcţie a lumii, fără avertisment prealabil şi fără să producă vreun zgomot. Prietenii mei din spaţiu mi-au spus ca guvernul nostru este informat de acest lucru, întrucât trei dintre submarinele noastre ar fi staţionate în zonă, iar un avion mai mic de recunoaştere al nostru, precum şi câteva avioane mai mari ar survola zona respectivă.

Prietenii mei din spaţiu mi-au declarat că nu vor permite ca ruşii să facă aşa ceva. Mi-au explicat că, dacă nu vom reuşi noi să-i împiedicăm să atace omenirea din adâncul oceanului, fără avertisment şi fără vreun zgomot, atunci o vor face ei. Şi sunt convins că sunt hotărâţi să o facă." (pag. 40/41)

La o întrebare privind războiul nuclear, piloţii „Soarelui Negru" (pentru americanul nostru, „prietenii lui din spaţiu") au spus *„că nu vor admite nicidecum declanşarea unui război nuclear. Au explicat foarte limpede că ei sunt apartnici, că nu se vor situa de partea unuia sau altuia, dar că nici nu vor putea sta cu mâinile încrucişate, privind cum este distrusă planeta noastră cu bombe atomice.*

Am discutat cu ei şi problema iradiatiilor. Prietenii mei din spaţiu aplică acum o inovaţie, menita să purifice atmosfera noastră de iradiaţiile provocate de exploziile unor bombe nucleare sau cu hidrogen. Mijlocul respectiv se lansează de la o mare înălţime şi acţionează ca o umbrelă care acoperă o zonă foarte mare, nepurificând numai aerul nostru, ci distrugând uneori şi mecanismul bombei."*(pag.* 41)

Se spune despre cetăţenii Reich-ului că ar fi dezamorsat de nenumărate ori focoase ale rachetelor şi s-ar fi interpus la diverse acţiuni ale inamicului. De cele mai multe ori ar fi blocat maşini şi ar fi dezamorsat diferite arme.

Ah, de un lucru era cât pe ce să uit. Ceva, ce m-au întrebat adeseori, cu un anume zâmbet, cetăţeni ai Reich-ului sau membri ai organizaţiilor Thule ori „Soarele Negru": *„De ce n-au mai*

aterizat oare americanii de mai bine de 20 de ani pe Luna? Ei bine, pentru ca Luna este astăzi în mâna germanilor!!!"

Şi încă un mic amănunt, anume că Rudolf Hess, care a fost ucis de către britanici avea atârnate încă de la început hărţile selenare în celula sa de la Spandau. Rudolf Hess ar fi putut povesti o mulţime de lucruri, lucru care nu le convenea deloc mai-marilor lumii. Printre altele şi câte ceva despre Lună şi despre prima aterizare pe Lună a americanilor. Se pare că aceştia au fost întâmpinaţi cum se cuvine acolo!

Fapt este că cetăţenii Reich-ului mai circulă încă şi astăzi, la fel ca pe vremurile acelea, cu farfuriile lor zburătoare prin spaţiu. Am văzut cu ochii mei un asemenea disc, ultima dată în iunie 1992 în Mexic, şi anume un Haunebu III de proporţii uriaşe (cu o zvastică inconfundabilă pe el. Discul a fost filmat şi fotografiat şi poate fi urmărit între altele şi pe pelicula video „Messangers of Destiny", o casetă de două ore şi jumătate, conţinând înregistrări ale unor amatori din Mexic. Ea poate fi obţinută la: European UFO Archive, PO. Box 129, NL-8600 AC SneekTel: 0031-5150-21473).

Sigur că în domeniul acesta, imaginaţia nu cunoaşte limite, un fapt incontestabil însă este acela că Iluminaţii şi-au găsit un adversar. Dacă acest adversar se va arăta „iubitor" sau cel puţin prietenos faţa de masele largi ale populaţiei globului, rămâne de aflat în următorii zece ani.

30. Aţi auzit ceva despre intervenţia unor discuri zburătoare ale Reich-ului german in Războiul din Golf?

În completarea relatărilor din prima carte despre Războiul din Golf este necesar să analizăm aici încă o problemă, chiar mult mai importantă, şi anume ce a determinat alianţa puternicilor lumii să dezlănţuie un atac armat asupra Irakului. Împrejurările şi evenimentele menţionate în ultima carte sunt fără îndoială reale,

ele constituie însă doar o parte a considerentelor care i-au determinat pe aliați să atace Irakul. Ajungem aici din nou la OZN-uri.

Numai inițiații știu că Irakul este un aliat al Reich-ului german și că toate adăposturile din Irak au fost construite de germani. Tot potrivit informațiilor „insider"-ilor, la o distanță mică de Bagdad s-ar părea că se găsește o bază militară de OZN-uri a Reich-ului. Aici ar lucra împreună soldați irakieni și cetățeni ai Reich-ului, pregătindu-se pentru eventualitatea izbucnirii celui de-al treilea război mondial plănuit de Iluminați, despre care se spune că va izbucni chiar în Orientul Apropiat. Multora li se va părea neîndoielnică afirmația că în anii '90, în Irak, s-ar găsi „discuri zburătoare ale Reich-ului german", aceasta însă numai în cazul celor care nu cunosc îndeaproape problematica celui de-al Treilea Rreich și relațiile sale externe.

Potrivit relatării care va urma, unul din motivul atacului trupelor SUA asupra Irakului a fost tocmai distrugerea bazei de OZN-uri a Reich-ului aflată pe teritoriul acestuia! Nici o racheta însă nu și-a atins ținta. S-ar părea deci că în cazul conflictului din Golf, sub steagul irakian nu au intrat în acțiune doar discuri zburătoare ale Reich-ului german, ci și o întreagă serie de arme secrete ale Statelor Unite, printre care și o farfurie zburătoare de dimensiunile unui teren de fotbal cu însemnele SUA, care ar fi transportat vreo 30 de agenți CIA la baza militară americană situată în apropierea Bagdadului. Informația despre aterizarea farfuriei zburătoare americane cu agenți CIA la bord am aflat-o de la un fost soldat al SUA care aparținea de baza militară amintită și care în ziua respectivă s-a aflat probabil „din întâmplare" la bază. Acest soldat mai este marcat încă și astăzi de evenimentul la care a asistat, și dat fiind că se teme pentru viața sa, refuză să-l facă cunoscut.

Dar să vedem în continuare cum s-au petrecut lucrurile:

Am în față un raport care mi-a parvenit de la un agent ostil Statelor Unite angajat timp de câteva luni în evenimentele din

Golf (raportul este însoţit şi de câteva fotografii foarte clare ale unor discuri zburătoare ale Reich-ului, cu o F-14 în spatele lor!!!). Dar să-l lăsăm pe autorul raportului să ne povestească cu propri ile-i cuvinte ce s-a întâmplat

„Forţele răului", cum pe bună dreptate i-a numit Saddam Hussein în ultima sa cuvântare înainte de izbucnirea Războiului din Golf pe Iluminaţi, au întreprins pe 12 şi 13 ianuarie 1993 o nouă încercare de a şterge de pe faţa pământului poporul irakian („germanii Orientului"), precum şi baza militară de discuri zburătoare.

Iniţial fusese plănuită o ofensivă aeriană de 11 zile, îndreptată în special împotriva localităţii Basra, a zonelor agricole situate la nord-est de Basra, a zonelor populate din jurul localităpi Nedşef, a unor comune de pe malul răsăritean al Eufratului până la 200 de mile înspre sud mai sus de Nedşef, apoi a unor aşezări din zona lacurilor de la bifurcarea fluviilor Tigru şi Eufrat, precum şi a suburbiilor sudice şi sud-vestice ale Bagdadului.

Se aflau pregătite de lupta 182 de bombardiere de vânătoare"de tip F-14, 56 de tip F-18 şi 81 de tip F-15, apoi 12 avioane de vânătoare de escortă F-15, 22 avioane de vânătoare de escortă F4 şi 8, F-16, 12 avioane tip Tornado, 4 bombardiere de vânătoare Mirage 2000, şi pe lângă acestea 48 F-111 şi 9 bombardiere B-52, în total deci 434 de aparate de luptă.

Aliatii insistau asupra unei ofensive, deoarece aflaseră că cele două discuri zburătoare ale Reich-ului german, staţionate în Irak, se aflau într-o misiune la mare depărtare.

Unul dintre principalele obiective ale SUA era de aceea regiunea Nedşef, unde se presupunea că se afla baza militară germană. Atacul asupra acesteia le fusese încredinţat celor 12 avioane Tornado ale forţelor RAF, sub protecţia celor 22 de avioane de vânătoare F-4 ale USAF. Iar un alt obiectiv vizat de intervenţia armată era decimarea poporului irakian, între altele prin distrugerea bazei sale de alimentaţie agricolă.

Primul raid aerian a fost întreprins de USAF cu forţele reunite a 144 de F-14 şi a 22 de F-15, zburând în atac asupra Basrei. 16 dintre avioanele F-14 şi un F-15 au fost doborâte însă de germani, urmând ca în aceste condiţii restul atacurilor aeriene prevăzute să fie imediat anulate. Doar escadrila compusă din 32 de

F-111, aflată deja în aer a mai atacat teritoriul Basrei, iar unul dintre avioane a dispărut în timpul acțiunii.

Ofensiva a fost deci întreruptă. N-au mai urmat apoi decât bombardamente asupra unor poziții irakiene părăsite, din nordul Kuweitului, acțiuni lipsite de orice importanță militară, ordonate doar pentru moralul trupelor. În zonele acestea au fost trimise apoi toate unitățile de luptă nenominalizate până acum, cu excepția a 8 avioane de tip Tornado, dotate cu dispozitive de ochire la punct fix.

SUA aruncaseră aşadar 198 de avioane în luptă, din care în total au pierdut 18. Durata totală a atacului propriu-zis a fost de 3 ore şi 45 de minute. După care SUA a mai efectuat un atac activ pentru moralul trupelor, cu un efectiv de 228 aparate de luptă, între ele se aflau 9 B-52pe post de „observatori" fără misiunea de a lansa bombe. Durata totală a atacului-alibi: 1 oră şi 20 minute.

La 16 ianuarie 1993, bombardierele irakiene au lansat un atac temerar împotriva portavionului american KITTIHAWK, de pe care decolaseră majoritatea avioanelor F-14. E drept că Hussein anunțase o replică pe măsură la primul atac american, lucru pe care controlorii mass-media l-au tăinuit însă ca de obicei.

Chiar dacă numai parțial, succesul atacului irakian este evidențiat de întreruperea temporară a canalelor de comunicare ale portavionului. Între orele 21:25 şi 21:40 a urmat replica americană îndreptată împotriva oraşului Bagdad. Pe parcursul a două raiduri au fost lansate asupra oraşului un total de 42 de rachete de pe 5 nave diferite ale forțelor navale SUA. Rachetele din primul raid au fost lansate aproape simultan, în timp ce al doilea raid, din cauza unor defecțiuni tehnice la delcou ar putea fi asemănat mai degrabă cu un foc eşalonat la intervale neregulate.

Din cele 42 de proiectile, aproximativ 20 au explodat în aer şi potrivit documentelor existente, numai 6 din celelalte au produs daune. Presupusul obiectiv al unui „centru de cercetări nucleare" nici măcar nu există (Saffranya fiind în fapt o fabrică de vopsit textile). În cazul acestei încercări a fost aşadar vorba de un atentat tipic după binecunoscutul model à la Hiroshima sau Dresda."

În ansamblul său, obiectivul strategic al războiului anti-irakian este limpede. E vorba de nimicirea acelui popor, care a îndrăznit primul, după germani, să se opună revendicărilor Iluminaților privind dominația mondială. Grație inventivității şi priceperii poporului irakian, precum şi a sprijinului acordat de partea germană, proiectul ONU de înfometare a poporului irakian şi de degradare a vieții acestuia prin subminarea aprovizionării cu medicamente şi mai ales poluarea cu substanțe toxice a râurilor Tigru şi Eufrat, vital necesare pentru asigurarea populației cu apă potabilă n-a avut însă rezultatul dorit de Iluminați.

Dintre aşa-numitele „state industrializate", Irakul este cel care a atins cel mai înalt nivel de cultură şi instruire. Îndeosebi gradul de cultură este mai ridicat decât cel al diferitelor țări sud-europene şi al unor largi pături de populație din SUA. Sistemul social este exemplar, etica muncii este de nivel central-european. Irakul este aşadar o țară care tinde să devină un factor de forță deloc neglijabil chiar şi din punct de vedere economic. Şi toate acestea într-un sistem social cvasi-„fascist". Aceasta explică speranța exprimată îndeosebi de Israel şi de SUA de a trimite Irakul „cu ajutorul bombelor în epoca de piatră". Saddam Hussein - noul „Hitler" - este în mod cert mult mai simpatizat de poporul său decât orice alt politician democrat din țară.

În măsura în care relatările informatorului meu din Irak referitoare la sprijinul acordat acestei țări de unele „forțe germane libere" sunt exacte, ele ar putea explica noua tentativă de atac a Iluminaților împotriva Irakului, văzută ca un semnal al unei iminente replici de proporții, menite să schimbe cursul evenimentelor în lume. Informațiile despre cele două discuri zburătoare ale Reich-ului german, staționate pe teritoriul Irakului şi aflate de partea acestuia în război, n-au fost confirmate doar de o serie întreagă de surse demne de încredere, ci sunt atestate şi de un bogat material fotografic.

31. În ce măsură sunt legați astăzi Iluminatii de OZN-uri?

Este bine să mai atragem şi aici atenţia asupra faptului că până şi în cercurile interesaților de OZN-uri, care se numără printre cele mai marginalizate şi mai ironizate grupuri ale societații, părerile sunt în mare parte extrem de divergente. Chiar şi aici există aşa-numite teme tabu, ca de pildă amintitele discuri zburătoare ale Reich-ului german, asupra cărora nu este prea recomandabil să te exprimi în public, fără îndoială şi datorită trecutului nostru apropiat, destul de contestat. Este foarte evident că atât în mişcările pasionaților germani de OZN-uri, cât şi ale celor americani se depun eforturi substanțiale pentru a împiedica accesul publicului la asemenea materiale. Aceasta deoarece informații de acest gen ar fi de natură să îndepărteze aura de mister care acoperă subiectul tratat cu atâta ironie, făcându-l poate interesant chiar şi pentru cei mai sceptici dintre indivizi. Prezintă cu siguranță interes pentru majoritatea cititorilor să afle că anumitor cercetători de OZN-uri nu li s-a permis expunerea, în cadrul ultimelor conferințe asupra subiectului OZN-urilor, a materialelor lor de studiu, precum şi a rezultatelor cercetărilor, întrucât acestea ar fi aşezat întreaga tematică într-o altă lumină. Pentru a numi doar un nume, îl dau ca exemplu pe Vladimir Terziski, un cunoscut de-al meu. Organizatorii conferințelor i-au refuzat de trei ori prezentarea materialului său de cercetare, de o importanță de-a dreptul covârşitoare. De ce oare? Terziski se află în posesia unor filme originale pe care pot fi văzute zburând OZN-uri de tip Haunebu II. Detine de asemenea şi o înregistrare video live, care prezintă aterizarea unui disc zburător german în deşertul Nevada, din care coboară apoi piloți germani; pe disc se distinge clar o zvastică. De ce oare filmele respective nu pot fi prezentate la o conferință asupra OZN-urilor? De ce la asemenea întruniri nu este invitat nici Bill Cooper? Unele reviste germane de specialitate îl defăimează. De ce nu i se acordă acestui om posibilitatea de a lua public atitudine față de acuzațiile care i se aduc

şi de a răspunde la întrebările interlocutorilor săi? În schimb, conferinţele despre OZN-uri se desfăşoară conform unui program aleatoriu, în cadrul căruia de regulă vorbitorii se contrazic reciproc. Cum i-ai putea prezenta participantului în căutare de adevăr o imagine clară asupra evenimentelor, când materialul fotografic prezentat conţine întotdeauna şi falsuri? Lucrurile sunt menţinute însă cu bună ştiinţă astfel, tocmai pentru a împiedica o abordare competentă a temei respective. Susţin aici cu bună-ştiinţă faptul că scena germană a OZN-urilor ţinută sub controlul nu unor agenţi secreţi oarecare, ci prin intermediul unor personalităţi „cumpărate" chiar din rândurile specialiştilor în OZN-uri, care şi-au cucerit deja un anumit renume pe baza lucrărilor lor. Nici aici nu este deloc dificilă identificarea motivului, şi cine sunt persoanele interesate în nepublicarea unor asemenea informaţii sau, pentru a mă exprima şi mai limpede, persoanele a căror sferă de influenţă ar putea fi periclitată considerabil prin publicarea unor asemenea informaţii. Vă dau un mic sfat personal: nu încercaţi să vă duceţi la vreo conferinţă despre OZN-uri din Germania, pentru că acolo mişună numai agenţi CIA, MOSSAD şi BND (serviciul german de informaţii).

Pe de altă parte, se înregistrează fenomenul obişnuirii maselor cu ideea unor contacte extraterestre ale guvernelor, ceea ce explică difuzarea filmului despre Roswell. Treptat, masele largi trebuie să înţeleagă că super-puterea „America" a avut şi ea contact cu fiinţe mici şi cenuşii şi că a ascuns şi câteva farfurii zburătoare prăbuşite (ceea ce potrivit informaţiilor mele, conformă pe deplin cu realitatea). Populaţia însă nu află nimic despre faptul că germanii au intrat încă din 1917 în contact cu extratereştri înalţi, blonzi şi chipeşi, că au avut cu ei schimburi din domeniul ştiinţei şi tehnologiei şi că au construit împreună cu ei şi câteva baze militare în diferite părţi ale lumii.

„Fenomenul OZN" există şi trebuie tratat cu toată seriozitatea..."

Mihail Gorbaciov, „Soviet Youth", 4 mai 1990, Ural

Bineînțeles că tema OZN-urilor trebuie tratată cu toată seriozitatea, mai ales în condițiile în care spusele acelui membru al „Soarelui Negru", citat de mine, corespund realității, şi anume că începând din anul 1994, o armata a Reich-ului ar sta pregătită de luptă cu un efectiv de circa 6 milioane de soldați, împreuna cu discurile lor zburătoare, gata să-i mături pe Iluminați de pe pământ, de îndată ce vor îndrăzni să întreprindă din nou ceva împotriva Germaniei.

Aceasta nu este însă decât o parte a scenariului OZN. Va trebui să analizam acum puțin şi diferitele grupuri de extraterestri care au făcut şi mai fac încă afaceri cu guvernele de pe pământ.

Mulți dintre dumneavoastră îşi vor pune cu siguranță din nou întrebarea, de unde dețin eu toate aceste informații. Primele surse sunt anumiți foşti agenți secreți, precum şi diverse persoane care lucrează în continuare pentru agențiile secrete. Deoarece este într-adevăr surprinzător ca nişte agenți secreți activi să transmită asemenea informații fără să fi fost încă făcuți inofensivi de către „National Security Decision Derective 84" (NSDD 84), nu putem trage decât o singură concluzie, şi anume că informatorii respectivi au primit „undă verde" de la cei care trag sforile, să răspândească informațiile în discuție, tocmai în vederea pregătirii treptate a populației.

Trebuie că printre ele se strecoară şi anumite dezinformații., cu scopul de a-i înspăimânta pe oameni şi a distrage atenția de la existența unor extraterestri „pozitivi" care ne ocrotesc. Dacă ne concentrăm numai asupra evenimentelor negative legate de extretereştri (vezi El-Shaddai Iahve), nu facem decât să le atragem în şi mai mare măsură înspre noi şi totodată disponibilizăm în această direcție şi câmpurile noastre de energie spirituală. Bineînțeles că Iluminații nu vor ca oamenii să devină conştienți de existența şi prezența printre noi a unor ființe superioare, în fața cărora ei, Iluminații înşişi, sunt neputincioşi. Aşa cum pe bună dreptate spunea un rabin evreu, dacă într-o bună zi vor fi siliți să părăsească planeta, evreii vor lua cu sine atât de mulți goyimi, cât le va fi cu putință. Iar dacă nişte extretereştri cumsecade şi serviabili vor interveni în ultimele zile ale Iluminaților,

aceştia din urmă vor căuta, alături de; extraterestrii lor negativi (marcabieni, micii cenuşii...) să mătură şi ei cât mai mulți goyimi de pe planetă. O morală tipic talmudistă!

Cred că fiecare dintre cititori înțelege că nu pot prezenta aici, în toată complexitatea sa, întreg scenariul care se desfăşoară pe planeta noastră şi în jurul ei - în măsura în care l-aş cunoaşte şi eu. Ceea ce prezint eu este doar o secvență a filmului sau, altfel spus, vârful aisbergului. Important este însă să înțelegem principiile care se aplică de milenii încoace împotriva oamenilor din diferitele epoci de dezvoltare.

Fiind foarte amplă şi având numeroase aspecte, este extrem de greu să prezinți o scurtă sinteză a temei fără teama de a se fi strecurat şi vreun element de dezinformare.

Dat fiind că nu aveam prea mult timp la dispoziție, m-am decis să citez în continuare încă o dată raportul lui Cooper, completat fiind însă cu declarații mai noi, aşa cum nu-l cunosc încă cititorii vechii versiuni. Raportul lui Cooper reprezintă o combinație reuşită a diferitelor puncte de vedere privind subiectul OZN-urilor. Formați-vă propria imagine şi lăsați intuiția să hotărască asupra a ceea ce este şi ceea ce nu este important pentru dumneavoastră.

32. Puteți relata ceva despre MAJESTIC-12?

În călătoriile mele neobosite pe urmele unor informații de culise am întâlnit un bărbat deosebit de interesant ce mi s-a părut a fi cel mai curajos individ cunoscut vreodată. În clipa de față se numără printre „acei" bărbați americani care deconspiră toate mişcările cârmuitorilor din umbră, şi care şi-au asumat sarcina ingrată de a apărea personal în public, sub propriul nume, primejduindu-şi astfel atât propria viață, cât şi pe cea a apropiaților lor. El este cu siguranță una dintre persoanele cele mai duşmănite din domeniu, deoarece nu se sfieşte să spună lucrurilor pe nume

şi, fără teama de urmări, îi citează chiar nominal pe toţi cei implicaţi în evenimente.

Este vorba de fapt despre fostul agent secret Milton William (Bill) Cooper. Datorită apartenenţei sale din tinereţe la „Ordinul DeMolay", Bill a fost selecţionat mai târziu pentru Naval Intelligence, Serviciul secret al Marinei americane. În cei doisprezece ani de activitate, el a avut acces la diferite documente strict secrete. În ele a găsit informaţii despre dedesubturile atentatului comis asupra lui Kennedy, informaţii privind prăbuşirile unor OZN-uri pe continentul sud-american, despre conlucrarea dintre diferitele organizaţii secrete, despre afaceri cu droguri etc, toate acestea schimbându-i radical viaţa. Ca cetăţean cinstit al SUA, conştiinţa lui, ca şi convingerile sale politice şi umane, s-au dovedit a fi incompatibile cu obligativitatea de a păstra tăcerea asupra unor asemenea lucruri. Astfel încât, în urmă cu 20 de ani a hotărât să-şi părăsească serviciul şi să aducă la cunoştinţa opiniei publice informaţiile deţinute. Din momentul acela, viaţa lui a devenit un adevărat iad, începând cu ascultarea convorbirilor sale telefonice, cu urmăriri, denunţuri şi mergând până la tentative de crimă.

Când a început să prezinte în public dedesubturile atentatului asupra lui Kennedy, dând şi numele unor persoane implicate, i-a fost înscenat un accident, fiind împins cu automobilul de pe o stânca, ocazie cu care şi-a pierdut, un picior. Ameninţările ulterioare cu moartea l-au constrâns să se învăluie în tăcere timp de 16 ani, hotărându-se apoi să revină şi să împărtăşească poporului american informaţiile deţinute.

Nu este genul meu să recurg la vorbe mari; cum intenţia mea este doar aceea de a deconspira diversele maşinaţii, voi reda întocmai informaţiile furnizate-de Bill Cooper, cu cuvintele lui şi las în seama dumneavoastră să le evaluaţi. Am avut ocazia să-l cunosc personal pe Bill, am petrecut mult timp împreună, ne-am plimbat cu barca alături de Brad Steiger pe coasta din Hawaii, îi cunosc soţia şi m-am jucat cu fetiţa lui (Pooh), având aşadar destul timp să-l observ şi să-mi formez o părere despre el. Îmi stătea în intenţie să aflu dacă acest om spune adevărul sau este

şi el unul dintre nenumăraţii indivizi care, prin declaraţii uluitoare, vor să cucerească faimă şi să obţină foarte mulţi bani. Ceea ce am găsit în Cooper era un soldat aspru, cu voinţa de fier, disciplinat şi totodată cinstit şi corect, un patriot american, care făcuse legământ să-şi apere ţara de toţi duşmanii, interni şi externi, o personalitate cu care nu era de glumit pe tema aceasta. Nu doresc să fac un secret nici din faptul că Bill mai consumă ocazional băuturi alcoolice, poate şi datorita problemelor cu care s-a confruntat din momentul ieşirii sale la rampă. Aceasta însă o mai fac mulţi alţi cercetători americani de OZN-uri. Ca o completare, aş vrea să remarc că unii dintre corifeii cercetătorilor OZN-urilor de pe teritoriul german s-au folosit la rândul lor de materialul lui Bill, fără însă a-i cere măcar permisiunea, încălcând astfel legea dreptului de autor. Îmi permit a remarca aşadar în acest context că eu am solicitat în scris încuviinţarea editurii sale pentru a mă folosi de textul său. Michael Hesemann, de pildă, vorbeşte în „Magazin 2000“ în termeni puţin admirativi despre Cooper, fiind adevărat că şi Cooper scrie şi vorbeşte la rându-i la fel despre Michael Hesemann. Dar să-i lăsăm să-şi rezolve singuri disensiunile. Deoarece ambii publică informaţii deranjante, deci informaţii care nici n-ar trebui să apară, este fireşte greu de evitat ca printre ele să nu se strecoare uneori şi inadvertenţe. Nu cred însă că au făcut-o vreodată cu rea intenţie. La fel stau lucrurile şi cu mine. Nu pot garanta că absolut toate informaţiile oferite de mine corespund realităţii. Noi, cercetătorii, căutăm să scoatem la lumină tocmai faptele ţinute sub cheie, şi într-un asemenea demers nu trebuie să te opreşti în faţa nici unei uşi închise.

Este fără îndoială şi în interesul dumneavoastră să vă ofer pentru început câteva amănunte din viaţa lui Bill Cooper, luminând puţin trecutul său, tocmai pentru a vă putea arăta în linii mari cine este persoana care a furnizat informaţiile din capitolul ce urmează.

Cooper s-a născut la 6 mai 1943 ca fiu al locotenent-colonelului USAF Milton V. Cooper. A absolvit în 1961 Yamato High School din Japonia, intrând în acelaşi an şi în rândurile Air Force. Iniţial avusese intenţia să intre în NAVY, însă din cauza unor uşoare tendinţe de rău de maşină şi de mare, s-a decis pentru Air

Force. Acolo, a urcat treptat scara ierarhică până la vârful ei, având zilnic de-a face cu bombe atomice şi lucrând în domeniul securităţii secrete. Primul lui contact cu OZN-urile datează din acea perioadă de început, când, împreună cu doi sergenţi, colinda după program prin cârciumi. Într-una din acele ocazii, după mai multe beri, respectivii i-au povestit că fac parte dintr-o unitate specială cu sarcina recuperării unor farfurii zburătoare eşuate. Unul dintre cei doi, pe nume sergent Meese i-a povestit de pildă despre o asemenea acţiune de recuperare, în care trebuia îndepărtat un OZN de pe terenul pe care se prăbuşise. Dar OZN-ul era atât de mare, încât a fost necesară trimiterea unei echipe speciale care să scoată mai întâi stâlpii de telefon şi stâlpii gardurilor din cale şi apoi, după transportarea navei, a altei echipe, care să-i reaşeze la loc. Deplasarea nu se putea efectua decât noaptea, iar ziua parcau pe undeva pe nişte terenuri mari şi izolate, camuflând OZN-urile.

La acea vreme, Cooper n-a acordat prea mare atenţie unor astfel de poveşti, de cele mai multe ori inventate, presupunând că cei doi îşi permiteau câte o glumă cu el, ca militar mai tânăr. Către sfârşitul anului 1965, s-a decis pentru o carieră în cadrul Marinei (NAVY), urmând şcoala corespunzătoare şi a început serviciul pe submarine şi vapoare. Printre altele şi pe submarinul USS TIRU (SS416). Cu acesta se aflau într-o zi în larg, când Cooper şi colegul său Geronimo (un indian) au preluat serviciul la periscop. Urmăreau de ceva vreme împrejurimile vasului, când, de pe fundul mării, s-a ridicat deodată o farfurie imensă. Era de dimensiunea unui avion, a făcut câteva clipe „punct fix" deasupra apei, pentru ca imediat după aceea să dispară dincolo de nori. Cooper şi colegul lui au dat imediat alarma. La început n-au fost crezuţi, până în clipa în care farfuria zburătoare a reapărut din nori, a rămas din nou câteva clipe deasupra apei, a creat apoi un fel de gaură sub ea şi a dispărut acolo. Căpitanul a consultat imediat raportul Sonar, în care i s-a confirmat existenţa subacvatică a OZN-ului. In următoarele 10 minute, plecarea şi revenirea farfuriei s-a mai repetat de câteva ori, iar căpitanul şi-a terminat tot filmul din aparatul de fotografiat. Când au ajuns din nou în portul Pearl Harbour, martorilor evenimentului li s-a interzis părăsirea

submarinului. În schimb, au fost îndelung audiați de un comandant de la serviciul secret al Marinei. Acesta i-a amenințat pe toți că, dacă vor sufla o singură vorbă despre ceea ce văzuseră, vor fi suspendați din armată şi amendați cu o sumă de 10 000 $ sau băgați pentru 10 ani la închisoare sau chiar amândouă pedepsele la un loc.

După această întâmplare, Cooper a solicitat transferul la USS Tombigbee (AOG-11), o navă-petrolier şi a luptat apoi în Vietnam. În 1968, a fost trimis la o şcoală a Serviciului de Informații şi de Siguranță pentru formarea de specialişti în probleme de securitate internă a Marinei (Naval Securily and Intelligence School for International Security Specialist - NEC 9545) şi chiar începând din acel moment, a lucrat la Camp Carter, la Da Nang, în Vietnam, unde comandantul-căpitan Carter l-a ridicat la rangul de căpitan al unei mici nave de război cu o lungime de 15 m. Tot timpul cât a luptat în Vietnam, atenția lui Cooper i-a fost distrasă de activitatea OZN-urilor desfăşurată deosebit de intens în zona respectivă. Fusese înființat un serviciu special de permanență, care culegea şi codifica toate datele referitoare la „obiectele de zbor neidentificate" şi pe care le raporta neîntârziat A existat un caz în care au dispărut fără urmă toți locuitorii unui sătuc, după ce deasupra lor plutiseră mai multe OZN-uri. Sa tras din două părți asupra OZN-urilor, iar acestea au „răspuns" prin fulgerele unor misterioase raze albastre. Circulau de asemenea zvonuri că nişte OZN-uri ar fi răpit doi soldați americani, i-ar fi mutilat şi aruncat apoi din nou pe pământ, undeva în junglă. Pe vremea aceea, Cooper nu ştia încă bine cum să privească asemenea informații şi cât din ele corespundeau realității. Spre propria lui disperare, avea să se convingă însă în următorii ani că marea majoritate a zvonurilor erau crudă realitate. După încheierea serviciului militar din Vietnam, i s-a cerut să completeze un formular în vederea unei noi angajări. Formularul conținea printre altele şi o rubrică privind eventuala apartenență la vreuna dintre „frății"- Cooper a menționat conştiincios calitatea sa de membru al ordinului„De Molay" şi, după părerea lui, tocmai datorită acestui fapt a fost angajat, o jumătate de an mai târziu, în rândurile serviciului secret al

Marinei. Nu însă înainte de a fi avut o discuţie destul de lungă, până la ora patru dimineaţa, cu şeful de la „CINCPACFLT Intelligence BriefingTeam". Informaţiie cu care a venit apoi în contact la noul său loc de muncă l-au orientat pe calea căutării adevărului, pe care a urmat-o timp de 18 ani, iar rezultatul căutărilor sale este adunat în paginile următoare ale cărţii de faţă. În ziua în care a aflat că Naval Intelligence a fost şi ea implicată în asasinarea lui J. E Kennedy şi că agentul secret William Greer, şoferul limuzinei preşedintelui la Dallas a fost cel care l-a împuşcat de fapt pe Kennedy în cap, Cooper şi-a dat demisia din serviciul secret, cu intenţia fermă de a nu se mai întoarce niciodată acolo.

Prietenul său, Bob Swan, a reuşit însă să-l convingă să se reîntoarcă. Acesta fusese şi primul om căruia Cooper i-a povestit despre descoperirile sale legate de asasinarea lui Kennedy, despre OZN-uri, guvernele secrete, Alternativele 1, 2 şi 3, despre o viitoare eră glaciară, proiectul GALILEO şi planul „Noii Ordini Mondiale". După aceea însă, Cooper a început să furnizeze asemenea informaţii şi unui reporter, după care a urmat „accidentul" său de circulaţie, când maşina i-a fost împinsă în prăpastie de o limuzină neagră. A scăpat cu viaţă, doar fiindcă ucigaşii săi au crezut că nu va supravieţui rănilor. Cooper s-a dovedit însă destul de rezistent, încât să iasă din prăpastie şi, ajuns în drum, a putut fi găsit. O lună mai târziu, a fost implicat într-un nou accident rutier într-o întâlnire cu aceeaşi limuzină neagră, prilej cu care şi-a pierdut şi piciorul. La spital a fost vizitat de doi bărbaţi care l-au întrebat direct dacă are de gând să-şi ţină gura de-acum încolo. Le-a promis să nu mai sufle o vorbă, în sinea lui însă a hotărât să continue de îndată ce o va putea face fără a se expune unui pericol prea mare. Aceasta a durat 16 ani, l-a costat 27 000 $ şi un computer, dar până la urmă a învins. După cel de-al doilea accident, s-a retras din NAVY şi s-a întors la învăţătură. A dat un examen în arta fotografică şi s-a angajat pe rând ca şef al unei şcoli de scafandri pe Coasta de Vest, ca şef al„Mixed Gas Deep Saturation Diving Departement" şi ca director al secţiei de fotografie subacvatică din cadrul „College of Oceaneering". A mai ocupat apoi postul de reprezentant al „AIRCO Technical Institute",

de director adjunct la „Adelphi Business College“ şi apoi de director principal al aceleiaşi instituţii. Ulterior a ocupat postul de coordonator-marketing al „United Education & Software“, de director principal la „Pacific Coast Technical Institute“ şi, tot de director, la „National Technical College“. A fost însă totodată şi proprietarul, şi şeful la „Absolute Image Gallery“ şi al „Studio on Fine Art Photography“.

În primăvara anului 1988, Cooper a dat peste o revistă care vorbea despre un document, despre care se spunea că ar fi fost descoperit de echipa de cercetători alcătuită din Moore, Shandera şi Friedman. Din documentul respectiv reieşea că guvernul ar fi la curent cu cazul unui OZN căzut, al unor extraterestri morţi şi cu o operaţiune numită „MAJESTIC 12“. Cooper ştia din timpul activităţii sale de agent secret că Moore şi Friedman erau de fapt ei înşişi agenţi ai guvernului şi că documentul nu putea fi decât o înscenare. În timpul activităţii sale, îi căzuse în mână o listă cu numele agenţilor propuşi pentru operaţiunea „MAJESTIC 12“, organizată tocmai în scopul orientării, la nevoie, pe o pistă greşită pe cercetătorii de OZN-uri. Acesta a reprezentat pentru Cooper impulsul de a păşi din nou în arenă pentru a dezvălui adevărul despre toate acele proiecte secrete şi despre dezinformarea practicată. Cooper şi-a alcătuit un plan amănunţit. Pentru început, era foarte important să-i convingă pe agenţii cunoscuţi de el că nu este decât un smintit care nu ştie în realitate mai nimic. Şi-a confecţionat câteva materiale care conţineau, ce-i drept, şi câteva informaţii exacte, dar îmbinate cu tot felul de zvonuri, şi le-a trimis lui Moore şi Friedman prin Jim Spieser, programatorul unei reţele de computere a BBS-ului, pe nume PARANET. Cooper i-a explicat acestuia din urmă că materialele trebuie să ajungă neapărat în posesia lui Moore şi Friedman şi să nu-i parvină sub nici un chip altcuiva. El urmărea de fapt ca agenţii să-l prezinte superiorilor lor ca pe un caz complet lipsit de importanţă, timp în care el să-şi pregătească „adevăratul“ material destinat opiniei publice. A rezultat că Spieser colaborează îndeaproape cu Moore, şi anume datorită faptului că informaţiile lui Cooper au fost la început introduse în reţea, apoi însă, după ce Spieser s-a întâlnit pentru

vreo trei zile cu Moore la Los Angeles, materialul a fost şters din computer. Imediat după aceea, Serviciul Secret a încercat să-l verifice pe Cooper din toate părţile.

La vreo două săptămâni după o convorbire telefonică cu Friedman, doi agenţi secreţi au pătruns în casa lui şi i-au confiscat toate dischetele. Planul lui Cooper prindea însă contur, dar fiind că el nu fusese luat în arest. Ajutat de câţiva prieteni şi de soţia sa, a început să-şi adune şi să sistematizeze informaţiile, cheltuind 27 000 $ numai pe taxele poştale. Guvernul s-a văzut astfel în imposibilitatea de a-l mai băga la puşcărie sau ucide, deoarece acest lucru ar fi fost o confirmare a autenticităţii informaţiilor difuzate de el. Concomitent, şi-a transmis informaţiile în întreaga SUA prin intermediul reţelei de computere, declarând public că Moore, Friedman şi Shandera sunt agenţi ai guvernului şi că ordonanţa Eisenhower nu era decât o înşelătorie. Bineînţeles că acest prilej a declanşat atacurile împotriva sa. Atât Cooper, cât şi soţia sa, Annie, au început să fie terorizaţi şi ameninţaţi încontinuu. Telefonul suna noapte de noapte fără să răspundă nimeni la celălalt fir, găsea pe robot ameninţări cu moartea, alteori le găsea chiar în cutiuţa poştală, şi vedea tot felul de maşini guvernamentale parcate în faţa casei, din care era ţinut sub observaţie, într-o bună zi s-a săturat şi s-a repezit la maşina parcată în faţa casei, i-a proptit şoferului un pistol de 9 mm sub ochi şi i-a explicat că i-a ajuns până peste cap, că n-au decât să vină cu el în casă, le va oferi o ceaşcă de cafea şi le va povesti tot ce vor să ştie. Dacă vor continua însă să-l sâcâie, pe el şi pe soţia sa, nu va ezita nici o clipă să facă uz de armă. Şi-a notat apoi numărul de înmatriculare al vehiculului şi din ziua aceea şicanele au încetat, cel puţin sub această forma Ele au continuat însă sub alte forme şi se pare că indivizii n-au obosit nici până în ziua de astăzi în stăruinţa lor de a-l maltrata din punct de vedere psihic.

Pe bărbatul acesta l-am cunoscut personal şi vă asigur că nu este deloc un om fericit. Principala sa preocupare este de a face publice toate acele informaţii în posesia cărora intrase în timpul

activității sale la serviciul secret al Marinei. Sigur că, după cariera lui promițătoare de la serviciul secret al Marinei şi după remarcabila poziție socială deținută după aceea, ar fi avut şi altele de făcut în loc să-şi pună în joc bunul său renume, viața personală, poziția socială şi chiar şi integritatea corporală, numai pentru a povesti omenirii diferite lucruri despre anumiți extraterestri pitici. Tocmai de aceea vă rog încă o dată să nu asimilați pur şi simplu materialul pe care vi-l voi prezenta, ci să căutați să analizați singuri daca ceea ce povestește Bill Cooper este sau nu adevărat Bill este un om îndeajuns de sincer, pentru ca în timpul prelegerilor sale să nu fi menționat de fiecare dată că n-ar fi exclus ca diferite documente secrete, pe care le-a fotocopiat şi publicat să fi fost intenționat substituite de către guvernul secret tocmai pentru a dezinforma. Toate materialele prezentate le-a văzut şi fotocopiat însă în timpul activității sale la serviciul secret al Marinei.

Mai ales în SUA, materialul lui Cooper a fost criticat vehement. Lucru destul de firesc, de altfel, dat fiind că el a fost primul care a ieşit pe piață cu fotografii originale de la Groom-Lake, baza subterană de testare a zborurilor OZN-urilor din Nevada, primul care a fotografiat acolo farfurii zburătoare antigravitaționale ale SUA şi tot el l-a dus acolo pe producătorul japonez de filme Jun-Ichi Yaoi. La rândul său, acesta a difuzat apoi pe post fotografiile cu farfurii zburătoare în cadrul principalei emisiuni de ştiri TV din Japonia.

Tot prin intermediul lui Jun-Ichi Yaoi, televiziunea japoneză a transmis, în emisiunea de ştiri, şi originalul filmului lui Zapruder despre asasinarea lui Kennedy, cu imagini extrem de clare ale şoferului în momentul apăsării pe trăgaci. Filmul amintit poate fi procurat de la următoarea adresă:

European UFO Archive - PO. Box 129, NL - 8600 AC Sneek,Tel.: 0031-5150-21473.

Din emisiunile TV din Occident se află foarte puţin despre asemenea subiecte. În manualele şcolare japoneze, de exemplu, se specifică şi faptul că J. E Kennedy a fost asasinat pentru că era pe cale să facă publice secrete legate de OZN-uri. Lucrul acesta mi l-a povestit Jun-Ichi Yaoi, unul dintre cei mai renumiţi moderatori TV în domeniul fenomenelor încă nedescifrate, care dealtfel mi-a luat şi mie un interviu în direct pentru televiziunea japoneză. Interesant este şi faptul că cercetători ai OZN-urilor precum Wendelle, Stevens, Hynek, Moore, Friedman, Armstrong, John Lear, William Hamilton, Timofhy Green, Beckeley, Shrieber şi alţii pot ţine necondiţionat prelegeri, pot publica cărţi cu mare succes la public, ajungând uneori chiar la nivel de best-seller *(Communion* şi *Intruders* ale lui Shrieber), în timp ce Cooper primeşte neîncetat ameninţări cu moartea, nu este invitat la conferinţele din Germania ce au ca subiect OZN-urile, iar guvernul face tot ce-i stă în putinţă să-l discrediteze.

După părerea mea, tocmai acele persoane împotriva cărora se aplică metode atât de radicale şi pe care mass-media le distruge total, scormonind până şi în viaţa lor cea mai intimă, este bine să fie ascultate cu mare atenţie, pentru a ne da seama ce au de spus.

Şi acum, raportul lui Cooper:

GUVERNUL SECRET
Originea, esenţa şi scopul lui MJ 12

Rândurile ce urmează sunt preluate direct din materialele STRICT SECRETE/MAJESTIC la care am avut acces între anii 1970-1973 în calitate de colaborator al „Intelligence Briefings Team", pe postul de Commander of the Pacific Fleet:

În anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite s-au văzut confruntate cu nişte evenimente care erau de natură să schimbe nu numai propriul lor viitor, ci şi pe cel al

întregii omeniri, până dincolo de orice imaginație. Un președinte Truman îngrozit și cei mai înalți șefi militari aflați în slujba lui erau condamnați la situația de privitori neputincioși, în pofida faptului că fuseseră învingătorii celui mai scump plătit și pustiitor război din întreaga istorie.

Statele Unite construiseră, și chiar folosiseră bomba atomi că, devenind astfel singura națiune de pe pământ care deținea o arma cu un potențial în stare să-l nimicească nu numai pe oricare dintre dușmani, ci și pământul însuși. Statele Unite aveau totodată și cea mai eficientă economie, cea mai dezvoltată tehnologie, cel mai înalt nivel de trai, fiind țara cu cea mai mare influență și, în același timp, cea mai voluminoasă și mai solidă putere militară din istoria omenirii.

Greu să-ți imaginezi așadar uluirea și îngrijorarea care a cuprins elita inițiată a guvernului Statelor Unite, atunci când a descoperit că în deșertul din New Mexico s-a prăbușit o aeronavă străină, condusă de ființe cu aspect de insecte, aparținând unei culturi complet necunoscute.

În perioada cuprinsa între ianuarie și decembrie 1952 s-au prăbușit apoi sau au aterizat forțat cel puțin 16 aeronave străine. S-au putut recupera 65 de cadavre, dar și un supraviețuitor extraterestru. O altă navă spațială de origine necunoscută a explodat, nemaiputându-se recupera nici o rămășiță din ea. Din toate aceste evenimente, 13 s-au petrecut în interiorul granițelor Statelor Unite, fără a mai pune la socoteală și aeronava explodată. Din cele 13, unul s-a petrecut în Arizona, 11 în New Mexico și unul în Nevada. Trei asemenea evenimente au avut loc în alte țări, unul în Norvegia și celelalte două în Mexic. Vizionările de OZN-uri au devenit apoi atât de numeroase, încât posibilitățile de valorificare a informațiilor în scopul unei cercetări riguroase s-au dovedit insuficiente.

La 13 februarie 1948, a fost descoperită o astronavă de origine necunoscută pe un platou din apropiere de Aztec, în New Mexico. O alta a fost găsită la 23 martie 1948 la Hart Canyon, lângă Aztec, de asemenea în New Mexico. Aceasta avea un diametru de 33 de metri. Din aceste două nave spațiale au fost recuperați

în total 17 extraterestri morţi. Mai surprinzătoare însă a fost descoperirea în ele a unor mari cantităţi de trupuri omeneşti. Părea că un drac îşi băgase aici coada sa urâcioasă, şi o mare descurajare i-a cuprins pe toţi cei iniţiaţi in problemă.

Calificativul de „Secret“ s-a transformat de îndată în „SUPER STRICT SECRET“. În jurul evenimentelor s-a ţesut neîntârziat o reţea de mister, chiar mult mai densă decât cea folosită în cazul proiectului Manhattan. Iar în anii care au urmat, evenimentele au devenit poate chiar cele mai bine păzite secrete ale istoriei omenirii.

În decembrie 1947 s-a constituit un detaşament special, compus din elita oamenilor de ştiinţă ai Americii, primind denumirea de Project Sign şi fiind însărcinat cu cercetarea fenomenului. Din Project Sign a devenit, în decembrie 1948, Project Gridge. Atât pentru dezinformare, cât şi pentru culegerea unor date de mai mică importanţă, a fost constituit apoi grupul „Project Blue Book“, în subordinea lui Grudge. De-a lungul anilor, grupul Grudge a elaborat în total 16 tomuri, inclusiv mult contestatul „Grudge 13“, pe care Bill English şi cu mine am avut sarcina să-l citim, să-l studiem şi să-l prezentăm opiniei publice.

Sau constituit apoi acele aşa-numite „Blue Teams“, însărcinate cu recuperarea farfuriilor zburătoare eşuate şi a extraterestrilor aflaţi la bordul lor, vii sau morţi. Aceste „Blue Teams“ aveau să se transforme ulterior în aşa-numitele „Alpha Teams“, în cadrul proiectului „Pounce“. în perioada aceasta de început, aviaţia militară a Statelor Unite şi Central Intelligence Agency defineau controlul absolut asupra secretului legat de extraterestri.

CIA a fost creată într-adevăr pe baza unui ordin prezidenţial, la început „Central Intelligence Group“ şi având sarcina colectivă de a se ocupa de prezenţa unor fiinţe extraterestre pe pământ. În legea privind siguranţa naţională, adoptată ulterior, ea figura deja ca CIA.

Apoi a fost instituit Consiliul National al Securităţii, cu sarcina de a supraveghea serviciile secrete şi în special extratereştrii. Diferite ordonanţe şi dispoziţii ale Consiliului Naţional al Securităţii

au dispensat CIA de sarcina ei inițială, anume alcătuirea buletinelor informaționale externe secrete, însărcinând-o tot mai mult cu operațiuni secrete în țară şi în străinătate.

La 9 decembrie 1947, s-a votat emiterea ordonanței NSC 4, supratitrată ordonanță privind „Coordonarea măsurilor privind informațiile secrete externe". La baza luării acestei măsuri au stat insistențele miniştrilor Marshall, Forrestal şi Patterson, precum şi ale directorului departamentului de directive-planificare ai ministrului de Externe, Kennan. În cartea 1 a serviciului de informații externe şi militare, raportul final al Comisiei speciale pentru verificarea măsurilor guvernului privind activitatea serviciilor de informații, Senatul SUA, congresul al 94-lea, şedința a doua, raportul nr. 94-755 din 26 aprilie 1976, se precizează la pagina 49 următoarele:

Această ordonanță îl împuterniceşte pe ministrul de Externe să coordoneze toate activitățile unor servicii de informații orientate împotriva comunismului de peste ocean. Un apendice strict secret al NSC 4, şi anume NSC 4a, îl însărcina pe directorul CIA cu întreprinderea unor activități psihologice secrete în vederea îndeplinirii obiectivului precizat în NSC 4. Autorizarea inițială a CIA pentru operațiile secrete prevăzute în NSC 4a nu mai cuprindea linii directoare formale nici pentru coordonarea şi nici pentru avizarea unor asemenea operații. Directorului CIA i se indica pur şi simplu să efectueze asemenea operațiuni secrete şi să asigure, în consens cu ministrul de Externe şi cu cel al Apărării, ca operațiunile efectuate să fie în concordanța cu politica americană.

NSC 10/1 şi NSC 10/2 aveau sa înlocuiască ulterior NSC 4 şi NSC 4a, creând astfel posibilitatea unei şi mai mari lărgiri a operațiunilor secrete. A fost implicat în acțiune şi Biroul de Coordonare a directivelor (OPC), având sarcina de a alcătui un vast program de activități secrete. Efectele ansamblului de măsuri s-au făcut simțite imediat. Membrilor serviciilor secrete le erau de-acum deschise toate uşile. Prin ordonanța NSC 10/1 se constituise într-adevăr o secție de „coordonare executare", însă numai pentru

avizarea unor proiecte secrete, nu şi pentru aprobarea lor. În mod tacit, aceasta secţie a fost acum însărcinată cu coordonarea proiectelor extraterestre. Ordonanţele NSC 10/1 şi 10/2 căpătaseră acum o nouă interpretare, şi anume ca nimeni din vârful ierarhiei să nu fie înştiinţat de nimic, până când un anumit complex de probleme nu va fi fost elucidat. Măsura a fost gândită ca un fel de tampon între preşedinte şi informaţii. Acest tampon urma a-i oferi preşedintelui posibilitatea de a nega în orice moment cunoaşterea unui anumit lucru, în cazul în care s-ar fi scurs vreo informaţie. În anii următori însă, aceste „tampoane" şi-au schimbat destinaţia, ele ajungând să fie folosite pentru ca viitorii preşedinţi să nu mai afle de prezenţa extraterestrilor, decât atât cât considerau necesar să le comunice guvernul secret şi serviciile de informaţii.

Pe baza prevederilor cuprinse în NSC 10/2, s-a constituit un grup de studiu care se întâlnea în secret şi care era compus din elita oamenilor de ştiinţă ai acelui timp, însă acest grup de studiu NU este MJ12.

O nouă directivă, NSC 10/5, contura sarcinile acestui grup de studiu. Abia patru ani mai târziu, alte ordonanţe NSC, precum şi diferite directive secrete ale guvernului au pus bazele înfiinţării grupării MJ 12.

Ministrul Apărării, James Forrestal, a început să se împotrivească unor asemenea tăinuiri permanente. El era un idealist, un om de altfel foarte credincios, care avea convingerea că opinia publică are dreptul să fie informată. În momentul în care a început să vorbească deschis cu şefii unor partide şi cu membrii congresului despre problema extraterestrilor, preşedintele Truman i-a solicitat demisia. Forrestal a continuat însă să-şi manifeste deschis îngrijorarea, chiar dacă era pe drept cuvânt convins că va fi pus sub urmărire. Mulţi dintre cei care nu cunoşteau adevăratele dedesubturi ale problemei au interpretat atitudinea şi comportamentul lui drept paranoia. S-a susţinut apoi că Forrestal ar fi suferit un şoc nervos şi ar fi fost internat la Bethesda Marine Hospital. În realitate, însă, guvernul secret se temea că Forrestal

ar putea începe din nou să vorbească, motiv pentru care trebuia izolat şi discreditat. În dimineaţa zilei de 22 mai 1949, agenţii CIA i-au înfăşurat un cearşaf în jurul gâtului, au fixat în colţul celălalt de un obiect din camera şi l-au aruncat pe James Forrestal pe fereastră. Cearşaful s-a sfâşiat în două, iar Forrestal a căzut şi şi-a rupt gâtul. El a ajuns, astfel, o primă victimă a muşamalizării.

Extraterestrul recuperat viu din aparatul de zbor eşuat în 1949 la Roswell a primit numele de EBE. Acest nume fusese propunerea doctorului Vannever Bush şi era de fapt prescurtarea de la Extraterrestrial Biological Entity. EBE vădea o înclinaţie evidentă spre minciună, şi, în primul an, toţi cei care l-au interogat au primit exact răspunsurile dorite. Întrebările la care răspunsurile ar fi fost, poate, mai puţin agreabile, rămâneau suspendate. Apoi, într-un moment al celui de-al doilea an al prizonieratului său, EBE a început să se destăinuie şi atunci, informaţiile venind de la el, au devenit mai mult decât surprinzătoare, pentru a nu spune decât atât. Sinteza dezvăluirilor sale a devenit baza a ceea ce ulterior avea să se numească „Cartea Galbenă". Bill English şi cu mine, însă şi alţii, am văzut fotografii ale lui EBE, în anii următori, în timpul activităţii noastre de la Grudge 13. Către sfârşitul anului 1951, EBE s-a îmbolnăvit. Personalul medical de specialitate nu a putut determina cauza bolii sale. Le lipsea orice experienţă în materie, la care să poată recurge. Baza funcţiilor corporale ale lui EBE era clorofila şi el transforma hrana în energie, asemenea plantelor. Fecalele erau eliminate cam tot ca la plante. S-a hotărât să fie chemat un botanist Dr. Guillermo Mendoza, specialist în botanică, a fost însărcinat să-l ajute pe EBE să se însănătoşească. Dr. Mendoza şi-a dat toată silinţa să-i salveze viaţa lui EBE, însă pe la mijlocul anului 1952, acesta a murit. Astfel a devenit dr. Mendoza specialist în biologie extraterestră.

În timpul zadarnicelor încercări de a-i salva viaţa lui EBE şi totodată de a-şi asigura şi bunăvoinţa acelei rase extraterestre atât de mult superioară nouă, Statele Unite au început, în anul 1952, emiterea unor semnale S.O.S. în spaţiu. Apelul a rămas fără răspuns, însă proiectul a fost continuat ca semn al bunăvoinţei.

La 4 noiembrie 1952, preşedintele Truman a creat, printr-un decret prezidenţial secret, ultrasecretul Consiliu Naţional al Securităţii (National Security Agency). Sarcina propriu-zisă a acestuia era decodificarea comunicaţiilor extraterestre şi a limbajului acestora, precum şi stabilirea de contacte cu lumea extraterestra. Era o sarcină de maximă stringenţă, de fapt o continuare a unor eforturi anterioare, desfăşurate sub numele de cod „Sigma". O altă sarcină a NSA consta în supravegherea tuturor comunicaţiilor şi transmisiilor la scară mondială, indiferent de originea acestora - terestre sau extraterestre - pentru culegerea de informaţii secrete şi mai ales pentru camuflarea prezenţei extraterestrilor pe pământ. Proiectul Sigma s-a desfăşurat cu mult succes. NSA are totodată o linie de comunicaţii cu baza LUNA şi proiectele ei spaţiale secrete. În baza proiectului prezidenţial amintit, NSA se afla de fapt deasupra oricărei legi în care nici măcar nu este menţionată ca atare, pe de altă parte însă, ea se situează la baza legilor respective. Astăzi, NSA îndeplineşte multe alte sarcini, ea constituind de fapt cel mai important departament din cadrul serviciilor de informaţii. La NSA se scurg astăzi 75% din salariile atribuite serviciilor de informaţii în general. Vechiul dicton „Banii se îndreaptă întotdeauna spre putere" îşi păstrează valabilitatea şi în cazul de faţă. Directorul CIA nu mai este astăzi decât o firmă, afişată de dragul opiniei publice. Misiunea propriu-zisă a NSA vizează încă şi astăzi comunicaţia extraterestră, sfera atribuţiilor ei fiind însă acum mult mai largă.

De la Evenimentul Roswell încoace, preşedintele Truman i-a ţinut permanent la curent cu evoluţia problemei extraterestrilor nu numai pe aliaţii noştri, ci şi Uniunea Sovietică. A făcut acest lucru pentru eventualitatea că extraterestrii s-ar transforma într-un pericol real pentru rasa umană. Au fost elaborate astfel planuri de apărare a pământului în cazul unei invazii extraterestre. Păstrarea secretului la nivel internaţional a întâmpinat însă mari dificultăţi. Sa constatat că era necesară şi constituirea unui grup de „outsideri", care să preia supravegherea şi coordonarea eforturilor internaţionale, să vegheze asupra păstrării secretului şi să

asigure protecţia guvernelor în cazul în care presa ar identifica vreo urmă. Rezultatul a fost constituirea unei societăţi secrete, devenită cunoscută ca gruparea „Bilderberg“ (după locul constituirii ei, în hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda). Cartierul general al organizaţiei a fost stabilit la Geneva, în Elveţia. În timp, gruparea Bilderberg s-a dezvoltat într-atât, încât a devenit un adevărat guvern mondial secret, care dirijează şi supraveghează absolut tot ce se petrece în ziua de astăzi (membrii grupării Bilderberg se reunesc cel puţin o dată pe an în sesiuni care se ţin de fiecare dată în alt loc. În 1988, întâlnirea a avut loc în oraşul austriac Telfz, de lângă Innsbruck, şi l-a avut ca participant şi pe cancelarul Kohl; în 1989, sesiunea a avut loc în Colorado, SUA, participând aici şi contele Lambsdorff. Societatea Naţiunilor Unite nu era nici atunci, după cum nu este nici în prezent, nimic altceva decât o mică farsă internaţională.)

În anul 1953 s-a instalat un nou preşedinte la Casa Albă. Un om învăţat cu forme organizatorice perfecte şi severe şi cu o amplă reţea de comandă în subordine. Metoda sa de lucru consta în a-şi delega propria autoritate şi a guverna prin intermediul unui comitet. El nu lua personal decizii importante decât în acele situaţii, în care consilierii săi nu ajungeau la un numitor comun. Maniera lui de lucru era cam următoarea; în scris sau verbal i se prezentau diferite modalităţi de rezolvare a unei probleme, el urmând a se decide pentru una dintre ele. Colaboratori apropiaţi ai lui declară că cel mai agreat comentariu al lui era: „*Fă ceea ce crezi că este necesar să faci!*“

Preşedintele îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe terenul de golf. Un lucru deloc neobişnuit pentru un om cu o carieră militară în permanentă ascendenţă, culminată apoi într-o poziţie de frunte în cadrul corpului de comandă aliat în timpul războiului, poziţie marcată prin cele cinci stele. Acest bărbat era generalul Dwight David Eisenhower.

În timpul primului său an petrecut la Casa Albă, 1953, au fost recuperate cel puţin încă zece farfurii zburătoare eşuate, cu 26 de morţi şi patru supravieţuitori. Dintre aceste zece OZN-uri, patru

au fost descoperite în Arizona, două în Texas, unul în New Mexico, unul în Louisiana, unul în Montana şi unul în Africa de Sud. În afara acestor aparate eşuate, au fost vizionate încă sute altele.

Eisenhower era conştient de faptul că trebuia să întreprindă ceva în chestiunea extraterestrilor, să rezolve într-un fel problema aceasta. El ştia însă totodată că nu poate implica Congresul în acest secret. La începutul anului 1953, noul preşedinte a apelat la un prieten de-al său, membru şi el al Council on Foreign Relations (CFR), Nelson Rockefeller, solicitându-i ajutorul în soluționarea atât de dificilei probleme. Eisenhower şi Rockefeller au început plănuirea unei organizații secrete care să țină sub observație activitățile extraterestre, iar organizația a fost constituită în următoarea jumătate de an. Astfel s-a născut ideea formării lui MJ12.

Unchiul lui Nelson, Winthrop Aldrich, fusese acela care îl determinase pe Eisenhower să candideze la preşedinție. Clanul Rockefeller, şi o dată cu el întregul imperiu Rockefeller l-au susținut cu tărie pe Ike. A-i solicita însă lui Rockefeller ajutorul în soluționarea problemei extraterestre avea să se dovedească a fi cea mai mare greşeală comisa de Eisenhower, atât pentru viitorul SUA, cât probabil şi pentru cel al întregii omeniri.

Chiar din primele săptămâni după alegerea sa, Eisenhower îl numise pe Nelson Rockefeller preşedinte al unui Comitet consultativ al preşedintelui, pe probleme de organizare. În această calitate, Rockefeller răspundea de planurile de organizare a guvernului. Programele New Deal au fost subordonate unui singur minister, numit Direcția pentru sănătate, cultură şi bunăstare. După confirmarea dată de congres pentru structura noului cabinet, în aprilie 1953, Nelson a fost numit în funcția de secretar de stat în subordinea lui Oveta Culp Hobby.

În 1953, astronomii au descoperit un mare număr de obiecte neidentificate în Univers, care se apropiau toate de pământ S-a crezut mai întâi, că ar fi vorba de asteroizi. Constatări ulterioare

au demonstrat, însă, că obiectele respective ar fi astronave. Proiectul Sigma a recepționat până şi un semnal al extraterestrilor. Atunci când obiectele respective au ajuns în raza pământului, s-au înscris toate pe o orbită foarte înaltă deasupra ecuatorului Era un număr foarte mare de astronave uriaşe, iar intenţiile lor propriu-zise erau deocamdată neclare. Cu ajutorul unor semna le radio şi recurgând la un limbaj PC binar, proiectul Sigma, precum şi un nou „Proiect Plato", au reuşit să determine o aterizare prilej cu care s-a realizat şi un prim contact faţă în faţă cu extraterestri de pe altă planetă. Acea aterizare a avut loc în deşert. Filmul de lung metraj „întâlnire de gradul trei" este varianta ştiinţifico-fantastică a unor întâmplări foarte adevărate. „Proiectul Plato" a fost însărcinat cu stabilirea unor relaţii diplomatice cu acei străini din spaţiu. Un ostatic din rândul extraterestrilor a fost eliberat pe baza promisiunii de a se întoarce pe Pământ

Între timp, însă, luase contact cu guvernul SUA şi o altă rasă de extraterestri, cu înfăţişare asemănătoare celei a oamenilor. Rasa aceasta aterizase la baza militară aviatică „Homestead" din Florida. Noul grup de extraterestri ne-a avertizat împotriva acelor străini care se roteau cu aparatele lor de zbor în jurul ecuatorului şi s-a oferit să ne ajute în dezvoltarea noastră spirituală. Condiţia principală a ajutorului oferit consta însă în reducerea şi apoi distrugerea totală a armamentului nostru nuclear. Propunerea noastră cu privire la un schimb de tehnologie a fost refuzată, motivele invocate fiind insuficienta noastră maturitate spirituală, precum şi incapacitatea noastră de a stăpâni chiar şi tehnologia pe care o aveam pe atunci. Erau de părere că orice altă tehnologie nouă o vom folosi tot pentru a ne ucide între noi. Rasa aceasta ne-a explicat că am pornit-o pe calea autodistrugerii şi că ar trebui să încetăm să ne mai omoram unii pe alţii, să poluăm pământul, să irosim resursele naturale ale acestuia. Ne recomandau în schimb să învăţăm să trăim în armonie. Toate acestea au fost primite cu extrem de multă suspiciune, îndeosebi cea vizând dezarmarea nucleară. Toţi au fost de părere că o concesie asupra acestui aspect

ne-ar priva de orice mijloc de apărare în cazul unui atac extraterestru. Nu cunoşteau nici antecedente similare în istorie, care să ne fi fost de folos în luarea unei hotărâri. Sa apreciat deci că dezarmarea nucleară nu ar fi în interesul SUA, drept pentru care oferta a fost respinsă.

În cursul anului 1954, au aterizat apoi la baza militară aviatică Holloman reprezentanţi ai rasei extraterestre „grey" (micii cenuşii), nişte făpturi cenuşii cu nasul mare, aparţinând rasei aceleia care se rotea de mai multă vreme deasupra pământului. Cu aceştia s-a ajuns la un acord de principiu. Rasa „grey" s-a prezentat ca venind de pe o planetă din sistemul solar al unei stele roşii din constelaţia lui Orion, pe care noi îl numim Betelgeuze. Susţineau că planeta lor este pe cale de dispariţie şi că în curând nu vor mai putea trăi pe ea.

A urmat apoi o a doua aterizare a lor, de data aceasta la baza aviatică Edward. Baza militară fusese închisă pentru trei zile şi nimănui nu i-a fost permis să intre sau să iasă. Aceasta deoarece evenimentul istoric fusese programat dinainte, iar acum urmau a fi definitivate diferite amănunte ale acordului prevăzut a fi încheiat. Eisenhower îşi aranjase un concediu la Palm Springs. În ziua cu pricina, preşedintele a fost „răpit" şi dus la baza aviatică, iar presei i s-a vorbit despre o vizită la dentist. Martori ai evenimentelor relatează că în acea zi au văzut mai întâi zburând deasupra bazei trei OZN-uri, şi apoi le-au văzut aterizând în perimetrul acesteia. Tocmai în acel moment, la baza aeriană se testa un anumit tip de baterii antiaeriene, iar echipa de serviciu, uluită de eveniment a început să tragă asupra OZN-urilor. Din fericire, proiectilele n-au nimerit ţinta şi n-au existat răniţi.

Preşedintele Eisenhower s-a întâlnit cu extraterestrii pe 20 februarie 1954 şi cu această ocazie a fost semnat un acord de principiu între naţiunea extraterestră şi Statele Unite ale Americii. Ulterior, l-am primit şi pe primul ambasador al extraterestrilor din univers. Numele şi titlul purtate de el erau: Alteţă atotputernică Krllll (care se pronunţa Krill). Datorită cunoscutei aversiuni a

americanilor față de titluri monarhice, ei l-au numit pe ambasador în secret doar „originalul ostatic Krill".

La întâlnire au fost de față alte patru persoane: Franklin Allan de la ziarul „Hearst Newspaper", Edwin Nourse de la „Brookings Institute", Gerald Light, un cunoscut metafizician, precum şi episcopul catolic MacIntyre din Los Angeles. Reacția acestor patru aleşi trebuia să constituie microclimatul pentru reacția ulterioară a opiniei publice. Pe baza reacțiilor celor patru persoane, s-a concluzionat că opinia publică nu este încă pregătită pentru a lua cunoştință de asemenea evenimente. Din studii ulterioare rezulta că decizia a fost pe deplin justificată.

O scrisoare deosebit de emoționantă a lui Gerald Light descrie pe larg evenimentele al căror martor a fost *„Dragul meu prieten, tocmai m-am întors de la Muroc. Ceea ce-ți voi relata este purul adevăr - un adevăr înspăimântător de real! Am întreprins călătoria în compania lui Franklin Allan de la „Hearşt Newspaper", Edwin Nourse de la „BrooMngs Institute" şi a episcopului MacIntyre din Los Angeles. Când ni s-a permis să intrăm în sectorul blindat al bazei militare (după ce timp de vreo şase ore storseseră din noi toate detaliile posibile referitoare la viața noastră profesională şi privată), am avut sentimentul bizar că asist la un sfârşit de un realism fantastic al lumii noastre. În primul rând, datorită faptului că nu văzusem încă niciodată atâția oameni la un loc într-o stare atât de haotică, foarte aproape de un colaps spiritual, şi aceasta pentru că realizau că micul lor univers se prăbuşise cu adevărat. Realitatea existenței unor aparate de zbor din alte „dimensiuni" a ieşit acum, odată pentru totdeauna, din domeniul speculațiilor, şi a marcat fără îndoială, ca o experiență extrem de dureroasă, conştiințele oamenilor politici şi de ştiință aflați de față. În timpul celor două zile pe care le-am petrecut la baza militară am văzut cinci aparate de zbor distincte şi diferite, care erau cercetate şi studiate de personalul aviației noastre, fireşte cu permisiunea şi sprijinul efectiv al extraterestrilor (Etherians)!*

Îmi lipsesc cuvintele pentru a-ți putea descrie reacțiile mele. Până la urmă s-a petrecut totuşi, iar acum vorbim despre un eveniment istoric! După cum vei fi aflat între timp şi tu, preşedintele

Eisenhower a fost adus şi el la Muroc pentru scurt timp, de fapt pentru o singură noapte, de la Palm Springs, unde se afla în momentul respectiv. Am ferma convingere că el va face abstracţie de conflictul puternic dintre diferitele „autorităţi" şi se va adresa direct poporului prin intermediul radioului şi al televiziunii - aceasta în cazul în care nu vom ieşi cât de curând din acest impas. După câte ştiu, tocmai se pregăteşte o declaraţie oficială a lui către ţară, care ar urma să fe difuzată pe la mijlocul lunii mai"

Noi ştim însă prea bine că evenimentul respectiv n-a fost făcut niciodată public. „Controlorii" noştri au avut grijă să răsucească comutatorul. Ştim, de asemenea, că puţin mai târziu au aterizat încă două nave - după primele trei, sau poate chiar înaintea acestora - de data aceasta nemaifiind însă din păcate nici un martor de faţă. Gerald Light declarase în mod expres că văzuse cinci nave spaţiale, care fuseseră puse la dispoziţia forţelor aeriene în scopuri de cercetare. Gerald Light îi desemnase pe extratereştrii zăriţi drept „Etherians", ceea ce denotă că el văzuse în fiinţele respective un fel de zei, aşa cum se întâmplase şi cu popoarele antice de pe suprafaţa întregii planete (vezi Biblia, tăbliţele sumeriene, cartea Mormon, Insula Paştelui, aztecii, incaşii, mayaşii, aborigenii, tibetanii, hawaiienii, hopii şi alte triburi indiene din America, precum şi multe triburi africane).

Ar trebui menţionat aici şi faptul că steagul extraterestrilor purta numele de „Insigne Trilaterale". El poate fi văzut pe aparatele lor de zbor, precum şi pe uniformele lor. Ambele aterizări, precum şi întâlnirile faţă în faţă au fost filmate. Iar casetele există încă şi astăzi.

Acordul încheiat prevedea ca extraterestrii să nu se amestece în treburile noastre şi nici noi într-ale lor. Noi urmam să ţinem secretă prezenţa lor pe pământ. Ei urmau să ne înzestreze cu tehnologie şi să ne sprijine în dezvoltarea noastră ştiinţifică. Fusese de asemenea stabilit faptul că ei nu vor încheia vreun alt

acord cu nici o altă naţiune pământeană. Extraterestrilor li se permisese răpirea, la anumite intervale de timp, a unui număr restrâns de oameni, pentru a-i studia din punct de vedere medical şi al dezvoltării, cu precizarea ca indivizilor respectivi să nu li se întâmple nici un rău şi să fie aduşi exact în locul din care au fost luaţi, şi ca orice amintire legată de cele întâmplate să dispară din memoria lor. Extraterestrii urmau să predea cu regularitate societăţii MJ 12 lista persoanelor contactate, precum şi a celor răpite. Sa convenit ca fiecare dintre cele două naţiuni să fie reprezentată de un ambasador propriu pe tot timpul valabilităţii acordului. Sa convenit, de asemenea, ca naţiunea extraterestră şi Statele Unite să facă între ele un schimb de 16 persoane pentru o mai bună cunoaştere reciprocă. Oaspeţii extratereştri se mai aflau încă pe pământ când cei 16 pământeni au fost duşi în ţara de baştină a extraterestrilor. După cum am mai amintii, toate aceste întâmplări au fost redate, ce-i drept într-o formulă dramatizată, tipic hollywoodiană, în filmul „Întâlnire de gradul trei". Şi pentru a ilustra şi mai bine cine lucrează aici şi în slujba cui, aş vrea să mai precizez şi faptul că dr. J. Allan Hynek a fost acela care a sprijinit realizarea filmului în calitate de director tehnic. Interesant de ştiut este şi faptul că raportul „strict secret", conţinând între altele şi raportul „proiectului Grudge", i-a avut drept coautori tocmai pe dr. J. Allan Hynek şi lt. col. Friend. Hynek a fost implicat ca agent activ al CIA în proiectul Grudge, în cadrul căruia a răspuns şi de camuflarea nenumăratelor cazuri de OZN-uri vizionate, fiind în acelaşi timp implicat ca cercetător ştiinţific în proiectul BLUE BOOK. Tot el este şi acela care a dat vestita „explicaţie": „n-a fost decât gaz metan".

Sa convenit, de asemenea, să se construiască baze subterane spre folosinţa naţiunii extraterestre şi încă două baze de folosinţă comună. Bazele destinate extraterestrilor au fost construite în rezervaţiile indienilor, situate în interiorul careului format de localităţile Utah, Colorado, New Mexico şi Arizona. O altă bază a fost construită în Nevada, într-o zonă desemnată de S4, circa 7 mile

mai la sud de granița vestică a zonei 51, cunoscută ca „Dreamland". Dreamland a fost construită în deşertul Mojave, în apropierea localității Yucca. În deşertul Mojave sunt văzute mai multe OZN-uri decît în oricare alt loc de pe pământ. Sunt atât de multe. încât oamenii de acolo nici nu mai raportează prezența lor. Orice om care ajunge în acel ținut ar fi surprins de activitatea intensă desfăşurata deasupra deşertului. Toate zonele folosite de extraterestri S4 se află sub supravegherea exclusivă a Ministerului Marinei, iar personalul angajat în cadrul bazelor lor este subordonat tot Marinei.

Deşi construirea bazelor stabilite prin acord a început neîntârziat, progresele realizate până în 1957 au fost destul de nesemnificative. Apoi însă au fost puse la dispoziție resurse financiare sporite. Şi se lucrează în continuare la „Cartea Galbenă".

Sa elaborat apoi „Proiectul Redlight" şi au început pregătirile pentru zboruri experimentale cu nave extraterestre. A fost construită o bază ultrasecreta la Groom Lake, în Nevada, pe raza poligonului de testare a armamentului de acolo. Acesteia i s-a dat numele codificat de „Dreamland" şi a fost pusă tot sub controlul Marinei. Personalul selectat pentru a lucra în cadrul bazei a trebuit să se supună testului de securitate „IQ", iar angajarea aici necesita chiar avizul preşedintelui SUA. De fapt o glumă bună, ținând seamă de faptul că preşedintele SUA însuşi nu are acces pe acest poligon.

Baza extraterestrilor, în care se efectua transferul de tehnologie se găseşte în zona 4, iar numele ei de cod este „Fața întunecată a Lunii". Din informațiile raportului amintit reiese că în această bază se găsesc în permanență cel puțin 600 de extraterestri, împreună cu un număr necunoscut de agenți CIA şi oameni de ştiința. Din cauza pericolului unor implanturi, doar un număr restrâns de persoane are voie să intre în contact direct cu extratereştrii, iar acestea sunt supravegheate în permanență.

Armata a fost însărcinată cu crearea unei organizații ultrasecrete pentru paza proiectelor extraterestrilor. Această organizație, pe numele ei „National Reconnaissance Organisation" îşi are

sediul la Fort Carson, Colorado. Echipe speciale, instruite în cercetarea proiectelor secrete au primit numele de Delta Teams. Locotenent-colonelul James „Bo“ Gritz a fost unul dintre comandanții Delta-Force.

Un al doilea proiect, numit „Snowbird“ avea menirea de a camufla obiectele de zbor „Redlight“, iar atunci când astfel de aparate erau întâmplător observate, să le prezinte oficial drept „experimente“ ale forțelor aeriene. Aparate de zbor „Snowbird“ construite cu tehnologie convențională efectuau zboruri cu dife rite ocazii, tocmai pentru derutarea presei. Dar tot în sarcina proiectului „Snowbird“ intra și minimalizarea diferitelor vizionări de necontestat ale unor „obiecte zburătoare extraterestre“, tocmai pentru a abate atenția opiniei publice de la ele. Proiectul „Snow bird“ a fost un succes absolut și semnalările de OZN-uri s-au redus în permanență în anii care au urmat.

Biroul Militar al Casei Albe a inițiat și realizat un fond secret de bani care conținea milioane de dolari. Fondul acesta a fost întrebuințat pentru construirea a peste 75 de baze subterane. Tuturor președinților li s-a spus, atunci când au întrebat despre destinația unor asemenea baze, că ar fi vorba de adăposturi pentru președinți în timp de război. În realitate, doar puține dintre amenajările subterane erau destinate președinților. Milioane de dolari erau dirijate prin intermediul biroului militar amintit în fondurile MJ 12 și de acolo mai departe la firmele contactate. În cel mai strict secret! Se construiau baze extraterestre și alte baze militare și chiar diferite alte amenajări ca cele prevăzute în „Alternativa 211“. Președintele Johnson a folosit bani din acest fond pentru construirea unui cinematograf și pentru asfaltarea unei alei care ducea la ferma sa. N-avea habar de dedesubturile problemei.

Fondul secret al Casei Albe destinat unor construcții subterane fusese înființat chiar de președintele Eisenhower. Mijloacele

financiare necesare au fost aprobate de congres, deghizate ca fonduri necesare *„construirii şi întreţinerii unor baze secrete în care să poată fi instalat preşedintele în timp de război: adăposturi de urgenţă pentru preşedinte*".

Acele baze erau în adevăratul sens al cuvântului nişte găuri în pământ, suficient de adânci pentru a face faţă unei explozii atomi ce, şi dotate cu cele mai noi instalaţii de comunicaţii. Astăzi există în întreaga ţară peste 75 de astfel de amenajări construite cu banii proveniţi din fondul de urgenţă. Pe lângă acestea, a mai construit însă şi Comisia pentru Energie Atomică cel puţin încă 32 de adăposturi de acelaşi tip.

Datele privind poziţia adăposturilor, precum şi orice alte informaţii legate de ele sunt restricţionate de indicativul „strict secret". Banii din acest fond, de care a dispus şi mai dispune încă şi astăzi. Biroul militar, sunt manipulaţi printr-o reţea extrem de complicată, astfel încât nici cel mai versat spion sau expert contabil să nu le poată urmări traseul. Până în anul 1980 existau doar câteva persoane în vârful şi câteva persoane la capătul reţelei, care aveau cunoştinţă de destinaţia banilor. Iniţiaţii din vârful reţelei erau deputaţii George Mahon din Texas, preşedinte al Comitetului de repartiţie a banilor din Camera Reprezentanţilor, precum şi al comitetului său de apărare, şi Robert Sikes din Florida, preşedintele subcomitetului Camerei Reprezentanţilor pentru repartizarea banilor necesari unor construcţii militare. Astăzi se zvoneşte că purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor, Jim Wright, ar fi cel care ar dispune în Congres de repartizare şi că ar fi izbucnit şi o luptă internă pentru eliminarea lui. Iniţiaţii din capătul reţelei erau preşedintele MJ 12, directorul Biroului Militar, precum şi un comandant al şantierului naval din Washington.

Sumele trebuiau aprobate de Comitetul de Repartiţie şi erau apoi repartizate Ministerului Apărării ca fond strict secret pentru programul de construcţii militare. Armata nu avea însă acces la

aceşti bani şi, în realitate, nici măcar nu ştia ceva despre destinaţia lor. Autorizaţia de utilizare a lor venea de fapt tot de la Marină. Banii erau dirijaţi către secţia Cheasepeake a inginerilor navali, care însă nu aveau nici ei dreptul să dispună de aceştia.

Nici măcar ofiţerul comandant, cu grad de amiral, nu cunoştea adevărata destinaţie a banilor. Exista un singur om care cunoştea adevărul integral, mărimea fondului şi destinaţia finală a banilor - tot un comandant de Marină, repartizat la secţia Cheasepeake, subordonat însă doar Biroului militar al Casei Albe din Washington. Secretul absolut care învăluia fondul respectiv a putut fi respectat numai datorită faptului că pe parcurs s-au putut şterge toate urmele care duceau către acei puţini iniţiaţi. Nu a existat niciodată o verificare contabilă a acestui fond şi cu siguranţă că nici nu va exista vreodată.

Sume mari din fondul strict secret au fost transferate la un moment dat într-un loc tainic din Palm Beach, Florida, loc numit Peanut Island şi aparţinând de Coast Guard. Insula se află în vecinătatea unui teren care i-a aparţinut lui Joseph Kennedy. Au circulat zvonuri că banii ar fi fost folosiţi pentru amenajarea şi înfrumuseţarea terenului. În urmă cu câtăva vreme, o emisiune TV având ca subiect asasinarea lui Kennedy relata despre un membru al Coast Guard care i-ar fi predat unui om de încredere al familiei Kennedy, peste gardul proprietăţii, o valiză cu bani. Să fi fost vorba aici de o plată secretă către familia Kennedy ca despăgubire pentru pierderea fiului ei John F? Alte asemenea plăţi s-au mai înregistrat şi pe parcursul anului 1967, după care ele au încetat. Atât mărimea sumelor, cât şi destinaţia lor propriu-zisă rămân în continuare necunoscute.

Între timp, Nelson Rockefeller îşi schimbase din nou funcţia. De data aceasta, deţinea fosta funcţie a lui CD. Jackson, cunoscută sub denumirea de „Însărcinat special pentru strategia psihologică". O dată cu numirea lui Nelson în această funcţie, şi-a schimbat şi ea denumirea, devenind: „Însărcinat special pentru strategii ale războiului rece". Funcţia respectivă avea să se tot dezvolte apoi de-a lungul anilor, atingând în final stadiul în care a fost ea

preluată apoi de Henry Kissinger în timpul lui Nixon. În mod oficial, lui Rockefeller îi revenea sarcina de a sprijini cu vorba şi cu fapta dezvoltarea înţelegerii şi cooperării dintre popoare. Versiunea aceasta era însă şi ea una de camuflaj, căci, în realitate, el era coordonatorul preşedintelui în problema serviciilor secrete. În această nouă funcţie a sa, Rockefeller nu mai era subordonat direct decât preşedintelui. El participa la şedinţele de cabinet, la şedinţele CFR-ului (Economic Policies) şi ale National Security Council, cel mai înalt for director din cadrul guvernului.

Rockefeller a mai primit apoi încă o altă însărcinare importantă, şi anume aceea de şef al unei secţii secrete numită „Grupa de planificare şi coordonare", înfiinţată în martie 1955 pe baza ordonanţei NSC 5412/1. Din această grupă făceau parte şi diferiţi membri temporari, implicaţi în funcţie de punctele de pe ordinea de zi. Membri permanenţi erau, în schimb, Rockefeller însuşi, câte un membru al Ministerelor Apărării şi de Externe, precum şi directorul CIA. Nu după mult timp, grupul avea să se numească simplu „Comitetul 5412", sau „Grupul special". NSC 5412/1 stabilise regula ca orice operaţiuni speciale să poarte girul unui comitet executiv, în timp ce în trecut asemenea operaţiuni nu necesitau decât autorizarea de către directorul CIA.

Ordonanţa prezidenţială secretă a lui Eisenhower NSC 5510 precedase încă din 1954 NSC 5412/1, creând un Comitet permanent (şi nu unul ad-hoc). Acesta a primit numele de Majority 12 (MJ12), şi urma să supravegheze şi să coordoneze toate activităţile secrete legate de problema extraterestrilor. NSC 5412/1 urma să ofere apoi diferite explicaţii pentru repetatele întruniri, în cazul în care Congresul sau presa ar fi început să manifeste curiozitate.

Din Majority 12 făceau parte Nelson Rockefeller, directorul CIA, Allen Welsh Dulles, ministrul de Externe, John Foster Dulles, ministrul Apărării, Charles E. Wilson, preşedintele de la Joint Chiefs of Staff, amiralul Arthur W. Radford, directorul FBI, J. Edgar Hoover şi şase indivizi din Comitetul director al CFR, cunoscuţi ca „înţelepţii" comitetului grupului JASON, precum şi dr. Edward Teller.

Grupul JASON este, după cum am arătat şi în capitolul despre Iluminaţi, un grup compus din oameni de ştiinţa, constituit pe vremea proiectului Manhattan şi administrat de către Mitre Corporation. Nucleul central al CFR este compus din membri ai societăţilor secrete Skull & Bones şi Skroll & Key, de la Harvard şi Yale. „înţelepţii" sunt cu toţii membri de bază ai JASON-Society, nucleul ordinului Skull & Bones.

Grupul Majestic 12 avea în total 19 membri. Regula de bază a grupului Majestic 12 consta în aceea că nici o ordonanţa nu putea fi emisă fără votul favorabil a cel putin 12 din cele 19 persoane - de aici şi numele de Majority 12. De aceea ordonanţele emise prin Majestic 12 erau numite şi „ordonanţe Majority 12".

Grupul era compus din funcţionari de frunte şi directori ai CFR şi ulterior ai Comisiei Trilaterale (CT). Dintre ei făceau parte Gordon Dean, George Bush şi Zbigniew Brzezinski. Cei mai importanţi şi mai influenţi dintre „înţelepţii" care colaborau în MJ12 erau John Clay, Robert Lovett, Everall Harrimann, Charles Bohlen, George Kennan şi Dean Acheson. Influenţa lor politică avea să dăinuie până în anii 70. Este semnificativ faptul că preşedintele Eisenhower, ca şi primii şase membri MJ 12 din guvern erau totodată şi membri ai CFR. Astfel s-a ajuns la situaţia că cea mai puternică grupare din cercurile guvernamentale era controlata de o organizaţie care, la rândul ei, aparţinea Iluminaţilor.

Cercetări mai profunde pot scoate uşor la iveală faptul că nu toţi „înţelepţii" studiaseră la Harvard sau Yale, şi nu toţi fuseseră selecţionaţi doar pe baza apartenenţei lor la ordinele „Skull & Bones" şi „Skroll & Keys" din timpul studenţiei. Eu am descoperit că erau atraşi în mod frecvent anumiţi membri pe baza meritelor dinaintea perioadei de studii şi nu numai pentru că frecventaseră Universităţile Harvard şi Yale.

Mai târziu, câţiva aleşi au fost primiţi în JASON-Society. Toţi aceştia erau membri ai CFR şi cunoscuţi la acea vreme sub numele de „The Eastern Establishment". Acest element ar fi de natură

să vă demonstreze influența și importanța celor mai multe dintre organizațiile secrete din colegii. JASON-Society crește și prosperă încă și astăzi, acum, însă ea cuprinde și membri din rândurile Comisiei Trilaterale. Trilateralii au existat în secret încă dinainte de 1975. Numele de TC provine de la steagul extraterestrilor.

Și MJ12 există în continuare și în ziua de astăzi. În timpul lui Eisenhower și Kennedy, organizația s-a numit, doar spre derută, „Comitetul 5412", sau „Grupul Special". În timpul președinției lui Johnson, ea și-a luat denumirea de „Comitetul PI 40". În toți acești ani însă, numai numele a fost cel care i s-a schimbat

În anul 1955, a devenit foarte limpede faptul că extratereștrii îl înșelaseră pe Eisenhower și încălcaseră acordul. În multe părți din SUA au fost descoperite cadavre umane și animale căsăpite. S-a născut de îndată bănuiala că extraterestrii nu predaseră către MJ 12, așa cum fusese înțelegerea, liste complete privind contactele lor cu pământenii, precum și răpirile temporare de oameni și s-a iscat și teama că unii dintre cei răpiți nu au mai fost aduși înapoi. Extratereștrii au fost suspectați de o colaborare cu URSS și bănuiala aceasta s-a si adeverit în final.

Partea americană și-a dat seama că extraterestrii răpiseră un număr mult mai mare de oameni și făceau în continuare experimente pe ei, ajutați și de alte organizații secrete, recurgând la vrăjitorie, magie, ocultism și religie.

După mai multe lupte aeriene între avioane ale Air-Force și aparate de zbor ale extraterestrilor a rezultat mai mult decât limpede inferioritatea armelor noastre față de cele ale extraterestrilor.

Pe baza ordonanței NSC 5412/2, în noiembrie 1955 a fost constituit un comitet de studiu, însărcinat cu cercetarea „tuturor

factorilor de stabilire şi aplicare a directivelor politicii externe în epoca nucleară". Din nou versiunea oficială nu era decât o mască, scopul propriu-zis al studiului constituindu-l de fapt problema extraterestrilor. În paralel cu acest comitet exista de fapt încă din 1954 şi un alt grup de studiu, înfiinţat de preşedintele Eisenhower prin NSC 5411, însărcinat cu cercetarea întregului material faptic legat de problema extratereştrilor - dovezi reale, minciuni şi înşelătorie - pentru a se descoperi purul adevăr. NSC 5412/2 fusese conceput doar spre derută pentru cazul în care presa ar fi început să se intereseze în mod serios de întâlnirile atât de dese ale unor persoane foarte importante.

Primele întruniri ale grupului de studiu au avut loc încă din 1954 şi erau numite Quantico-Meetings, după locul în care s-au desfăşurat, şi anume la baza navală Quantico. Grupul de studiu era compus din 35 de membri secreţi ai CFR, cunoscuţi ca JASON-Society sau JASON Scholars". A fost invitat să participe şi Edward Teller. Dr. Zbigniew Brzezinski a fost conducătorul lucrărilor în timpul primelor 18 luni, iar Henry Kissinger în cea de-a doua perioadă, începând cu noiembrie 1955. Nelson Rockefeller a participat de asemenea foarte des la şedinţe.

Iată lista participanţilor la întâlniri:

Gordon Dean, preşedinte	Mervin J. Kelly
Dr. Henry Kissinger	Frank Altschul
Dr. Zbigniew Brzezinski	Hamilton Fish Armstrong
Dr. Edward Teller	Mj. Gen James M. Cormack, jr.
Mj. Gen. Richard C. Linsday	Robert R. Bowie
Hanson W. Baldwin	McGeorge Bundy
Lloyd V. Berkner	William A. M. Burden
Frank C. Nash	John C. Campbell
Paul H. Nitze	Thomas K. Finletter
Charles P Noyes	George S. Franklin jr.
Frank Payce jr.	I.I. Rabi
Don K. Pirce	Roswell L. Gilpatric

David Rockefeller	N. E. Halaby
Oscar M. Ruebhausen	Gen. Walter Bedell Smith
Lt. Gen. James M. Gavin	Henry De Wolf Smyth
Caryl E. Haskins	Schields Warren
James T. Hill jr.	Carroll L. Wilson
Joseph E. Johnson	Arnold Wolfers

În cea de-a doua etapă a cercetărilor, întrunirile au avut loc tot la Quantico, şi grupul şi-a schimbat în curând numele în Quan tico 2. Nelson a construit pentru MJ 12 şi grupul de studiu un sediu secret în Maryland, unde se putea ajunge doar cu avionul. În felul acesta, întâlnirile puteau avea loc fără a stârni vreun interes public. Acel sediu secret a primit numele de „The Country Club". El oferă participanţilor reşedinţa completă, inclusiv posibilităţi de destindere şi săli de conferinţe. (Institutul Aspen nu este Country Clubul - n.a.)

Către sfârşitul anului 1956, grupul de studiu a fost, în aparenţă, dizolvat, iar Henry Kissinger a publicat în 1957 rezultatele aşa-zis „oficiale", sub titlul „Arme nucleare şi politică externă", editate din însărcinarea CFR la editura Harper & Brothers, New York. În realitate însă, Henry Kissinger redactase circa 80% din manuscrisul respectiv încă din perioada studiilor sale la Harvard. Grupul de studiu lucra în continuare în mare secret. Indicii asupra importanţei pe care o acorda Henry Kissinger grupului de studiu găsim mai ales în declaraţii ale soţiei sale şi ale unor prieteni ai săi. Mulţi dintre aceştia povestesc că Henry pleca dis-e-dimineaţă de acasă şi revenea abia seara foarte târziu, iar atunci nu vorbea cu nimeni şi nu răspundea la vreo întrebare. Aveai impresia că trăieşte într-o altă lume, în care nu era loc pentru nici un străin.

Declaraţiile acestea sunt extrem de semnificative. Rezultatul real al cercetărilor asupra prezenţei şi activităţii unor extratereştri trebuie să fi produs asupra lui un mare şoc. Henry Kissinger nu mai era el însuşi pe tot parcursul întrunirilor amintite mai sus. Probabil că nicicând nu s-a mai confruntat cu evenimente

atât de grave ca în acea perioadă. Adeseori lucra şi acasă până noaptea târziu, după o zi de lucru şi aşa extrem de plină. Acestea au fost împrejurările care au dus în final la divorţul său.

Una dintre principalele concluzii care au rezultat din studiul asupra problemelor extraterestre era că nu se putea dezvălui în nici un caz opiniei publice nimic din rezultatele cercetărilor, altminteri s-ar fi ajuns fără îndoială la un colaps economic total, la prăbuşirea structurilor religioase şi evident la o panica generală, al cărei rezultat n-ar fi putut fi decât o anarhie totală. Astfel încât secretul a fost păstrat în continuare cu străşnicie.

Fireşte că, neputându-i-se comunica nimic opiniei publice, nu se putea dezvălui nimic faţă de Congres. Astfel că pentru finanţarea în continuare a proiectelor şi cercetărilor trebuiau găsite noi surse din afara guvernului. Ca o soluţie intermediară, s-a recurs la o parte din bugetul militar, precum şi la bani dintr-un fond confidenţial al CIA.

O altă concluzie extrem de importanta rezultata din studiu era aceea că extraterestrii se foloseau atât de oameni, cât şi de animale pentru obţinerea de secreţii glandulare, enzime, hormoni şi sânge, precum şi pentru folosirea lor ca subiecţi în diferitele experienţe genetice îngrozitoare. Extratereştrii îşi justificau acţiunile prin necesitatea lor de supravieţuire. Ei susţineau că structura lor genetică ar fi ajuns la o asemenea stare de degenerare, încât nu le-ar mai oferi posibilitatea de proliferare. Explicau de asemenea că, în măsura în care nu-şi vor mai putea îmbunătăţi structura genetică, rasa lor va înceta în curând să mai existe. Lămuririle lor au fost primite cu destulă neîncredere, deoarece armele pământenilor se dovediseră practic ineficiente în faţa celor extraterestre: MJ12 a hotărât să menţină bunele relaţii cu ei, până când pământenii vor fi reuşit să-şi dezvolte o tehnologie care să le permită o confruntare militară cu extraterestrii. Americanii s-au gândit să

atragă Uniunea Sovietica şi alte naţiuni într-o colaborare pentru supravieţuirea omenirii. Intre timp însă, se elaborau şi planuri pentru construirea a două tipuri de arme, reunind tehnologie convenţională şi nucleară, arme care să asigure un oarecare echilibru de forţe.

Un prim rezultat al acestor concluzii au fost proiectele „Joshua" şi „Excalibur". „Joshua" era o armă capturată de fapt de la germani, care era în stare încă de pe vremea aceea să penetreze blindaje de tancuri cu o grosime de 10 cm, de la o distanţă de aproape 2 km, şi anume prin folosirea unor fascicule de unde sonore de joasă frecvenţa. Se presupunea că o asemenea armă s-ar putea dovedi eficientă împotriva unor aparate de zbor extraterestre, precum şi împotriva armelor cu raze ale acestora. „Excalibur" este tot o armă, destinată a fi lansată de pe rachete care nu atingeau înălţimi mai mari de 10 000 de metri (AGL) şi nu trebuiau să se apropie mai mult de 50 m de ţintă, putând însă să pătrundă foarte adânc chiar şi într-un pământ la fel de dur ca şi cel din New Mexico. Armele acestea urmau a fi dotate cu un focos de 1 megatonă şi erau destinate să-i nimicească pe extratereştri în buncărele lor.

„Joshua" a fost construită cu succes, dar după cunoştinţele mele nu a fost niciodată folosită. În cazul lui „Excalibur", proiectul a stagnat multă vreme, se pare însă că acum se depun eforturi pentru finalizarea lui.

Evenimentele de la Fatima de pe la începuturile secolului nostru au fost şi ele cercetate cu mare atenţie, presupunându-se că ar fi putut fi vorba de o manipulare a extraterestrilor. S-a organizat o acţiune de spionaj menită să ridice vălul de pe întâmplările de atunci. Statele Unite s-au folosit de bunele lor contacte cu Vaticanul, realizate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi dezvoltate de atunci încoace în permanenţă, aşa încât, în scurtă vreme

au ajuns în posesia studiului complet al Vaticanului, conținând inclus predicția. Predicția aceea anunța că dacă omul nu-şi va întoarce fața de la „cel rău“ şi nu se va prosterna la picioarele lui Cristos, planeta se va autodistruge, iar evenimentele descrise în Apocalipsa din Biblie se vor împlini cu adevărat.

Aceeaşi prevestire menționa că avea să se nască un copii, care începând din anul 1992 va reunifica lumea cu ajutorul unui plan de pace şi al unei religii false. Prin anul 1995 însă, popoarele vor avea să afle că el este de fapt forța răului, în realitate chiar Anticristul. Tot potrivit prevestirii, al treilea război mondial va izbucni în anul 1995 în Orientul Apropiat, şi anume prin invadarea Israelului de către o națiune arabă reunită, acțiune la începutul căreia se vor folosi doar arme convenționale, dar care îşi va atinge apoi, în 1999 apogeul într-un holocaust, prin recurgerea la armament atomic. Între anii 1999 şi 2003, zice mai departe profeția, cea mai mare parte a planetei va trăi într-o suferință cumplită, iar viața se va distruge în mare parte. Revenirea lui Cristos ar urma să se petreacă apoi în anul 2011. Confruntați cu aceste rezultate ale cercetărilor, extraterestrii au confirmat veridicitatea lor. Ei au recunoscut a ne fi creat pe noi, oamenii, prin încrucişări şi a fi manipulat rasa umană cu ajutorul religiei, al satanismului, vrăjitoriei, magiei şi ocultismului. Au mai declarat, de asemenea, că stăpânesc perfect fenomenul călătoriilor în timp, şi că evenimentele descrise mai sus chiar se vor petrece în realitate. Călătorii ulterioare în timp, întreprinse de SUA şi Uniunea Sovietică în cadrul proiectelor Rainbow, Phoenix şi Montauk, ocazii cu care s-a recurs la tehnologie extraterestră, au confirmat şi ele prevestirea. Extraterestrii au prezentat o hologramă, filmată apoi şi de guvern, despre care susțineau că ar reprezenta chiar crucificarea lui Cristos. Sigur că nu ştiam dacă să îi credem sau nu.

Se foloseau oare chiar de religiile noastre adevărate pentru a ne manipula, sau fuseseră în realitate chiar ei creatorii religiilor noastre, prin intermediul cărora ne manipulează continuu? Sau era vorba chiar de ÎNCEPUTUL SCENARIULUI adevăratului SFARŞIT şi de întoarcerea lui Cristos, aşa cum se prevesteşte în Biblie? Nimeni nu ştie răspunsul la aceste întrebări.

În 1957 s-a desfăşurat un simpozion (la Huntsville, Alabama) la care au participat atunci cei mai cunoscuţi oameni de ştiinţa. Aceştia au ajuns la rândul lor la concluzia că planeta noastră se va autodistruge într-adevăr către sfârşitul acestui secol, printr-o creştere excesivă a populaţiei şi prin deteriorarea mediului înconjurător, aceasta în cazul în care nu ne va veni ajutor de la DUMNEZEU sau de la extratereştri.

Un decret prezidenţial secret al lui Eisenhower însărcina grupul „Jason Scholars" să analizeze în întregime acest scenariu şi să elaboreze propuneri. „Jason Scholars" au confirmat rezultatele cercetărilor oamenilor de ştiinţă şi au formulat trei propuneri, numite Alternativele 1,2 şi 3.

Alternativa 1 prevedea ca focoase nucleare să facă nişte găuri în stratosfera, prin care să poată fi evacuate apoi în cosmos căldura acumulată şi elementele poluante. Prevedea apoi o schimbare totală a civilizaţiei umane, transformarea ei, precum şi a exploatării actuale, în factori de apărare a planetei. În orice caz însă, dintre cele trei alternative propuse, acesteia i se acordau cele mai mici şanse de succes, din cauza rezistenţei omului faţă de schimbări rapide, dar având în vedere şi pagubele suplimentare provocate prin explozii atomice.

Alternativa 2 prevedea construirea unei reţele extrem de diversificate de oraşe şi tunele subterane, în care să supravieţuiască elemente cu grijă alese din toate culturile şi meseriile, pentru a asigura perpetuarea rasei umane. Restul omenirii urma să rămână la suprafaţa planetei, lăsat în voia destinului său.

Alternativa 3 prevedea posibilitatea ca o elită restrânsă de oameni să poată părăsi pământul, folosindu-se de tehnologia extraterestră şi convenţională; pentru a forma apoi colonii în spaţiu. Practicarea încă de pe acum a unor aşa-numite „livrări în grup" de sclavi umani care urmează să fie folosiţi apoi ca forţă de muncă în cadrul acestui program, nu o pot nici nega, dar nici confirma

Sub numele de cod „Adam", Luna avea să fie prima destinație, urmată apoi de Marte, sub numele de cod „Eva". Ca măsuri imediate, pentru a câștiga timp, toate trei alternativele prevedeau și un control al nașterilor, sterilizări și răspândirea unor viruși mortali pentru ținerea sub control și chiar încetinirea creșterii populației. Virusul HIV nu este decât unul dintre rezultatele acestor planuri. Pentru că există și altele. Considerându-se foarte importantă reducerea numerică a populației, s-a decis totodată că ar fi în interesul major al rasei umane să se elibereze cât mai repede de elementele nedorite ale societății. Conducerile reunite ale SUA și URSS au respins Alternativa 1, dispunând începsrea imediata a Alternativelor 2 și 3.

În 1959, Rand Corporation a organizat un simpozion pe tema construcțiilor subterane la mare adâncime. În raportul final se vorbește despre utilaje care pot săpa un tunel de 15 metri diametru cu o viteză de pătrundere de 1,5 m/oră. Același raport arată și imagini ale unor tunele imense și ale unor hale subterane, care par a fi niște edificii uriașe, sau chiar orașe. Rămâi cu impresia că cei cinci ani precedenți au fost într-adevăr folosiți pentru perfecționarea metodelor de construcție subterană. Iar potentații Terrei au conchis că una din posibilitățile de finanțare a programelor privind extraterestrii, precum și a altor proiecte „negre" ar putea fi crearea unei piețe ilegale de droguri.

S-a apelat așadar la un membru tânăr și foarte ambițios al CFR. Numele său era George Bush, la acea vreme președinte și director economic la Zapata Oil în Texas. Zapata Oil experimenta pe atunci noua tehnologie de la Offshore Drilling. S-a calculat foarte corect că drogurile ar putea fi aduse cu bărcile de pescari din America de Sud pe platforma de foraj, de acolo putând fi transportate fără nici un obstacol la țărm cu vase de transport, ocolindu-se astfel vama, paza de coastă și orice alte controale, fără a se trezi nici o bănuială. George Bush și-a dat acordul și a organizat totul în colaborare cu CIA. Planul a funcționat aproape peste așteptări de bine și mai funcționează încă și astăzi în întreaga lume.

Este adevărat că între timp s-au găsit şi alte metode de a aduce drogurile în ţară. Este totuşi bine să reţinem că George Bush a fost acela care a început să le vândă droguri copiilor noştri. CIA controlează între timp toate pieţele drogurilor din lume.

Programul spaţial oficial a luat un puternic avânt în timpul mandatului lui Kennedy, care, în cuvântarea rostită cu ocazia investirii sale în funcţie, a îndemnat Statele Unite, ca înainte de sfârşitul deceniului al şaptelea să înfăptuiască aterizarea unui om pe Lună. Deşi conceput cu bune intenţii, planul le-a permis totuşi potentaţilor să deturneze sume uriaşe de bani pentru scopurile lor necurate şi să ascundă opiniei publice americane adevăratul program spaţial. Aceluiaşi scop îi servea şi un program paralel, care se derula în Uniunea Sovietică.

În fapt, chiar exista deja o bază comună a extraterestrilor, americanilor şi a ruşilor pe Lună în momentul în care Kennedy îşi ţinea amintita cuvântare. Pe 22 mai 1962, o sondă spaţială fără oameni la bord a aterizat pe Marte, confirmând existenţa unui mediu în care se putea dezvolta viaţă umană. Nu mult după aceea au fost demarate cu toată temeinicia lucrările pentru întemeierea unei colonii pe Marte. Astăzi se găsesc pe Marte o serie de oraşe locuite de persoane foarte atent selecţionate, aparţinând unor culturi şi grupuri profesionale diferite şi provenind din cele mai diferite ţări. Deşi în realitate sunt aliate, se menţine totuşi varianta oficială a unei dispute între SUA şi Uniunea Sovietică, pentru ca în felul acesta, în numele apărării naţionale, să poată fi alocaţi bani pentru diferitele proiecte secrete.

La un moment dat însă, preşedintele Kennedy a descoperit totuşi părţi ale adevărului, elemente legate de afacerile cu droguri şi de prezenţa extraterestrilor. În 1963, el i-a adresat un ultimatum grupului MJ 12. El îi ameninţa pe membrii acestuia că

dacă nu vor pune imediat capăt afacerilor cu droguri, o va face el pentru ei. A informat totodată MJ 12 de intenția sa, ca în anul următor să facă cunoscută poporului american existența extraterestrilor și a elaborat și un plan destinat transpunerii în practică a acestor intenții ale sale. Președintele Kennedy nu era membru CFR și nu știa nimic despre Alternativele 2 și 3. Operațiunile acestora erau urmărite și dirijate la nivel internațional de către comitetul Bilderberg, și anume prin Comitetul director al acestuia. În Statele Unite, membrii săi erau subordonați grupului MJ 12, iar în Uniunea Sovietică unei organizații similare. Decizia președintelui Kennedy a stârnit panică în rândul factorilor disponibili. Asasinarea sa a fost ordonată de Comitetul director și executată de agenți ai MJ 12 la Dallas. Președintele Kennedy a fost împușcat de agentul secret William Greer, șoferul automobilului prezidențial. Faptul acesta poate fi văzut foarte clar pe peliculă. **Uitați-vă atent la șofer, și nu la Kennedy, când urmăriți finul** îl veți vedea pe Greer foarte clar cum se întoarce, ducându-și mâna stângă peste umărul drept în mâna stângă ține o armă. Un pistol automat, nichelat, de calibrul 45. Și uitați-vă în momentul acela la Jackie Kennedy. Deoarece văzuse că asasinul se află în aceeași mașină, după focul lui Greer, ea încearcă să fugă din automobil prin spate. Și este împinsă la loc în mașină de către agentul CIA, care mergea în spatele automobilului prezidențial.

Toți martorii oculari, aflați destul de aproape de automobil pentru a fi putut vedea cum l-a împușcat William Greer pe Kennedy, au fost asasinați în următoarele două zile. Comisia Warren n-a fost decât o farsă, căci ea era constituită în majoritate din membri CFR, iar strădaniile comisiei respective de a induce în eroare opinia publică americană au fost încununate de succes.

Mulți alți patrioți, care au căutat în anii următori să dezlege misterul legat de extraterestri au fost și ei asasinați. Până în momentul de față au fost uciși peste 200 de martori relevanți sau alte persoane implicate într-un fel sau altul în asasinarea lui Kennedy. Doar în primii doi ani au fost lichidate nu mai puțin de 18 persoane care îl văzuseră pe William Greer în postură de țintaș.

În anii de început ai călătoriilor spațiale şi ai aterizărilor pe Lună care au urmat, orice rachetă lansată de pe pământ era însoțită de corpuri de zbor extraterestre. La 20 noiembrie 1990, canalul de televiziune Channel 2 din Los Angeles transmitea că sonda spațială „Adantis" este însoțita, în ultimul ei zbor militar oficial, de un obiect zburător de sine stătător, roşu, incandescent având forma unei farfurii.

Astronauții de pe Apollo au văzut şi iau filmat o bază selenară cu numele de cod „Luna". Pe fotografiile aduse de ei se văd cu pole, nişte construcții mari, în formă conică, semănând cu nişte silozuri. Sunt vizibile, de asemenea, un fel de vehicule imense în formă de T, care lăsau urme cu muchii ascuțite pe suprafața Lunii, precum şi corpuri de zbor extraterestre, de dimensiuni mai mari sau mai mici.

Programul spațial oficial nu este decât o farsă şi totodată o risipire a unor sume imense de bani. Alternativa 3 este însă realitate curată şi în nici un caz science fiction. Cei mai mulți astronauți de pe Apollo au fost profund impresionați de experiențele *trăite,* iar viața şi declarațiile lor ulterioare reflectă dimensiunile acestor experiențe şi implicațiile pe care le-au avut asupra lor consemnul de păstrare a secretului. Se ordonase tăcere sub amenințarea cu moartea, tăcere prezentată ca o „necesitate". Şi totuşi, unul dintre astronauți a încălcat dispoziția şi a vorbit cu producătorul britanic al emisiunii de televiziune „Alternativa 3", confirmând justețea acuzațiilor aduse.

În volumul apărut ulterior şi intitulat „Alternativa 3", identitatea adevărată a astronautului a fost ascunsă sub pseudonimul Bob Grodin. Se afirma că el s-ar fi sinucis în 1978. Faptul însă n-a putut fi confirmat, iar părerea mea este că multe dintre aşa-zisele fapte reale prezentate în cartea respectivă sunt curate dezinformări. Sunt convins că produsul acesta nu este decât rezultatul unei presiuni exercitate asupra autorului, cu scopul de a neutraliza efectul pe care-l produsese asupra opiniei publice filmul britanic de televiziune „Alternativa 3".

Cartierul principal al conspirației descrise în cartea numită se află la Geneva Comitetul de conducere este alcătuit din membri ai guvernelor respective, precum şi din membri de frunte ai organizației Bilderberg. Diferite întruniri ale comitetului director au avut loc chiar pe un submarin atomic, sub calota de gheață a zonei polare. Consemnul de păstrare a secretului este atât de sever, încât aceasta păruse a fi singura metodă de securitate folosită împotriva unei eventuale ascultări. Din proprie experiență, şi bazându-mă şi pe alte surse, pot să risc afirmația că volumul corespunde în proporție de cel puțin 70% adevărului. Şi presupun că dezinformarea ar putea reprezenta tocmai încercarea de a discredita filmul TV britanic, prin strecurarea a diferite informații, a căror autenticitate să poată fi foarte uşor contestată, asemenea acelui „Eisenhower Briefing Document", care a fost dat publicității în SUA ca plan de urgență al lui MJ 12 şi a cărui autenticitate a putut fi de asemenea foarte uşor contestată.

De când au început schimburile noastre cu extraterestrii, am ajuns în posesia unei tehnologii care depăşeşte chiar şi visele noastre cele mai îndrăznețe. În zona 51 se află o astronavă numită Aurora cu care se pot efectua regulat zboruri în spațiu. Este vorba de o astronavă cu un singur nivel, numită prescurtat TAV (Trans Atmospheric Vehicle). Ea poate să decoleze de pe o pistă de 12 km lungime şi să zboare pe o orbită foarte îndepărtată de pământ, pentru a reveni apoi pe aceeaşi pistă.

Dispunem în momentul de față şi de un aparat de zbor foarte asemănător celor ale extraterestrilor, cu propulsie nucleară şi care este staționat în zona S 4, Nevada. Mulți dintre piloții noştri au făcut deja diferite excursii interplanetare în asemenea aparate de zbor, ocazii cu care au vizitat Luna, Marte şi alte planete. Minciuni la fel de mari se spun însă şi despre adevărata natură de pe Lună şi de pe planetele Marte şi Venus, ca şi despre nivelul real al tehnologiei noastre de astăzi.

Există anumite ținuturi pe Lună în care se dezvoltă o viață vegetală ce-şi schimbă culorile în funcție de anotimpuri. Efectul acesta al anotimpurilor este determinat de faptul că Luna nu este în-

toarsă întotdeauna, aşa cum se susţine, cu aceeaşi parte către Soare şi cu aceeaşi parte către pământ. Exista o anumită zonă care, în funcţie de anotimp, iese din întuneric, şi în jurul căreia exista viaţă vegetală.

Pe Lună au putut fi amenajate lacuri artificiale şi heleştee şi s-au putut vedea şi filma chiar şi nori. Luna are şi ea un câmp gravitaţional, iar omul se poate mişca liber pe suprafaţa ei, fără a fi nevoit să poarte un costum de astronaut, după ce s-a supus unei depresurizări asemănătoare celor cunoscute la scafandri. Am văzut personal fotografii, o parte din ele fiind apoi publicate şi în cărţi: *We discovered Alien Bases on the Moon* şi *Someone else is on the Moon* de Fred Steckling.

În anul 1969, s-a produs o mică altercaţie între americani şi sovietici în baza selenară. Sovieticii încercaseră să aducă baza sub controlul lor şi-i luaseră ca ostatici pe cercetătorii americani şi restul personalului. Situaţia a fost apoi readusă sub control, din păcate însă cu preţul vieţii a 66 de persoane. Pe timp de cel puţin doi ani, toate proiectele comune au fost sistate. În final, însă, cele două tabere s-au împăcat şi colaborarea a fost reluată, ea durând încă şi astăzi. (Spre informare, trebuie să le aduc la cunoştinţa aici insider-ilor că a circulat şi un zvon potrivit căruia schimbul de focuri ar fi avut loc între americani şi extraterestri. Nu este exact. La acea vreme n-au existat nici un fel de probleme din partea extraterestrilor. Singurii care au provocat probleme au fost americanii înşişi, care trăgeau asupra farfuriilor zburătoare ale extraterestrilor, precum şi asupra celor ale Reich-ului german, pentru a le fura tehnologia. Această informaţie falsă a fost pusă în circulaţie pentru a sprijini planul Iluminaţilor de a reuni întreaga lume în cadrul „Noii Ordini Mondiale“ - împotriva duşmanului extraterestru - n. a.)

Când a ieşit la lumină afacerea Watergate, preşedintele Nixon a sperat că furtuna se va potoli fără ca el să trebuiască să-şi părăsească funcţia. MJ 12 era însă de altă părere. Agenţii secreţi au apreciat pe bună dreptate că în cadrul procedurii de eliberare din funcţie ar putea ieşi la iveală şi diferite documente secrete. I

s-a ordonat atunci lui Nixon să demisioneze. Cum el însă a refuzat, a fost pus atunci la cale primul complot militar din istoria Statelor Unite. Comandamentul suprem al armatei a transmis o directivă strict secreta către toți comandanții forțelor militare SUA din lume. În ea se spunea „După primirea acestei directive nu veți mai executa nici un ordin primit de la Casa Albă. Confirmați primirea".

Directiva a fost transmisă cu cinci zile înainte ca Nixon să se fi răzgândit şi să-şi fi dat demisia. Am avut ocazia să citesc personal directiva respectivă. Când l-am întrebat pe ofițerul meu superior ce atitudine va lua, în condițiile în care ordinul contravenea în mod evident constituției Statelor Unite, el mi-a răspuns: „Cred că voi aştepta întâi să văd dacă vor veni ceva directive de la Casa Albă şi atunci mă voi decide". Nu am văzut nici un fel de directive care să fi venit de la Casa Albă, dar asta nu înseamnă nicidecum că nu au fost trimise vreunele.

În toți aceşti ani, în care se petreceau evenimentele despre care relatez, Congresul şi poporul american simțeau probabil intuitiv că ceva nu este în regulă. Atunci când afacerea Watergate a ajuns publică, toți s-au simțit uşurați, ferm convinşi că acum va urma o anchetă în sfera serviciilor secrete. Preşedintele Ford a plasat sarcina respectivă comisiei Rockefeller. Sau cel puțin aşa a crezut toată lumea. În realitate însă, se urmărea ținerea în continuare a Congresului departe de toate problemele, şi aceasta pentru păstrarea în continuare a secretului. Nelson Rockefeller, preşedintele comisiei care urma să facă cercetări în sfera serviciilor secrete, era membru CFR şi aceeaşi persoană care îl ajutase pe Eisenhower să înființeze MJ 12 ca organizație în mâinile puterii. Aşa că Rockefeller a ademenit Congresul cu câteva flecuştețe şi mistificarea putea continua în voie.

Ceva mai târziu, senatorul Church avea să însceneze vestitele „audieri Church". El era un membru de frunte al CFR şi a repetat

mişcarea lui Rockefeller. Mistificarea a ieşit din nou victorioasă. Apoi, dînd afacerea contra-Iran a devenit faimoasă, am sperat că de aceasta dată se va ajunge în sfârşit la o anchetă. Dar tot nimic. În ciuda vrafurilor de documente care atestau contrabanda cu droguri şi alte ilegalităţi, camuflajul a rămas neatins. Aveai aproape impresia că Congresul ocoleşte intenţionat adevărul care se afla atât de aproape. Să fi cunoscut oare Congresul adevărul şi tocmai de aceea să se fi ferit de el? Să se afle oare şi printre membrii săi oameni cărora să li se fi asigurat un bilet de călătorie spre colonia de pe Marte, pentru momentul în care viaţa de pe pământ va fi început să-şi trăiască sfârşitul?

Mi-e imposibil să prezint aici întreaga dimensiune a imperiului financiar, care, controlat de CIA NSA şi CFR administrează şi foloseşte banii proveniţi din comerţul cu droguri şi din alte operaţiuni secrete. Nu vă pot spune mai mult decât ceea ce ştiu şi eu. Cifrele sumelor vehiculate depăşesc orice imaginaţie. Iar banii aceştia sunt administraţi de o reţea multidiversificată de bănci şi holding-uri. Ar trebui să vedeţi odată bănci ca J. Henry Schroeder Banking Corp., Schroeder Trust Corp., Schroeder Ltd. London, Herbert Wagg Holding Ltd., J. Henry Schoeder - Wagg & Co. Ltd., Schroeder, Gebrüder & Co., Germania, Munchmeyer Hengst & Co., Castle Bank şi holdingurile sale, Asian Development Bank şi filialele lui Nugan Bank şi holding-urile acestuia.

MJ12 a întocmit un plan de urgenţă menit să inducă în eroare pe oricine se apropia prea mult de adevăr. Planul acesta a primit numele de Majestic 12. El a fost demarat prin publicarea de către Moore, Shandera şi Friedman a pretins-autenticelor „Eisenhower Briefing Documents". În realitate, documentul publicat era un fals. Numărul de serie pe care îl purta era 092447, un număr de serie care n-a existat niciodată şi nici nu va exista într-un timp previzibil, ţinând cont de numerele repartizate chiar şi acum pentru decretele prezidenţiale. Decretele emise de Truman erau numerotate de la 9 000 în sus, ale lui Eisenhower de la 10 000 în sus, Ford ajunsese deja la 11 000. Decretele emise de Reagan se

încadrau în grupa de 12 000. Din motive de continuitate, pentru o înregistrare corectă şi pentru evitarea unor eventuale greşeli, decretele prezidenţiale au fost numerotate întotdeauna în continuare, independent de persoana care ocupa funcţia supremă în stat la Casa Albă. Numărul de serie este însă numai una dintre multiplele erori pe care le prezintă documentul în discuţie. Planul şi-a atins totuşi scopul - pentru o bună bucată de vreme, atenţia tuturor celor interesaţi în descoperirea adevărului a fost distrasă de la problema în cauză. Rezultatul concret s-a materializat în cheltuieli inutile, în mulţi bani investiţi în căutarea unor informaţii care nici nu aveau cum să existe. Un alt rezultat a fost irosirea acelor „Fonds for UFO Research" însumând 16 000 $, pe care le primise Friedman pentrui cercetări. Sau irosit mii de ore de muncă în căutări zadarnice după o fantomă. Dacă v-aţi îndoit vreodată de capacitatea Guvernului Secret de a vă prezenta negrul pe alb, să ştiţi că acum ar fi totuşi cazul să vă revizuiţi atitudinea.

A mai fost activat de asemenea şi un al doilea plan de urgenţă, care-şi face deja vizibile efectele asupra noastră. Este un plan menit să pregătească totuşi opinia publica pentru o previzibilă confruntare cu o rasă extraterestră. Masele sunt pur şi simplu asaltate cu filme TV, filme de lung metraj, prezentări radiofonice şi spoturi publicitare care le familiarizează treptat cu toate aspectele imaginabile ale unei prezente extraterestre. Atât a extraterestrilor buni, cât şi a celor răi. Priviţi putin cu atenţie în jurul dumneavoastră. Extraterestrii plănuiesc să-şi facă simţită prezenţa, iar guvernul vrea să ne pregătească din vreme, pentru a preîntâmpina panica.

Sa pus deja în aplicare cel mai nociv dintre planurile de urgenţă, iar efectele se recuperează din plin asupra noastră. De ani de zile se importă şi se vând poporului droguri, îndeosebi păturilor sărace şi minorităţilor. Toate acele programe de ajutor social au fost demarate doar pentru a crea o categorie de oameni dependentă şi neproductivă în societatea noastră. Această categorie odată creată, încep să fie restrânse programele sociale, dându-se

astfel naştere unei clase a elementelor criminale, cum n-a existat niciodată în anii '50 sau pe la începutul anilor '60.

Potentații au promovat producția şi importul de arme de foc, aflate la îndemâna tocmai acestor elemente criminale. Realitatea aceasta era menită a crea o stare de nesiguranță, determinând opinia publica americană să ceară ea însăşi o lege privind interzicerea armelor de foc. Folosindu-se de droguri şi de hipnoză, CIA exersa stimularea instinctelor criminale ale unor debili mintali, care făceau apoi exerciții de tir asupra unor copii nevinovați în curțile şcolilor. Planul se desfăşoară conform programului şi dă rezultatele prevăzute. Iar planul acesta trebuie dejucat cu orice preț.

Se folosesc de valul de criminalitate care a cuprins întreaga omenire pentru a convinge opinia publică (şi în special pe cea americană) că anarhia s-a instaurat deja în marile noastre orașe, îşi construiesc treptat argumentația, seară de seară la televizor şi zi de zi în jurnale. De îndată ce vor fi prelucrat îndeajuns opinia publică, vor răspândi într-o bună zi ştirea că o grupare teroristă oarecare, dotată cu o bombă atomică, ar fi pătruns pe teritoriul Statelor Unite, gata să declanşeze explozia într-unui dintre orașele noastre. Atunci guvernul va abroga Constituția şi va decreta stare de război. Va fi adunată atunci întreaga turmă de manipulați de către extraterestri, de disidenți sau de alți netrebuincioşi şi vor fi internați cu toții în lagărele de concentrare pregătite deja în întreaga țară. Acestea au o suprafață de 1,6 km^2.

Să fie oare oamenii aceştia condamnați a fi internați în lagăre de concentrare, tocmai acele „livrări în grup" de sclavi, despre care se aude că urmează a servi drept forță de muncă în coloniile extraterestre?

Mediile, radioul, televiziunea, ziarele şi rețelele de computere vor fi apoi toate confiscate şi naționalizate. Oricine va opune rezistență va fi arestat şi apoi ucis. Încă din anul 1984, guvernul şi armata au făcut o repetiție generală a unei asemenea operațiuni, executată sub indicativul REX 84 şi desfăşurată cu mult succes. În cazul în care evenimentele respective se vor petrece potrivit previziunilor, guvernul secret şi/sau extratereştrii vor prelua

puterea. Noi ne vom pierde libertatea pentru totdeauna şi vom trăi până la sfârşitul vieţilor noastre în sclavie. Aşa că a venit momentul deşteptării noastre, şi aceasta fără întârziere.

Phil Klass este agent CIA, lucru atestat de diferitele documente la care am avut acces. În sarcinile sale de serviciu intra şi minimalizarea tuturor informaţiilor legate de OZN-uri. Toţi şefii militari aveau obligaţia să-i ceară lui indicaţii despre felul în care trebuiau să se comporte în cazul diferitelor relatări despre vizionări de OZN-ui sau despre contacte cu extratereştri, precum şi despre explicaţiile care urmau a fi date apoi presei şi opiniei publice.

William Moore, Jamie Shandera şi Stanton Friedman erau - conştient sau inconştient - lachei ai Guvernului Secret. Părerea mea este că mai mult inconştient, deşi William Moore se folosea de o legitimaţie ID a Serviciului de Informaţii al Armatei şi a recunoscut chiar el faţă de Lee Graham că era agent al Guvernului Secret, aşa că în privinţa lui am anumite îndoieli. Lee Graham m-a sunat acasă şi mi-a confirmat, la cererea mea, declaraţiile lui Moore.

Stanton Friedman mi-a povestit, mie şi multor altora, că a lucrat cu ani în urmă la construirea unui reactor nuclear destinat echipării avioanelor, care avea dimensiunile unei mingi de baschet, era foarte curat, elimina ca produs rezidual doar hidrogen şi funcţiona „ca-n vis!“. Sunt cuvintele lui, nu ale mele. Singurul combustibil cu care poate funcţiona o astfel de maşină, care elimină ca produs rezidual hidrogen ar putea fi doar apa. Într-adevăr, tocmai aceasta asigură propulsia cel puţin a unuia dintre obiectele zburătoare extraterestre, şi anume forţă atomică şi apă. Singurele surse ale unei astfel de tehnologii erau, la vremea aceea, doar extraterestrii. Să nu fi ştiut Friedman într-adevăr nimic? Nu sunt sigur de acest lucru. Doar era membru al grupului de cercetare Moore-Shandera-Friedman, şi tocmai ei au fost aceia care au pus în funcţiune planul de urgenţa al MJ 12.

În documentele la care am avut acces între anii 1970 si 1973 am găsit numele unor persoane prin intermediul cărora opinia publică urma să fie familiarizată cu planul de urgența alcătuit de Majestic 12, personalități cunoscute şi cu bun-renume. Printre cei nominalizați se aflau şi Bruce Macabee, Stanton Friedman şi William Moore. Nu ştiu dacă ei au fost într-adevăr recrutați ştiu însă cu certitudine că evenimentele de mai jos nu relevă o participare a lui Bruce Macabee, acțiuni ale lui Stanton Friedman şi William Moore sunt însă foarte probabile.

Cunosc faptul că aproape toate organizațiile mai importante implicate în cercetări de OZN-uri au fost ținta unor infiltrări din partea guvernului secret, la fel cum acesta s-a infiltrat şi în NICAP, ajungând să o dirijeze; sunt convins că toate aceste strădanii ale guvernului secret au fost încununate de succes. Este foarte probabil, de asemenea, ca toate publicațiile mai importante pe tema OZN-urilor să fie şi ele controlate şi dirijate. MUFON este în sensul acesta cel mai bun exemplu. Sute de membri din întreaga lume fac cercetări în acest domeniu şi-şi trimit rezultatele, fotografii, bucăți de metal şi alte probe la MUFON, unde apoi însă toate acestea dispar pur şi simplu. În timp ce toată lumea țipă, în adevăratul sens al cuvântului, după probe materiale, au fost trimise, de pildă, la MUFON, probe dintr-un lichid care se scursese dintr-un OZN în Gulf Breeze din Florida, în curtea unei şcoli - dar şi probele acestea au fost sortite să dispară fără urmă! Walt Andrews de la MUFON a pretextat un „accident". Aiurea! Dacă ar fi să ne luăm după explicațiile lor, ar însemna că la MUFON se întâmplă zilnic accidente, dat fiind că dispar probe în permanență şi în mod surprinzător tocmai cele bune. MUFON pare a fi „gaura neagră" în care dispar toate probele materiale din domeniul cercetărilor de OZN-uri. Controlul pare a fi atât de sever, încât prietenilor noştri le reuşeşte să nu le scape într-adevăr nimic.

Vom înțelege însă şi mai bine acest lucru daca vom parcurge lista - citată de Cooper - a cercetătorilor de OZN-uri care au lucrat sau mai lucrează încă pentru CIA:

Stanton Friedman
Charles Berlitz
John Lear
William Moore
John Keel
Bruce Macabee
Philip Klass
James Moseley
Virgil Armstrong
Wendelle Stevens
Dr. Allen Hynek

MJ 12 mai există încă şi astăzi şi lucrează ca şi până acum. Ea are de altfel chiar şi aceeaşi organizare internă: 6 persoane egale ca poziție în guvern, 16 directori de la CFR şi/sau de la Comisia Trilaterală (TC). Majority Agency for Joint Intelligence este numită oficial „The Senior Interagency Group" (SIG).

Nu în ultimă instanță este deosebit de important şi faptul că CFR şi sucursala sa, Comisia Trilaterală nu numai că dețin controlul asupra întregii țări, dar sunt chiar şi proprietarii ei. Încă cu mult timp înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, ei aveau cel mai greu cuvânt de spus în stabilirea politicii Statelor Unite. Însă de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, ei sunt singurii care stabilesc liniile directoare ale guvernului. CFR, TC şi organizațiile lor omoloage din străinătate sunt subordonate toate Comitetului Bilderberg. Tot de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, aproape toți membrii de rang înalt ai guvernului, precum şi şefii militari, inclusiv președinții fac parte din CFR sau TC. Toți membrii americani ai TC au fost sau mai sunt încă şi membri ai CFR.

Fiecare națiune străină cât de cat importantă are şi ea o filială proprie a CFR, iar membrii naționali colaborează apoi pe plan internațional prin intermediul Comitetului Bilderberg, urmărind obiectivele lor comune.

Membrii externi ai TC fac parte din organizațiile naționale respective. Până și o verificare superficială ar scoate la iveală faptul că membrii CFR sau TC controlează cele mai mari fundații, cele mai importante organizații ale audiovizualului, precum și principalele edituri, cele mai mari bănci, toate firmele mai mari, nivelele superioare ale guvernului și în general punctele-cheie ale vieții sociale și politice.

Cele două organizații își caută și recrutează membrii dintre persoanele cu putere financiară și interese deosebite. Numai popoarele în sine rămân pe din afară. Organizațiile sunt nedemocratice și nu reprezintă nicidecum majoritatea populației Statelor Unite ale Americii. Membrii lor sunt însă persoanele care vor avea într-o bună zi puterea de decizie asupra omenirii, care vor stabili cine trebuie și cine nu să supraviețuiască următorului holocaust

Comitetul Bilderberg, CFR și TC - aceștia formează Guvernul Secret care stăpânește națiunea prin intermediul lui MJ12 și al grupului de studiu numit, JASON-Society“ sau JASON-Scholars“. Iar capii guvernului sunt aproape în totalitate membri ai acestor organizații.

De-a lungul întregii noastre istorii, extraterestrii au manipulat rasa umană prin intermediul a diferite organizații secrete, prin intermediul religiei, magiei, vrăjitoriei și al științelor oculte. CFR și TC au acces neîngrădit la tehnologia extraterestrilor, stăpânind astfel și ei, pe deplin, întreaga economie a țării. Eisenhower a fost ultimul președinte care a mai avut o privire de ansamblu asupra problemei extraterestrilor.

Toți președinții care i-au urmat n-au mai aflat decât atât cât erau dispuși să le spună MJ 12 și organizațiile secrete. Credeți-mă, de multe ori nici nu le spuneau adevărul! MJ 12 prezenta oricăruia dintre președinți imaginea unei culturi extraterestre pierdute, care se zbătea să și-o refacă, încercând a-și căuta o nouă patrie pe planeta noastră, copleșindu-ne, drept răsplată, cu daruri

sub formă de tehnologie înaltă. În multe cazuri însă, preşedinţilor nici nu li se spunea nimic. Fiecare preşedinte înghiţea această poveste înduioşătoare, în timp ce nenumăraţi oameni nevinovaţi îndurau suferinţe de nedescris în mâinile unor oameni de ştiinţă extraterestri sau pământeni, care se îndeletniceau cu experimente barbare şi în comparaţie cu care naziştii erau mici copii. Ca şi cum toate acestea n-ar fi îndeajuns, mulţi au fost şi oameni care şi-au pierdut viaţa devenind victime ale setei extraterestrilor de enzime biologice, sânge, secreţii ganglionare şi hormonale. Mulţi oameni au fost răpiţi, urmând ca apoi să-şi continue viaţa marcaţi psihic şi fizic.

Documentele pe care le-am studiat prezentau cazurile a 40 de oameni în al căror organism fuseseră implantate dispozitive, despre a căror utilitate nu m-am edificat nici până astăzi. Guvernul crede că extraterestrii urmăresc să formeze o armată de oameni mutilaţi, care la nevoie să poată fi activată şi trimisă la luptă împotriva noastră. Să nu uităm că noi înşine nu am fost capabili până în momentul de faţă să formăm o forţă eficientă, pe care să le-o putem opune la nevoie. Să merite oare tehnologia furnizată de ei toate aceste sacrificii?

La 26 aprilie 1989 am formulat cererea pentru o anchetă judecătorească şi am trimis 536 de copii ale acesteia fiecărui membru al Senatului şi al Camerei Deputaţilor. Până în ziua de astăzi, 23 mai 1989, nu mi-au parvenit decât două răspunsuri. Unul de la senatorul Daniel E Moynihan şi al doilea de la senatorul Richard Lugar. Amândoi mă asigurau că vor trimite materialul meu persoanelor de resort, senatorilor Cranston şi Wilson, California. Mă asigurau, de asemenea, că mă vor sprijini necondiţionat în demersurile mele. Mai aştept încă şi astăzi o reacţie din partea Statului California, precum şi a altor state, fără a mai aminti de o reacţie din partea celor doi senatori numiţi.

Concluziile sunt clare:

1. Persoanele aflate în fruntea structurilor secrete ale puterii sunt convinse că planeta Pământ se va autodistruge din cauza

propriei noastre prostii, sau poate din voinţă divină. Respectivii nutresc într-adevăr convingerea că fac exact ceea ce trebuie în încercarea lor de a salva rasa umană. Ironia formidabilă consta însă în faptul că s-au văzut nevoiţi să-şi aleagă drept parteneri în această întreprindere a lor una dintre rasele extraterestre, care duce ea însăşi o luptă crâncenă pentru supravieţuire. Iar în eforturile depuse pentru supravieţuire s-au făcut enorm de multe compromisuri morale şi etice. Aceste compromisuri ar trebui îndreptate, iar cei responsabili de ele, traşi la răspundere. Eu personal înţeleg teama şi stringenţa care au stat la baza hotărârii de a nu informa opinia publică. Şi totuşi, mă pronunţ împotriva acestei decizii. De-a lungul istoriei au existat nu o dată grupuri mici, dar puternice de oameni convinşi că numai ei sunt capabili să decidă soarta a milioane de oameni. De fiecare dată, convingerea lor s-a dovedit a fi falsă.

Naţiunea aceasta mare a noastră îşi datorează existenţa principiilor de libertate şi democraţie. Sunt ferm convins că Statele Unite nu pot avea succes în nici o întreprindere care încalcă tocmai aceste principii. Opinia publică trebuie informată, şi împreună să urmărim apoi să salvăm rasa umană.

2. Suntem guvernaţi de o structură de putere compusă din elemente umane şi extraterestre, care urmăreşte înrobirea rasei umane. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-i împiedica să o facă.

3. Guvernul nostru a fost indus integral în eroare, iar noi suntem manipulaţi de o forţă extraterestră, al cărei scop este înrobirea totală şi/sau distrugerea rasei umane. Trebuie să facem totul pentru a împiedica acest lucru.

4. Trebuie să impunem cu forţa dezvăluirea tuturor faptelor, să aflăm adevărul şi să acţionăm în concordanţă cu el. În orice caz însă, trebuie să aflăm adevărul, avem acest drept, orice ar fi

să se întâmple. Situația în care ne găsim astăzi este un rezultat al propriilor noastre acțiuni sau al propriilor noastre eșecuri din ultimii 44 de ani. Este propria noastră înfrângere și noi suntem singurii care putem schimba fața lucrurilor. Din neștiință sau din neîncredere prost interpretată am renunțat, ca popor în ansamblu, să ținem în permanența un ochi ațintit asupra guvernului. Primul nostru guvern s-a constituit „din rândurile poporului, prin popor și pentru popor". Niciodată nu s-a pus problema sau s-a considerat să renunțăm la acest rol al nostru, lasându-ne deplina noastră încredere pe seama unui număr restrâns de persoane, despre care să aflăm apoi că se întâlnesc în secret și ne hotărăsc soarta.

De fapt, însăși structura guvernului nostru a fost astfel concepută, încât să împiedice acest lucru. Dar dacă ne-am fi îndeplinit realmente rolul nostru de cetățeni, n-am fi ajuns niciodată într-o asemenea situație. Cei mai mulți dintre noi sunt complet neștiutori, chiar și în privința celor mai elementare funcții ale guvernului nostru. Națiunea noastră s-a transformat de fapt într-o turmă de oi. Iar oile sunt mânate în final la abator. A sosit timpul să ne îndreptam și noi spinările, asemeni strămoșilor noștri și să pășim înainte ca niște adevărați bărbați.

Doresc să vă amintesc tuturor, că evreii s-au îndreptat supuși înspre cuptoare, deși fuseseră avertizați. Ei se gândiseră tot timpul că aceste lucruri nu puteau fi adevărate. Când s-a relatat lumii externe despre Holocaustul petrecut în Europa lui Hitler, era de necrezut. Afirm aici și acum că Hitler a fost manipulat de către aceiași extraterestri.

V-am expus aici adevărul, așa cum îl percep eu și îmi este absolut indiferent ce credeți despre mine. Mi-am făcut doar datoria și, indiferent ce îmi va rezerva soarta, mă voi putea prezenta cu conștiința curată în fața Creatorului meu. Căci înainte de toate eu cred în Dumnezeu, în același Dumnezeu în care au crezut și strămoșii mei. Cred și în Isus Cristos, și cred în faptul că El este Salvatorul meu. Totodată cred și în Constituția Statelor Unite ale Americii, așa cum a fost ea gândită și scrisă. Am jurat pe această constituție, am jurat să o păzesc și să o apăr împotriva tuturor dușmanilor, atât cei interni cât și cei externi. Sunt foarte hotărât să-mi respect jurământul.

Aici se termină raportul lui Cooper. Este fără îndoială interesant de ştiut că în prelegerile sale a menţionat nu o dată faptul că în timpul cercetărilor sale a găsit nenumărate dovezi ale faptului că Guvernul Secret plănuia încă de prin anul 1917 să creeze „pericolul extraterestru".

Aceasta ar putea însemna că aşa-numiţii „grey" ar putea fi şi ei un rezultat al experienţelor genetice făcute chiar de partea umana, care, programaţi ulterior (spălare de creier), să fi fost plasaţi într-o farfurie zburătoare construită din ordinul Iluminaţilor şi debarcaţi undeva în deşertul din New Mexico, pentru a fi apoi prezentaţi drept un mare pericol pentru omenire şi folosiţi ca pretext pentru reunirea tuturor ţărilor de pe acest pământ sub tutela unui „Unic Guvern Mondial", constituit împotriva „pericolului extraterestru".

„Dacă s-ar profila dintr-o dată un pericol pentru lumea noastră, generat eventual de o alta specie venită dintr-o altă lume, am uita imediat micile divergenţe locale dintre ţările noastre şi ne-am aduce aminte că suntem şi vom fi mereu cu toţii fiinţe umane ale acestui pământ"

Ronald Reagan către Mihail Gorbaciov

33. Aţi auzit vreodată ceva despre „Proiectul Galileo"?

Aproape toate creierele bune din istoria omenirii au fost atrase prin tot felul de ritualuri şi practici secrete, uneori chiar periculoase, în organizaţii de factură mistică. Unele dintre ritualuri implicau şi multă cruzime, precum cele împlinite în numele unor personaje ca Osiris, Isis, Sabaceres, Cybela şi Eleusis. Pla-on s-a numărat de asemenea printre cei iniţiaţi, iar în lucrările sale el descrie unele dintre ritualurile iniţierii.

Inițierea lui Platon a cuprins de pildă trei zile de izolare, petrecute în piramida lui Kheops, timp în care a murit (simbolic vorbind), a renăscut şi a fost inițiat în taine pe care trebuia să le fi păstrat numai pentru sine. Scrierile lui Platon abundă în descrieri ale unor asemenea ceremonii şi în dezvăluiri ale unor mistere, în lucrarea sa intitulată *The Secret Teachings of All Ages,* Manly P Hall susține că: *„...Iluminații din antichitate... pătrundeau în interiorul piramidelor ca oameni; şi le părăseau apoi ca zei* ". Vechiul cuvânt egiptean pentru piramidă este „khuti", însemnând „lumină glorioasă". Hall precizează că piramida lui Kheops era folosită ca lăcaş de inițiere.

Conform spuselor multor cercetători în domeniu, la baza edificării piramidelor au stat mai multe motive. Acestea serveau pe de o parte ca poartă sau ca intrare principală spre imperiul subpământean, apoi ca lăcaş de inițiere, dar reprezentau totodată şi monumente ale înaltei tehnologii de atunci.

Doresc să amintesc aici o serie întreagă de descoperiri nedezvăluite public până în prezent, care s-au făcut de-a lungul anilor în încăperile secrete ale piramidelor: un imens cristal radioemițător, un obiect zburător de formă rotundă, pereți despărțitori metalici, bariere de lumină, precum şi unele radiații care n-au putut fi încă explicate şi care îi împiedică pe cercetători să „radiografieze" piramida cu echipament sonor sau de altă natură, în căutare de tunele secrete. Apoi role de manuscrise şi hieroglife care indică indubitabil prezența unor „învățători" extraterestri, precum şi faptul că piramidele au fost construite de aceleaşi „ființe", care sunt şi constructorii piramidelor de pe Marte. În orice caz, lucrul acesta nu mai poate fi contestat acum, după rapoartele lui Richard Hoagland, nici de NASA şi nici de ONU. Un alt element neclarificat încă priveşte însuşi modul de construcție al piramidelor; nu este vorba aici doar de greutatea blocurilor de piatră, ci şi de modul lor de asamblare, de unitățile de măsură geometrice folosite şi de proporțiile longitudinale. (Amplasarea piramidelor pe pământ vezi documentarul video „Hoagland's Mars" I+II sau cartea sa *Mars Connection.)*

Tuturor acestora li se mai adaugă însă un element susţinut de mai mulţi cercetători: piramida lui Kheops a fost ridicată în memoria exploziei unei supernove, care a avut loc în anul 4 000 î.Ch., şi totodată ca post de observare a acesteia în continuare. Dr, Anthony Hewish, de pildă, deţinătorul premiului Nobel pentru fizică din anul 1974, a descoperit o serie ritmică de radio-impulsuri, pe care le-a putut interpreta ca fiind radiaţii emise de explozia unei stele care s-a produs în anul 4 000 î.Ch. Francmasonii îşi încep număratoarea anilor din „Anul Luminii", A L, pe care îl aflăm adăugând 4 000 la anul în care ne găsim astăzi. Deci 1995+ 4 000 = 5 995. A.L. George Michanowsky scrie în *The Once and Future Star* că *„vechea scriere cuneiformă a sumerienilor... ne descrie explozia dintre... Zeta Puppis, Gamma Velorum şi Lambda Velorum... şi care se găseşte pe cerul emisferei sudice. Un catalog amănunţit al stelelor a confirmat acum* ***că steaua aceea explodată*** *va putea* ***fi văzută din nou după 6 000 de ani.***"

Iar după calendarul francmasonilor, aceasta s-ar întâmpla în anul 2 000 al erei noastre - iar eu vă declar aici că întocmai astfel se va şi întâmpla.

Sonda spaţială Galileo se află deja în drum spre Jupiter şi aproape a şi ajuns.

Jupiter este o planetă tânără, compusă dintr-o acumulare de gaze cu aceeaşi compoziţie ca a Soarelui nostru. Ceea ce înseamnă că odată şi odată, când se va produce reacţia dintre gazele sale, Jupiter se va transforma şi ea într-un soare. Galileo are la bord 49,7 livre de plutoniu - în varianta oficială -, necesare ca baterii pentru propulsie. În decembrie 1999, când Galileo va ajunge pe orbita stabilită, sonda va trimite încărcătura de plutoniu în centrul planetei Jupiter. Datorită imensei presiuni formate, pe planetă se va declanşa o reacţie comparabilă cu cea a unei bombe atomice. Prin plutoniu se va crea aşadar o reacţie atomică, care va transforma atmosfera lui Jupiter, formată din hidrogen şi heliu, într-un soare. Proiectul are deja chiar şi un nume - LUCIFER!

Jupiter devine aşadar Lucifer. Prin mass-media controlate de Iluminaţi, lumii i se va explica fără îndoială fenomenul ca repre-

zentând un moment de o importanță religioasa crucială. Apariția unui nou soare în sistemul nostru solar este anunțată de mai multă vreme de către diferiți „profeți", iar pe aceasta cale, în ochii opiniei publice se va împlini profeția. Experimentul nu va fi în realitate decât o demonstrație absolut stupidă de progres tehnic al societății JASON, care probabil că până la urmă nici nu va funcționa.

Oricum, masacrul a fost deja experimentat, aceasta pentru certificarea în avans a victoriei finale. (Aş vrea să punctez aici foarte pe scurt că marele cutremur de pe coasta Californiei fusese şi el „prezis", iar după evenimentele de genul acesta, oamenii spun întotdeauna că a venit JUDECATA LUI DUMNEZEU, sau că s-a împlinit VOIA LUI DUMNEZEU. Aiurea! Iluminații au introdus încă din 1983 un satelit deasupra Coastei de Vest a Americii, care nu aşteaptă decât comanda pentru a proiecta un anumit tip de unde asupra faliei St. Andreas în scopul declanşării cutremurului! Masele sunt induse din nou în eroare, cu precădere creştinii bisericoşi, înşelați secole de-a rândul.)

Oricum ar sta lucrurile, derularea proiectului Galileo este ireversibilă, sonda aproape că a şi ajuns pe Jupiter.

„Crearea" unui al doilea soare vizează însă şi un al doilea obiectiv, care este poate chiar obiectivul principal, şi anume încălzirea atmosferei noastre „Încălzirea atmosferei noastre?" se vor întreba mulți dintre noi. Da, ați citit bine, fiindcă „potentații" noştri sunt convinşi că ne apropiem vertiginos de următoarea noastră eră glaciară, care ar putea fi eventual prevenită de un al doilea soare. Chestiunea cu încălzirea globală este însă un bluf, o minciună sfruntată! Strategia respectivă a fost elaborată între altele de „Club of Rome" şi a fost strecurată cu abilitate, prin intermediul massmedia, în mințile pământenilor noştri atât de creduli. Bineînțeles că, în comparație cu o eră glaciară, încălzirea globală este mai uşor de digerat.

Cauza principală a măririi găurii în ozon, care e clar că există deja, este fără îndoială declanşarea focoaselor nuleare din anul 1958, atunci când aliații au încercat să distrugă baza militară din

Antarctica a cetățenilor Reich-ului german. Sigur că poluarea atmosferei şi-a adus şi ea contribuția, dar nici o echipă de cercetători n-a putut constata până acum vreo încălzire a atmosferei deasupra Antarcticii. Poluarea atmosferei noastre din Europa nu se datorează atât gazelor de eşapament emise de automobile, ci mai curând imenselor cantități de bălegar împrăştiate de țărani pe câmp. Prin diferite mecanisme de control meteorologic, pe care le-am mai semnalat şi în *Organizațiile secrete I,* se încearcă aşadar blocarea şi decalarea fronturilor atmosferice de aşa natură, încât să se creeze impresia că suprafața pământului s-ar încălzi cu adevărat. Lucrurile nu stau însă astfel. Prostirea maselor cu această încălzire globală serveşte de fapt unui singur scop, şi anume de a le acorda Iluminaților răgazul necesar pentru a-şi organiza în linişte alternativele corespunzătoare (oraşe subterane, populare altor planete, baze spațiale...) înainte de a izbucni panica şi anarhia în rândul pământenilor.

Uraganele devin tot mai puternice şi mai previzibile, rata cutremurelor creşte vertiginos...

În Egipt se va descoperi între timp o nouă încăpere în care se vor găsi însemnările întregii noastre istorii pământeşti. Cel puțin asta i se va spune poporului. încăperea respectivă, în care şi tehnologia descrisa mai sus, a fost descoperită de fapt încă de acum cincisprezece ani de către un cunoscut de-al meu, un membru de frunte al organizației „Rosacruce". Sigur că încăperea fusese golită de documente, iar aparatura tehnică se află de mult în exploatarea Iluminaților.

Cu întoarcerea lui Lucifer şi cu descoperirea „oficială" a acelei încăperi, vor Iluminații să-şi deschidă poarta spre noul mileniu. O mare festivitate este deja programată la acea „Millenium Society" (Societatea Mileniului=Iluminații), şi anume tocmai la poalele piramidei lui Kheops din Egipt.

Potrivit afirmațiilor cotidianului „Arizona Daily Star" din 3 ianuarie 1989, *„preşedintele ales Bush îşi petrece de obicei sărbătorile de Anul Nou la Camp Davis, Maryland, peste 10 ani le va. petrece însă poate în Egpt!"*

34. Ați amintit și de „Proiectul Montauk". Ce trebuie înțeles prin acesta?

Da, întrebarea este perfect îndreptățită, mai ales de când se urmăreşte reprimarea temei prin articole de-a dreptul revoltătoare, cum ar fi cele din „Magazin 2000". Astfel de procedee demonstrează fie că indivizii nu cunosc proiectul în amănunte, fie dorința de a nu stârni în rândul cititorilor un interes deosebit pentru această temă.

Pentru a înțelege însă despre ce este de fapt vorba în cazul proiectului Montauk, am să redau aici încă o dată articolul pe care l-am scris pentru editura „E.T. Publishing Unlimited" şi care a fost preluat de „Magazine 2 000" în ediția sa din iunie 1995. El vă va oferi, pe scurt, o privire de ansamblu asupra subiectului.

Proiectul Montauk - unul dintre cele mai secrete proiecte din istoria omenirii!

(„Proiectul Montauk" de Preston Nichols şi Peter Moon)

Călătoriile în timp - pe unii, noțiunea îi duce cu gândul la un film științifico-fantastic, pe alții la construcțiile ideatice ale cercetătorilor moderni. Ezoteriştii se gândesc la călătorii astrale şi proiecții ale conştiinței - nici unul însă la conținutul propriu-zis al cuvântului, şi anume pur şi simplu călătorii în timp.

De ce oare? N-au scris oare diferiți fruntaşi ai astrofizicii, matematicii şi electromagneticii lucrări de doctorat sau chiar tomuri întregi despre universuri paralele, quasari, găuri albe şi negre, multiple nivele de existență, coridoare spatiu-timp (teoria relativității) etc, dovedind astfel parțial, prin matematică, posibilitatea efectuării unor călătorii în timp? Oare „geniile" acestea cu renume

nu cred nici ele cu adevărat în ceea ce demonstrează prin calcule? Ce este de fapt atât de incredibil în acesta?

Astăzi este general recunoscut faptul că viteza de dilatație a universului este viteza luminii şi că deci un corp accelerat mai puternic decât lumina părăseşte, potrivit teoriei relativității, în mod inevitabil unitatea noastră de timp şi spațiu. Scepticul ne va spune imediat: „*Bine, dar un corp nu poate fi accelerat mai mult decât viteza luminii, aceasta l-ar rupe in bucăți!*" Corect un corp nu poate fi accelerat atât de mult, un câmp de tahioni însă, de cuante, de particule electromagnetice poate fi determinat sa se rotească *în jurul* unui corp mai repede decât lumina, ceea ce produce acelaşi efect.

Ei bine, abordarea noastră a „Proiectului Montauk" nu-şi propune să dezvolte diferitele formule într-o onanie extremă a gândirii, ci să demonstreze că o parte din „geniile" amintite (Nikola Tesla, von Neumann şi Einstein) au fost atraşi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, într-un proiect numit „Rainbow", pentru a aplica în scopuri ultrasecrete tocmai procedeele descrise mai sus. Preston Nichols, coautor al cărții, pretinde a fi fost şi el implicat în „Proiectul Montauk", care s-a născut ulterior din „Proiectul Rainbow", şi anume în calitate de director tehnic. După ce i-a reuşit să anuleze singur, cu ajutorul electromagnetismului, spălarea de creier căreia îi fusese supus, a început să exploreze tot mai adânc în trecutul său şi nu numai că a descoperit acolo cea mai incredibilă poveste pe care o veți citi vreodată, dar dispune astăzi şi de aproape toate utilajele folosite la vremea respectivă, cunoaşte mare parte din persoanele care au colaborat la proiect şi ar putea repeta astăzi experimentele făcute atunci, în cazul în care i s-ar cere acest lucru. În colaborare cu Peter Moon, editorul cărții din SUA, şi Duncan Cameron, adevărat protagonist, ei îşi povestesc în cartea intitulată „Proiectul Montauk" propria lor poveste, scrisă sub forma unui documentar, pe care însă unii dintre noi, cu concepția noastră îngrădită despre viață, s-ar putea să nu-l putem înțelege.

Tocmai de aceea, autorii lasă la latitudinea cititorului să dea sau nu crezare poveştii.

La „Proiectul Rainbow“, devenit ulterior cunoscut sub numele de „Experimentul Philadelphia“ au colaborat, pe lângă Nikola Tesla, şi Albert Einstein, precum şi „super-creierul“ dintre toţi matematicienii timpului - după spusele lui Einstein însuşi, un anume dr. John von Neumann (fost cetăţean german: dr, Hans von Neumann). În cadrul „Proiectului Rainbow“ se experimenta o tehnică prin care să se facă imposibilă detectarea obiectelor de către radarul inamicilor. În acest scop se urmărea crearea unui câmp electromagnetic închis în jurul obiectului - o aşa-numită „sticlă electromagnetica“ -, încercându-se astfel devierea undelor radar din jurul navei. Ca urmare, nava nu mai putea fi identificată de radar, devenind pentru acesta practic „invizibilă“. Din aceste experimente s-a născut direct „bombardierul invizibil“, acel „Stealth-Fighter“.

Pe baza studiilor întreprinse de David Hilbert („Hilbert Space“, 1912), de dr. Levinson (vezi Levinson Time Equation= Ecuaţia timpului a lui Levinson), de dr. John Hutchinson sr. şi dr. Kurtenauer, s-a trecut începând din 1933, în cadrul anume creatului, „Institute for Advanced Study“ de la Universitatea Princeton, la primele experimente de invizibilitate a unor obiecte mari din materie densă (nave, avioane...). În 1936 proiectul a fost extins şi mai mult, Nikola Tesla fiind ridicat la rangul de director. Cu sprijinul său au putut fi consemnate până la finele aceluiaşi an primele succese date de o invizibilitate parţială. Cercetările au continuat până în anul 1940, când s-a efectuat primul test complet în portul Marinei Militare din Brooklyn şi când, în faţa martorilor prezenţi, o navă fără pasageri a devenit într-adevăr invizibilă prin accelerarea câmpului electromagnetic. În acea perioadă a fost atras în proiect încă un om de ştiinţă, T Townsend Brown, un geniu în domeniul gravitaţiei şi al minelor magnetice. Progresele înregistrate la invizibilitatea unor nave FĂRĂ pasageri se înmulţeau rapid, fapt care îl neliniştea tot mai mult pe Tesla. El le-a explicat „eminenţelor cenuşii“ din culise că se va ajunge la mari dificultăţi de îndată ce pe navă se vor afla şi oameni, sfatul său nu a fost luat însă în consideraţie. De aceea, Tesla a abandonat colaborarea la proiect în

martie 1942. Von Neumann a preluat conducerea şi s-a trecut la experienţa cu un alt vapor - USS Eldridge. Primele teste Eldrige au fost efectuate la docul uscat, ele fiind mutate apoi în portul din Philadelphia. 0 primă încercare n-a reuşit, iar unul dintre tehnicieni a suferit un atac cerebral de pe urma căruia a zăcut în comă patru luni de zile. La 20 iulie 1943 s-a desfăşurat al doilea test Duncan Cameron şi fratele său Edward (astăzi Al Bielek) erau amândoi tehnicieni pe vapor. Nava a rămas timp de 15 minute invizibilă echipajul însă s-a simţit foarte rău, la toţi s-au manifestat fenomene de dezorientare, mergând până la demenţă. Testul propriu-zis, devenit ulterior cunoscut ca, „Experimentul Philadelphia" a avut loc pe 12 august 1943, după ce cu vreo şase zile înainte se plimbaseră deja trei OZN-uri deasupra navei. Totul părea să decurgă perfect, observatorii puteau vedea conturul navei invizibile în apă - şi atunci s-a întâmplat tragedia! Sa văzut un mic fulger albastru şi nava a dispărut cu totul. Iar mai târziu, când a reapărut, privitorilor li s-a înfăţişat un tablou de groaza. Antena radio, ca şi emiţătorul erau complet distruse, o parte dintre marinari erau „contopiţi" cu pereţii navei, dat fiind că moleculele lor se amestecaseră cu cele ale navei, alţii obercăiau de colo-colo într-o stare de demenţă. Ce se întâmplase?

Duncan şi Edward, care se aflaseră în sala perfect izolată a generatoarelor, au povestit ulterior că în aceeaşi zi, deci tot pe 12 august, însă cu patruzeci de ani mai târziu, ar fi avut loc un alt experiment şi la Montauk, Long Island, şi că nava ar fi fost atrasă printr-un vortex de timp, un tunel al timpului, într-un superspaţiu. Cercetările au demonstrat că pământul are şi el, asemenea omului, un bioritm propriu, care-şi atinge punctul culminant o dată la 20 de ani, şi anume de fiecare dată pe 12 august. Astfel, Experimentul Philadelphia s-a suprapus cu„Proiectul Montauk" şi a făcut posibilă, ca efect suplimentar, prin relaţia cu câmpul magnetic al pământului, atragerea vasului Eldridge în acel superspaţiu. Fraţii Cameron n-au putut în nici un caz să oprească generatoarele, fiindcă, în mod suplimentar, totul era legat prin timp de „Proiectul Montauk", astfel că au ajuns la concluzia că cel mai bun lucru este să sară peste bord. În loc să se regăsească însă în apele portului, s-au regăsit pe docul uscat din Montauk, pe 12 august

1983. Acolo au dat peste John von Neumann, îmbătrânit cu patruzeci de ani. El le-a povestit călătorilor în timp că tehnicienii de la Montauk n-au fost în stare să oprească generatoarele, aşa că vor fi nevoiţi să se întoarcă pe Eldridge pentru a distruge aparatura. Astfel ca, după câteva excursii, sau întors pe nava Eldridge şi au distrus aparatura Duncan a plecat înapoi în 1983, iar Edward a re apărut apoi cu Eldridge în Philadelphia în 1943.

Consiliul de conducere de la NAVY n-a ştiut la început cum să procedeze, apoi însă s-a decis pentru încă un ultim test în cadrul căruia, în octombrie 1943 o nouă navă fără echipaj la bord urma să devină invizibilă pentru 15-20 de minute. Când nava a revenit, îi lipseau câteva utilaje, iar camera de control nu mai era decât o grămadă de fiare în flăcări. Cineva trebuie să fi fost la bord, dar cine oare? NAVY a intrat în panică şi a pus punct proiectului. Nu aceasta a fost însă şi opţiunea Guvernului Secret, care supraveghease întreaga acţiune.

Pe la mijlocul anului 1949, s-a născut „Proiectul Phoenix", care urma să elucideze fenomenele petrecute în timpul derulării „Proiectului Rainbow". Dr. John von Neumann şi echipa sa de cercetători au fost rechemaţi pentru a lua în primire noua sarcină. E drept că noul plan avea cu totul alt obiectiv: echipa urma să descopere unde se făcuse în 1943 greşeala în privinţa „factorului uman". La începutul anilor '50, s-a hotărât alăturarea rămăşiţelor „Proiectului Rainbow" cu rezultatele controlului meteo (stabilite prin intermediul sondelor radio descoperite de Wilhelm Reich) din „Proiectul Phoenix". Centrul de comandă a fost instalat în laboratoarele Brookhaven din Long Island, iar conducerea a fost preluată de John von Neumann. De îndată însă ce a început cercetările, Neumann şi-a dat seama că va avea de-a face în mod inevitabil şi cu metafizica, deoarece în cadrul „Proiectului Rainbow" fusese influenţat de constituţia fizică, biologică, precum şi electromagnetica a omului, iar unii dintre marinari îşi transformaseră structurile lor moleculare până la o stare de nerecunoscut

După părerea domnului Neumann, în toate cazurile fusese perturbată însă, înainte de toate, acțiunea ezoterică a conștiinței. Cercetările efectuate în sfera factorului uman au durat aproape zece ani, până s-a putut demonstra că orice om se naşte cu un aşa-zis „punct de refeiință în timp", lucru care demonstrează totodată ca trupul fizic trebuie privit separat de cel spiritual. Sufletul repre zintă ceea ce suntem noi de fapt. Perceperea noastră ca ființa fizică şi metafizica are la bază acel punct: de referință în timp, care la rândul său este legat de câmpul electromagnetic al pământuiui. Punctul acesta de referință în timp ne serveşte şi ca punct esențial de orientare pentru înțelegerea universului şi a evoluțiilor sale, precum şi pentru perceperea noastră liniară. Ei bine, ceea ce s-a întâmplat în cazul invizibilității navei Eldridge a fost o smulgere a marinarilor din punctul lor de referință în timp, ceea ce a produs un haos în trupul lor electromagnetic şi sufletesc. Ceea ce se cerea acum creat - şi acesta a devenit obiectivul următor al „Proiectului Phoenix", era o „realitate artificială", un fel de „efect al pălăriei fermecate" (care te face invizibil). Cum însă să creezi un glob electromagnetic în jurul unui om?

Cu ajutorul unor computere uriaşe, pe care unitățile de elită le aveau încă de pe atunci la dispoziție, Neumann a „înzestrat" realitatea artificială pe care o crea cu particularități ale realității de pe suprafața naturală a pământului - sau în orice caz cu suficiente informații pentru a crea iluzia unui curs continuu al timpului şi a-i da subiectului testat, măcar într-un anumit grad, sentimentul de normalitate. „Proiectul Phoenix" a ajuns în 1967 la apogeul dezvoltării sale, guvernului fiindu-i înaintat un raport final. La început, deputații au fost fascinați de rezultatele obținute, care demonstrau pe de o parte posibilitatea influențării conștiinței umane, şi pe de alta, capacitatea de a construi aparate cu ajutorul cărora să poată fi manipulată gândirea umană. Până la urmă însă, Congresul nu şi-a dat acordul şi a hotărât întreruperea lucrărilor la proiect în 1969.

Înainte însă ca Congresul să sisteze lucrările la proiect, grupul Brookhaven formase deja în jurul său un centru de putere impunător. Dintre persoanele care îl constituiau făceau parte vârfuri ale serviciilor secrete, precum şi ale „Guvernului Mondial *Secret,*

persoane care aveau acces atât la tehnologia „Stealth“, cât şi la tehnicile lui Wilhelm Reich şi aveau aşadar siguranţa deplină că pot interveni cu ajutorul lor asupra minţii umane. Atunci când conducerea militară a aflat şi ea de proiecte, a fost de îndată încântată de idee. Imaginaţi-vă numai nişte trupe inamice cu mâinile ridicate deasupra capului, alergând în front compact drept în braţele duşmanului lor (exact această tehnologie a fost aplicată în Războiul din Golf de către partea americană). Militarii au fost deci entuziasmaţi şi s-au arătat dispuşi să coopereze. Banii veneau de la grupul Brookhaven, iar armata a pus la dispoziţie utilajul (un vechi radar „SAGE“) cu o emisie de 425450 Mhz pentru controlul conştiinţei) şi o bază aeriană părăsită, în Montauk. Proiectul a primit numele de „Phoenix II“, persoanele implicate vorbeau însă despre el ca despre „Proiectul Montauk“. Ca resurse financiare se specificaseră pe de o parte 10 miliarde de dolari în aur, capturate în 1944, cu ocazia aruncării în aer a unui tren cu aur nazist, iar apoi subvenţii din partea familiei Krupp, care deţinea controlul şi asupra concernului ITT.

Şi astfel, prin anul 1971, Proiectul Montauk îşi începuse activitatea. Cu ajutorul radarului „SAGE“, tehnicienii puteau modifica după bunul lor plac atmosfera din bază, modificând pur şi simplu frecvenţa şi perioada de oscilaţie a radarului. Drept cobai erau folosite grupuri întregi de soldaţi, invitaţi să-şi petreacă week-endurile la bază. Dar şi locuitorii din Long Island, din zonele limitrofe ale New York-ului, precum şi din Connecticut au fost supuşi testelor, tocmai pentru a se observa cât de departe ajunge radiaţia şi cum reacţionează la ea fiecare persoană în parte. Grupul de cercetători aloca destul timp studierii diferitelor oscilaţii şi impulsuri. Erau supuse experienţei cele mai diverse lucruri. Orice fel de experienţă se făcea, datele erau înregistrate cu fidelitate şi se cumulau în nişte bănci de date imense. Rezultatul cercetărilor a dus la construirea unui aparat care putea emite anumite impulsuri, modulaţii şi frecvenţe ale căror efecte fuseseră clar stabilite dinainte - puteau copia modele de gândire umană! Deci atacul direct asupra intelectului uman putea începe.

Preston Nichols, directorul tehnic de mai târziu al „Proiectului Montauk“, conlucrase în timpul cercetărilor sale, făcute ca inginer electronist la începutul anilor 70 cu anumiți telepați şi reuşise cu această ocazie să descopere o undă asemănătoare undei de emisie, cu ajutorul căreia puteau fi raportate gândurile.

Dar iată că pe oamenii de la Montauk norocul continua să-i urmărească, aşa că s-au trezit cu un sprijin neaşteptat în anii '50, concernul ITT dezvoltase o tehnologie care înregistra pur şi simplu ce gândea un om - o maşină de citit gândurile! O persoană se aşeza pe un scaun - care a primit ulterior numele de „Montauk Chair“ (Fotoliul Montauk) - învelit în bobine Tesla, care înregistra impulsurile electromagnetice ale creierului. Apoi, un computer imens prelucra înregistrările făcute şi impulsurile apăreau afişate în formă „tradusă“ pe monitor.

Scaunul cu pricina a fost inclus în „Proiectul Montauk“ şi a fost apoi transformat într-un fel de emițător. Subiectul testat, obligatoriu un mediu spiritual - în 95% din cazuri Duncan Cameron, instruit special de către NSA (National Security Agency) în acest scop - transmitea echipajului de pe navă o realitate artificială, pentru a diminua astfel factorul de risc uman la experimentele de invizibilitate, în felul acesta, nava, aflată în stare de invizibilitate, se afla în sincronie cu realitatea transmisă. Chiar şi Edward Cameron a fost atras din nou în colectivul proiectului, de data aceasta însă în funcția de consilier în materie de metafizică.

Au mai trecut apoi încă vreo trei ani, până când computerele, emițătoarele şi amplificatoarele au fost programate şi corelate, astfel încât totul să poată decurge conform planului. Fusese în sfârşit construit un amplificator de gânduri, care putea citi, amplifica şi transmite gândurile. Către sfârşitul anului 1977 s-a realizat în sfârşit performanța ca modelele de gândire să poată fi reproduse cu un grad înalt de exactitate. Mediul din Fotoliul Montauk nu trebuia decât să-şi imagineze un obiect material oarecare, şi acesta apărea undeva în cadrul bazei. Închipuiți-vă următoarea situație:

un om îşi fixează gândurile asupra unui obiect, şi acesta apare direct în faţa lui, născut din eter! Cu această tehnică de materializare s-au realizat apoi experienţe încă un an, până când s-a făcui un nou salt înainte. Cu ajutorul unei bucle de păr sau a unui alt obiect al unei persoane şi a aplicării emiţătorului Montauk, Duncan putea să privească cu ochii persoanei vizate, să audă cu urechile ei, să miroasă cu nasul ei şi să-i citească gândurile. Ulterior el a reuşit prin tehnica aplicată, să-şi implanteze spiritul în cel al unui alt om, putând să-i manipuleze gândurile — să-l determine să facă lucruri pe care acesta nu le-ar fi făcut de bunăvoie.

Ca subiecţi erau folosite persoane individuale, grupuri de oameni, animale, aparate - totul se testa.

Experienţele au fost continuate până în anul 1979, când, dintr-o pură întâmplare, s-a descoperit un nou fenomen: mediul emitea un semnal cerebral la ora şase, însă obiectul nu se materializa din eter în acelaşi minut, ci abia cu o jumătate de zi mai târziu. Era în mod evident vorba de o mutaţie în timp. Cercetătorii şi-au dat seama că pot folosi aptitudinile mediale ale lui Duncan pentru distorsionarea timpului.

Şi din nou s-au continuat experienţele până la descoperirea că Proiectul Montauk putea fi armonizat printr-o antenă specială (Delta T) cu referinţa timpului zero al pământului şi că se putea realiza un coridor temporal spre USS Eldridge din anul 1943. Acesta a fost apoi vortexul principal utilizat pentru călătoriile prin diferitele tuneluri ale timpului. În anul 1980 s-a realizat apoi o altă performanţă, şi anume ca, printr-o proiecţie astrală, Duncan să poată deschide de pildă o poartă spre anul 1990, care la rândul ei să poată fi consolidată în asemenea măsură prin tehnica de dotare, încât să rămână solidă. Atât de solidă, încât să poată permite filmarea prin ea. Alte rafinamente tehnice au permis cercetătorilor să transforme tuneluri întregi ale timpului în stare solidă şi să expedieze oameni prin ele. Aşa au început la Montauk călătoriile în timp. Timp de trei ani, echipele de cercetători de la Montauk s-au deplasat prin tot felul de etape ale trecutului, în cele mai interesante momente ale viitorului, au filmat, au înregistrat pe microfilme, au cercetat, au comparat întâmplările din trecut cu textele

cărților de istorie, i-au vizitat pe Isus etc... Tot ceea ce poate visa un om în fanteziile sale cele mai îndrăznețe. Totul are însă în lume un preț al său. P'ână când coridoarele timpului şi călătoriile în timp să atingă perfecțiunea, au fost necesare multe experimente - mai precis, au trebuit sacrificați destui oameni. Potrivit declarațiilor celor implicați, au fost trimişi în timp până la 10 000 de oameni, din care nu s-au mai întors nici măcar 100. La început au fost folosiți oameni fără adăpost şi alte „rebuturi" umane care se găseau îndeajuns pe stradă; aceştia erau expediați in călătoriile în timp pentru a se vedea ce se întâmplă cu ei. Ulterior însă, pe lângă trupele de elită, nu mai erau trimişi în tunelele timpului decât tineri blonzi şi cu ochi albaştri, între 10 şi 16 ani. Testele se desfăşurau în strânsă legătură cu național-socialiştii (NAZI), care finanțau o parte a proiectului (tema aceasta, respectiv familiile şi organizațiile din culise, vor fi reluate detaliat în cartea următoare, şi anume în capitolul *„Întoarcerea la Montauk")* şi făcuseră şi ei teste asemănătoare în timpul celui de-al Treilea Reich. Călătoriile în timp şi cercetările deveniseră manipulări autentice, diferiți oameni erau ucişi în trecut, pentru a se vedea dacă faptul poate modifica prezentul, diverşi oameni erau răpiți, se aducea tehnologie din viitor, se înființau firme al căror obiect de activitate era producerea unei tehnologii a viitorului.

Către sfârşitul anului 1981, echipa era gata pentru călătoria (în timp) pe Marte. Mai întâi s-a înregistrat pe peliculă istoria planetei Marte şi a locuitorilor săi, apoi s-a pătruns în piramidele din regiunea Cydonia, pe care le fotografiase sonda spațială „Viking 1" în 1976 (vezi Richard Hoagland: *The Mars Connection,* ISBN 3-8498076-9). A fost manipulată tehnologia găsită la fața locului şi deconectat un sistem de protecție împotriva sistemului nostru solar. Aceasta şi alte experiențe au fost continuate, după spusele autorilor, până când s-au săturat şi unii dintre cercetători, susținând că se practica, după părerea lor, „Jocul de-a Dumnezeu". Aceştia s-au hotărât deci să saboteze proiectul, lucru pus în practică pe 12 august 1983 prin Duncan.

Cartea se încheie cu date despre Nikola Tesla, Wilhelm Reich şi radio-sonda sa, iar cititorul se trezeşte ca dintr-un vis urât. Se

simte cu ceva oarecare, cunoscut până atunci doar din filme ştiintifico-fantastice, numai ca de data aceasta autorii recunosc ei înşişi a fi fost direct implicaţi.

Protagoniştii Preston Nichols, Duncan Cameron şi Edward Cameron, alias Al Bielek au fost deja supuşi celor mai diferite teste pentru a se vedea dacă spusele lor sunt sau nu adevărate: hipnoza, injectare de săruri, teleportări în timp, detectori de minciuni, citiri de aură... şi mereu se ajungea la aceeaşi concluzie: totul se realizase cu adevărat!

Dacă e să dăm crezare la tot ce este scris în cartea în discuţie, atunci în spatele nostru s-a derulat un proiect care nu numai că a costat viaţa a mii de oameni, dar a pus în pericol însăşi existenţa planetei noastre şi continuitatea omenirii, şi poate că o face şi în continuare. Poate că cititorilor revistei „Magazin 2000“ le sunt cunoscute anumite detalii, ca de pildă radarul „SAGE“ sau intervenţia anumitor grupuri extraterestre, şi totuşi mulţi dintre ei vor avea nevoie de ceva timp pentru a prelucra în minte noile informaţii.

Un editor german (E.T. Publishing Unlimited) a fost în octombrie împreună cu Preston Nichols, Duncan Cameron şi Peter Moon la baza militară Montauk, unde Preston efectua o serie de experienţe noi. S-a putut constata astfel că baza este din nou activă, că există cabluri recent împământate, că prin receptorul lui Preston puteau fi înregistrate noi unde iniţiale ELF şi că în baza militară închisă „oficial“ de peste 30 de ani mişună un personal de securitate nou angajat.

Cartea *Proiectul Montauk* completează modalităţile ştiinţei moderne cu cele mai înalte tehnici ezoterice şi-l catapultează pe cititor dincolo de treapta Universului şi a autocunoaşterii.

Aţi avea oare curajul să vă confruntaţi cu subiectul respectiv?

Aici se sfârşeşte articolul meu din „Magazin 2000“.

Şi acum ajungem la momentul în care povestea „Proiectului Montauk“ a ajuns în Germania, adică la mine. N-o să intru aici

în prea multe amănunte, deoarece este povestea mea personală, care de fapt nu interesează pe nimeni. Am să prezint însă diferite aspecte din ea.

Aflându-mă în octombrie 1991 la o conferinţă ce trata tema OZN-urilor la Phoenix, Arizona, l-am întâlnit acolo pe Edward Cameron, alias Al Bielek. Împrejurările în care ajunsesem eu la conferinţă au fost şi ele orice altceva decât „normale“ (fuseseră precedate de anumite contacte cu Naval Intelligence), mă aflam însă în public atunci când a intrat în sală Al Bielek şi a început să-şi spună povestea, încă de când intrase în sală, avusesem senzaţia clară că-i cunosc foarte bine pe individ. Am reuşit însă să-mi stăpânesc acest prim impuls, căutând să mă conving că Al va fi semănând, de pildă, cu bunicul meu. Pe măsură ce-şi depăna însă povestea, relatând cum fusese „permutat“ în timp şi supus ulterior unei spălări de creier, eu mă simţeam tot mai puţin în largul meu. Mă făcusem tot mai mic în scaunul meu. Povestea lui mi se părea foarte cunoscută. Mă aflam în ciudata situaţie de a şti dinainte tot ce avea el să mai spună. Totul s-a amplificat într-atât, încât la un moment dat mi-au dat chiar lacrimile, întrucât povestea lui era atât de sinistru de familiară. Vedeam chiar în faţa ochilor imagini ale lui Al ca tânăr în uniformă în rada portului, vedeam vapoare şi oameni mişunând printre ele...

Am încercat să reconstitui împrejurările datorită cărora ajunsesem eu la conferinţa respectivă, la multe mii de kilometri depărtare de casă. De fapt nici nu cunoşteam pe nimeni acolo în afară de câţiva specialişti în domeniul OZN-urilor, şi iată că vine acest bătrânel şi povesteşte despre teste de invizibilitate şi despre călătorii în timp. Ce legătură aveau toate acestea cu mine? De ce-mi dădeau lacrimile şi de unde cunoşteam eu întâmplările respective? Simţeam că situaţia mă depăşeşte. Primul meu gând a fost: „Îmi trebuie mai întâi o bere, să mă liniştesc!“ (Cu precizarea suplimentară că nu mai consum alcool de ani de zile). Am ieşit, aşadar, în timp ce Al mai povestea încă, în hol, am intrat la bufet şi am comandat o bere. M-am aşezat la una din cele vreo 30 de mese la care stăteau dispersate vreo trei persoane. N-am stat mai mult de două minute, când l-am văzut ieşind din sală pe Al, care şi-a comandat şi el o bere şi s-a aşezat - ia ghiciţi unde, fireşte, exact în

fața mea! Ce întâmplare ciudata! Stăteam față în față şi ne uitam unul la altul. Am schimbat câteva cuvinte banale, ca de pildă „Ce poveste interesantă“ şi tot aşa, când deodată a început să glăsuiască un fel de voce în capul meu. Era absolut ciudat, am început să vorbesc, deşi nu vroiam să spun nimic şi mă auzeam spunând lucruri despre care nu ştiam eu însumi că le cunosc. Iar Al făcuse nişte ochi mari şi rămăsese cu gura căscată (sincer vorbind, şi eu de asemenea). Din păcate nu vă pot povesti nimic din ce i-am spus. Ca idee, era vorba de faptul că Al nu spusese publicului adevărul. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost mort în câteva ore. Eu i-am povestit fel de fel de lucruri despre experimentele Phoenix şi Philadelphia, situații trăite de el şi de Duncan în timpul experimentului, despre care nu rostise nici o vorbă nimănui de pe acest pământ Am vorbit despre călătorii în timpuri specifice, nemenționate în nici o carte cu acest subiect, neamintite în nici un fel de prelegeri...

Această întâmplare a dat naştere unei prietenii, deveniții ulterior foarte apropiată, între mine şi el, apoi cu Peter Moon, mai puțin cu Preston, dar în special cu Duncan, de care mă leagă o poveste foarte lungă. Am locuit uneori la Al şi Peter Moon. Al mi-a povestit diferite lucruri, mai ales amănunte deosebite despre Societatea Vril pe care, de asemenea, nu le putea şti nimeni în afara mea. Avea filme şi înregistrări care mi-au demonstrat din nou că nu este în nici un caz nebun.

Din prietenia noastră au rezultat diferite proiecte. Pe de o parte, dobândisem drepturile de publicare asupra proaspăt apărutei cărți *The Montauk Proiect,* pe care i-am şi pasat-o unei edituri din Germania (E.T Publishing Unlimited). Cartea a şi apărut de altfel, cam de un an este însă cât se poate de mult boicotată. După cum am văzut însă în „Magazinul 2000“ se procedează foarte nesportiv. Sa afirmat de pildă că Al şi-ar fi extras elementele principale ale cărții din filmul „Experimentul Philadelphia“, iar restul ar fi invenție pură.

Normal că nu pot lăsa lucrurile aşa. Filmul „Experimentul Philadelphia“ a fost produs de firma E.M.I. Thorne. Această firmă aparține familiilor Crowley şi Wilson, iar la constituire făcuse

parte din ea şi familia Cameron - deci familia lui Edward Cameron alias Al Bielek! Familia Aleister Crowley s-a aflat alături de Cameroni in spatele experimentului Philadelphia, la fel ca şi familiile Parson şi Wilson. Cecilia Crowley este o bună prietenă de-a mea, care mi-a putut confirma toate informaţiile. Tot prin ea şi prin Dunean Cameron am ajuns şi la probabil cea mai bună sursă de informaţii despre OZN-uri şi „Iluminaţi" din SUA- o femeie din Long Island. De la femeia aceasta, care doreşte însă să-şi păstreze anonimatul, cu care am rămas într-un contact permanent şi-a obţinut şi domnul Richard Hoagland informaţiile, precum şi o bună parte a documentaţiei foto despre faţa planetei Marte. Richard Hoagland, care are şi el un trecut destul de neclar, pe care însă nu vreau să-l denigrez aici, şi-a obţinut mare parte din materialul folosit, aşa cum este el publicat şi în cartea lui Johannes von Buttlar, de la prietena mea din Long Island. Richard trece cu regularitate pe acolo şi adună informaţiile cele mai actuale.

Este evident că denigratorii lui Al Bielek nu au aptitudinea de a citi aura unui om, altminteri n-ar spune cu siguranţa asemenea minciuni despre Al. Noi l-am chestionat pe Al după ce i se administrase „serul detector", a fost verificat de diferiţi cititori de aură, l-am verificat şi eu personal, l-am întrebat chiar şi sub hipnoză. La fel am procedat şi cu Duncan şi Preston. De fiecare dată, am auzit aceeaşi versiune. Este o mare diferenţă între o poveste inventată şi una trăită. Lucrul acesta rezultă limpede din câmpul magnetic şi este recognoscibil şi în aură; iar în cazul lui Al, adevărul nu poate fi nicidecum ignorat!!!

Al Bielek a fost adeseori menţionat în legătură cu cartea *Proiectul Montauk,* făcându-se referire la vârsta şi starea lui psihică pentru a reprezenta evenimentele legate de Montauk drept rod al fanteziei. Cartea a fost însă scrisă de Peter Moon şi Preston Nichols, acesta din urmă fiind chiar directorul tehnic al proiectului. Apoi, personajul principal al Proiectului Montauk este dragul meu prieten Duncan, care în articolul critic nici nu este pomenit Pe când Al Bielek nu este în cartea analizată în acel articol critic decât un personaj secundar. Eu personal i-am însoţit pe toţi la baza Montauk. Preston îşi pusese în funcţiune aparatele şi făcuse măsurători. Am fost de faţă şi am văzut cu ochii mei cum a recepţionat unde ELF!!! Le-am recepţionat chiar şi eu. Am fost acolo şi am

văzut „imagini“ (vizionar) şi vă pot spune că povestea Montauk este adevărată. Ba s-au petrecut chiar lucruri mai grave. Cartea *Proiectul Montauk* apărută la „E.T. Publishing Unlimited“ nu este decât o imagine palidă a ceea ce s-a petrecut acolo în realitate. Chiar şi unul dintre editorii germani a fost martor al evenimentelor de acolo.

Preston a fost ameninţat cu arma de către unii agenţi NSA. I s-a spus că va fi ucis dacă va mai ţine conferinţe despre întâmplările trăite de el acolo. Iar dacă eu m-aş apuca să relatez ce s-a petrecut la Montauk în realitate şi ce se petrece în continuare, pentru că baza a fost complet reactivată din 1985, n-aş mai avea nici eu ocazia să scriu alte cărţi. Se poate constata însă o legătură foarte strânsă între „Societatea Thule“, „Soarele Negru“ şi Montauk, lucru despre care prietenul meu Peter Moon tocmai scrie o carte împreună cu Preston.

De ce oare unii specialişti în OZN-uri intră şi ies după bunul lor plac la ONU şi la Rockefelleri, în timp ce Preston, Duncan şi Al sunt ameninţaţi cu moartea? încercaţi, vă rog, să răspundeţi singuri. Dacă un anumit lucru este invenţie pură, de ce se urmăreşte atunci cu tot dinadinsul, mergându-se chiar până la ameninţări cu moartea, reprimarea unor asemenea „invenţii“ sau „fantasmagorii“? În timp ce adevăruri verificate „ştiinţific“, cum susţin anumiţi specialişti că ar fi informaţiile furnizate de ei pot fi răspândite public, fără nici un fel de ameninţări?

Am impresia că „realitatea“ este o noţiune extrem de elastică.

De altfel, mulţi cetăţeni ai Reichului german, ca şi persoana mea de contact de la „Soarele Negru“ (de fapt tabăra oarecum adversă) mi-au confirmat că sunt şi ei la curent cu evoluţia Proiectului Montauk. Chiar şi cu contactele negative ale americanilor cu E.T.

Aş vrea să mă opresc aici cu subiectul Montauk. Cititorul poate să dea crezare sau nu celor relatate de mine, lucru care iarăşi nu are nimic comun cu realitatea. Tocmai de aceea am adus cartea în Germania, pentru ca cititorul să parcurgă el însuşi, pas cu pas, multitudinea de informaţii oferite.

(Das Montauk-Projekt şi *Rückkehr nach Montauk*- întoarcerea la Montauk -, de Preston Nichols şi Peter Moon, E.T. Publishing Unlimited, de găsit la editura EWERT).

35. De ce nu tineti conferințe în Germania?

» * »

Deoarece nu aş putea aduce nici o completare materialului deja publicat. E drept că aş putea discuta zile în şir, fără încetare, depanând noi şi noi „poveşti de groază" din activitatea vreunei organizaţii oarecare. La ce ar folosi însă? Nu este educativ, după părerea mea, iar alte aspecte, pozitive sau constructive pot fi şi ele întoarse pe toate feţele.

Important este să fie înţelese principiile aplicate. Cele constructive şi cele distructive. Aplicarea în sine revine însă fiecăruia în parte.

Nu prea sunt încântat să vorbesc în faţa unei săli pline. De altfel vorbesc şi mult prea repede pentru majoritatea oamenilor (o boală veche). E drept că am dat câteva interviuri în faţa mai multor oameni, dar nu pot să povestesc nimic în plus faţă de ceea ce am scris deja. Iar dacă aş pătrunde mai adânc în miezul lucrurilor, şi aceasta în public, aş fi probabil pasibil de pedeapsă.

În plus, nu prea am timp, deoarece sunt un om de afaceri şi deci permanent ocupat.

36. Veţi aprofunda studiile despre Loji şi Iluminaţi şi le veţi face în continuare publice? Ce subiecte vă preocupă în prezent?

Preocupările mele iniţiale nu au avut nici un punct comun cu politica sau finanţele. Sunt domenii de care pur şi simplu m-am împiedicat la un moment dat, deoarece mi-au stat în cale în timpul investigaţiilor pe care le făceam în cu totul alte direcţii. Sigur că a trebuit să fac tot posibilul să descopăr ce şi cine îmi obstrucţionează căutările pentru aflarea anumitor lucruri. Nu voi mai publica însă nimic pe tema respectivă. Am învăţat însă foarte mult,

ocupându-mă de ea. Studiind principiile folosite de „Iluminați" am descoperit propriile mele slăbiciuni şi le-am putut remedia. Chiar vreau să le mulțumesc aici „Iluminaților" pentru faptul că, prin activitatea lor distructivă, au generat aspecte constructive la mine. Pentru că scormonind în groapa comună din pivnița „Iluminaților" şi trăind până la capăt ideile şi sentimentele pe care le produceau în mine, am văzut lumina şi acea beznă totală. La fel se întâmplă şi când te ocupi doar de aspectele constructive ale vieții, de fața luminoasă a lumii. Atunci, mai devreme sau mai târziu vei sesiza şi partea ei întunecată.

„Iluminații" sunt ultimul monument al unei structuri vechi de multe milenii care se va prăbuşi şi el peste doar câțiva ani. Apoi vor fi multe de făcut. Măsuri represive împotriva respectivilor indivizi sunt o pierdere de timp, căci, după cum am mai spus, stiletul de ucis lupii este deja înfipt în Pământ. Eu personal sunt interesat mai mult de valorile interne. Cine se va pricepe să le folosească, pentru acela lumea exterioară va deveni un rai (transformările interioare aduc cu sine transformări exterioare).

Omul a fost creat şi înzestrat cu ştiința care-l transformă într-un stăpân al polarităților. Ei au uitat însă cine sunt şi cum au ajuns aici. Cu mult timp în urmă, omul stăpânea materia şi nu avea nevoie de nici un fel de maşină pentru a mişca sau transforma materia. Au apărut mereu învățători pe pământul acesta, care ne-au învățat prin propriul lor exemplu cum să o facem - Ramtha, Hermes Trismegistos, Isus şi alții, mai puțin cunoscuți în lumea occidentală. Aceasta este şi tema de bază a activității mele, şi anume de a face ştiința aceasta din nou accesibilă oamenilor, iar oamenii vor avea până la urmă parte de ea, căci nu numai eu am primit misiunea aceasta: „Readucerea omului la măiestrie". Precizez din nou că ştiinței îi revine aici doar un loc secundar. Adevărata importanță revine principiilor de aplicare şi de înțelegere a structurilor şi regulilor vieții. Cel care a înțeles principiile respective şi le aplică şi în viața curentă, acela ajunge automat şi la ştiință.

O mare atenție se cere acordată şi subiectului „maşină". Omul a venit fără maşini în lumea aceasta şi va pleca tot fără ele. Maşinile pot uşura desigur viața - într-o perspectivă mai îndepărtată

însă, ele blochează dezvoltarea spiritual-sufletească a fiinţelor ca entităţi spirituale. „Iluminaţii“, respectiv „supraveghetorii“ (extratereştrii distructivi care ne manipulează), sunt cei care i-au adus la început tehnica exploziei, care mai curând sau mai târziu va distruge mediul. În felul acesta se creează la oameni un sentiment de vinovăţie. Se simt prost, fiindcă le folosesc:. Iar în următorii cincizece ani „supraveghetorii“ vor răspândi în lume prin intermediul „Iluminaţilor“ tehnologia OZN-urilor şi tehnica an-energetică. Oamenii vor crede atunci că vor realiza marele salt al dezvoltării - şi că astfel vor obţine libertatea absolută. În realitate însă, abia atunci îşi vor fi vândut sufletul, pentru că atunci se vor fi lăsat îndepărtaţi a doua oară de la esenţa lor interioară prin tehnologie exterioară. Cine se lasă în baza unor elemente din exterior, pierde complet încrederea în sine însuşi - încrederea în esenţa sa interioară. Exact aceasta e ultima lovitură a „Iluminaţilor“. De aceea mă preocupă în foarte mică măsură prezentarea unor secrete „maşinistice“ (planuri de construcţie ale unor OZN-uri şi convertizoare). Prefer să demonstrez că viaţa dispune de o energie nelimitată pe care o pune gratuit la dispoziţia tuturor. Sigur că folosirea acestei energii VRIL prin intermediul maşinilor ar reprezenta o diferenţă cam tot atât de mare ca între telepatie şi convorbire telefonică. (Firește ca poşta şi întreprinderile de telecomunicaţii nu s-ar bucura nici ele deloc de un salt spectaculos în dezvoltarea conştiinţei pământenilor, care să-i conducă la comunicarea telepatică.) De ce oare să ajungi pe căile ocolite ale tehnicii la anumite lucruri, când le poţi obţine şi fără ajutorul unor mijloace externe?

Subiectele de care mă ocup în momentul de faţă nu presupun învinşi sau învingători, ci sunt destinate să servească tuturor formelor de viaţa de pe această planeta şi să le elibereze. Din această categorie face parte şi demascarea unor fapte care nu „îmbogăţesc“ viaţa, precum şi prezentarea unor soluţii care îmbogăţesc viaţa TUTUROR. Iată care sunt preocupările mele.

O anticipare a acestor direcţii o găsim în cartea lui Bob Frisell. *Înapoi în viitorul nostru,* apărută la E.T. Publishing Unlimited, care poate fi găsita la editura EWERT.

În cartea respectivă este vorba despre tehnica Mer-Ka-Bah a câmpului magnetic geometric al omului. Bob Frisell ne explică: *„Toate dimensiunile acestei lumi constau concomitent din Aici şi Acum şi erau legate între ele. Ele nu se deosebesc decât prin fiecare frecvenţa în parte. Cheia întregului univers se găseşte în lungimea de undă care pentru lumea noastră tridimensionala este de 7,23 cm. De aceea şi lungimea tuturor lucrurilor din această lume, dacă ar fi să le măsurăm, ar fi de 7,23 cm.*

Dimensiunile sunt şi ele diferenţiate prin intermediul lungimilor de undă, asemenea notelor pe o scală muzicală. Fiecare ton are propria sa frecvenţa de oscilaţie, şi deci un sunet propriu. Un pian, de exemplu, are, la fiecare octavă, opt clape albe şi cinci negre, care împreună formează gama cromatică. Între ele se află 12 puncte de armonie, pe care, extrapolate asupra dimensiunilor le numim armonie superioară. Este acelaşi lucru ca la televizor când trecem de la un canal la altul şi schimbăm in felul acesta frecvenţa.

Fiecare dimensiune este separata de celelalte printr-o rotaţie de 90°. Dacă omul şi-ar putea schimba de bunăvoie propria sa lungime de undă şi ar putea face o rotaţie de 90°, ar dispărea pe loc din această lume, reapărând undeva în dimensiunea frecvenţei corespunzătoare. Imaginile pe care le-am putea observa s-ar modifica în fimcţie de lungimea de undă a lumii în care ne-am trezi scufundati. Planeta noastră cunoaşte multe lumi paralele, deosebite între ele, pe care nu le putem percepe doar datorita faptului că propria noastră conştiinţă este reglată pe o anumită frecvenţă. Cu toate acestea, existăm concomitent în toate dimensiunile, experienţele noastre fiind însă cu totul diferite pe fiecare plan în parte.

Dacă ne-am ridica de pildă în planul imediat superior - şi chiar suntem pe cale să o facem - vom constata că tot ceea ce gândim se şi manifestă de îndată. Aici, în cea de-a treia dimensiune, lucrul acesta nu este posibil, deoarece se interpune o decalare în timp. Cu toate că şi aici ne creăm prin gândirea noastră propria realitate, manifestarea practică a acesteia nu este imediat perceptibilă în dimensiunea noastră.

Cheia înţelegerii efective a trecerii de la o dimensiune la alta se află în forma geometrică a tetraedrului stelat, un poliedru piramidal cu 24 de feţe triunghiulare.“

Forma aceasta constituie baza pentru ceea ce numim Merkabah. Fiecare tetraedru stelat constă din două tetraedre îmbinate între ele, care formează de fapt o stea a lui David tridimensională. Cele două tetraedre îmbinate între ele simbolizează energia masculină şi cea feminină, într-un echilibru perfect. Nu numai corpul nostru uman este încadrat într-o asemenea formă, ci tot ceea ce există este înconjurat de un astfel de tetraedru stelat

Noi, oamenii, avem un corp fizic, unul mental şi unul emoţional, fiecare din aceste corpuri având forma unui tetraedru stelat Este vorba aici de trei câmpuri identice, suprapuse, singura deosebire dintre ele constând că acest corp fizic este static, deci nu se roteşte. Merkabah-ul, un vehicul - să-i zicem un vehicul timpspaţiu, un aşa-zis OZN intern - se realizează prin câmpuri de energie cu sensuri de propagare opuse. Tetraedrul stelat mental, de natură electrică şi masculină execută rotaţii spre stânga. Tetraedrul stelat emoţional, de natură magnetică şi feminină, se roteşte spre dreapta. Îmbinarea spiritului cu inima şi cu corpul fizic într-un model geometric cu totul special dă naştere apoi, la o anumită viteză de rotaţie, Merkabah-ului. Iar acela care învaţă să-şi activeze propriul lui Merkabah, acela este în stare să pătrundă cu viteza gândului în întregul Univers, să zboare, să se facă invizibil, să păşească pe apă...

În cartea citată a lui Bob Frisell ne este descrisă şi ACEA tehnică prin care poţi reveni la baza de pornire după experiment îl cunosc personal pe Drunvalo Melchizedek, despre care scrie autorul cărţii şi care foloseşte, ba chiar şi predă această tehnică de activare a Merkabah-ului. Am adus chiar eu materialul „Flower of Iife-Workshop“ în Europa, prin care eşti instruit în tehnica respectivă şi care îţi furnizează şi cunoştinţe despre extratereştrii care au creat o parte din oamenii de pe Pământ. Tot aici ni se descrie şi cum au fost construite piramidele, cum pot fi manipulate genele noastre etc. Totul are o legătură directă cu Merkabah-ul, aceasta fiind tehnica care ţine într-o coeziune perfectă minerale, plante, oameni, planete, galaxii şi universuri şi care cuprinde totodată şi tehnica OZN.

Este bine de ştiut că tehnica aceasta, şi anume de a face să se rotească în sensuri diferite două câmpuri magnetice, cu o viteză de 9/10 din viteza luminii, îi este de fapt proprie oricărui om încă de la naştere, respectiv de la naşterea sa sufletească, doar că în cazul a 99,999% dintre oameni ea rămâne neutilizată. Este ca şi cu programele unui computer. Utilizatorul unui computer foloseşte în activitatea sa zilnică programul său Windows, până când află de la un prieten că computerul său i-a fost livrat cu încă un program suplimentai; care pentru munca lui ar fi chiar mult mai practic. Nu trebuie altceva decât să acceseze şi cel de-al doi lea program. Sigur că utilizatorul computerului se va gândi acum că trebuie mai întâi să se deprindă să lucreze cu cel de-al doilea program, ceea ce-i va răpi ceva timp, că va trebui să-şi adapteze toate datele la el... într-o zi însă tastează totuşi parola, intră în noul program şi începe să lucreze cu el. Sigur că durează puţin adaptarea, dar după o lună îl sună pe prietenul lui şi îi spune fericit că munca lui s-a redus la jumătate. Ei bine, programul a existat de la bun început pe computer, numai că utilizatorul n-a ştiut de el. N-a fost „CONŞTIENT“ de el.

La fel se întâmplă şi cu Mer-Ka-Bah. Oamenii au fost lipsiţi de cunoştinţele necesare valorificării acestei tehnologii interne, ascunsă în om, ea devenind astăzi apanajul numai anumitor loji ale unei mici „elite“ (pot afirma cu destulă certitudine că ea NU funcţionează nici în cazul „Iluminaţilor“, ei însă nu vor ca cineva să afle acest lucru, eventual vreo persoană la care tehnic ar putea funcţiona). Maselor li se spune chiar contrariul, şi anume că acestea nu sunt decât poveşti, că nu există aşa ceva. Oricine însă dispune de această tehnică, nu a existat nici un moment în care să n-o fi avut! Doar că oamenii au uitat că ea formează baza existenţei lor şi au uitat şi password-ul, parola cu care poate fi apelată tehnica respectivă. E drept că majoritatea oamenilor nu au încă maturitatea necesară pentru a putea opera după plac cu Merkabah, dar şi pe aceasta o putem obţine prin dezvoltarea acelor virtuţi desăvârşite ca iubirea, iertarea, compasiunea... De îndată ce ai maturitatea, vine şi cunoaşterea necesară. Cum?

Aceasta o veţi afla în ultimul capitol.

Cel mai elocvent poate fi ilustrată tragedia de pe pământ cu „Iluminații" săi, urmărind istoria grey-ilor, extratereştrii care au încheiat contractul cu SUA. După cum tocmai am arătat fiecare făptură care există are posibilitatea să se folosească de Merkabah-ul său. Dar a existat odată, cu foarte multă vreme înainte, o ființă care s-a răsculat împotriva Creatorului care i-a dat viață. Ființa respectivă cunoştea tehnologia Merkabah-ului, pentru a-l putea activa însă, fiind nevoie de un trup emoțional şi de unul mental intacte. Prin comportarea sa lipsită de smerenie şi iubire, corpul emoțional al făpturii despre care vorbim s-a dezechilibrat şi a devenit foarte dizarmonios. Fireşte că în felul acesta, ea n-a mai fost în stare să-şi activeze propriul Merkabah din esența sa interioară. De aceea ființa cu pricina a creat prin cunoştințele pe care le deținea, un Merkabah extern, deci o maşină în care te puteai instala, dotată cu aceeaşi tehnică ca şi Merkabah-ul intern, şi pentru a cărei mânuire nu era nevoie de iubire, ci numai de intelect pur - un OZN, o farfurie zburătoare. Aceasta este povestea cunoscută de noi drept prăbuşirea îngerului.

Ființa despre care povesteam a găsit apoi şi alte ființe care s-au asociat cu ea şi împreună au populat astfel părți întinse ale Universului. Ceea ce înseamnă că există astăzi anumite rase extraterestre, care mai au în ele adevărata tehnologie a Merkabah-ului, care trăiesc aşadar în iubire, şi există alte rase extraterestre care nu mai sunt în stare de iubire, ființe de înaltă capacitate intelectuală, dar care astăzi însă au nevoie de maşini pentru a zbura de la o planetă la alta. Ei bine, din acest unghi trebuie privită activitatea OZN-istică de pe Pământ. După părerea mea, majoritatea OZN-urilor care ne vizitează nu vin la noi pentru a ne aduce ceva, ci pentru a învăța de la noi - şi anume a învăța despre iubire, pentru că oamenii de pe Pământ şi-au păstrat încă corpul emoțional.

Rasa aşa-zişilor „grey" (extratereştri malefici numiți Micii Cenuşii), care au încheiat cu guvernul SUA şi cu reprezentanții „Iluminaților" contractul privind schimbul de tehnologie, şi-au găsit tocmai oamenii potriviți. „Iluminații" nu mai au în mare parte

nici ei corpuri emoționale, ci trăiesc pur intelectual, fără pic de iubire. Astfel că, potrivit legii rezonanței, s-au găsit egal cu egal.

Grey-ii fac parte din acea rasă care o urmase la timpul respectiv pe ființa care construise primul OZN. Și-au vândut într-un anumit fel sufletul, trupul lor emoțional, și astăzi nu mai sunt capabili să-și activeze Merkabah-ul. Sunt destul de inteligenți să-și dea și ei seama de acest lucru, de aceea s-au și îndreptat către Pământ. La început, membrii rasei grey semănau destul de bine cu noi și pe atunci mai aveau corpuri emoționale intacte. Mersesem însă prea departe. Sigur că-ți poți crea oricând un Merkabah extern, n-ai nevoie pentru acest lucru decât de cunoștințele necesare. De iubire și de sentimente n-ai însă precis nevoie. Rezultatul este apoi un OZN, o mașină. Căci toate OZN-urile, toate farfuriile zburătoare, au la baza lor principiile Merkabah-ului extern. Problema constă doar în faptul că în felul acesta te rupi forțat de originea vieții, pierzându-ți apoi definitiv corpul emoțional datorită unei vieți unilaterale. Construirea unui OZN nu implică în nici un fel utilizarea corpului emoțional - corpul mental este singurul de care ai nevoie.

De ce însă este atât de important corpul emoțional? Foarte simplu. Acela care nu mai posedă un corp emoțional, mărginindu-se la o existența pur intelectuală, se autoexclude prin asta de la posibilitatea accederii în dimensiuni superioare. Porțile de stele spre dimensiuni superioare au fost cu bună știință astfel concepute încât trecerea fără corp emoțional să nu fie posibilă - sau, spus mai pe înțeles, doar persoanele care trăiesc în iubire sunt lăsate să treacă! Acest aspect l-au scăpat din vedere „Dumina ții“, rasa grey și toate ființele a căror viață este împletită cu principiile lor. Rasa grey, ca și „Iluminații“ au pierdut capacitatea de a iubi, devenind astfel niște logicieni puri.

Fiecare planetă trece la un anumit moment al dezvoltării ei la o dimensiune - respectiv frecvență - nouă, superioară, ceea ce înseamnă că toate acele ființe care nu pot dovedi conștiința necesară și un corp emoțional intact, prin practicarea unei iubiri nețărmurite, rămân excluse și sunt sortite în mod inevitabil pieirii. De aceea rasa grey, în cazul nostru, bântuie de o veșnicie de la o planetă la alta, prinsă în capcană în cea de-a treia dimensiune. Întru-cât

acum a venit însă rândul Pământului să facă saltul spre dimensiunea a patra, iar rasa grey nu a mai găsit altă planetă pe care să existe viaţă emoţională pe dimensiunea a treia, membrilor ei nu le rămâne altceva de făcut decât să încerce să se transforme şi ei. Sunt prinşi în planul lor existenţial şi cu corpurile lor nu se pot ridica pe trepte superioare. Ei nu mai pot „percepe" emoţional calea trasată de Creator. Lucru pe care l-au şi înţeles pe cale intelectuală, drept pentru care caută acum cu disperare o cale pentru a-şi salva totuşi rasa şi ştiinţa. De aceea au început cu încrucişările între rasa lor şi a noastră. Victimele şi le găsesc preponderent din acele „cazuri de răpiri" *(Abductions),* femeile fiind însămânţate, pentru ca apoi să li se extragă noua viaţă aflată în germinaţie. Iar culturile acestea încrucişate sunt întreţinute în continuare, fie în fazele lor subterane ca Los Alamos, fie pe nişte navebază imense. Grey-ii urmăresc să-şi implanteze propriile lor caracteristici în baza noastră genetică, pentru a asigura în acest fel supravieţuirea măcar a unei părţi a rasei lor. Ei speră să obţină din astfel de încrucişări fiinţe cu cunoştinţele rasei grey şi cu corpul emoţional al pământenilor, pentru ca măcar ele să poată face apoi, o dată cu Pământul, saltul în cea de a patra dimensiune. Marile rase extraterestre iubitoare, care ne ţin în permanenţă sub observaţie, care posedă acea tehnologie internă, nu s-a opus proiectului rasei grey, deoarece aceştia nu erau duşmani de-ai noştri, ci aveau aceeaşi origine cu noi, doar că la un anumit moment, ei au „eşuat". Creaţiunea nu cunoaşte adversari, ci deschide întotdeauna căi prin intermediul cărora să-şi poată mări cu toţii bogăţia sufletească. Grey-ii sunt, în principiu, fraţi ai noştri care şi-au dat seama că au apucat-o pe calea cea greşită şi acum au nevoie de ajutorul nostru. Din păcate, ei s-au îndreptat către „Iluminaţi". În acest caz, legile funcţionează cu precizie „brutală" - astfel că şi-au găsit egalii. Cum să obţii cheia supravieţuirii - iubirea - de la cineva care nu ştie el însuşi ce este iubirea? Iată că acum este însă prea târziu.

37. Rezumat

Ei bine, ce să facem acum cu toate cele aflate?

Da, mi-am pus şi eu iarăşi şi iarăşi această întrebare. Mă întreb şi dacă am procedat bine scriind cărţile acestea, dacă am făcut bine confruntându-l pe cititor cu problemele care mi-au ieşit în cale prin locurile pe unde am umblat eu personal. N-ar fi fost oare mai simplu să ignorăm pur şi simplu problemele, să continuăm să trăim ca şi cum n-ar exista? N-ar fi fost oare mai bine să scriu despre ceva frumos, care să nu-i neliniştească pe cititori? Să fi ales de pildă un subiect luminos, ceva despre iubire? Ca să poată spune şi vecinii: „*Uite, Jan ăsta, scrie cărţi frumoase, bun băiat!*"

Nu, sunt convins că a fost bine şi important să dezvălui toate aceste principii. Chiar şi numai pentru a lărgi orizontul fiecărui individ în parte. Nici n-aş fi considerat corect să mă dedic vreunei alte teme. Conţinutul acestei cărţi SUNT EU! Aceasta este, respectiv a fost, lumea mea. La început pentru că am fost implicat direct în ea. Astăzi însă, stau pe margine, ca observator neutru, şi încerc să meditez. Aş fi putut alege şi alte culori pentru coperte. Alte culori n-ar fi fost însă un lucru sincer. Viaţa îşi are şi latura ei sumbră (nu negativă sau distructivă), latura ei ascunsă, şi pe aceasta am vrut s-o urmărim împreună. Intenţia mea a fost să mă însoţiţi în călătoria aceasta în adâncurile întunericului, să vă arăt principiile care stau la baza acestei lumi, totodată să vă aduc şi înapoi la lumină. Să vă arăt că există o asemenea lume, că îşi are justificarea ei, dar că nu tebuie să-ţi fie teamă de ea.

Ştiu cu certitudine că exista o conspiraţie îndreptată tocmai împotriva libertăţii omului de rând. Prin activitatea mea profesională sunt confruntat zi de zi cu inovaţii pe care le văd apoi blocate de diferite lobby-uri. Am cunoscut de-a lungul timpului inventatori şi inovatori din toate domeniile vieţii. Cunosc medici care au descoperit tratamente pentru absolut toate „bolile" (inclusiv SIDA şi cancerul). Inovaţii în agricultură, în economie, în domeniul încasării plăţilor, al alimentaţiei, construcţiilor de locuinţe, arhitecturii,

al călătoriilor în spaţiu, al termogenezei, al educaţiei, igienei corporale, politicii, comunicaţiilor - pur şi simplu în toate domeniile pe care vi le puteţi imagina. Prin afacerile mele vin zilnic în contact, şi aceasta de ani şi ani de zile, cu oameni care activează în toate aceste domenii, le aud şi le văd necazurile. Este un fapt incontestabil că orice inovaţie este blocată pentru a putea menţine vechile structuri ale puterii. Mergându-se la nevoie chiar şi până la crimă. Lucru pe care-l cunosc din proprie experienţă. Chiar şi acest simplu fapt este foarte grav. Nici nu mai era nevoie de intervenţia „Iluminaţilor". Este suficient să te gândeşti că proprietarii unor concerne, asupra cărora s-ar putea răsfrânge vreo inovaţie, şi-ar vedea într-un fel sau altul îngustată sfera de influenţă. În mod surprinzător, fenomenul acesta se întâlneşte în toate domeniile, la toate confesiunile religioase, în toate ţările. Pe de altă parte nici nu este, din punctul meu de vedere, chiar „atât de" rău că nu ajung pe piaţă chiar toate invenţiile acestea „maşinistice", deoarece ele ar abate şi mai mult atenţia oamenilor inconştienţi de la esenţa lor interioară.

Bineînţeles că nu am fost singurul care a observat că în spatele tuturor acestor concerne din cele mai diferite domenii apar mereu aceleaşi nume, aceiaşi sponsori sau aceleaşi bănci, aceleaşi organizaţii. Cel mai grav lucru este că mass-media colaborează cu persoanele respective, ba chiar sunt cumpărate de ele. Toate acestea odată ştiute, nu mai este de o importanţă primordială, cât de strânse sunt legăturile dintre persoanele respective, dacă îşi au mâna în joc şi extratereştrii, sau dacă familia Rothsehild poate coborî sau nu, de pildă prin tunelurile lui, „Palais Rothsehild" din Viena, în centrul Pământului pentru a-i contacta pe subpământeni.

Cine anume sunt „Iluminaţii" n-are nici o importanţă pentru noi, importante sunt în mod deosebit procedeele lor. Tot aşa nu ne pasă dacă khazarii sunt aceia care vor să introducă „Unicul guvern mondial", sau Vaticanul, sau poate chinezii, noi nu suntem dispuşi să-i slugărim pe nici unii dintre aceştia, şi nici altora nu dorim să ne subordonam. Este vorba aici de principiu. O dată ce ne-am dat seama cum şi pe ce cale se acţionează împotriva noastră, datorită cărora dintre slăbiciunile umane am ajuns în puterea „Iluminaţilor", putem trage de aici concluzia logică - care anume dintre defecte se cer înlăturate (sau chiar restructurate în calităţi) - eliberându-ne astfel din dependenţă.

Având posibilitatea să-mi formez o idee despre toate aceste structuri ale puterii, am ajuns la concluzia că „Iluminații“ fac într-adevăr tot ce le stă în putință pentru a-şi instaura Guvernul lor Mondial, şi că vor recurge în acest scop la un al treilea război mondial. Credeți-mă că nici mie nu-mi place deloc ideea aceasta, toate informațiile culese converg însă către ea. Văd făcându-se chiar şi pregătirile de război. Cât va dura însă un astfel de război şi cine îl va câştiga, acesta nu este încă un lucru decis.

Mai mulți dintre cititorii volumului *Organizatiile secrete I* mi-au pus întrebarea daca nu mi se pare cam îndrăzneață afirmația că cel de-al treilea război mondial va izbucni în 1996, şi dacă îmi mențin afirmația.

Ei bine, se pare că unii dintre cititori n-au citit prea atent sau citesc pur şi simplu numai ceea ce vor să citească. Eu nu am făcut nicăieri afirmația că cel de-al treilea război mondial VA izbucni în 1996. Ceea ce am afirmat eu este faptul că, potrivit declarațiilor lui Bill Cooper, care a lucrat timp de 12 ani pentru Serviciul secret al Marinei şi a avut acces acolo la cele mai diverse documente, „Iluminații“ PLĂNUIESC să dezlănțuie în 1996 cel de-al treilea război mondial.

Nu pentru acest lucru am scris eu această carte, pentru a vă demonstra dumneavoastră că am avut dreptate cu afirmația potrivit căreia în 1996 se va ajunge la un al treilea război mondial, iar „Iluminații“ îşi vor instaura cu succes Noua Ordine Mondială, ci tocmai pentru a împiedica acest război. Pentru că indivizii respectivi chiar plănuiesc războiul şi probabil chiar la timpul menționat, dar n-ar fi fost nevoie să scriu o carte, dacă n-aş fi urmărit un singur lucru - să împiedic războiul. Iar dacă totul va merge bine şi cu toții împreună vom reuşi să ne ridicăm nivelul de conştiință, mărind astfel şi frecvența de vibrație a Pământului, atunci pericolul va putea fi înlăturat.

Părerea mea nu este singulară, şi alți autori care s-au ocupat de tema tratată de mine susțin că viitorul ar putea să nu fie chiar

atât de sumbru. În susţinerea acestei idei voi cita aici un pasaj din cartea lui Bob Frisell *Înapoi în viitorul nostru: Poţi să-i numeşti Bilderberger, guvern secret, Comisie trilaterală, Council on Foreign Relations sau „Iluminaţi" - numele nu contează. Guvernul secret este compus pur şi simplu din cei mai bogaţi oameni din lume şi aceşti circa 2 000 de magnaţi ţin de mult timp încoace foarte strâns în mână aşa-zisele noastre guverne. Ei decid cine, când şi unde va fi ales un viitor preşedinte; ei hotărăsc când trebuie să înceapă un război şi când nu. Ei tin sub control reducerea bunurilor alimentare de pe Pământ şi stabilesc rata inflaţiei la diferitele monede naţionale. Toate aceste domenii sunt în mâna „Iluminaţilor". E drept că n-au putere asupra forţelor naturii, dar unde pot manipula ceva în beneficiul lor, acolo o şi fac.*

În perioada 1900-1930, rasa „grey" a intrat în contact cu persoanele numite. Prima întâlnire a avut loc cu siguranţă înainte de 1943, căci în testele de invizibilitate din cadrul „Experimentului Philadelphia" oamenii de ştiinţă au folosit deja tehnologie „cenuşie". Fizicianul Nikola Tesla, pentru o vreme şef de proiect la „Experimentul Philadelphia", a menţionat în rapoartele sale că ar fi primit informaţii relevante pentru desfăşurarea experienţelor de la extraterestri, dar fireşte că nimeni nu l-a crezut.*

La început, Guvernul Secret a fost convins că a găsit în „grey" nişte binefăcători dezinteresaţi şi a încheiat un contract cu ei. „Iluminaţii" vedeau în grey-i cel mai grozav lucru din viaţa lor, căci extraterestrii păreau izvorul unei puteri uriaşe. Prin contract, i se conferea rasei grey dreptul înscris în acte de a face experienţe pe Pământ, iar Guvernului Secret i se punea în schimb la dispoziţie tehnologia „cenuşie", căreia îi datorăm nu în ultimul rând progresul nostru enorm din secolul XX.

Când David Suzuki a prezis în anul 1968 devierea polară şi distrugerea planetei, „Iluminaţii" s-au decis să dispară neîntârziat. Din proiectele lor făcea parte şi o fuziune între Imperiul Sovietic şi Statele Unite, de realizat până în 1970. Ceea ce vedem astăzi prin încheierea Războiului Rece era un lucru inevitabil, deoarece funcţionăm de mai multă vreme ca o singură ţară.

* grey înseamnă în engleză „cenuşiu" (n. tr.).

Bineînțeles că Guvernul Secret nu a pus tehnologia „grey" la îndemâna maselor largi, ci a păstrat-o pe cât a putut pentru sine. Progresul tehnic depăşeşte cu mult puterea noastră de imaginație. OZN-urile sunt nişte vechituri; potrivit aprecierilor, circa jumătate din OZN-urile vizionate sunt ale noastre, deci ale „Iluminaților" (şi ale cetățenilor Reichului german - nota autorului) şi nu ale vreunor extraterestri. Guvernul Secret a reunit tehnologia sovietică, americană şi „cenuşie" la construcția astronavelor sale cu care intenționează să fugă încă înainte de mutațiile polare. Deoarece ştiau că nu le-a rămas decât puțină vreme la dispoziție - potrivit prevestirilor lui Suzuki nu erau decât 14 ani - „Iluminații" îşi făceau pregătirile necesare în cel mai mare zor.

Întâi a fost instalată o bază pe Lună, gândită ca o stație intermediată între Pământ şi obiective mai îndepărtate din spațiu. Pe fața întunecată a Lunii au fost ridicate trei oraşe, ascunse sub nişte cupole. Într-una din aceste baze s-a petrecut însă din nenorocire şi un eveniment tragic, care a costat viața mai multor oameni. Din rapoartele pe această temă rezultă că au avut loc mai mult de 2 000 de misiuni secrete pe Lună.

Când toate depozitele de pe Lună au fost umplute până la refuz cu provizii de tot felul, „Iluminații" s-au avântat de acolo mai adânc în univers. Drumul lor a dus direct spre Marte, planeta de baştină a strămoşilor rasei grey. Îndată după sosire s-a trecut la cotistruirea unui oraş subteran complex, în măsură să le ofere adăpost lor şi celor câțiva protejați aleşi de ei. Pe cât nu-i interesa binele restului omenirii, pe atât de grăbiți erau să-şi scape propria piele. Dar aşa îi şi ştim! După exemplul rasei grey, şi „Iluminatii" şi-au pierdut în mare parte corpul lor emoțional. Ei au cărat în colonia de pe Marte tot ce credeau că le-ar putea trebui vreodată.

Al Bielek, participant şi el la Proiectul Montauk - cunoscut oficial sub numele de „Proiectul Phoenix" - relatează în acest context următoarele: „Scopul Proiectului Phoenix era între altele şi acela de a crea pentru coloniile de pe Marte, care există acolo cam de prin anii 70, tunelele de timp necesare. Prima aterizare pe lună a americanilor a avut loc, potrivit datelor oficiale, în 1969. Doar

putini oameni ştiu că americanii împreună cu ruşii au efectuat o expediţie pe lună încă din 22 mai 1962, şi că germanii ajunseseră cu şi mai mult timp în urmă acolo - în anul 1947. Filmul alternativa 3", o producţie Anglia Television din 1 aprilie 1977, constituie o prezentare completă şi edificatoare a întregii desfăşurări a operaţiunilor. Se arată de pildă imagini color televizate de la aterizarea vehiculului pe Marte. Coloniile de pe Marte le avem încă de la sfârşitul anilor 60 sau începutul anilor 70."

Din păcate, documentaţia aceasta nu este deocamdată accesibila decât prin intermediul cercurilor de iniţiati. (Ediţia în limba germană a cărţii „Alternativa 3" poate fi obţinută prin librăria „Andromeda", Obere Schmiedgasse 50-52, 90403 Nurnberg, Tel.: 0911-2210 46.)

„Iluminaţilor" care se străduiau pe vremea aceea din răsputeri să păstreze secrete demersurile lor, sigur că nu le-ar fi convenit deloc vreo concurenţă inoportună. Orice om care dispune de un know-how tehnic dezvoltat reprezenta de aceea un potenţial rival, care trebuia redus la tăcere. Iar dacă asemenea oameni nu se lăsau intimidaţi şi nu acceptau de bunăvoie botniţa, atunci erau pur şi simplu eliminaţi.

Până în anul 1984, Guvernul Secret terminase de construit oraşele de pe Marte şi trăia de-acum cu iluzia de a-şi fi salvat pielea. Vreo cinci ani mai târziu au făcut apoi descoperirea cumplită pentru ei că mutaţiile polare nu au loc numai pe Pământ, ci că toate planetele sistemului nostru solar sunt supuse fenomenului respectiv. Deci şi Marte.

Peste vreo şapte-nouă ani a urmat apoi pentru „Iluminaţi" o a doua veste proastă, şi anume când au aflat că o mutaţie polară nu atrage după sine doar transformarea izică a planetei, ci provoacă transformări supradimensionale la nivelul conştiinţei. Iar când şi-au dat seama de consecinţe, s-au trezit în aceeaşi situaţie fără ieşire în care se găseşte şi rasa grey. Au înţeles că

singură iubirea, dar şi conştiinţa nealterată i-ar putea scăpa din situaţia critică în care se găseau.

Deşi intre timp şi-au dat seama ca singuri, prin ei înşişi, nu pot supravieţui, membrii Guvernului Secret continuă să păstreze distanţa între ei şi oameni ca Drunvalo (un american care cunoaşte şi-i învaţă şi pe alţii tehnologia Merkabah şi modul ei de utilizare - nota autorului), în loc să-şi valorifice şansa şi să accepte de la oameni ca el soluţii şi ajutor.

Dar să ne întoarcem puţin la Richard Hoagland şi la cercetările efectuate de el asupra monumentelor de pe Marte. Rezerva de-a dreptul dubioasă manifestată de NASA faţă de rezultatele cercetărilor lui Hoagland nu se poate explica decât prin faptul că planeta Marte nu este de nasul nostru - suntem oaspeţi neagreaţi acolo cu cercetările noastre. Tocmai de aceea nu suntem ţinuţi la curent cu nimic din ceea ce se întreprinde pe Marte. Iar NASA n-a ezitat niciodată să ia în derâdere orice fel de rapoarte privitoare la monumentele de pe Marte, tocmai pentru a le face neinteresante în ochii opiniei publice.

Pe măsură ce se iau după rasa grey, lumea emoţională a „Iluminaţilor"se pierde tot mai mult. Mintea lor este însă mereu trează, şi de-ar fi să găsească vreo altă posibilitate de salvare în afara recuceririi corpului lor emoţional, se vor năpusti fără îndoială asupra ei. Diferite forme de viaţă net superioare rasei grey le-au demonstrat însă eminenţelor cenuşii foarte concret că supravieţutea nu este posibilă decât ca entitate, după motto-ul «unul pentru toţi - toţi pentru unul», noi toţi fiind parte a unui întreg![1]
(pag. 177-181)

De fapt, n-ar fi nimic de adăugat la tema aceasta despre „Societăţi secrete" - „Iluminaţi". Toate principiile care stau la baza activităţii lor au fost explicate. De îndată ce veţi începe să investigaţi chiar dumneavoastră însevă, vă veţi întâlni iar şi iar cu principiile aplicate aici. Important este să nu te opreşti doar la khazari sau la vreun grup. Chestiunea trebuie urmărită până se ajunge la cauzele ei principale. Descoperind aşadar principiile amintite în

Talmud, nu trebuie să-i condamni pe aceia care trăiesc potrivit principiilor respective (deci pe cei manipulați), ci trebuie căutați aceia care au instalat acele programe de viață - şi în cazul „Iluminaților" este vorba de Iahve. Iar acela care stopează căutările la ideea că Iahve ar fi diavolul însuşi, iarăşi greşeşte. Iahve este o ființă vie, din carne şi oase. Întrebarea care se pune este cine l-a instruit pe Iahve, de pe ce planetă a venit? Ce spirit i-a insuflat viață? Iar dacă vreunul dintre cititori nu m-a putut urmări chiar până la capăt în expunerea tezei despre extraterestri, ar trebui să caute să aprofundeze măcar problema aceasta a originii lui Iahve, şi nu să înceapă din nou să prigonească evreii sau alte categorii de oameni!

Tema călătoriilor în timp şi a extratereştilor am inclus-o cu scop precis în tematică, fiindcă odată bine înțelese aceste probleme şi trecut prin minte întregul scenariu, nu ne mai poate surprinde, respectiv şoca, absolut nimic. Acesta a fost pentru mine cel mai important aspect al dezvăluirilor, şi anume de a-l elibera pe om de teamă şi de a le răpi în felul acesta conspiratorilor atuul lor, adică factorul-surpriză. Haideți să încercăm să ducem puțin mai departe ideea aceasta. De exemplu, că noi am fi într-adevăr cu toții descendenți ai extraterestrilor, respectiv că toate rasele de pe Pământ ar proveni din diferiți extraterestri, iar aceştia ne-ar dirija astăzi şi manipula Ce consecințe ar putea avea această situație pentru noi?

Haideți să derulăm, fiecare în parte, scenariul în minte: călătoriile în timp. Cum ar arăta întreg jocul, dacă ar interveni şi acest factor. Haideți să urmărim ideea până la capăt. Să ne imaginăm ce am face dacă am avea o maşină a timpului. încotro ne-am îndrepta cu ea? Ce transformări ar iniția fiecare dintre noi, dacă ar putea? Haideți acum să ne analizăm mintea înainte de a fi gândit ideea aceasta şi după. Vom constata cu toții că percepția noastră a devenit mai conştientă, că dintr-o dată vedem lucrurile puțin mai altfel. Vom descoperi aventura din noi înşine, o călătorie înspre ființa noastră interioară.

„Ce-ar fi daca ar fi într-adevăr aşa?" Dacă se va dovedi vreodată că lucrurile nu stau chiar aşa, oricum n-am pierdut nimic,

dimpotrivă, am învățat ceva în plus. Iar dacă se va dovedi că am nimerit în plin cu diferitele mele informații, atunci măcar vom fi pregătiți. Eu personal sunt oricum convins de exactitatea a tot ceea ce am scris aici (despre extraterestri, călătorii în timp) şi am la îndemână dovezi pertinente. Nu pot însă să vă ofer aici şi dum neavoastră dovezi incontestabile, negru pe alb, pentru anumite lucruri care din punct de vedere oficial nu „trebuie" să existe.

Continuând însă procesul de gândire, observăm, odată ajunşi la capăt, ca ideile „şocante" îşi pierd cu timpul energia, că frica dispare... şi cu timpul ideea devine chiar plicticoasă. Doar o cunoaştem deja.

Să ne străduim să pătrundem cu gândul cât mai profund în tema respectivă! În toate acele domenii care ne inspiră teamă. De îndată ce cunoaştem un lucru şi ne farniliarizăm cu el, nu ne mai poate înspăimânta. Atunci am încheiat cu el.

Cel care a dus până la capăt întreg procesul de gândire, acela nu mai poate fi luat prin surprindere. Nu mai poți fi decât eventual plăcut surprins. Iar dacă ți-ai investit energiile în trăirea efectivă a tuturor elementelor legate de această temă - frica, paranoia, furia, ura, incapacitatea de înțelegere - devii până la urmă un cu totul alt om. Trebuie să ajungem cu toții în acest punct din care să-i putem privi direct în ochi pe „Iluminați", însă nu cu o privire acuzatoare, ci cu ochii plini de înțelegere, cu care se uită tatăl la fiul său.

Este foarte important pentru noi, cei care vrem să transformăm lumea, să ajungem să-i cunoaştem pe „Iluminați". Să ştim cum simt, ce gândesc. Să le înțelegem mobilurile. Să le înțelegem furia, singurătatea, sentimentul puterii, şi mai ales să cunoaştem sentimentul pe care îl caută ei cu atâta disperare - iubirea!

Dacă vrem să-i ajutăm pe „Iluminați", trebuie s-o facem prin exemplu personal, arătându-le ce înseamnă să trăieşti învăluit în sentimentul iubirii de oameni. Prin exemplul nostru constructiv le putem dovedi că există şi o altă cale decât a lor. Căci atâta vreme cât diferite persoane nu fac decât să-i înjure pe „Iluminați", nu se va schimba nimic.

Haideți să urmărim acum până la capăt şi următoarea idee:

Prin cine ştie ce împrejurare ajungeţi odată să petreceţi o oră în compania unui „Iluminat“. Poate chiar a unuia dintre vârfurile lor. Ei bine, ce atitudine aţi adopta în momentul acela?

V-aţi duce înarmat cu o puşca şi aţi încerca să trageţi de-a valma în cât mai mulţi dintre indivizi? Sau le-aţi arunca în faţă tot năduful acumulat în ultimii 20 de ani?

Am convingerea că de-acum vă daţi seama sau simţiţi şi singuri cum ar trebui reacţionat într-o asemenea situaţie. Mi-o pot chiar imagina foarte bine: Vă văd stând în faţa „Iluminatului“ respectiv, liniştit, echilibrat şi suveran. Îl ascultaţi în toată liniştea. Îl priviţi însă permanent în ochi, transmiţându-i prin privire înţelegere, dar şi sentimentul de a avea ceea ce el caută cu disperare. Nu vorbiţi despre acest lucru, îl transmiteţi însă. Sigur că nu vă veţi antrena în conversaţia lui politică sau intelectuală, ci probabil că îl veţi întreba doar simplu cum se simte el în poziţia pe care o adoptă. Cum se simte un om având atâta putere? Dacă se simte fericit? Împlinit? Îi puneţi întrebări al căror răspuns să nu-l poată găsi prin reflecţiile mentale, ci doar prin simţire. În felul acesta, va schimba cursul conversaţiei.

Trebuie să plecaţi de acolo cu sentimentul că, după ce îl veţi părăsi, el se va gândi în mod obligatoriu la dumneavoastră, la ceea ce i-aţi spus. În felul acesta i-aţi îmbogăţit viaţa măcar şi numai pentru o oră. I-aţi dat ceva ce nu primeşte în mod obişnuit. Supărări, luptă şi concurenţă are de dimineaţă până seara. Sub acest aspect nu are nevoie de dumneavoastră. Jucaţi însă rolul lui Momo (fetiţa din povestea lui Michael Ende) şi oferiţi-i persoanei respective iubire, respect, sau poate doar ascultaţi-i vorbele. Dar pe deplin conştient. Căci va sesiza fără îndoială, dacă doar îl lăsaţi să vorbească sau chiar îi ascultaţi conştient spusele. Adeseori violenţa sau lupta pentru putere nu sunt decât un strigăt disperat după iubire!

Şi poate că, datorită întâlnirii cu dumneavoastră, în acel „Iluminat“ se trezeşte amintirea unui sentiment de pildă a sentimentului prieteniei, a prieteniei sincere. Sau a sentimentului libertăţii. Sau poate dorul după o conversaţie deschisă, în timpul căreia să-şi poată deschide şi el în voie sufletul. Pentru că acest lucru

nu-l pot face „Iluminații“ niciodată. Căci trebuie să păstreze întotdeauna secretul. În timpul discuției cu dumneavoastră însă, „Iluminatul“ trebuie să fi simțit că nu-l condamnați pentru sentimentele sale, pentru goana sa după putere. Ați avea oare în momentul de față maturitatea necesară să vă comportați în felul acesta fața de un „Iluminat“? Unul dintre cei care au decimat omenirea prin răspândirea de molimi, care a dezlănțuit războaie...?

Oare cum ar fi reacționat într-o situație similară Isus, Bud dha sau Gandhi? Agresivi sau iertători, plini de înțelegere? Oare ce expresie ar fi avut ochii lui Isus?

Sunt sigur că înțelegeți perfect ce vreau să spun. O ştim cu toții. Poate că într-o zi, o vom putea şi realiza!

Cu ajutorul vizualizării putem constata exact pe ce poziție ne situăm în viață. Imaginați-vă, prin intermediul unui așa-zis „vis cu ochii deschişi“, că vă aflați în fața unei persoane care la un moment dat v-a jignit foarte rău. Cum reacționați? Ce sentiment trezeşte în dumneavoastră vederea persoanei respective?

Urmăriți acum să vizualizați persoana respectivă (un „Iluminat“) , până când îi puteți acorda în gând iertarea. Urmăriți să identificați prin simțuri de ce v-a jignit persoana cu pricina A avut oare un motiv legat direct de dumneavoastră sau poate dumneavoastră v-ați nimerit a fi persoana asupra căreia şi-a vărsat durerea?

Testul poate fi considerat încheiat cu succes atunci când ne vom putea vedea cu ochii minții îmbrățişând cu drag persoana în cauză. Pentru că am înțeles-o şi vrem s-o ajutăm. Dacă îi dăm una în cap semenului nostru, el nu-şi va schimba în nici un caz firea Să-i arătăm mai bine ce forță are în ea iubirea. Iar dacă ducem până la capăt testul propus cu vizualizarea şi vom întâlni apoi persoana cu pricina în viața reală, vom constata că supărarea s-a redus substanțial - cel puțin din partea noastră.

Pe măsură ce se apropie momentul la care ne-am referit mereu în carte (anul 2 000, punct crucial în istoria omenirii), cu atât mai liniştit mă simt eu personal. De ce? Pentru că nu mai poate interveni nici un element-surpriză. Am înțeles cu totii principiile „Iluminaților“, le recunoaştem şi ne dăm seama de punctele lor slabe - care sunt de fapt punctele noastre forte - în felul acesta

ni se dezvăluie şi deficienţele scenariului lor. Iar deficienţele scenariului, respectiv slăbiciunile „Iluminaţilor“ constau de fapt tocmai în conştientizarea fiecărui om în parte. Felul în care fiecare om în parte îşi activează conştiinţa.

„Iluminaţii“ pot manipula totul - gândurile, emoţiile, opiniile - un lucru însă nu pot manipula: intuiţiile individului! Aici este lacuna. Comunicarea dintre Creaţie şi individ se realizează prin intermediul intuiţiei. În forul interior al FIECĂRUI om. Iar „Iluminaţii“ - extratereştri sau tereştri - nu pot interveni sub nici un aspect. Ei pot cel mult să încerce să distragă atenţia.

Îndrumătorii mei din această viaţă, care de altfel m-au călăuzit spre toate informaţiile pe care le deţin şi care m-au ajutat să ies din multe situaţii „fără ieşire“, mi-au oferit destule dovezi că totul va fi bine până la urmă. Există pentru fiecare individ în parte destule căi de ieşire din acest impas, cu menţiunea însă că trebuie să parcurgem noi înşine căile respective. În capitolul care urmează, ultimul, o să vă mai prezint principiile călăuzitoare şi modul meu de viaţă şi poate câte ceva din ele vă va putea folosi drept sprijin pe calea pe care o aveţi de străbătut

Oricât de mare ar fi tragedia din lumea exterioară, de îndată ce vocea interioară îţi dictează: „nu intra în panică“, atunci aşa va fi. Lăsaţi-vă călăuziţi de vocea aceasta, şi veţi trece ca apăraţi de o platoşă din ploaia de gloanţe. Nu vă bazaţi pe mintea dumneavoastră, căci ea este unealta „Iluminaţilor“. Bazaţi-vă pe intuiţia dumneavoastră.

38. Şi acum, remediul!

Cea mai importanta concluzie: Nu există nici o problemă!

Faptul acesta vi-l voi explica acum, în rândurile care urmează.

Nu sunt unul din membrii acelor grupuri creştine, mai mari sau mai mici, care se străduiesc din răsputeri să-şi propovăduiască scenariile lor catastrofice despre ziua de Apoi, pentru a-şi păstra ceata de enoriaşi acritici în cadrul bisericilor lor atinse de maladie. Oamenii respectivi nu mai fac decât să vegeteze, aşteptându-l pe Mântuitor, care să facă ordine în lume. Prieteni! Treziţi-vă!

Acela care nu face decât să-şi aştepte, ignorant şi inactiv, salvatorul, acela nu-şi va pierde numai trupul fizic, ci i se va şterge din câmpul său magnetic chiar şi programul prevăzut pentru lumea de Apoi (amintiri senzoriale, gânduri, înregistrări vizuale). Exact acest lucru se petrece şi atunci când se prăbuşeşte câmpul magnetic al Pământului, iar acesta se va prăbuşi în mod inevitabil de îndată ce se va ajunge la o deviere polară. O asemenea deviere va avea loc în următorii douăzeci de ani (şi s-a mai petrecut de cel puţin cinci ori în ultimele zece milioane de ani).

Aceia dintre dumneavoastră care se despart cu greu de bunurile materiale vor fi supuşi, fără îndoială, în următorii ani la diferite transformări extrem de neplăcute, deoarece aspectele materiale sunt văzute ca cele mai mediocre dintre cele pe care le poate oferi viaţa. Este bine să atrag încă o dată atenţia asupra faptului că toată această dramă, pe care am înfăţişat-o în volumele mele, este parte a unui mare plan cosmic, şi totodată că „Iluminaţii“ pământeni nu sunt la rândul lor decât nişte instrumente, menite să ducă omenirea spre acel moment al dezvoltării ei, pe care, de una singură, nu l-ar fi putut atinge decât peste alte câteva milenii.

Fireşte că afirmaţia aceasta va fi mai greu de acceptat de către unii cititori, care nu şi-au aprofundat tematica noastră şi probabil că nu au bagajul necesar de cunoştinţe oculte sau spirituale. Dacă vă veţi da osteneala ca, pe lângă aprofundarea tematicii abordate aici, să vă însuşiţi şi anumite cunoştinţe elementare de ocultism şi ezoterism, veţi înţelege foarte curând că aici, pe Pământ, ca şi pe toate celelalte planete din Univers, se preconizează aplicarea unui mare plan, a unui aşa-zis „fir roşu“.

Indicii serioase asupra unui asemenea „fir roşu“ ne oferă de pildă profeţii diferitelor grupări de credinţă din cele mai diferite ţări şi timpuri, profeţi care încă de secole, ba chiar cu mii de ani înainte (vezi profeţiile din piramida lui Kheops), au reuşit să prevestească evenimente importante din istoria noastră terestră, inclusiv cele legate de începutul noului mileniu. Cum ar putea fi posibil un asemenea lucru, dacă n-ar fi predestinată evoluţia umană

măcar în liniile ei cele mai generale sau, cu alte cuvinte, dacă ea n-ar evolua spre un mare obiectiv, bine definit? Asemenea fenomene sunt totodată menite să ne indice că până şi guvernul mondial secret ascunde, în spatele aspectelor lui negative, şi un alt sens, mai profund.

Firește că pentru un om neiniţiat în ştiinţa despre existenţele anterioare şi reîncarnare, poate fi uneori greu de înţeles cum de au reuşit lojile, atât cele constructive, cât şi cele distructive, să-şi stabilească anumite obiective în perspectivă cu sute de ani înainte - şi să le şi poată îndeplini. Acest lucru este posibil, doarece lojile de ambele orientări pot „programa" sufletele în aşa fel, încât acestea să se reîncarneze ulterior în aceeaşi familie sau grupare, pentru a-şi continua opera.

Am revenit asupra acestor aspecte fiindcă, în ciuda explicaţiilor mele, am întâlnit oameni care-şi pot imagina cu mare greutate că astfel de lucruri ar fi posibile, şi mai ales că dintr-o asemenea dezordine se mai poate găsi ieşirea. Sigur că una dintre întrebări ar fi dacă pentru unii oameni va exista sau nu o ieşire din scenariul programat. După părerea mea, nici o fiinţă cu conştiinţă proprie nu se poate sustrage menirii destinice, adică fiecare va avea de suportat efectul a ceea ce a realizat în prealabil, acele lucruri fiind privite drept cauzalitate. Dacă îşi schimbă însă încă de pe acum modul de viaţă, respectiv cauza aflată la baza existenţei sale, sigur că efectul se va modifica în mod corespunzător.

Viaţa noastră în cea de-a treia dimensiune, interacţiunea dintre cele două forţe polare, dintre a lua şi a da, dintre constructiv şi distructiv, bine şi rău, ezoterism şi exoterism se desfăşoară într-o armonie deplină. Iar lupta simbolică, pe care o percepem cu simţurile exterioare, nu este decât jocul „Iluminaţilor", menit să ne abată atenţia de la LUMEA INTERIOARĂ, dată nouă ca lumină călăuzitoare, prin crearea imaginii unei LUMI EXTERIOARE copleşitoare. Cu alte cuvinte, prin anumite elemente specifice lumii exterioare (îmbrăcăminte, automobil, televizor, avere, prestigiu, putere...) se creează dependenţa omului de acea lume exterioară, fixaţia lui asupra acesteia, abătându-i-se astfel atenţia de la lucrurile cu adevărat importante în viaţa terestră.

Materia, desemnată metafizic şi ca „dimensiunea a treia“, este „aventura“ noastră - ezoteriştii o numesc şi Jocul nostru“ - şi anume jocul de a rezista ispitelor materiei, fără a o nega şi fără a deveni nici dependent de ea. Scopul nostru este să o folosim şi să o stăpânim. Este exact ca la şcoală. Pentru a trece clasa a şaptea, trebuie să stăpâneşti mai întâi materia clasei a şasea. Aceasta înseamnă că trebuie să treci mai întâi examenele de absolvire a clasei a şasea pentru a te putea prezenta apoi la cele pentru clasa a şaptea. Admiţând de pildă că un şmecheraş oarecare s-ar strecura prin frauda în clasa a şaptea, el ar claca chiar de la prima lucrare de: control, fiindcă nu stăpâneşte materia din treapta inferioară.

Extrapolând ideea vieţii noastre, aş afirma următoarele:

Există o mulţime de oameni pe Pământ, care s-ar strecura cu drag prin fraudă de la anumite „examene“, pentru a ajunge în treapta următoare de dezvoltare. Există oameni care doresc cu tot dinadinsul să ajungă în dimensiunea a patra (pentru creştini, cerul), dar de fapt nu fac faţă nici celei de-a treia. Ei nu sunt maeştri ai materiei, ci victime ale ei. Dar vor cu tot dinadinsul să ajungă mai departe. Dar nu merge aşa! Mulţi creştini vor să ajungă în cer, dar mai ucid încă animale. Mulţi musulmani vor să ajungă în raiul lor, între timp însă ucid de zor evrei. Exista apoi chiar unele persoane spirituale, care râvnesc accederea în cea de-a patra dimensiune, dimineaţa însă nu se scoală din pat, motiv pentru care trăiesc în mizerie.

Aşadar, să recapitulăm: Cel care vrea să-şi ia zborul de aici trebuie să ştie să mânuiască cu măiestrie materia, să fie un maestru al dimensiunii a treia, şi abia apoi va putea merge mai departe.

Cheia pentru acest „mai departe“ se află chiar în om, nu în lumea exterioară. Este adevărat că există o mulţime de oameni care cred că dacă muncesc mult, vor câştiga pe măsură. Complet greşit! Bogăţia nu vine din exterior. Bogăţia vine din tine însuţi. Dacă un om nu este bogat în sufletul său, respectiv nu întruneşte în fiinţa sa un caracter frumos, iubire, disciplină, perseverenţă, voinţă, încredere, amabilitate faţă de ceilalţi - calităţi care, reunite, îi dau lumina aceea specifică pe chip-, atunci cu greu va ajunge şi la bogăţia materială din exterior.

Dar să ne întoarcem la tema noastră, întâmplările de pe Pământ din următorii ani. Să analizăm puţin situaţia în care se află Pământul, precum şi galaxia noastră,

Din punct de vedere astrologic, al zodiilor, noi ne aflăm astăzi, la capătul acestui secol XX, la sfârşitul erei Peştilor şi la începutul erei Vărsătorului. Datorită rotaţiilor Pământului, a rotaţiilor Lunii în jurul Pământului şi a Pământului în jurul Soarelui, viaţa noastră pe aceasta planetă trece şi ea prin diferite cicluri, relativ scurte. Rotaţia Pământului determină alternanţa zi-noapte, rotaţia Lunii - diviziunea anului în cele 12 luni, iar rotaţia Pământului în jurul Soarelui - cele 365 zile ale anului.

În orânduirea cosmică, determinată şi ea de legile naturii, totul îşi are corespondenţa sa. „Precum în mare, aşa şi în mic - ca în macrocosmos, aşa şi în microcosmos - Tot ceea ce este sus este şi jos.“ Dacă ciclurile mici amintite mai înainte (Soare, Lună) ne influenţează chiar şi ele în măsură considerabilă viaţa, trebuie să ştim că în cosmos anumite cicluri mult mai mari acţionează mult mai puternic asupra vieţii.

Aşa cum planetele sistemului nostru solar, împreună cu soa---- lor, îşi realizează - la distanţe diferite faţă de Soare - revoluţia lor în jurul acestuia, într-o permanenţă regulată, tot astfel şi sistemul nostru solar în ansamblul său efectuează şi el o revoluţie şi mai uriaşă. Este un ciclu extrem de mare, şi anume rotaţia sistemului nostru solar în jurul Marelui Soare central al galaxiei noastre, numită şi Calea Lactee.

Tot aşa cum anul nostru solar este divizat, potrivit celor 12 rotaţii ale Lunii, în 12 luni, cărora le corespund 12 zodii astrologice, tot astfel rotaţia întregului nostru sistem solar în jurul Marelui Soare central - care deşi nu este vizibil, este cunoscut şi bine determinat matematic încă din anchititate - este divizata şi ea în asemenea 12 semne zodiacale, ce-i drept a câte circa 2155 de ani, care formează împreună anul platonic.

Aşa cum viaţa din cele 12 luni ale anului, respectiv din cele 12 zodii parcurse, este supusă obligatoriu şi totodată firesc unor

condiţii diferenţiate, la fel şi viaţa din semnele zodiacale de peste 2 100 de ani, este expusă şi ea unor oscilaţii cosmice şi influenţe diferite, precum şi unor centri de forţă cosmici cu acţiuni total diferenţiate. În acest sens se exprima şi RJ. Gorsieben: *„Aici, în aceste sfere înalte ale cerului, care trebuie privite drept străvechile centre de forţă, stelele sistemului nostru solar se mişcă aidoma unor ace de ceasornic uriaşe, care ne arată ce oră a destinului a bătut pentru popoare şi oameni. O învăţătură care corespunde pe delin atât de minunatei simbolistici a Eddei..." (Apogeul omenirii* Rudolf John Gorsleben, 1930, pag. 317).

Nu numai primăvara, vara, toamna şi iarna au caracteristicile lor specifice, ci chiar şi fiecare lună a anului în parte îşi exercită influenta asupra vieţii noastre şi generează în noi înşine - pe lângă devenirea - fiinţarea - pieirea specifice lumii vegetale şi naturii - diferite dispoziţii, sentimente şi forţe. Ceea ce este valabil aici, în ciclul restrâns al anului, este valabil, potrivit legilor naturii, şi la dimensiunile mult mai mari.

Este cunoscut că noi ne aflăm astăzi la sfârşitul epocii Peştilor şi începutul celei a Vărsătorului (cam de prin 1962). Marea diviziune cosmică a anului decurge invers decât diviziunea noastră zodiacală lunară, astfel că după era Peştilor urmează aici cea a Vărsătorului.

În perioada de tranziţie, care durează cam 180 de ani, ne depărtăm treptat de vechea eră (Peşti) şi intrăm treptat în cea nouă (Vărsător). În perioada de tranziţie, oscilaţiile elementului vechi descresc, în timp ce proporţional cresc cele ale noului.

Aceste influenţe ale radiaţiilor şi oscilaţiilor cosmice asupra omului din fiecare marile epoci zodiacale în parte determină noi curente spirituale şi, ca un rezultat al acestora, mutaţii conceptuale, politice şi ale structurilor de forţă, în condiţiile în care cu greu pot fi evitate evenimente conflictuale şi revoluţionare.

Peştii sunt din punct de vedere astrologic un semn de apă. Elementul marcant al epocii Peştilor, acum pe sfârşite, în cultura noastră a fost sub aspect religios fără îndoială Biblia şi creştinismul, cu botezul său şi mitul despre migraţia peştilor. Învăţăceii lui Isus erau în marea lor majoritate pescari, dar şi „pescuitori de

oameni". Alături de cruce, „peştele" *(Ichthus)* era şi el un simbol al creştinismului timpuriu. Galerele, corăbiile cu pânze, navigarea în jurul lumii, cucerirea mărilor lumii, descoperirea aburului şi a navelor cu aburi - toate acestea sunt şi ele elemente specifice ale erei, de acum în declin, a semnului de apă: peştele. Binecunoscuta caracteristică specifică epocii peştelui este: *„Eu cred"*, iar formula caracteristică a semnului de aer al Vărsătorului este: *„Eu ştiu"*. Încă de o bună bucată de vreme încoace, se face simţit un amplu avânt în toate domeniile ştiinţei. NOUA ERĂ (lb. engl, NEW AGE) ne aduce, de acum clar perceptibil, după aeronautica simplă, zborurile cosmice, şi o dată cu investigarea deja începută a universului, o concepţie mult superioară despre Divinitate, precum şi o religiozitate de-acum ancorată în înţelegerea Universului (pe lângă cunoştinţele transcendentale şi metafizice lărgite). Reminiscenţe ale înţelegerii străvechi a universului şi ale cunoştinţelor corespunzătoare ni s-au mai păstrat în fragmente ale unor obiceiuri ale popoarelor şi culturilor din vremea respectivă, care suscită şi astăzi un interes deosebit, de pildă datina roţii Soarelui şi dansul Soarelui la indieni, datinile legate de solstiţii şi de aprinderea focului ale strămoşilor noştri europeni, împreună cu observatoarele lor astronomice (Soare şi stele) din Stonehenge şi de la Oesterholz, lângă Detmold.

Timpul nu înseamnă, cum se consideră astăzi în mod eronat, o înaintare rectilinie, ci un element care se repetă periodic, ciclic. Madame Blavatsky, o persoană atât de contestată astăzi, scria încă din 1888 foarte corect despre păgâni: *„ Timpul, timpul ciclic, constituia abstracţiunea lor despre divinitate"*. Şi într-un alt loc: „Aşa *cum planeta noastră se roteşte de-a lungul unui an în jurul Soarelui, efectuând totodată în decursul a 24 de ore şi o rotaţie în jurul propriei sale axe şi trasând în telul acesta o serie de cercuri mici in cadrul unuia mare, tot astfel opera aceasta a micilor perioade ciclice se desăvârşeşte în cadrul marelui Saros („Sar" înseamnă cerc, „Saros"- ciclu), pentru a o lua apoi de la capăt Mutaţiile din lumea corporală sunt, potrivit vechilor învăţături, însoţite de mutaţii similare în lumea interioară - evoluţia spirituală a lumii se realizează în cicluri, tot astfel şi cea fizică. În felul acesta, vedem în istorie o alternanţă regulată de flux şi reflux în*

mareele progresului uman. Marile regate şi împărăţii ale lumii încep, odată atins apogeul măreţiei lor, să alunece spre declin, în virtutea aceleiaşi legi potrivit căreia a început şi evoluţia lor; pentru ca, după ce va ă ajuns în punctul cel mai de jos, omenirea să-şi recâştige vigoarea şi din nou să urce; acum însă apogeul pe care-i va atinge potrivit legii evoluţiei ascendente ciclice va fi cu o treap ta mai sus decât acela din care a început declinul anterior (conform unei evoluţii în spirală-nota editorului). Aceste rotiri ciclice în cadrul altor rotiri... -nu influenţează dezvoltarea întregi omeniri în unul şi acelaşi moment de timp." *(învăţătura secretă,* vol. I, pag, 703.)

La trecerile acestea de la o eră cosmică la alta, ca şi acum de la era Peştilor la era Vărsătorului, lumea a fost întotdeauna supusă unor mari transformări conceptual-religioase, precum şi politico-structurale. O dată cu sfârşitul epocii Peştilor mai intervine însă şi o situaţie deosebită. Aceasta deoarece ne aflăm totodată şi la sfârşitul unui mare an cosmic, cu 12 epoci cosmice a câte 2155 ani şi totalizând în ansamblu 25 860 ani. Sistemul nostru solar a efectuat în aceşti 25 860 de ani o revoluţie în jurul Marelui Soare central al sistemului astral al Căii Lactee.

Dr. Sumner din SUA precizează legat de acest moment *„La fel cum Pământul nostru şi planetele-surori ale sistemului nostru solar se rotesc în jurul Soarelui, tot astfel şi Soarele nostru, împreună cu planetele care-l însoţesc, se rotesc pe o orbită mult mai amplă în jurul Marelui Soare central. Deoarece orbita aceasta este eliptică, intensitatea radiaţiilor din Marele Soare central variază în funcţie de apropierea sau depărtarea noastră de el în timpul revoluţiei.*

În momentul de faţă tocmai am părăsit zona de influenţa a radiaţiilor constelaţiei numite <Peşti>, care este cea mai slabă dintre cele douăsprezece ere cosmice, şi ne îndreptăm spre cea a Vărsătorului, cea mai puternică dintre toate. Oscilaţiile <Peştilor> de pildă corespund celor de infraroşu cu 15 trilioane de oscilaţii pe secundă, pe când cele din Vărsător corespund celor ultraviolet, cu 75 trilioane de oscilaţii pe secundă, fiind deci de cinci ori mai mari. Totodată am ajuns în momentul de faţă şi la limita extremă a <Razelor aurii> care, provenind din Marele Soare central, sunt razele cele mai pătrunzătoare cu care am venit vreodată în contact

dea lungul tuturor erelor. Acest dublu impact uriaş generează o singură dată în decursul unui ciclu complet de 25 857 de ani tocmai datorită acelor puternice raze aurii, aşa-numita <Epocă de aur>.

Aceasta este epoca despre care vorbeau profeţii, ACEA perioadă, în care vechea orânduire dispare, născându-se una nouă, superioară, şi în care <toate cele vor fi făcute de la început>."

Doamna Blavatsky spune: *„Soarele acesta central al ocultiştilor trebuie să fiee acceptat până la urmă, în sens astronomic, şi de către ştiinţă, căci nici ea nu poate nega până la sfârşit prezenţa în spaţiul interstelar a unui corp central în Calea Lactee, a unui punct invizibil şi misterios, centrul de atracţie mereu ascuns al Soarelui şi al sistemului nostru solar.*

...căci Soarele central este pur şi simplu centrul electricităţii vitale universale." *(învăţătura secretă,* vol. II, pag. 250)

„Intrăm acum în <Epoca de aur> a sistemului nostru planetar privit în relaţia sa cu Marele Soare central, în jurul căruia ne rotim o dată de-a lungul a circa 26 000 de ani, totodată intrăm şi în câmpul de radiaţie vitalizator al constelaţiei Vărsătorului, ale cărui oscilaţii mult mai puternice activează orice viaţă şi toate procesele vitale ale Pământului nostru." Vorbind apoi despre „Legea revoluţiei", Dr. Sumner continuă: *Potrivit acestei legi care domină mişcarea tuturor planetelor din Univers, intrăm acum, în concordanţă cu evoluţia cosmică, într-o epocă în care ordinea existentă în momentul de faţă se va destrăma şi trebuie edificată una nouă, stimulativă. Pământul nostru va fi revitalizat prin radiaţii spirituale de o intensitate imens crescută din regiunile stelare, fapt a cărui urmare vor fi treptate transformări radicale.*

Pe Pământ va avea aşadar loc în mod obligatoriu o schimbare raiclă.Tot ceea ce nu va fi destul de evoluat din punct de vedere spiritual spre a se putea adapta la oscilaţiile acelea mult mai rapide pentru a se amorniza cu ele, va fi învins şi va dispărea în nefiinţă, pentru ca forţele creatoare să poată înainta spre obiectivul lor benefic fără a mai fi stânjenite de intervenţia forţelor distructive." *(Viitoarea Epocă de Aur,* Dr. F.W. Sumner, pag. 10-11)

Doctorul în psihologie H.J. Andersen scrie şi el despre trecerea de la epoca Peştilor la cea a Vărsătorului: *„Dacă privim înapoi, spre sfârşitul antichităţii, cu aproape două mii de ani în urmă, ne putem întreba: Ce a mai rămas atunci, în trecerea omenirii spre epoca Peştilor, din lumea antică? Foarte puţin. O dată cu apariţia creştinismului s-a modificat radical şi fundamentul spiritual. Mutaţiile culturale, care au loch cumpăna dintre erele astrologice, încep întâi în planul spiritual-religios, pentru ca apoi să se* extindă, de *la un anumit moment mai încolo şi asupra planului istorico-politic. Deosebim astfel o fază incipientă şi una principală a schimbării. Unde ne aflam aşadar astăzi? Simţim fără îndoială destul de limpede că cel puţin faza incipientă se derulează din plin. Două războaie mondiale, pe care le-am lăsat în urma noastră, pot fi înţelese ca antecedente ale fazei propriu-zise a schimbării, a cărei transformare până la situaţia de criză poate că nici nu se va mai lăsa aşteptată.*"

Potrivit opiniei lui H J. Andersen, marea schimbare care fără îndoială ne este hărăzită, deci răsturnarea structurilor de forţă de pe planeta noastră, se va produce în principal prin aşa-zisa „mutaţie polară" (devierea axei Pământului şi urmarea acesteia: cutremure, erupţii vulcanice, inundaţii). El scrie la pag. 108: *„La viitoarea **mutaţie polară, una din marile puteri mondiale de acmn se va prăbuşi prin intervenţia cosmică, exact în momentul când se va afla pe punctul de a cuceri dominaţia mondială.Atunci pentru popoarele asuprite se apropie ceasul libertăţii. Libertatea de a te hotărî pentru spiritul erei celei noi!***" *(Mutaţie polară - cumpănă a veacurilor,* HJ. Andersen, pag. 9-10)

Săptămânalul german „Die Welt am Sonntag" scria în ediţia sa din 4.1.1981: *„Pentru următoarele două decenii s-au făcut mai multe profeţii decât pentru oricare altă perioadă din istoria omenirii. Englezul Joe Fischer (33), care trăieşte în momentul de faţă la Toronto, a studiat pentru cartea sa* Predictions *prezicerile unor profeţi mai vechi şi mai noi, şi el concluzionează în final: <Părerile tuturor coincid într-un punct, şi anume ca perioada de timp până în anul 2 000 va reprezenta un moment crucial, cum nu l-a mai cunoscut nicicând planeta aceasta>*".

Diferitele expresii folosite încă din vechime pentru „sfârşitul lumii“ - „Apocalipsa“ din Biblia creştină, nordicul „Ragnarok“ (sfârşit al lumii), numit de Wagner în „Inelul Nibelungilor“ chiar mai concret drept „Amurg al zeilor“ - toate acestea nu sunt altceva decât prevestiri ale SFÂRŞITULUI prezentat mai sus, al unei mari ere siderale de circa 26 000 de ani. Şi, o dată cu ea, sfârşitul ideii de dominaţie mondială, camuflată sub tentă religioasă, sfârşitul unei concepţii false despre lume şi viaţă, precum şi al relaţiilor de forţă hegemoniale şi distructive; dar nu şi sfârşitul omenirii sau al planetei noastre, pur şi simplu (sinteza aceasta frumoasa a Epocii de Aur am găsit-o în cartea Arme *secrete miraculoase* de D.H. Haarmann, pag. 5-11).

Dar la toate acestea se mai adaugă un element şi anume, mişcarea de balans a Pământului, descoperită abia acum câţiva ani. Noi, adică întregul nostru sistem solar, ne mişcăm în spaţiu ca pe un fel de spirală, lăsând impresia de a fi agăţaţi de ceva. Astronomii, care au surprins şi ei fenomenul, au urmărit firesţe să identifice corpul respectiv. Iar ceea ce au identificat ei mai întâi drept un grup de stele, s-a dovedit apoi a fi planeta Sirius A. Deci Pământul îl are drept corp opus pe Sirius A împreună cu care se deplasează prin spaţiu pe o spirală. Iar spirala aceasta corespunde întocmai helixului molecular AND. Ne împărtăşim aşadar soarta cu Sirius A. Pe calea noastră comună se dezvoltă o conştiinţă comună, aşa cum genele şi cromozomii moleculelor AND îşi transmit din anumite locuri informaţiile. Exista momente cruciale, care pot determina manifestarea unor evenimente deosebite. Momente în care pot exista orientări „genetice“ critice pe Sirius A pe Pământ şi în restul cosmosului. O asemenea situaţie absolut deosebită există tocmai în momentul de faţă.

Frecvenţa sau vibraţia sistemului nostru solar se va accelera, va creşte atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual. Se va accelera nivelul frecvenţei chiar şi a celei mai mici particule, deci şi a

vieții însăși. Acesta este momentul pe care îl trăim în prezent. Evenimentele din viață se derulează mai repede, și, după cum am putut observa, în ultimii ani s-au petrecut mai multe decât în ultimele decenii sau chiar secole. Acestea nu sunt doar filosofii spiritualiste. Ceasurile atomice, care, potrivit „declarațiilor științifice", trebuie să funcționeze timp de o mie de ani cu o precizie de o miime de secundă, au trebuit potrivite în 1994 de două ori. Timpul se accelerează, vremurile se schimbă.

În lumea exterioară, totul se va derula mai repede, iar in esența omului, însăși conștiința va creşte în mod corespunzător. Oscilații mai rapide înseamnă, ca în cazul tonurilor, frecvențe mai înalte, în lumea exterioară, anumite instituții ca de pildă bisericile și altele, care vor rămâne ancorate în vechile tipare și forme, vor decade. Viața înseamnă mişcare, înseamnă progres și dezvoltare, iar instituțiile prietenilor noştri blochează prin existența lor dezvoltarea omenirii. Acum se naşte întrebarea: cine este mai puternic? Natura, care din timpuri imemoriale îşi urmează cursul ei, sau „Iluminații"? Singura şansă pe care au avut-o „Iluminații" să-și realizeze programele lor a fost în acea perioadă în care Soarele se aflase în punctul cel mai îndepărtat de Soarele central, în Kali Yuga, Epoca Întunericului. De-acum încolo însă, totul se accelerează. Soarele se deplasează în direcția Soarelui central, şi am putea spune chiar simbolic, Dumnezeu inspiră din nou!

Am să vă relatez aici pe scurt ce se va petrece în următorii ani aici, pe Pământ, ceea ce unii numesc „alegerea grâului de neghină" sau chiar „marea curățenie". Veți rămâne surprinşi cât de simplu şi logic este tot ceea ce vă voi povesti. Tocmai aceasta dovedeşte că este adevărat

Unii dintre credincioşi vorbesc despre o „triere" pe care o va face Dumnezeu. Martorii lui Iehova (înființați de evreul Russel, care era totodată și francmason de rit scoțian - turnul de pază, precum şi crucea oblică din coroană sunt semnele distincte ale „ritului scoțian") susțin, pe de o parte, că doar 144 000 de oameni ar fi „aleşii" (este aproape rizibil, pentru că „Martorii lui Iehova - ai lui Iahve" - numără de acum milioane de membri - care dintre ei vor fi oare aleşii?). Iar anumiți adepți ai grupului Ashtar Sheran

sunt convinşi că selecţia va fi făcută de un comando Ashtar - una dintre rasele extraterestre pare-se binevoitoare nouă - iar ei o vor „şterge“ cu toţii. (Eu personal mă îndoiesc că aşa va fi, mai ales că şi eu am „şters-o“ adeseori din timpul şcolii de la anumite lucrări de control, iar apoi a trebuit să le repet!). Examenul următor vine în mod sigur!

Dragii mei, nu aşa se vor desfăşura lucrurile. Căci aceasta ar însemna o imixtiune în vrerea liberă a omului, eliberându-l de răspunderea propriilor sale decizii. Totul este mult, mult mai simplu.

Cu sistemul nostru solar lucrurile se vor petrece cam în felul următor. Deoarece acesta se reapropie în evoluţia sa de Soarele preistoric central, toate mişcările sunt mult accelerate. Chiar şi legile spiritului, care guvernează viaţa însăşi, inclusiv legea cauzalităţii, legea despre cauză şi efect. În felul acesta, totalitatea gândurilor, acţiunilor şi emoţiilor manifestate se repercutează mult mai rapid asupra însuşi creatorului lor. Ca să revenim la exemplul computerului, ar fi ca şi cum am schimba un PC 386 cu un PC 586. Dacă am introdus o idee într-un PC 386, varianta mai veche şi cea mai înceată, durează peste 30 de secunde până ideea scrisă este salvată, devenind astfel o realitate. În cazul unui 586, acelaşi proces durează mult mai puţin. Astfel, omul din faţa computerului este confruntat mult mai rapid cu ideea consemnată de el, prin simplul fapt că noul computer lucrează mai repede. Ei bine, şi cu legea noastră a cauzalităţii se întâmplă exact acelaşi lucru. Sistemul nostru solar trece, ca să zicem aşa, de la un 386 la un 586, şi o persoană, care lansează o idee în viaţă, indiferent dacă aceasta este constructivă sau distructivă, este confruntată mult mai rapid cu „creaţia“ sa.

Ceea ce înseamnă de fapt că omul distructiv devine şi mai distructiv, iar cel constructiv devine şi mai constructiv, şi totodată se formează potrivit legii rezonanţei, şi taberele acestora. Egal cu egal se atrag unul pe altul. În felul acesta se alege automat grâul de neghină. Nu „Dumnezeu“ sau „diavolul“ intervin aici, ci fiecare în parte este propriul său cârmuitor (sau călău!). Divinitatea la rândul ei ar putea fi comparată cu legea cauzalităţii, fiind puterea care înlesneşte acţiunea pozitivă şi cea negativă. Creatorul nostru

s-a gândit probabil că n-ar fi rău să apese puţin pe pedala de acceleraţie. Însă fiecare om în parte este el însuşi acela care poate folosi într-un fel sau altul viaţa cu ritmul ei acum accelerat. Cel care trăieşte constructiv poate atrage mai repede în viaţa sa factori constructivi, şi invers. E clar? Mi se pare extrem de logic. Este simplu şi uşor de verificat în întreaga natură.

Instituţiile pe care le-am urmărit în cărţile acestea două, un preună cu membrii şi fondatorii lor, reprezintă blocada pentru natură şi pentru formele ei de dezvoltare, şi chiar pentru viaţa însăşi. De aceea, ele trebuie să dispară şi chiar vor dispărea. Structurile lor contravin iubirii, sentimentelor, înaltelor valori spirituale, libertăţii vieţii şi a spiritului, contravin legilor şi principiilor spirituale.

O parte din ele au înţeles lucrul acesta şi încearcă acum cu disperare să abată implacabilul destin şi să salveze ce mai poate fi salvat. Majoritatea oamenilor însă vor pieri. Ei ştiu aceasta în adâncul sufletului lor, chiar dacă refuză să o recunoască. Mi-ar plăcea foarte mult să-i pot ajuta pe aceştia să îndrepte cât mai repede lucrurile pe care ei înşişi le-au încurcat. Pentru că trebuie să-i acorzi fiecăruia o şansă.

Obiectivul spre care ne îndreptăm noi trebuie să reprezinte o „îmbogăţire" a fiecărui om de pe planetă. În nici un caz pentru anumite instituţii, ca de pildă Biserica sau „Duminaţii", însă chiar şi pentru acei oameni care, datorită opticii lor înguste, au acceptat uneori participarea la asemenea instituţii. Importante sunt doar sufletele din trupurile fizice, nu şi forma de joc în care s-auprins.

În jocul abordat după regulile noastre de joc nu există învinşi, ci numai învingători. Formăm doar un întreg, inclusiv „Iluminaţii". Atâta vreme cât ultimul „Iluminat", sau ultimul om inconştient nu se va fi regăsit pe sine însuşi şi nu-şi va fi asumat misiunea sa individuală, personală, jocul nu se va fi încheiat pentru aceştia.

Cu vreo mie de ani în urmă, am mai fi putut aduce poate în sprijinul nostru scuza că nu suntem decât nişte barbari şi că de

aceea purtăm războaie şi ne ucidem reciproc; astăzi însă, în epoca civilizaţiei evoluate, deşi, în virtutea nivelului nostru de dezvoltare, am putea trăi liniştiţi, în pace unul cu altul. Pe de altă parte însă, nivelul nostru actual de dezvoltare este marcat preponderent de materialiştii şi tehnocraţii dintre noi, şi nu de oamenii cu orientare spirituală. Or, marii noştri gânditori au recunoscut şi ei ca gradul înalt de dezvoltare al unei culturi nu-l măsori după realizările ei tehnice, ci după nivelul spiritual atins. Sau, aşa cum spunea Tolstoi:

„Atâta timp cât mai există abatoare, vor mai exista şi câmpuri de luptă."

Concluzia este: Haideţi să începem, în sfârşit, să ne dezvoltăm lăuntric, să ne reamintim pentru ce am venit aici, pe Pământ!!! Timpul de joacă a cam trecut. Noi, oamenii, trebuie să devenim conştienţi de ceea ce suntem şi de modul în care vrem să ne petrecem viitorul.

Iar aceia care se trezesc abia acum din somnul lor adânc şi îndelungat, ar fi bine să nu-şi găsească repede un alt culcuş, în cine ştie ce organizaţie sau grupă confesională! Nici una dintre organizaţiile respective, nici un pretins mântuitor nu vă va putea ajuta în acest moment, nici un guru nu va face în locul vostru ce aveţi voi înşivă de făcut. Ceea ce vrem să aflăm, ceea ce căutam cu toţii, se află în noi înşine.

Vă voi da şi un exemplu: PRIVIRE DE ANSAMBLU

Vizualizati-vă pe dumneavoastră însevă pe vârful unui munte înalt privind la viaţa trepidantă de jos - având o oarecare privire de ansamblu, deoarece aveţi o altă perspectivă, un alt„mod de a vedea". Vedeţi la orizont anumite lucruri, pe care diferitele grupuri de oameni care se luptă unii cu alţii („Iluminaţi", francmasoni, musulmani, creştini, naziști...), în modul lor mărginit sau restrâns de a vedea, în miopia lor sau poate în prostia lor („perspectiva ochelarilor de cai") nu le pot vedea, ori nu vor să le vadă.

Urmăriţi să vă imaginaţi plastic exemplul acesta şi-mi veţi da fără îndoială dreptate. Vă aflaţi deci pe vârful muntelui şi vedeţi

jos, în vale, oameni mişunând ca furnicile. Din perspectiva dumneavoastră „dumezeiască" îi vedeţi jos, în vale, pe nazişti cum tocmai îi căsăpesc pe comunişti pe câmpul de bătaie. De acolo de sus însă, ajungeţi cu privirea şi în spatele unei păduri din apropiere, îi vedeţi acolo pe „Iluminaţi", cum se întâlnesc într-un luminiş ba cu şefii naziştilor, ba cu cei ai comuniştilor, făcând afaceri cu ei, finanţând de fapt ambele tabere. Dar iată că cineva stă ascuns puţin mai încolo, chiar în pădure, şi urmăreşte afacerile acestea misterioase. Acesta ar putea fi unul dintre cei care îi „studiază pe Iluminaţi", un om care tocmai a descoperit lucrurile acestea cumplite, şi care mai târziu va scrie o carte despre ele. Însă dumneavoastră, din poziţia pe care o aveţi pe vârful muntelui, vedeţi şi ce i-a scăpat curiosului investigator al „Iluminaţilor". Vedeţi că în spatele pădurii din care au ieşit „Iluminaţii", se află o farfurie zburătoare, ai cărei ocupanţi au făcut şi ei afaceri cu „Iluminaţii" (Iahve, de pildă). Iar „Iluminaţii" cred acum că ei ar fi cei aleşi. Mare eroare însă, căci dumneavoastră vedeţi undeva în depărtare un război între OZN-urile a două civilizaţii cosmice inamice, declanşat pentru că una dintre ele nu este deloc de acord cu afacerile (primii ar putea fi aldebaranii, în luptă cu cetele de război ale lui Iahve) celeilalte. Dar nici aceasta nu este încă totul, pentru că îndată veţi descoperi o cometă uriaşă care se îndreaptă spre Pământ, şi care în următoarele zile va distruge tot ce este viaţă pe suprafaţa acestuia, inclusiv OZN-urile aflate pe orbita Pământului.

Ei bine, acest ultim experiment vă priveşte şi pe dumneavoastră, chiar acolo unde vă aflaţi, în vârful muntelui, aşa că staţi şi chibzuiţi, acum, când toţi va trebui să ne părăsim trupurile fizice, care să fie oare sensul acestor evenimente? Atunci auziţi vocea dumneavoastră interioară (poate îngerul dumneavoastră păzitor sau poate eul dumneavoastră superior) explicându-vă cu toată blândeţea că important în viaţă nu este acel scenariu din care rezultă cine de partea cui se află, ci cine are de fapt dreptate. Sigur că toţi adepţii partidelor beligerante implicate în joc recunoscuseră şi ei o parte a „adevărului", naziştii şi comuniştii, „Iluminaţii" şi extratereştrii. Dar nici chiar şi dumneavoastră, din poziţia dumneavoastră privilegiată, care aţi avut o privire de ansamblu

asupra evenimetelor din lumea fizică, tot nu puteţi şti totul, deoarece cheia pentru înţelegerea Universului e „CUNOAŞTEREA INTERIOARĂ", de care puteţi avea parte abia în momentul în care, ca observator neutru, fără a împărţi totul în „bine" şi „rău", ci urmărind doar cu calm întregul scenariu, învăţaţi din greşelile celorlalţi şi nu vă lăsaţi derutaţi de aceştia După cum spuneam, toţi implicaţii în scenariu aveau într-un anumit fel „dreptate", ei nu sesizaseră însă decât o parte a puzzle-ului.

Cu alte cuvinte, îngerul dumneavoastră păzitor urmăreşte să vă facă să înţelegeţi că lucrul cel mai important este ca, în haosul general din jurul dumneavoastră, să vă păstraţi liniştea interioară şi să continuaţi să trăiţi în smerenie faţă de Creaţie. Cele mai nefericite sunt sentinţele preconcepute: „Cel ce judecă va fi el însuşi judecat". Vom stăpâni însă mai lesne mica noastră lume dacă ne plasăm în rolul unui „Dumnezeu" **imaginar.** Oare Dumnezeu-Tatăl din poziţia lui de observator, ar interveni în acţiunile naziştilor? Sau ar ajuta pe vreunul dintre echipajele OZN-urilor? Nu, cu siguranţă că n-ar face-o! Toţi cei implicaţi în evenimente sunt creaţiile sale, el le-a dăruit un liber arbitru şi-i iubeşte pe toţi la fel de mult. El priveşte la copiii lui, care îşi mai ard uneori degetele pe plită, vede cum mai trag uneori cu praştia în geamuri şi apoi fug, vede cum un tată nu-şi pedepseşte copilul când îşi frige degetul pe plită, tot aşa n-o face nici un Dumnezeu cu copiii lui. Din când în când însă trimite câte un semn, arătând că ceva poate fi mai simplu sau mai puţin dureros, aşa că le dă oamenilor (şi desigur şi diferitelor forme de viaţă extraterestre) cunoaştere spirituală. Ceea ce înseamnă că Dumnezeu sau ajutoarele sale (îngeri păzitori sau alte făpturi, cum le putem numi mai simplu) nu vor ridica nicicând un indicator cu „STOP" în faţa unei persoane, ci vor interveni, stabilind legătura cu esenţa ei interioară şi-i vor face o mică recomandare. Iar persoana va percepe recomandarea prin ceea ce numim intuiţie. Ea va avea dintr-o dată „senzaţia" că trebuie să facă cutare sau cutare lucru, sau va înţelege dintr-o dată de ce un anumit scenariu a trebuit să se petreacă aşa şi nu altminteri. Astfel de intuiţii vin întotdeauna din interior.

Ce am vrut să vă explic prin toate acestea? Vreau să înțelegeți că nu trebuie să vă faceți, pornind de la informațiile din această carte, nici un fel de idei preconcepute despre cele ce se vor petrece în viitor, şi mai ales să nu încercați să definiți cine sunt cei buni şi cei răi în drama care se desfăşoară în jurul nostru. Străduiți-vă să vă formați un punct de vedere neutru, „Iluminații", ca şi diferiții extratereştri, nu sunt nici ei decât jucători în acest joc. Regulile jocului au fost stabilite de altcineva, pe acela nu-l putem vedea, pe „acela" îl putem doar simți şi putem comunica cu el. A sosit vremea să ieşim din jocul nostru polar. Căci noi n-am fost în acest joc decât actori care şi-au interpretat rolurile. Acum însă piesa s-a terminat, iar actorii pleacă acasă. Actorul care a interpretat în piesă rolul de „bătăuş" nu este de fapt un bătăuş, el a interpretat doar un rol. Să învățăm aşadar să fim aidoma lui Dumnezeu, şi fiindcă sunt destui oameni care spun că vor să se reîntoarcă la Dumnezeu, să urmărim să ne purtăm aşa cum credem că s-ar purta Dumnezeu cu rodul Creației Sale, sau ca un rege - suveran, calm, atent, plin de iubire, protector, compasiv, conciliant - sau eventual ca un maestru, care-şi organizează viața cu măiestrie. Exact acelaşi lucru ne învață şi cele zece porunci.

Ca un tată față de fiul său, Dumnezeu este înțelegător, calm, el ştie, câte îl mai aşteaptă pe fiul său în viață, de aceea mai şi închide uneori câte un ochi, nu-l condamnă, ştie că va trebui să învețe totul din propria experiență. Aşa cum un copil nu-şi dă adeseori seama că-i face rău unui animal atunci când îl bate, aşa fac şi unii oameni diferite lucruri, doar fiindcă nu-şi dau seama de urmările acestora. Aşa îi văd eu pe „Iluminați", ca pe nişte copii maturi, rebeli, care vor cu orice preț să se răscoale împotriva tatălui, să demonstreze cu orice chip că sunt la fel de puternici ca el - iar tatăl doar zâmbeşte şi-i lasă să-şi facă de cap.

Mulți oameni m-au întrebat de apartenența mea partinică (Dreapta-Stânga-Lojă sau comunitate confesională). Nu țin de nimeni. Totuşi am contacte cu mulți şi acces la mulți. Pe mine nu lojile mă interesează, ci oamenii care fac parte din ele. Pe aceştia îi ajut dacă îmi cer ajutorul. Dar n-aş putea spune că vreuna dintre

aceste loji ar fi Alfa şi Omega. Toate acestea sunt într-un anume fel mărginite în optica lor, totuşi fiecare dintre ele a găsit şi o anumită formă de adevăr. Însă oamenii aceia nu pot colabora de fapt. Cei cu care întreprind uneori ceva în comun sunt la fel de independenţi si neutri ca şi mine, şi de aceea ne putem însoţi uneori unii pe alţii o porţiune din drumul nostru.

Formăm de fapt un tot unitar, şi totuşi am venit aici singuri (în timpuri separate), ne vom îndeplini singuri misiunile pe care ni le-am asumat noi înşine, şi tot singuri vom pleca apoi din nou. Fiecare este propriul lui maestru, iar un maestru este maestrul ci nu adeptul cuiva. Pe de altă parte venim cu toţii din acelaşi loc şi ne vom revedea mai apoi cu toţii, deoarece toţi am fost creaţi din aceeaşi materie primordială şi am izvorât din aceeaşi idee de creaţie şi am fost înzestraţi cu aceleaşi aptitudini.

Sigur că am regăsit în viaţa aceasta multe dintre persoanele de genul meu (sălăşluind de fapt în locuri diferite ale pământului), iar acum colaborăm unii cu alţii. Nu suntem reuniţi însă în grupuri sau alte uniuni de vreun fel, care ar putea fi descoperite şi desfiinţate de Iluminaţi, ci suntem legaţi pe cale telepatică. Pentru că noi suntem copiii Epocii de Aur. Noi suntem pretutindeni, nu ne aflăm însă niciodată în vreuna din părţi, ci încercăm pe cât putem să mediem. Ca Isus, de pildă. Nu că aş vrea să mă situez pe mine sau pe noi toţi pe aceeaşi treaptă cu Isus, însă Isus a fost prin propria Sa viaţă un exemplu pentru noi toţi şi este cunoscut pentru lucrul acesta. Hermes Trismegistos a făcut un lucru asemănător, însă cu totul altfel, şi nu-l ştie aproape nimeni. Este vorba aici de principiul aplicabilităţii, nu de persoana lui Isus. Essenienii au crezut că este unul deal lor, evreii au crezut la început acelaşi lucru, la fel şi preoţii egipteni şi învăţătorii săi indieni. Însă pretutindeni unde ajungea, Isus rostea adevărul şi propovăduia numai adevărul, păşind pe calea armoniei şi a iubirii. El a fost mediatorul dintre diferitele fronturi. Misiunea sa era să pacifice diferitele grupuri, întrucât toţi înţeleseseră, fără îndoială, o parte a „adevărului", însă toţi trăiau într-un fel de aroganţă şi fanatism faţă de părticica lor de adevăr pe care-l descoperiseră. Isus nu vroia să adere la nici unul dintre grupuri, însă fiecare vroia să-l atragă de partea

sa. (Şi pe Krishnamurti au vrut să-l atragă în Societatea Teosofică înfiinţată tocmai de el, însă acesta a refuzat şi a desfiinţat-o.) Cel care urmează în viaţă exemplul trăit de pildă de Isus, acela nu are nevoie să adere la nici un grup. Perfectă este doar Creaţia, şi nimeni nu are dreptul să se interpună între noi şi Creaşţie (în nici un caz anumiţi indivizi îmbrăcaţi în nişte veşminte ciudate, locuind în case de piatră cu turnuri şi minarete.) Nu există nici un motiv pentru care să vrei să aderi la vreo imperfecţiune pământeană.

Aşa este şi în cazul copiilor Epocii de Aur. Mentorul nostru este însăşi viaţa, care uneori mai trimite câte un semnal în viaţa unei persoane, pentru a-i comunica ceva Chiar Eul nostru superior este acela prin care viaţa ne-a învăţat ceva. Semnalul a fost doar mijlocul care a servit scopul. Aşa vedem noi lumea, iar ea funcţionează perfect. Tot aşa avea dreptate şi Martin Luther, la fel şi apostolul Ioan în Apocalipsa sa, când spuneau că Papa, sau mai exact Scaunul papal, ar fi şi el tot un „anticrist“ (Apocalipsa lui loan, 17:14). El îşi asumă rolul unui mediator, pe care Isus a urmărit să-l desfiinţeze. Pentru că Isus propovăduia în învăţăturile lui **legătura directă** între individ şi Creatorul său, orice altă legătură transformându-se în contrariul său.

La fel stau lucrurile şi cu învăţăturile Avatarilor din Tibet şi India, care înfăptuiesc aşa-zisele minuni (teleportare, levitatie, mersul pe suprafaţa apei, materializare...). Ei nu iau partea nici unui parid sau a unor forţe polare inamice. Ca de pildă „Iluminaţii“. Înţelegeţi principiul? Este mereu acelaşi. „Iluminaţii“ sunt partidul „al treilea“, care le ataţă pe celelalte două unul împotriva altuia. Avatarii sunt tot un „al treilea“ partid, care urmăreşte să le împace pe cele două: Toţi au dintr-un anumit punct de vedere dreptate, fără a avea însă imaginea de ansamblu. Sunt convins că înţelegeţi ce vreau să spun.

Nici eu însumi n-am pretins nici o clipă că tot ce susţin reprezintă adevărul absolut şi exhaustiv. Eu personal cred că lucrurile corespund în linii generale adevărului, că s-au petrecut realmente şi că se vor petrece în continuare, devenind realitate. Ştiu totodată că aspectele acestea, pe care le-am prezentat în cele două cărţi, nu sunt decât părţi ale unui întreg. V-am prezentat, să zicem, 20

de pagini ale unui puzzle, întregul este compus din vreo 500. Este totodată doar o presupunere că o anumită părticică se potriveşte exact într-un anumit loc.

Prin aceasta vreau să accentuez faptul că de-a lungul vieţii noastre vom mai descoperi fără îndoială, uneori parcă din pură „întâmplare", încă o serie întreagă de „informaţii fierbinţi". Să rămânem aşadar reporteri sau observatori. Nu facem decât să adunăm datele, percepem totul, dar, destul de rapid, ne dăm seama că în spatele unui fapt descoperit se mai află ceva. Nu trebuie aşadar să ne lăsăm şocaţi sau să ne implicăm emoţional în anumite subiecte, ci să pornim mereu de la ideea că, în curând, vom descoperi şi ceea ce se ascunde în spatele unui anumit eveniment, şi poate că atunci se va dovedi că orice apreciere preconcepută sau eventual teama au fost nejustificate. Poate că aflăm ceva despre nişte extratereştri distructivi şi ne înspăimântă ideea că respectivii ar putea veni peste noi. Prin frică însă, atragem acele câmpuri de rezonanţă corespunzătoare fricii din noi. Iată că peste un an, să zicem, descoperim apoi că în spatele acestor extratereştri distructivi s-a aflat un alt grup de extraterestri mult mai vechi, mai maturi şi mai binevoitori, care îi creaseră pe cale genetică pe cei distructivi, şi-i foloseau ca instrumente pentru a-i face pe Iluminaţi să creadă că prin ritualurile lor au reuşit într-adevăr să realizeze un asemenea contact. Iată aşadar că după un an marcat de teamă, descoperim că n-a existat de fapt nici o problemă. Nu văzusem decât un aspect parţial şi ne implicasem din punct de vedere energetic în el.

Din experienţa propriilor mele investigaţii şi a studierii tuturor acestor principii mi s-a întărit convingerea că trebuie să ne limităm la rolul de martori sau de observator cu VEDERE DE ANSAMBLU, de oameni care culeg informaţiile, fără a se implica însă emoţional în subiect E bine să pornim întotdeauna de la ideea că există un al doilea scenariu în spatele fiecărui scenariu. Atunci vom ajunge la recunoaşterea faptului că aceasta a fost calea de-a lungul căreia ne-am transformat noi înşine, ne-am maturizat şi ne-am dezvoltat în esenţa noastră interioară. Vom descoperi de asemenea că există o legătură intrinsecă între căutările din afară

şi cele din interior. Ne vom da seama că o boală, de pildă, nu este un inamic al nostru, ci tocmai un prieten, care vrea să tragă un semnal de alarmă şi să ne ajute cu ceva. Vom recunoaşte, în sfârşit, că nu numai boala, ci chiar întreaga „viaţă" este un prieten si ca noi, „omuleţii", putem comunica cu acel mare CEVA pe care o numim viaţă. Viaţa este întotdeauna aici printre noi, şi nici n-ar putea dispărea vreodată, întrucât viaţa este pretutindeni. De încă ceva ne-am putea da seama, şi anume că noi înşine suntem parte a acestei vieţi. Că noi înşine suntem şi am fost cel mai bun prieten al nostru, că suntem nemuritori, că am fost şi vom fi mereu perfecţi, doar că uneori am pierdut un timp conştiinţa acestui fapt.

Vom mai recunoaşte apoi că suntem cu toţii o parte a Creaţiei, legaţi inseparabil de ea, şi de care nici nu putem fi desprinşi fără vrerea noastră. Numai în mintea noastră ne putem desprinde de ea. Atâta timp cât în mintea noastră „credem" ferm un asemenea lucru, viaţa ne va întări în credinţa noastră. Cei care se folosesc de asemenea modele de comportament sunt Iluminaţii. Dar fără Iluminaţi nici n-am fi devenit probabil conştienţi că ne-am îndepărtat de originea noastră divină şi am renunţat la modul de viaţă divin corespunzător - respectiv compasiunea, iubirea şi iertarea. Vedem aşadar că Iluminaţii îndeplinesc din acest punct de vedere un rol „pozitiv" (un rol polar), făcându-ne atenţi că am uitat cine suntem. Deci - un apel către Pământeni:

„Adoptaţi de la bun început punctul de vedere superior, şi atunci viaţa nu va mai trebui să vă amintească, uneori poate dureros, că sunteţi de origine divină; mai presus de orice, este necesar nu numai să credeţi că este aşa, ci să şi trăiţi potrivit principiilor acestora înalte!"

Sigur că tot ce am expus eu aici nu reprezintă nici o noutate, toate sunt vechi de când lumea. N-am făcut decât să prelucrez ideile şi poate să le „întineresc" puţin. Toate pot fi găsite în zeci de „Cărţi Sfinte" - în Biblie, Talmud, Vede etc.... depinde însă şi de ce vrea să înţeleagă fiecare din ele!!!

Pasajele citate de mine din Talmud sunt chiar cele reale. Nemodificate. Există însă şi idei mai înţelepte şi mai binevoitoare în

Talmud. Există evrei care aplică în viață principiile pline de ură din Talmud, așa cum există și alții care consideră pasajele constructive drept esență a întregului. La fel stau lucrurile şi cu creştinii. Există creştini care îşi însuşesc aspectele benefice ale Sfintei Scripturi, în timp ce alții adoptă *ad literam* îndemnul „supuneți vouă întregul Pământ". Iarăşi depinde numai de noi în care categorie ne încadrăm. Pentru că așa este în întreaga viață, unii atrag spre ei aspectele distructive, alții preponderent pe cele constructive.

Noi toți, care trăim în câmpul magnetic al acestui Pământ, avem cu toții acces la aceleași informații. Totul a fost deja înregistrat în computer - în AND, în câmpul bioenergetic al omului, pe care clarvăzătorul îl percepe drept „aură". Singurul lucru pe care îl fac eu, ca autor, este să vă atrag atenția asupra dumneavoastră însevă. Să vă țin o oglindă în față. Așa cum alții îmi țin şi mie uneori o oglindă în față.

Mulți dintre noi se văd pe sine, într-un fel, ca turişti spirituali pe planeta aceasta, şi de aceea nu ne este permis şi nici n-ar avea vreun sens să luăm partea vreunui partid sau a vreunei grupări de pe planetă.

Vă dau un exemplu în acest sens: Imaginați-vă de pildă că sunteți un cetățean german şi că vă petreceți concediul întro altă țară, de exemplu în Orientul Apropiat, şi veți vedea cum se confruntă acolo diferite partide sau diferite confesiuni religioase. Ce rost ar avea să aderați la vreunul dintre partide sau să luați partea vreunei confesiuni? Sigur că poate fi interesant să urmăreşti o vreme evenimentele, ba chiar poate să-ți arunci o data ochii şi pe programele diferitelor grupări, pentru a înțelege de ce şi pentru ce se luptă între ele - dar să devii membru? Ce sens ar avea? Doar ştiți că într-un timp nu prea îndepărtat vă veți întoarce în patria dumneavoastră, unde vă aşteaptă o mulțime de treabă.

Aşa stau lucrurile şi cu copiii Epocii de Aur şi cu planeta aceasta. Se zice că ar fi cea mai frumoasă planetă a galaxiei, de n-ar fi aici oamenii aceştia care trăiesc viața în formele ei cele mai rudimentare. Mulți dintre copiii aceştia nu provin de pe planeta aceasta, parte dintre ei au venit de foarte departe şi nici n-au intenția să rămână aici. Ne-am propus doar să rezolvăm nişte lucruri şi de aceea ne aflăm aici.

Pentru a putea activa aici, mulți dintre ei au trebuit să-și găsească un trup adecvat „armonios“ mediului, pentru a nu sări în ochi între ceilalți oameni. “n orice caz, noi am venit pe PLANETA aceasta, nu într-o țară anume. Din păcate însă, toate ținuturile pământului au fost între timp împărțite între state, potrivit unor interese obscure. Iar acum, fiindcă ne-am născut aici, auzim din toate părțile: *„Eşti german, ţara noastră se întinde de aici până acolo, în spaţiul acesta locuieşti şi aici îţi desfăşori activitatea, iar de va fi război, trebuie să lupţi pentru ţara aceasta, apoi mai eşti şi creştin, iar pentru aceasta eşti obligat să te duci regulat la biserică, plătind taxe pentru aceasta...*“

Sigur că mulți au fost supărați. Pentru că iată, existau anumite personaje care vroiau să ne abată de la misiunea noastră. Parte a misiunii noastre consta tocmai în a trăi şi a lucra în locuri diferite, a cerceta şi a juca diferite roluri, însă legislația pământeană tot mai îngustă ne îngreunează tot mai mult sarcina. Putem fi foarte răbdători, dacă cineva cutează însă a ne obstrucționa calea pentru a ne împiedica de la îndeplinirea misiunii pentru care unii dintre noi au aşteptat câteva mii de ani, pentru a se încarna aici, atunci devenim furioşi. Nu cruțăm pe nimeni. Ne urmăm pur şi simplu calea, iar cine i se aşază de-a curmezişul, ar putea fi eventual călcat în picioare sau împins la o parte.

Pentr,u a ne putea îndeplini misiunea, a fost conceput pentru noi un program extrem de simplu:

,,Puteți să vă băgați nasul peste tot, puteți face investigații, locui şi lucra oriunde - un singur lucru nu aveţi voie să-l faceți, şi anume să vă ataşaţi! Rămâneți neutri. Dacă aderați ca membri la vreo grupare sau vă legați în vreun fel anume, va fi mai apoi mai dureros pentru voi, căci noi (diriguitorul spiritual) vom fi nevoiți să vă smulgem din nou din legătura respectivă.“

Nu trebuie să fim legați de nimic, nici de vreo concepție pământeană limitata, nici de vreun partener terestru, nici de vreo confesiune de credință pământeană... Sigur că aceasta nu înseamnă că nu-ți poți întemeia o familie. Nu ai însă voie să te legi de ceva într-aşa fel, încât legătura să dăuneze misiunii tale. Poți trăi în liniște alături de un partener, tocmai pentru a-i îmbogăți şi lui viața

şi a-l sprijini în înfăptuirea obiectivelor sale şi în dezvoltarea sa în multe cazuri, un asemenea parteneriat poate dura o viaţa întreagă. Dar dacă într-unul dintre parteneri s-a produs la un moment dat o transformare, nu ai voie să-l blochezi prin concepţiile tale egoiste. Un principiu simplu pentru etapa aceasta a schimbărilor: *„Cei sortiţi să fie împreună, se vor găsi, iar cei care nu se potrivesc se vor despărţi!"*

Sistemele de credinţă şi gândire de pe Pământ, sunt impev fecte şi nici unul dintre ele nu se poate interpune între noi şi Crea ţie. Aceasta este cea mai mare încercare şi are loc pe orice planetă populată. Agăţarea de lucruri nereale. Totul este „MAYA", iluzie, întreaga materie, aşa cum o percepem noi constă în acumulări energetice din molecule de lumină, pe care ochiul nostru, care nu poate recepţiona decât frecvenţe joase, le percepe drept corpuri solide. Iar în frecvenţa 666, cea mai scăzută frecvenţă posibilă, materia se exercită de aşa natură asupra noastră, încât vrem să ne agăţăm de tot. Să nu credeţi că şi mie mi se întâmplă la fel. Doreşti să ai o familie, să-ţi asiguri ocrotirea. Gelozia nu este altceva decât agăţarea de ocrotire, respectiv teama de a o pierde. La posesiunea fizică pe care ai „obţinut"-o cu mai multă sau mai puţină muncă, renunţi cu greu sau o dăruieşti cu strângere de inimă şi te simţi gol, atunci când o pierzi. Tradiţia nu înseamnă altceva decât frica de a pierde siguranţa. Noi, oamenii de pe Pământ ne agăţăm strâns de iluzii, de conţinuturi ale unor credinţe care pot fi combătute, de lucruri materiale, de tradiţii, culturi - toate, lucruri care pot fi nimicite într-o clipită (cutremur, crăparea Polurilor, boală sau accident).

Şi tocmai în acest lucru constă încercarea. Anume să faci totul, despre partea mea şi să ai totul, dar să nu te agăţi de nimic în afară de valorile interioare (învăţăturile lui Buddha sau ale lui Isus). Pe acestea nu le poate lua nimeni. Bineînţeles că nu este întotdeauna simplu să trăieşti mereu conştient, dar se poate. Este calea către libertate. Iar cine vrea s-o parcurgă competent, trebuie so parcurgă singur. Aşa cum noi şi fiecare dintre prietenii noştri trebuie s-o parcurgă singuri, tot aşa trebuie s-o faceţi şi dumneavoastră. Greul este însă numai la început. O dată ce am făcut primele experienţe că, oriunde ne-am afla, nu suntem niciodată singuri,

că întotdeauna se află cineva sau ceva invizibil lângă noi, în exterior sau în interior, pe care însă îl putem percepe (şi pariez că fiecare a trăit o dată o asemenea experienţă, în care te afli într-o situaţie fără soluţie şi deodată apare o mână în ajutor, pe care apoi ne place s-o denumim întâmplare sau minune...). Să avem aşadar încredere, dar nu în oameni sau învăţături, ci în intuiţia noastră şi în ceea ce se întâmplă cu gândurile şi sentimentele noastre. Căci cu ele ne făurim viitorul.

Noi n-avem voie să întrebăm un alt om sau chiar şi pe Creator ce avem de făcut. Ar fi ca şi cum o picătură de apă ar cere sfatul unei alte picături. Să ne imaginăm o clipă Creatorul ca fiind un ocean, care oferă la 500 de miliarde de picături de apă posibilitatea să se desprindă din el, pentru a-şi îmbogăţi, care pe unde poate, experienţele. Picăturile de apă au fost, încă de la naşterea lor, înzestrate de Creatorul însuşi cu aceleaşi aptitudini, întrucât ele toate, ca şi Creatorul însuşi, Oceanul, se compun din aceleaşi elemente de bază (molecule, atomi, compoziţie fizică şi chimică). Acestea ar fi „aptitudinile" pe care picăturile de apă le iau cu ele în călătorie. Apoi, una dintre picături se transformă în abur, alta în gheaţă, alta în apă distilată, alta în vin, iar alta se alătură şuvoiului Rinului...

După un timp oarecare, picăturile de apă uită cu toatele că provin de fapt din acelaşi ocean şi că au la bază aceeaşi compoziţie ca şi oceanul şi încep să se îndoiască de el însele. Încep să se certe între ele: picătura de bere formează o ligă a berii, care luptă împotriva picăturilor de vin republicane. Picăturile de vin se consideră soiuri de vin superioare şi se cred o elită, deci rasa aleasa. Dar acelaşi lucru îl susţin şi picăturile de bere despre ele. Mai există apoi şi picăturile „mutanţilor", o combinaţie între vin şi bere, pe care ambele tabere le ocolesc, deşi şi ele sunt compuse din aceleaşi elemente de bază. Picăturile de bere se înclină hidrogenului din ocean, cele de vin, oxigenului. Mai există însă şi „verzii", care consideră că e bine să idolatrizeze sarea. Iar Oceanul îşi zice în sinea lui:

„Idioate ce sunteţi, cum să vă închinaţi la ceva din care sunteţi compuse de la bun început-chiar voi însevă? Căci dacă n-aţi avea la bază tocmai aceste substanţe, nici n-aţi exista!"

Picăturile de apă se văd însă despărțite de făuritorul lor, Oceanul şi consideră că trebuie să i se închine acestuia şi să-i ceară ajutor. Iarăşi Oceanul îşi spune: *„Ce oare mai vreți? Nici eu nu vă pot da mai mult decât aveți deja. Am şi eu aceeaşi compoziție ca şi voi, am aceleaşi componente de bază. Totul depinde numai de voi. Dacă nu ştiți să faceți nimic cu componentele voastre, eu nu vă pot ajuta. Nu pot să vă repet că sunteți ceea ce sunt şi eu, că aveți aşadar totul, trebuie doar sa conştientizați acest lucru, la originea voastră ați fost „absolut la fel, proveniți toate din mine şi eu v-am dat libertatea, dar pentru a o trăi conştient şi nu pentru ca apoi să vă simțiți îngrădite. E de acum problema voastră. De îndată ce, învățând de la natură, veți ajunge în stare să înțelegeți din nou din ce sunteți făcute şi că vă puteți mări oricând frecvența (transformându-vă în abur), devenind deci foarte uşoare, puteți oricând reveni la mine cu ajutorul unui nor. Eu însă nu o pot face în locul vostru. Asta trebuie să o faceți de acum singure. Există mii de căi diferite pe care puteti merge în calitatea voastră de picături de apă, şi pe care puteti realiza o accelerare a moleculelor voastre, ceea ce vă va mări frecvența de vibrație şi vă va da libertate. Însă ştiința despre acest lucru izvorăşte din conştiință, din conştiința a ceea ce sunteți, precum şi a cauzei pentru care vă aflați acolo. De fapt, nici nu trebuie neapărat să vă întoarceți. De ce ar trebui? Doar ați plecat pentru a trăi o aventură. Acum, că trăiți în fine o aventură, ați intrat în panică şi vreți acasă. Poate că am să vă trimit odată o picătură de apă cristică, conştientă de originea şi de compoziția ei, care să vă reamintească totul şi să vă învețe cum ar putea fi.*“

Creatorul ne-a dat libertatea, şi prin aceasta, posibilitatea de a crea noi înşine, oferindu-ne aceleaşi instrumente de care dispune El însuşi, doar că în format redus. Am fost înzestrați cu aceeaşi iubire, aceeaşi smerenie, acelaşi echilibru, forță şi încredere, iar acum ar trebui să începem să le folosim. Suntem chip după chipul Creatorului. Este absolut stupid să soliciți cuiva un lucru pe care l-ai avut tu dintotdeauna. Este ca şi cum o picătură de apă i-ar solicita alteia o moleculă de hidrogen. Iar aceasta din urmă, conştientă de acum de feptul că este compusă din molecule de hidrogen, i-ar răspunde: *„dar îl ai deja, altminteri nici n-ai putea fi tu însăți!*“ La fel

este şi cu omul. Marii dascăli ai lumii, inclusiv Isus, ne-au tot învăţat că suntem exact la fel ca şi ei înşişi. Că ei nu sunt cu nimic mai buni decât noi şi că noi putem face deci aceleaşi lucruri pe care le pot tace şi ei. Isus nea învăţat că paradisul şi infernul sunt în noi înşine, şi că în noi înşine îl vom găsi pe Dumnezeu, nu undeva în Univers! Ne-a învăţat că suntem aidoma Lui, că aşa am fost dintotdeauna, că nici n-am putea exista dacă n-am fi aşa. Iar aici ajungem din nou la Iluminaţii care vor să ne facă să credem că între noi si Creator ar exista o prăpastie. Pe de altă parte, fac să dispară informaţii preţioase care demonstrează tocmai acest lucru, ca de pildă textele originale despre Isus, care au fost eliminate din Noul Testament sau au fost „aranjate" de sute de „corectores" (lat), şi în acelaşi timp propovăduiesc exact contrariul, şi anume că Dumnezeu ar fi undeva, în afară, în nici un caz în noi înşine.

Tocmai acest lucru rezultă şi din povestea celor trei îngeri însărcinaţi de Dumnezeu să ascundă „adevărul". Îngerii pleacă la drum şi se întorc după o bună bucata de vreme. Primul povesteşte plin de mândrie: *„Am găsit locul cel mai bun, un munte foarte înalt acolo îl putem ascunde.* "*„Foarte bine*", zice Dumnezeu, *„hai să auzim însă ce a găsit cel de-al doilea înger!*" Acesta relatează şi el: *„O, locul meu este mult mai bun, acolo nu ajunge nimeni. Este punctul cel mai adânc din ocean, acolo îl putem ascunde.*" *„Bun şi aşa*", *zice* şi Dumnezeu, *„însă nu sunt mulţumit de rezultatele obţinute de voi. Dar hai să vedem ce a găsit cel de-al treilea înger.*" Iar acesta spune: *„Am găsit locul o, Doamne, unde putem ascunde adevărul, şi unde omul sigur nu-l va căuta niciodată -în om însuşi!*"

Un alt exemplu frumos cu apa ar fi povestea Oceanului, care dorea să afle ce este acela un munte. I-a dat aşadar uneia sau mai multor picături de apă posibilitatea de a se desparţi de el (se anunţaseră voluntar), iar acestea s-au îndreptat către munte, sub formă de aburi. Se lasă apoi plouate şi-şi încep cercetările pe vârful muntelui. Aşa că mai întâi ele îngheaţă, pentru a reveni mai târziu sub formă de rouă. Dar fiecare picătură de apă urmează altă cale. Astfel clipocesc picăturile pe cascadă şi pe pârâu în jos, una mai face un ocol până la izvor, o alta, unul până la un lac de munte. Mai târziu se întâlnesc din nou în râul din valea învecinată, se scurg

la vale până se revarsă înapoi în Ocean. Şi toate îi vor povesti acum Oceanului o altă poveste despre munte. Dar este vorba de acelaşi munte. Nici una dintre căi nu a fost mai rea sau mai bună, ci numai diferită de celelalte.

Şi la fel se întâmplă şi cu noi, oamenii. Noi toţi urmăm căi diferite de dezvoltare, avem însă aceeaşi origine şi acelaşi ţel şi putem spune apoi poveşti grozave, după cum am trăit fiecare experienţe dintre cele mai diferite. Dar Care a fost cea mai bună?

De zeci de ani încoace există un lucru dovedit că toţi oamenii sunt înzestraţi din punct de vedere fizic, chimic şi spiritual. Suntem înzestraţi cu aceleaşi sentimente, aceleaşi circuite cerebrale, aceleaşi celule şi aceiaşi atomi (există şi handicapaţi, dar şi ei sunt compuşi din aceleaşi celule şi aceiaşi atomi). Rezultă deci că am avut de la bun început aceleaşi premise, şi totodată există pe lume proşti şi deştepţi, bogaţi şi săraci, oameni iubitori şi oameni plini de ură. Totul, în funcţie de cum ne-am folosit fiecare de „instrumentele din dotare". Am putea face aici comparaţia cu o maşină. Presupunând că toţi ar avea acelaşi tip de automobil, unul va pleca cu el în Rusia, altul spre Grecia, un al treilea în Suedia, unde plouă mai mult, un al patrulea în Spania, unde radiatorul se va încinge mai repede. Unul merge încet, cruţând maşina, altul goneşte ca nebunul. Unul îşi întreţine în permanenţă maşina, celălalt o lasă să rugineasca şi nu controlează nici măcar uleiul. Sau unul alege o maşină la mâna a doua, altul o maşină tamponată, iar al treilea îşi cumpără un Porsche. Cel cu Porsche are şi el o problemă - este o maşină râvnita de mulţi şi într-o bună zi cineva i-o fură. Această problemă n-o are desigur posesorul maşinii tamponate. Deci - fiecare lucru îşi are avantajele şi dezavantajele sale.

Nu vom diferenţia aşadar oamenii în nazişti, comunişti, Iluminaţi, creştini sau evrei, în extratereştri cu ochi albaştri sau humanoizi-reptilă, ci în oameni iubitori sau răuvoitori ai aceleiaşi rase, în oameni conştienţi şi oameni lipsiţi de conştiinţă! Am mai fost

întrebat care din rasele extraterestre sunt cele „bune". La această întrebare, dragii mei, nu pot răspunde. Aşa cum între oamenii există şi buni şi răi, tot aşa este situaţia şi la extratere"tri. Oare ce v-ar putea răspunde un extraterestru, dacă l-aţi întreba care din rasele de pe Pământ sunt cele „bune"? Vedeţi, la aşa ceva nu se poale da un răspuns simplu! Depinde numai de dumneavoastră pe ce poziţii vă situaţi în viaţă. Un caz simplu de rezonanţă. Egal cu egal se atrag. Putem diferenţia aşadar oamenii cel mult în „maturi" şi „imaturi". Nu că cei „imaturi" ar fi mai răi, doar că nu prea ai ce face cu ei, şi este de preferat să te concentrezi asupra celor care te înţeleg. Cei „imaturi" ne iau cel mult în râs sau eventual ne combat, aşa că este de preferat uneori să nu le acorzi nici o atenţie *(„să nu strici orzul pe gâşte")*. Nimănui nu-i prea place să fie luat în derâdere. Unii aud ceea ce este de auzit, iar ceilalţi vor învăţa pe calea neplăcută. Din perspectiva noastră însă, acest lucru nu este rău. Ei pot activa probabil mai bine în alte locuri. În orice caz, prin nivelul lor actual de dezvoltare, ei îi stau planetei Pământ în cale şi, de aceea nu există decât o singură soluţie: anume, de a se dezvolta ÎMPREUNĂ cu Pământul. Nu există alternativă.

Dacă un negru îl ucide pe un arab, sau un fascist pe un evreu, pentru noi este acelaşi lucru. Cei care ucid (chiar şi animale) sau cei care îndeamnă la crimă, nu mai prezintă pentru noi nici un interes. E drept că respectivii trăiesc pe aceeaşi planetă cu noi, dar fără îndoială într-o altă lume! Indivizii respectivi sunt atât de preocupaţi de lumea îngustă, încât probabil nici nu vor observa când, într-o bună zi, noi vom fi dispărut de aici împreună cu alte câteva milioane de oameni. Oamenii iubitori, care respectă toate formele de viaţa, aceştia sunt importanţi pentru noi, aceştia ne vor şi găsi în caz că nu-i vom fi găsit noi înainte pe ei.

Nici fanaticii din nici una dintre categorii nu prezintă vreo importanţă pentru noi. Deviza noastră este:

„Păstrarea echilibrului"

Aşa cum se satură într-un final şi părinţii, când copiii le pun mereu aceleaşi întrebări: „Mami, cum este oare... Tati, de ce este oare... Mami, de ce are oare..."

La un moment dat se satură toţi părinţii şi-i lasă pe copii, să-şi urmeze propriul drum, încetează a mai da răspuns aceloraşi întrebări. Odată şi odată se ajunge la capătul răbdării şi copiii sunt lăsaţi liberi, pentru a putea avea propriile lor experienţe.

Şi, aşa cum copiii li se aseamănă părinţilor în substanţă şi în aptitudini, tot aşa ne asemănăm şi noi cu Dumnezeu/Creaţia/ Substanţa Originară/Energia Primordială. Iar acum a sosit pur şi simplu clipa în care Creaţia a ajuns la un punct în cadrul ciclului şi ne-a dat acum, prin condiţii sporite, liberă trecere, pentru ca unii să-şi poată sparge capul şi alţii, pentru că sunt atenţi, să vină în sfârşit în întâmpinarea aspiraţiilor lor înălţătoare.

A

In fond, principiile vieţii sunt destul de lesne de înţeles. Adevărata problemă constă doar în aplicarea lor. Totul se învârteşte însă în jurul acestor principii. TOT RESTUL ESTE MISTIFICARE! Din nou, natura este aceea care ne învaţă, că alcătuirea vieţii (în cazul nostru lumea fizică) este foarte simplă. Logică şi bine structurată. O dată ce ai înţeles anumite formule, precum şi principiile de bază ale fizicii reale, poţi aplica formulele respective în orice domeniu. De la un anumit punct încolo, înţelegi totul.

Adevărul este simplu. Deşi oamenii au reuşit dintotdeauna să complice pe cât posibil cele mai elementare lucruri. Astfel încât, simplitatea adevărului să se piardă. Principiul derutării!

Chiar şi maşinile an-energetice şi farfuriile zburătoare antigravitaţionale sunt atât de simplu construite, încât, într-o bună zi, inventatorii sau mecanicii vor constata probabil că au avut orbul găinii. Nu trebuie decât să urmăreşti legile naturii, rotaţia Pământului, unităţile de măsură şi relaţiile dintre atomi şi dintre planete, pentru a descoperi secretul. Într-un fel însă, omenirea nu a reuşit să vadă pădurea din cauza copacilor! E adevărat că alţii susţin că încă nu suntem suficient de maturi pentru asemenea descoperiri.

Iată un mic exemplu în acest sens: ştim că Pământul se roteşte în jurul Soarelui. Ce mecanism foloseşte el oare pentru această mişcare a lui? Vreun motor cu reacţie? Sau poate există vreun omuleţ în fundul pământului care apasă pe pedale? Cum stau oare lucrurile cu atomul? Electronii se rotesc cu viteze ameţitoare în jurul

nucleului atomului. Cine le imprimă oare mişcarea aceasta? Oare tot un automotor, sau poate o energie solară? Analizând acum aceste două exemple, vom constata că relaţia distanţelor dintre Pământ şi Soare, şi cea dintre electroni şi nucleul atomului sunt proporţional egale. În concluzie, întrebarea privind forţa de propulsie devine superfluă. Nu trebuie decât să construiesc o maşină care să corespundă construcţiei sistemului solar sau construcţiei atomului, şi ea se va mişca în mod firesc!!!

Forţele electromagnetice sunt acelea care menţin particulele şi le imprima mişcarea. Nici măcar nu trebuie să cunoaştem tehnica, trebuie doar să o copiem de la natură!!! Un mic indiciu în acest sens ar fi preocuparea cu „Secţiunea de Aur" sau cu calcu lele lui Fibonacci şi Da Vinci, care şi ei s-au inspirat din natură. Aşa-numita „Geometrie Sfântă".

Există totuşi o ironie a soarţii că masele de oameni au reuşit de fiecare dată să închidă ochii în faţa adevărului, respectiv să se lase induse în eroare. Încă cu patru sute de ani în urmă sau chiar cu două mii de ani în urmă, li se explicase doar că nu există diavol, şi că pot respira în fine uşuraţi şi se pot debarasa de frică; iată că tocmai acei oameni cărora li se adresa mesajul, tocmai cetăţenii simpli şi nu instituţiile, au pus ca aceşti propovăduitori ai adevărului să fie schingiuiţi şi arşi de vii. În loc să se fi bucurat şi să fi dus în sfârşit o viaţă fericită, ei au preferat să trăiască în continuare în suferinţă; iar în zilele noastre se întâmplă aidoma

Toate evenimentele pe care le-am expus în cărţile mele au fost posibile doar pentru că o mare parte din omenire se bazează pe vocea raţiunii, care, după cum s-a dovedit, utilizează doar 20% din creierul nostru, în loc să se bazeze pe vocea venită din inimă.

Foarte important este să nu-ţi fie teamă de ceea ce ar putea face „ceilalţi" cu noi sau de felul în care ne-ar putea judeca, ci oriunde te-ai afla, să fii prin tot ce faci atât de sincer şi de real, încât să devii un exemplu pentru toţi ceilalţi. Să nu laşi distructivitatea să impieteze asupra ta, ci să transformi distructivitatea în opusul ei!

Să ieşim aşadar din rolul de victime şi să intrăm în cel de maeştri.

Care ar fi, după părerea dumneavoastră, calea de ieşire din impas?

Nu există decât o singură cale de ieşire. Propria intuiţie. Emoţiile pot fi manipulate (de exemplu prin filme porno, de groază sau de dragoste.) Putem fi stimulaţi de pildă emoţional din exterior, prin TV, învăţături false... Singurul lucru din Univers care nu poate fi influenţat este intuiţia. Este, ce-i drept, posibil să ţi se distragă într-un fel atenţia, încât să nu-ţi mai asculţi propria intuiţie - sau vocea interioară. Acesta este singurul meu secret - munca şi încrederea în propria mea intuiţie. Mai multe nu v-aş putea spune nici în cadrul unei prelegeri.

De fapt cine îţi vorbeşte, a cui vorbă este intuiţia? Ei bine, misterul trebuie să-l dezlegaţi singuri! Este cea mai frumoasă căutare pe care o poate: face cineva pe această planetă. Veţi fi surprinşi de ceea ce veţi descoperi la capătul călătoriei dumneavoastră. Surpriză!!!

Mă întrebaţi despre principiul meu călăuzitor?

Să împărtăşesc iubire!

Vă urez mult noroc!

Acţiunile în beneficiul aproapelui,
iubire, iertare şi libertate -
aceasta este calea
pe care realitatea
funcţionează cel mai bine.

Către cititor:

Aş dori să le mulţumesc tuturor cititorilor care mi-au comunicat prin scrisori părerile lor, precum şi alte opinii. Vreau să rog însă pe calea aceasta să nu mi se mai trimită pe viitor scrisori. Nu vă voi mai putea răspunde la ele. Pe de o parte sunt prea multe (deja teancuri întregi, pe de alta mă aflu foarte rar acasă).

În ceea ce priveşte maşinile an-energetice, nu mai putem indica adrese. Descoperitorii lor au fost pur şi simplu asaltaţi şi se simt epuizaţi.

Maşinile exista însă. Iar de va fi ca toate să iasă prost, germanii cel puţin nu vor avea probleme, întrucât cetăţenii Reich-ului au atâtea asemenea maşini an-energetice, că nu le mai poţi număra. Am văzut chiar şi tunuri acţionate meteorologic. Fiţi liniştiţi, tehnologia există. Nu intraţi în panică!

Iluminaţii se tem cel mai mult nu de maşinile an-energetice, chiar dacă acestea le-ar putea ştirbi puţin puterea; ei se tem mai mult de faptul că oamenii şi-ar putea da seama într-o zi că nici măcar nu au nevoie de asemenea maşini. Pentru că întreg imperiul Iluminaţilor este construit pe ideea de a putea „vinde“ oamenilor lucruri despre care aceştia să creadă că le sunt neapărat necesare. De îndată însă ce omul va constata că de fapt nu are nevoie de o instalaţie de încălzire pentru a se simţi confortabil, deoarece îşi poate activa singur într-un aşa fel câmpul său bioenergetic, astfel ca vara să simtă răcoare şi iarna să-i fie cald, şi de îndată ce va înţelege că pentru a se deplasa nu are de fapt nevoie nici de automobil şi nici de farfurii zburătoare, ci doar de un Merkabah rotitor, care îl va ajuta să se deplaseze mult mai repede şi mai ales fără nici un ban, din momentul acela Iluminaţii nu vor mai exista.

Jan van Helsing

Organizații secrete şi puterea lor în secolul XX desconspiră rețeaua lojilor, a înaltei Finanțe şi Politicii: Comisia trilaterală, Bilderberg, ONU.

Cine conduce planeta, dezvăluie puterea din umbră, adevărații conducători ai lumii.

A treia planetă, Al treilea râzboi, Al treilea mileniu, este o cutremurătoare previziune a ceea ce ne aşteaptă.

ISBN 973-98993-3-1
9 789739 899338

1 73.000 lei
17,30